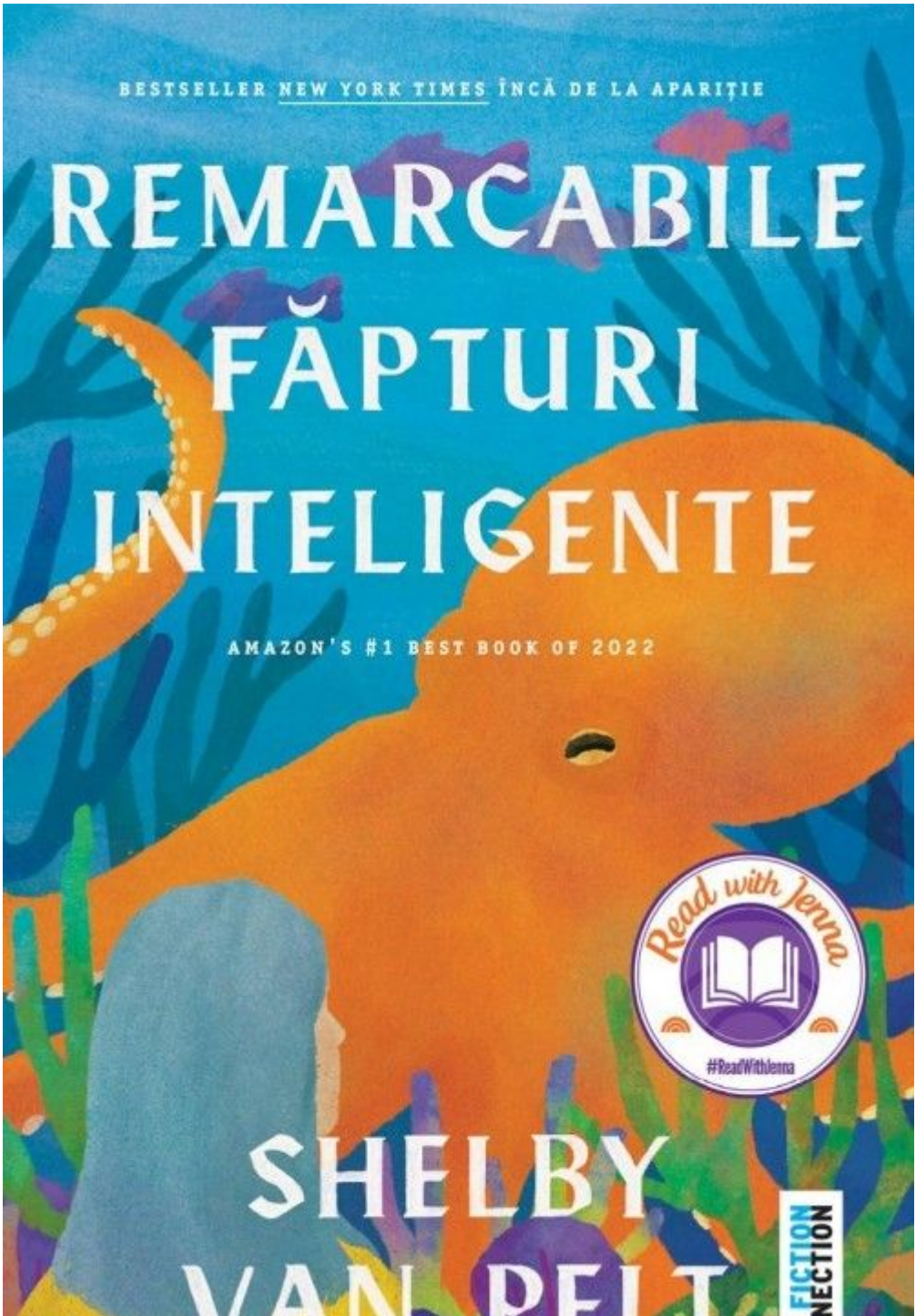
BESTSELLER NEW YORK TIMES ÎNCĂ DE LA APARIȚIE
REMARCABILE FĂPTURI INTELIGENTE
AMAZON'S #1 BEST BOOK OF 2022
Read with Jenna
#ReadWithJenna
SHELBY VAN PELT
FICTION CONNECTION

Shelby Van Pelt

Remarcabile făpturi inteligente

Traducere din limba engleză şi note de

Monica Vlad

EDITURA TREI

2022

COLECȚIE COORDONATĂ D
Magdalena Mărculescu

Autor: Shelby Van Pelt

Titlul original: Remarkably Bright Creatures

Copyright © 2022

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1667-6

ISBN (EPUB): 978-606-40-1928-8

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Raluca Hurduc

Design şi ilustraţie copertă:

Vivian Rowe

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Cristina Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt produse ale imaginației autoarei sau sunt folosite fictiv şi nu trebuie considerate reale. Orice

asemănare cu evenimente, locuri şi organizaţii existente sau persoane în viaţă ori decedate este în totalitate o coincidenţă.

Pentru Anna

Ziua 1 299 de captivitate

Întunericul mi se potriveşte.

În fiecare seară, aştept stingerea luminilor de deasupra, când rămâne doar strălucirea bazinului principal. Nu-i perfect, dar pe aproape.

Aproape întuneric, la fel ca pe fundul oceanului. Am locuit acolo înainte de a fi capturat şi întemniţat. Nu-mi pot aminti, cu toate astea încă pot simţi gustul curenţilor neîmblânziţi din largul oceanului rece. Întunericul îmi curge prin sânge.

Cine sunt, întrebaţi? Numele meu e Marcellus, însă majoritatea fiinţelor umane nu mă numesc aşa. De obicei, mă numesc tipul ăla. Spre exemplu: Uită-te la tipul ăla, îi poţi vedea tentaculele în spatele pietrei!

Sunt o caracatiţă gigantică de Pacific. Ştiu asta de la plăcuţa de pe peretele de lângă ţarcul meu.

Ştiu la ce vă gândiți. Da, pot citi. Pot face multe lucruri la care nu v-ați aştepta.

Plăcuța menționează şi alte informații: dimensiunea, dieta preferată şi unde aş trăi dacă n-aş fi prizonier aici. Pomeneşte despre capacitatea mea intelectuală şi înclinația mea spre ingeniozitate, lucru care nu ştiu de ce este o surpriză pentru oameni: Caracatițele sunt remarcabile făpturi inteligente, zice. Îi avertizează pe oameni în legătură cu camuflajul meu, le spune să fie foarte atenți atunci când mă caută, în cazul în care m-am deghizat astfel încât să mă identific cu nisipul.

Plăcuța nu menționează faptul că numele meu e Marcellus. Însă ființa umană pe nume Terry, cel care conduce acest acvariu, le împărtăşeşte uneori acest lucru vizitatorilor care se strâng lângă bazinul meu. Îl vedeți acolo? Numele lui e Marcellus. E un tip special.

Un tip special. Într-adevăr.

Fiica cea mică a lui Terry mi-a ales numele. Marcellus McCalamarus, numele complet. Da, este un nume ridicol. Îi face pe mulți să presupună că sunt un calamar, ceea ce e o insultă de cea mai joasă speță.

Cum să mi te adresezi, întrebi? Ei bine, asta depinde de tine. Poate mă vei numi automat tipul ăla, ca toți ceilalți. Sper că nu, însă nu-ți voi purta pică. Doar eşti om, la urma urmelor.

Trebuie să te avertizez că timpul nostru împreună e posibil să fie scurt. Plăcuța precizează o informație suplimentară:

speranța medie de viață a unei caracatițe gigantice de Pacific. Patru ani.

Speranța mea de viață: patru ani – 1 460 de zile.

Am fost adus aici de tânăr. Voi muri aici, în acest bazin. Mai rămân cel mult 160 de zile până mi se termină pedeapsa.

Cicatricea ca un dolar de argint

Tova Sullivan se pregăteşte pentru luptă. O mănuşă galbenă de cauciuc i se iveşte din buzunarul de la spate, asemenea unei pene de canar, în timp ce se apleacă pentru a-şi evalua inamicul.

Gumă de mestecat.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Împinge pata rozalie cu coada mopului. Straturi de urme de adidaşi s-au imprimat pe suprafața petei, împestrițând-o cu urme de murdărie.

Tova n-a înțeles niciodată scopul gumei de mestecat. Iar oamenii uită de ea atât de des. Poate acest mestecător de gumă vorbea fără încetare şi guma pur şi simplu i-a căzut, spulberată de un şuvoi de cuvinte inutile.

Se apleacă şi râcâie cu unghia marginea mizeriei, însă aceasta nu se desprinde de pe placa de gresie. Şi totul din cauză că cineva n-a putut merge trei metri până la coşul de

gunoi. Odată, când Erik era mic, Tova l-a prins lipind o bucată de gumă de mestecat sub o masă, la restaurant. Aia a fost ultima oară când ea i-a mai cumpărat gumă de mestecat, cu toate că felul în care el îşi cheltuia banii de buzunar în anii adolescenței era, ca multe alte lucruri, dincolo de controlul ei.

Un arsenal specializat ar fi necesar. O pilă, poate. Nimic din ce are în căruț nu va desprinde guma. Când se ridică, spatele îi trosneşte. Sunetul răsună de-a lungul curbei pustii a holului, scăldat în lumina sa obişnuită de un albastru blând, în timp ce ea se duce spre dulapul cu materiale de curățat. Nimeni n-o va învinovăți, bineînțeles, pentru că a ratat o pată de gumă de mestecat cu mopul. La şaptezeci de ani, nimeni nu se aşteaptă ca ea să facă o curățenie atât de amănunțită. Dar trebuie, cel puțin, să încerce.

Şi, în afară de asta, e ceva ce trebuie făcut.

Tova este cea mai în vârstă angajată a acvariului din Sowell Bay. În fiecare seară, spală podelele, şterge geamurile şi goleşte coşurile de gunoi. La fiecare două săptămâni, scoate un fluturaş de salariu din dulăpiorul ei din vestiar. Paisprezece dolari pe oră, minus impozitele şi reținerile necesare.

Fluturaşii de salariu sunt depozitați pe frigider, într-o cutie veche de pantofi. Fondurile se acumulează într-un cont uitat al Casei de Economii şi Împrumut din Sowell Bay.

Se îndreaptă acum spre dulapul cu materiale pentru curățenie cu o viteză hotărâtă, care ar fi impresionantă pentru standardele oricui, însă de-a dreptul surprinzătoare pentru o femeie micuță şi în vârstă, cu spatele încovoiat şi oase ca de pasăre. Deasupra, picăturile de ploaie aterizează pe lucarna iluminată din spate de lămpile de siguranță ale vechiului ponton pentru feriboturi de alături. Picături argintii alunecă pe geam, ca nişte panglici scânteietoare sub cerul învăluit în ceață. Este o lună iunie îngrozitoare, după cum toată lumea spune. Vremea mohorâtă n-o deranjează pe Tova, cu toate că ar fi drăguț dacă ploaia ar înceta suficient de mult timp pentru a-i permite ierbii din curtea din față să se usuce. Maşina de tuns gazonul se împotmoleşte când e umezeală.

Având formă de gogoaşă, cu bazinul principal în centru şi bazine mai mici de jur împrejur în exterior, clădirea cu cupolă a acvariului nu este foarte mare sau impresionantă, probabil pentru a se încadra în Sowell Bay, care nu este nici el mare sau impresionant. Față de locul întâlnirii Tovei cu guma de mestecat, dulapul cu materiale pentru curățenie se află în partea diametral opusă. Adidaşii ei albi scârțâie de-a lungul unei porțiuni pe care a spălat-o deja, lăsând urme pe gresia strălucitoare. Fără îndoială va mai şterge o dată cu mopul partea aia.

Se opreşte la nişa îngustă cu statuia de bronz, în mărime naturală, a unui leu-de-mare din Pacific. Petele lucioase de pe spate şi capul lui chel, tocite de la atâtea decenii în care leul a fost mângâiat şi călărit de copii, nu fac decât să-i sporească realismul. Pe policioara Tovei de acasă, se află o fotografie de-a lui Erik când avea, probabil, unsprezece sau doisprezece ani, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce

stătea călare pe spatele statuii, cu o mână în aer de parcă era gata să arunce un lasou. Un cowboy de mare.

Acea fotografie e una dintre ultimele în care arată copilăros şi lipsit de griji. Tova păstrează fotografiile lui Erik în ordine cronologică: un colaj al transformării lui dintr-un bebeluş ştirb şi zâmbăreţ într-un adolescent chipeş, mai înalt decât taică-său, pozând în geaca lui de piele. Una în care prinde o cocardă în pieptul partenerei de la banchet. Pe un podium improvizat pe malurile stâncoase ale strâmtorii Puget Sound de un albastru profund, ţinând în mâini un trofeu de la un concurs de canotaj din liceu. Tova atinge capul rece al leului-de-mare în timp ce trece pe lângă el, înăbuşindu-şi dorinţa de a se întreba, încă o dată, cum ar fi arătat acum Erik.

Merge mai departe, aşa cum trebuie, în josul holului întunecat. În faţa bazinului plin cu bibani-soare, se opreşte.

— Bună seara, dragilor!

Crabii japonezi sunt următorii.

— Bună, frumoşilor!

— Ce mai faci? o întreabă pe scobiţa cu nas ascuţit.

Ţiparii-lup nu sunt pe gustul Tovei, însă îi salută dând din cap. Nu trebuie să fii nepoliticos, chiar dacă ei îi amintesc de acele filme de groază de la televizor la care răposatului ei soţ, Will, îi plăcea să se uite în toiul nopţii atunci când greaţa provocată de chimioterapie îl ţinea treaz. Dinţii ascuţiţi le ies în afară din maxilarul inferior, ca nişte ace mici. Nişte chestii neatractive, ca să nu spunem mai mult. Dar, pe de altă parte, aspectul fizic este înşelător, nu-i aşa?

Tova îi zâmbeşte ţiparului-lup, cu toate că el nu-i va putea niciodată zâmbi la rândul său, nici dacă ar vrea, cu aşa o faţă.

Următorul exponat este preferatul Tovei. Ea se apleacă, venind mai aproape de geam.

— Ei bine, domnule, ce ai mai făcut azi?

Îi ia câteva clipe ca să-l găsească: o fâşie portocalie în spatele pietrei. Vizibil, însă din greşeală, ca un copil care se joacă de-a v-aţi ascunselea: codiţa unei fetiţe, care se iveşte din spatele canapelei, sau piciorul încălţat cu şosetă, care apare de sub pat.

— Eşti ruşinos în seara asta?

Ea se trage înapoi şi aşteaptă; caracatiţa gigantică de Pacific nu se mişcă. Îşi imaginează cum e în timpul zilei, oamenii care bat cu degetele în geam, pufăind atunci când nu văd nimic. Nimeni nu mai ştie să fie răbdător.

— Nu pot spune că te învinovăţesc. Nu pare confortabil acolo.

Braţul portocaliu zvâcneşte, însă trupul îi rămâne ascuns.

Guma de mestecat lansează o apărare curajoasă împotriva pilei Tovei, însă în cele din urmă se desprinde.

Când Tova aruncă bucata de gumă întărită la coşul de gunoi, aceasta are un mic şuierat satisfăcător şi face plasticul să foşnească.

Acum şterge cu mopul. Din nou.

Un iz de oţet cu o tentă de lămâie se răspândeşte în aer, înălţându-se din gresia udă. Mult mai bun decât soluţia îngrozitoare pe care o foloseau când Tova a început să lucreze aici, o porcărie de culoare verde-deschis care-i ardea nările. Fusese împotriva ei de la bun început. În primul rând, îi dădea ameţeli şi, în al doilea rând, lăsa dâre inestetice pe podea. Şi, probabil, lucrul cel mai rău dintre toate, mirosea ca salonul de spital al lui Will, ca Will când era bolnav, cu toate că Tova ţinuse pentru sine acea parte din reclamaţie.

Rafturile debaralei cu materiale consumabile erau înţesate cu bidoane cu porcărie verde, însă Terry, directorul acvariului, ridicase în cele din urmă din umeri, spunându-i că putea folosi orice dorea dacă-şi cumpăra singură. Desigur, Tova a fost de acord. Aşa că, în fiecare seară, ea cară un bidon cu oţet şi sticla cu ulei esenţial de lămâie.

Acum e mai mult gunoi de strâns. Goleşte coşurile din hol, cutia din faţa toaletelor, apoi ajunge în cele din urmă în vestiarul cu firimiturile sale nesfârşite de pe masă. Nu i se cere asta, deoarece este treaba echipei profesioniste de la Elland, care vine o dată la două săptămâni, însă Tova dă mereu cu cârpa în jurul bazei aparatului vechi de cafea şi în interiorul cuptorului cu microunde, pătat cu stropi de mâncare şi care miroase a spaghete. Astăzi, totuşi, sunt probleme mai mari: recipiente goale de mâncare pe podea. Trei.

— Dumnezeule, zice ea, mustrând încăperea goală.

Mai întâi gumă, acum asta.

Ridică cutiile şi le aruncă în coşul de gunoi, care, în mod ciudat, a fost deplasat câțiva metri mai încolo de locul său obişnuit. După ce goleşte coşul în sacul de gunoi, îl mută înapoi la locul cuvenit.

Lângă coşul de gunoi se află o masă mică. Tova îndreaptă scaunele. Apoi vede.

Ceva. Dedesubt.

O masă informă de culoare maro-portocaliu, vârâtă în colț. Un pulover? Mackenzie, tânăra amabilă care lucrează la ghereta de la intrare, lasă mereu câte unul atârnat de spătarul unui scaun. Tova îngenunchează, pregătită să-l înşface şi să-l vâre în cămăruța lui Mackenzie. Însă masa informă se mişcă.

Un tentacul se mişcă.

— Dumnezeule mare!

Ochiul caracatiței se materializează de undeva din masa cărnoasă. Pupila ca o bilă se lărgeşte, apoi pleoapa se îngustează. Plină de reproş.

Tova clipeşte, fără să fie convinsă că ochii îi funcționează cum trebuie. Cum ar putea oare caracatița uriaşă de Pacific să fie afară din bazinul său?

Tentaculul se mişcă din nou. Creatura este încurcată în harababura de cabluri de alimentare. De câte ori n-a înjurat ea acele cabluri? Nu poți să mături ca lumea din cauza lor.

— Ai rămas blocat, şopteşte ea şi caracatița îşi ridică uriaşul şi bulbosul său cap, întinzându-se pe unul dintre

tentaculele sale, în jurul căruia este înfăşurat de mai multe ori un cablu subțire de alimentare, genul folosit pentru a încărca un telefon mobil.

Creatura se încordează mai tare şi cablul se înfăşoară mai strâns, carnea umflându-i-se între spirale. Erik a avut odată o jucărie ca asta, de la un magazin de farse. Un mic cilindru țesut în care îți vârai un deget arătător la fiecare capăt şi apoi încercai să le îndepărtezi. Cu cât trăgeai mai tare, cu atât se strângea mai tare.

Tova vine câțiva centimetri mai aproape. Drept răspuns, caracatița izbeşte cu unul dintre tentacule linoleumul, de parcă ar vrea să spună: Dă-te înapoi, cucoană.

— Bine, bine, şopteşte ea, ieşind de sub masă.

Se ridică şi aprinde lumina care scaldă vestiarul într-o strălucire fluorescentă şi începe să se lase din nou în jos, mai încet de data asta. Dar, apoi, ca de obicei, spatele îi trosneşte.

La acel sunet, caracatița izbeşte din nou, împingând unul dintre scaune cu o forță îngrijorătoare. Scaunul alunecă pe podea şi ricoşează în peretele opus.

De sub masă, ochiul imposibil de clar al creaturii scapără.

Hotărâtă, Tova se strecoară mai aproape, încercând să-şi liniştească mâinile care-i tremură. De câte ori a trecut ea oare pe lângă plăcuța de sub bazinul caracatiței uriaşe de Pacific? Nu-şi poate aminti dacă menționează ceva în legătură cu faptul că acestea sunt periculoase pentru oameni.

E la doar jumătate de metru distanță. Pare să se strângă şi culoarea i-a devenit mai palidă. Oare o caracatiță are dinți?

— Prietene, zice ea blând. O să întind mâna şi o să desfac cablul.

Se uită în jur şi vede cu exactitate ce cablu este sursa situației lui delicate. Uşor de ajuns.

Ochiul caracatiței îi urmăreşte fiecare mişcare.

— Nu-ți voi face rău, dragă!

Unul dintre tentaculele libere ale caracatiței bate în podea precum coada unei pisici.

În timp ce smuceşte ştecărul, se trage înapoi. Se trage şi Tova. Se aşteaptă ca Marcellus să se furişeze de-a lungul peretelui înspre uşă, în direcția spre care se întinde.

În schimb, el alunecă mai aproape.

Ca un şarpe maro-roşcat, unul dintre tentaculele sale se târăşte înspre ea. În câteva secunde, i se încolăceşte în jurul antebrațului, apoi i se răsuceşte în jurul cotului şi bicepsului, asemenea unei panglici de arminden. Poate simți fiecare ventuză lipindu-se de ea. Din reflex, încearcă să-şi smucească brațul, însă caracatița îşi întăreşte strânsoarea până în punctul în care devine aproape inconfortabil. Însă ochiul său ciudat scapără jucăuş, ca al unui copil năzdrăvan.

Cutiile goale de mâncare. Coşul de gunoi nelalocul său. Acum are sens.

Apoi, într-o clipită, îi dă drumul. Tova priveşte, neîncrezătoare, în timp ce Marcellus iese ţanţoş pe uşa vestiarului, sprijinindu-se pe partea mai groasă a celor opt tentacule ale sale prevăzute cu ventuze puternice. Mantaua pare să atârne în urma lui şi el pare mai palid acum; se deplasează cu efort. Tova se grăbeşte să-l prindă, însă, în momentul în care ajunge în hol, el e de negăsit.

Tova îşi trece o mână peste faţă. Îşi pierde minţile. Da, asta este. Aşa începe, nu-i aşa? Cu halucinaţii în legătură cu o caracatiţă?

Cu ani în urmă, văzuse cum mintea răposatei sale mame o luase razna. Începuse cu pierderi de memorie ocazionale, de nume familiare şi date evazive. Însă Tova nu uită numere de telefon sau nu se pomeneşte că începe să caute în memorie nume. Priveşte în jos la braţul ei care e acoperit cu cerculeţe. Urme de ventuză.

Pe jumătate buimăcită, îşi termină treburile, apoi face ultimul tur obişnuit al clădirii, pentru a spune noapte bună.

Noapte bună, bibani-soare, ţipari, crabi japonezi, scobiţă cu nas ascuţit! Noapte bună, anemone, căluţi-de-mare, steluţe-de-mare!

După colţ, continuă: Noapte bună, peşti-ton, cambule şi pisici-de-mare! Noapte bună, meduze, castraveţi-de-mare! Noapte bună, rechini, bieţii de voi! Tova a simţit mereu mai mult decât empatie pentru rechini, cu tururile lor nesfârşite în jurul bazinului. Înţelege ce înseamnă să nu te poţi opri din mişcare, de teamă ca nu cumva să te pomeneşti incapabil de a mai respira.

Uite caracatița, încă o dată ascunsă în spatele pietrei sale! Un munte de carne iese în evidență. Portocaliul este mai intens acum, în comparație cu felul în care arăta în vestiar, însă e mai palid decât de obicei. Ei bine, poate asta o să-l învețe minte. Trebuie să rămână la locul lui. Cum Dumnezeu a ieşit? Ea se uită prin apa care clipoceşte, privind cu atenție sub margine, însă nimic nu pare în neregulă.

— Pacoste ce eşti! zice ea, scuturând din cap.

Ea se mai învârte câteva clipe în fața bazinului, înainte de a pleca.

Hatchbackul galben al Tovei țârâie şi îşi aprinde intermitent luminile laterale în timp ce ea apasă cheia pliabilă, o dotare cu care nu este încă obişnuită. Prietenele ei, grupul de doamne cu care ia masa şi care cu afecțiune se autointitulează „Tricotezele”, o convinseseră că avea nevoie de o maşină nouă când începuse serviciul. E o chestiune de siguranță, susținuseră ele, să conduci noaptea într-un vehicul mai vechi. O bătuseră la cap săptămâni întregi în legătură cu asta.

Uneori e mai uşor să cedezi pur şi simplu.

După ce îşi aşază în portbagaj recipientul cu oțet şi sticla cu ulei esențial de lămâie, ca de obicei, deoarece, indiferent de câte ori îi spusese Terry că e binevenită să le depoziteze în debaraua cu consumabile, nu se ştie niciodată când ar putea fi utile puțină lămâie şi puțin oțet, aruncă o privire în josul pontonului. E pustiu la această oră târzie, pescarii de

seară au plecat de mult. Fostul ponton pentru feriboturi se află vizavi de acvariu, ca o maşinărie veche şi ruginită. Crustaceele îi acoperă pilonii în ruină. În timpul fluxului, crustaceele agață alge care se usucă şi se transformă într-o placă de culoare neagră-verzuie atunci când apa mării se retrage.

Ea traversează scândurile de lemn tocite. Ca de obicei, fosta casă de bilete se află exact la treizeci şi opt de paşi de locul ei de parcare.

Tova mai caută o dată din priviri vreun trecător, pe cineva care să zăbovească în umbrele lungi. Apasă cu mâna în geamul de sticlă al casei de bilete, crăpătura sa în diagonală semănând cu o cicatrice veche pe obrazul cuiva.

Apoi păşeşte pe ponton, îndreptându-se spre banca ei obişnuită. Este lucioasă de la stropii de apă sărată şi pătată de excremente de pescăruşi. Se aşază, ridicându-şi mâneca, uitându-se la urmele rotunde şi stranii, aproape aşteptându-se ca acestea să fi dispărut. Însă ele sunt acolo. Îşi trece vârful degetului de jur împrejurul celei mai mari, aflată chiar pe partea interioară a încheieturii. Aproape că are dimensiunea unui dolar de argint. Cât timp va rămâne acolo? O să se învinețească? Vânătăile apar atât de uşor acum şi urma a devenit deja maronie, asemănătoare unei băşici pline cu sânge. Poate va rămâne permanent. O cicatrice ca un dolar de argint.

Ceața s-a ridicat, împinsă de vânt către uscat, deviată către poalele munților. Spre sud e ancorat un cargobot, cu carena lăsată sub şirurile de containere stivuite pe punte ca blocurile de construit ale unui copil. Lumina lunii licăreşte pe cuprinsul apei, mii de lumânări pâlpâind pe suprafața

acesteia. Tova închide ochii, imaginându-şi-l dedesubt, ținând lumânările pentru ea. Erik. Singurul ei copil.

Ziua 1 300 de captivitate

Crabi, creveți, scoici, moluşte, scoici Abalone, peşti, icre. Aceasta este dieta unei caracatițe uriaşe de Pacific, potrivit plăcuței de lângă bazinul meu.

Marea trebuie să fie un bufet delicios. Toate aceste delicatese, gratis.

Dar ce se oferă aici? Macrou, halibut şi – în primul rând – hering. Hering, hering, atât de mult hering! Sunt creaturi scârboase, mici bucățele de peşte. Sunt sigur că motivul abundenței lor aici este costul redus. Rechinii din bazinul principal sunt premiați pentru lâncezeala lor cu peşte proaspăt, iar mie mi se dă hering decongelat. Uneori, încă parțial înghețat, chiar. De aceea trebuie să iau problema în propriile brațe când doresc textura sublimă a unei stridii proaspete, când tânjesc să simt trosnetul ascuțit al ciocului meu strivind un crab în cochilia lui, când poftesc la carnea dulce şi tare a unui castravete-de-mare.

Uneori, temnicerii mei îmi vor arunca de milă o scoică, dacă încearcă să mă ademenească la o examinare medicală sau să mă mituiască să joc unul dintre jocurile lor. Şi din când în când, Terry îmi va strecura o midie sau două, fără niciun motiv anume.

Bineînțeles, consum eşantioane de crabi, moluşte, creveți, scoici şi scoici Abalone de multe ori. Pur şi simplu trebuie să mă ocup singur să le procur după orele de lucru. Icrele sunt o gustare ideală, atât pentru plăcerea gastronomică, dar şi pentru valoarea lor nutrițională.

S-ar putea face o a treia listă aici care ar consta din lucruri pe care oamenii le adoră, însă pe care cele mai inteligente forme de viață le-ar considera completamente nepotrivite pentru consum. Spre exemplu: ultima ofertă a automatului din hol.

Însă, în seara asta, un alt miros m-a ademenit. Unul dulce, sărat, savuros. I-am găsit sursa în coşul de gunoi, resturile sale fiind aşezate confortabil într-un recipient alb şi fragil.

Indiferent ce era a fost delicios. Însă, dacă n-aş fi avut noroc, ar fi putut însemna pieirea mea.

Femeia de serviciu. Ea m-a salvat.

Fursecuri cumpărate

Odinioară fuseseră şapte Tricoteze. Acum mai sunt doar patru. La câțiva ani tot apare un alt loc gol la masă.

— Dumnezeule mare, Tova!

Mary Ann Minetti aşază un ceainic pe masa ei din sufragerie, privind insistent brațul Tovei.

Ceainicul este înfăşurat într-o husă galbenă croşetată, pe care probabil o făcuse cineva odinioară, când tricotatul era ceva ce Tricotezele făceau într-adevăr la mesele pe care le organizau săptămânal. Husa ceainicului se asortează cu agrafa de păr cu şţrasuri galbene de la tâmpla lui Mary Ann, clema ținând în frâu nişte bucle maro-roşcate.

Janice Kim fixează cu privirea brațul Tovei în timp ce-i umple cana.

— O alergie, poate?

Un nor de vapori de ceai oolong îi abureşte ochelarii rotunzi pe care şi-i scoate şi şi-i şterge de tivul tricoului; Tova bănuieşte că tricoul trebuie să-i aparțină fiului lui Janice, Timothy, deoarece este cel puțin cu trei numere prea mare şi inscripționat cu logoul centrului comercial coreean din Seattle, unde Timothy a investit într-un restaurant cu câțiva ani în urmă.

— Semnul ăsta? zice Tova, trăgând în jos mâneca puloverului. Nu-i nimic.

— Ar trebui să te duci să vezi ce-i cu el.

Barb Vanderhoof îşi trânteşte un al treilea cub de zahăr în ceai. Părul ei scurt şi grizonant a fost pieptănat sub formă de țepi fixați cu gel, unul dintre stilurile ei preferate din ultimul timp. Când a adoptat această înfățişare, a glumit zicând că doar unei Barb i se potrivesc nişte țepi ca în barbă, ceea ce le făcuse pe Tricoteze să râdă. Nu pentru prima oară, Tova se imaginează apăsând cu degetul pe unul dintre țepii de pe capul prietenei sale. Ar înțepa-o oare la fel

ca aricii-de-mare de la acvariu ori s-ar turti sub atingerea ei?

— Nu-i nimic, repetă Tova.

Un val de căldură i se strecoară până-n vârfurile urechilor.

— Păi, dă-mi voie să-ți spun!

Barb ia o sorbitură din ceai şi continuă.

— O ştii pe Andie a mea. A avut o erupție anul trecut, când a venit de Paşte. Cu toate că n-am văzut-o – era într-un loc delicat, dacă înțelegi ce vreau să spun, însă nu genul de erupție pe care o capeți dintr-un comportament indecent, vezi tu. Nu, era doar o erupție. În fine, i-am spus că ar trebui să meargă la medicul meu dermatolog. E excepțional. Însă Andie este mai mult decât încăpățânată, înțelegi? Şi acea erupție a continuat să se înrăutățească, şi...

Janice o întrerupe pe Barb.

— Tova, vrei să-ți recomande Peter pe cineva?

Soțul lui Janice, doctorul Peter Kim, este pensionar, însă are multe relații în comunitatea medicală.

— N-am nevoie de doctor.

Tova se forțează să schițeze un mic zâmbet.

— A fost un incident minor la muncă.

— La muncă!

— Un incident!

— Ce s-a întâmplat?

Tova trage aer în piept. Poate simți încă tentaculul înfăşurat în jurul încheieturii. Urmele se estompaseră peste noapte, însă rămăseseră suficient de închise la culoare pentru a putea fi văzute desluşit. Îşi trage din nou mâneca în jos.

Ar trebui să le spună?

— Un incident cu unul dintre echipamentele de curățenie, zice ea în cele din urmă.

În jurul mesei, trei perechi de ochi sunt fixate asupra ei.

Mary Ann şterge o pată imaginară de pe blatul mesei cu unul dintre şervetele ei.

— Slujba asta a ta, Tova. Ultima dată când am fost la acvariu, aproape că am renunțat la masa de prânz din cauza mirosului. Cum reuşeşti?

Tova ia un fursec cu fulgi de ciocolată de pe platoul pe care Mary Ann îl aşezase mai devreme. Mary Ann încălzeşte fursecurile în cuptor înainte ca doamnele să sosească. Nu poți bea ceai, comentează ea mereu, fără să ronțăi ceva făcut în casă. Fursecurile proveneau dintr-un pachet pe care Mary Ann îl cumpărase de la Shop-Way. Toate Tricotezele ştiu asta.

— Dărăpănătura aia veche. Bineînțeles că pute, zice Janice. Dar, serios, Tova, eşti în regulă? Muncă fizică la vârsta ta. De ce trebuie să munceşti?

Barb îşi încrucişează brațele.

— Am lucrat o vreme la St. Ann după ce a murit Rick. Ca să treacă timpul. M-au rugat să mă ocup de tot departamentul, ştii.

— Arhivare, mormăie Mary Ann. Făceai arhivare.

— Şi ai plecat pentru că nu o puteau menține organizată aşa cum îți plăcea ție, zice Janice cu o voce seacă. Însă ideea e că nu stăteai în patru labe ca să speli podele.

Mary Ann se apleacă înspre ea.

— Tova, sper că realizezi, dacă ai nevoie de ajutor...

— Ajutor?

— Da, ajutor. Nu ştiu în ce situație financiară te-a lăsat Will.

Tova se încordează.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de aşa ceva.

— Dar dacă ai avea.

Mary Ann îşi ține buzele strâns lipite.

— N-am, răspunde Tova încetişor.

Şi este adevărat. Contul bancar al Tovei îi acoperă cu mult nevoile modeste. N-are nevoie de pomană: nici de la Mary Ann, nici de la altcineva. Şi, în plus, ce lucru de adus în discuție şi totul din cauza unor mici urme pe brațul ei!

După ce se ridică de la masă, Tova pune cana de ceai jos şi se sprijină de blatul de bucătărie. Fereastra de deasupra

chiuvetei dă înspre grădina lui Mary Ann, unde tufele de rododendroni tremură sub cerul cenuşiu. Petalele fragile de culoarea purpurei par să tremure în timp ce briza agită ramurile, iar Tova îşi doreşte să le poată vârî înapoi în bobocii lor. Răcoarea din aer este neobişnuită pentru mijlocul lunii iunie. Vara cu siguranță abia îşi târăşte picioarele anul acesta.

Pe pervaz, Mary Ann a aranjat o colecție de accesorii religioase: îngeraşi de sticlă cu chipuri de heruvimi, lumânări, o mică armată de cruci argintii strălucitoare de diverse dimensiuni, aliniate precum soldații. Probabil că Mary Ann le lustruieşte zilnic pentru a le menține strălucitoare.

Janice o prinde de umăr.

— Tova? Pământul către Tova?

Tova nu se poate abține să nu râdă. Inflexiunea din vocea lui Janice o face să creadă că Janice urmăreşte din nou seriale de comedie.

— Te rog, nu te supăra. Mary Ann n-a vrut să insinueze nimic cu asta. Suntem doar îngrijorate.

— Mulțumesc, dar sunt în regulă.

Tova îi mângâie uşor mâna lui Janice.

Janice ridică una dintre sprâncenele ei frumos îngrijite, conducând-o pe Tova înapoi la masă. Este clar că Janice înțelege cât de tare îşi doreşte Tova să schimbe vorba, fiindcă trece rapid la un subiect mult mai relaxat.

— Deci, Barb, ce mai e nou cu fetele?

— Oh, v-am spus?

Barb trage dramatic aer în piept. Nimeni n-a trebuit vreodată s-o roage pe Barb de două ori să sporovăiască despre viețile fiicelor şi nepoților ei.

— Andie trebuia să aducă fetele în vacanța de vară. Însă au întâmpinat un impediment în planurile lor. Exact asta a spus ea: un impediment.

Janice îşi şterge ochelarii cu unul dintre şervetele brodate ale lui Mary Ann.

— E adevărat, Barb?

— N-au mai fost de la ultima Zi a Recunoştinței! Ea şi Mark au dus copiii în Las Vegas de Crăciun. Dacă puteți crede aşa ceva. Cine îşi petrece o sărbătoare în Las Vegas?

Barb pronunță ambele cuvinte, Las şi Vegas, cu aceeaşi greutate şi acelaşi dispreț, aşa cum cineva ar spune lapte stricat.

Janice şi Mary Ann scutură amândouă din cap, iar Tova ia un alt biscuit. Toate cele trei femei încuviințează tacit, în timp ce Barb se lansează într-o poveste despre familia fiicei ei care locuieşte la două ore distanță de Seattle, însă s-ar putea crede că se află într-o altă emisferă, având în vedere cât de rar pretinde Barb că o vede.

— Le-am spus că sper să-i îmbrățişez curând pe nepoții ăia. Dumnezeu ştie cât voi mai fi prin preajmă!

Janice oftează.

— Destul, Barb.

— Scuzați-mă o clipă!

Scaunul Tovei se freacă de linoleum.

Aşa cum s-ar înțelege după denumire, Tricotezele au apărut ca un club de tricotat. Acum douăzeci şi cinci de ani, câteva femei din Sowell Bay s-au întâlnit pentru a face schimb de fire de tricotat. În cele din urmă, clubul a devenit refugiul lor, pentru a scăpa de căminele pustii, de golurile amare lăsate de copiii care creşteau şi se mutau. Din acest motiv, printre altele, Tova refuzase inițial să se alăture. Golul ei nu avea dulceață, doar amărăciune; la momentul respectiv, Erik murise de cinci ani. Cât de subtil se întorseseră atunci acele răni, cât de puțin îi lua pentru a le rupe coaja, ca acestea să înceapă să sângereze din nou.

Bateria din baia lui Mary Ann scoate un scârțâit în timp ce Tova răsuceşte robinetul. Nemulțumirile lor nu s-au schimbat prea mult de-a lungul anilor. La început, a fost ce păcat că universitatea e la o distanță atât de mare şi ce păcat că ne sună doar duminica după-amiază! Acum sunt nepoții şi strănepoții. Aceste femei şi-au purtat mereu maternitatea tare şi zgomotos în piept, însă Tova o păstrează pe a ei ascunsă înăutru, adânc scufundată în măruntaie, precum un glonț vechi. Privată.

Cu câteva zile înainte ca Erik să moară, Tova făcuse un tort de migdale pentru cea de-a optsprezecea aniversare. Casa păstrase acel miros de marțipan zile întregi după aceea. Încă

îşi aminteşte cum persistase în bucătăria ei ca un oaspete dezorientat care nu ştie când să plece.

La început, dispariția lui Erik fusese considerată o fugă de acasă. Ultima persoană care-l văzuse fusese unul dintre mateloții care lucrau pe feribotul de la ora 11 care se îndrepta spre sud, ultima ambarcațiune de seară, iar matelotul nu raportase nimic neobişnuit. Erik trebuia să încuie casa de bilete după aceea, lucru pe care-l făcea mereu, cu conştiinciozitate. Era atât de încântat că aveau încredere în el şi îi dăduseră cheia; era doar o slujbă de vară, la urma urmelor. Şeriful zisese că găsiseră casa de bilete descuiată, cu toate încasările în ordine. Rucsacul lui Erik era vârât sub scaun, împreună cu casetofonul portabil şi căştile, chiar şi portofelul. Înainte de a exclude posibilitatea unei agresiuni, şeriful speculase că, probabil, Erik ieşise pentru puțin timp, intenționând să se întoarcă.

De ce şi-ar fi lăsat el casa de bilete nesupravegheată în timpul serviciului? Tova nu înțelesese niciodată. Will avea o teorie că la mijloc fusese vorba de o fată, însă nicio fată – sau niciun băiat, de altfel – nu fusese găsită/găsit vreodată. Prietenii lui insistaseră că el nu se vedea cu nimeni la momentul respectiv. Dacă Erik s-ar fi văzut cu cineva, lumea ar fi ştiut. Erik era un puşti popular.

O săptămână mai târziu, găsiseră ambarcațiunea: o Sun Cat veche şi ruginită pe care nimeni n-o observase că lipseşte din micul port care se afla lângă pontonul feribotului. Ajunsese la mal cu funia ancorei tăiată. Amprentele lui Erik se aflau pe cârmă. Dovezile erau puține, însă toate indicau faptul că băiatul îşi luase viața, zisese şeriful.

Ziseseră vecinii.

Ziseseră ziarele.

Zisese toată lumea.

Tova nu crezuse niciodată asta. Nicio clipă.

Îşi usucă faţa cu mâinile, clipind înspre propria reflexie în oglinda din baie. Tricotezele erau prietenele ei de ani buni şi uneori încă se simte de parcă ar fi o piesă greşită care şi-a croit drum în alt puzzle.

Tova îşi ia cana de pe chiuvetă, îşi toarnă nişte ceai oolong proaspăt şi se întoarce la scaunul ei şi la conversaţie. Este o discuţie despre vecina lui Mary Ann care-şi dă medicul ortoped în judecată pentru o operaţie prost făcută. Doamnele sunt de acord că medicul trebuie tras la răspundere. Urmează o rundă de gângureli la vederea fotografiilor căţeluşului Yorkshire, Rolo, al lui Janice, care adeseori vine în vizită la Tricoteze în geanta lui Janice. Astăzi Rolo e acasă din cauza unor probleme la burtică.

— Bietul Rolo, zice Mary Ann. Crezi că a mâncat ceva stricat?

— Ar trebui să încetezi să-i mai dai mâncare pentru oameni, spune Barb. Rick obişnuia să-i dea lui Sully al nostru resturi din farfurie când nu eram atentă. Însă îmi puteam da seama de fiecare dată. Oh, rahatul ăla urât mirositor!

— Barbara! zice Mary Ann, făcând ochii mari.

Janice şi Tova râd.

— Păi, scuzați-mi exprimarea, însă câinele ăla putea împuți o cameră întreagă. Să-i fie țărâna uşoară!

Barb îşi împreunează mâinile ca într-o rugăciune.

Tova ştie cât de mult îşi iubise Barb golden retrieverul, pe Sully. Probabil mai mult decât îl iubise pe răposatul ei soț, Rick. Şi, în decursul a câteva luni anul trecut, îi pierduse pe amândoi. Tova se întreabă uneori dacă este mai bine aşa, să ai tragediile adunate laolaltă, să te foloseşti mai bine de intensitatea suferinței. Să termini cu asta dintr-o lovitură. Ştia că disperarea adâncă avea un sfârşit. De îndată ce sufletul îți era îmbibat cu suferință, altceva în plus dispărea pur şi simplu, inundat, la fel cum siropul de arțar de pe clătitele de sâmbătă dimineața se revărsa mereu pe masă ori de câte ori i se dădea voie lui Erik să-şi toarne singur siropul.

La ora 3 după-amiază, Tricotezele îşi strâng jachetele şi gentuțele de pe spătarele scaunelor, moment în care Mary Ann o trage pe Tova deoparte.

— Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ajutor!

Mary Ann îi ia mâna Tovei, pielea măslinie, de italiancă, a celeilalte femei părând tânără şi netedă în comparație cu a Tovei. Genele scandinave ale Tovei, atât de plăcute în tinerețe, se întorseseră împotriva ei pe măsură ce îmbătrânise. Pe la patruzeci de ani, părul ei blond, ca mătasea de porumb, era cenuşiu. Pe la cincizeci de ani, ridurile de pe chipul ei păreau gravate în lut. Acum îşi surprinde uneori profilul reflectat în vitrina unui magazin, felul în care umerii au început să i se lase. Se întreabă cum e posibil ca acest trup să fie al ei.

— Te asigur că n-am nevoie de ajutor.

— Dacă acea slujbă devine prea mult pentru tine, îți vei da demisia. Nu-i aşa?

— Cu siguranță.

— Bine.

Mary Ann nu pare convinsă.

— Mulțumesc pentru ceai, Mary Ann!

Tova îşi trage jacheta şi zâmbeşte grupului.

— O după-amiază încântătoare, ca de obicei.

Tova loveşte uşor cu mâna bordul maşinii şi calcă accelerația, forțând hatchbackul să schimbe viteza. Maşina geme în timp ce urcă.

Casa lui Mary Ann se află pe fundul unei văi largi care odinioară nu era altceva decât un câmp de narcise. Tova îşi aminteşte cum îl străbătea, mică fiind, lângă fratele mai mare, Lars, pe bancheta din spate a Packardului familiei. Tatăl la volan, mama lângă el cu geamul coborât, ținând cu mâna eşarfa sub bărbie, ca să nu i-o ia vântul. Tova îşi cobora şi ea geamul şi îşi întindea gâtul cât de mult îndrăznea. Valea mirosea a bălegar. Milioane de capete galbene se pierdeau într-o mare de lumină.

Acum, fundul văii a devenit o suburbie. Din doi în doi ani, primăria face mare tam-tam în legătură cu refacerea

drumului care şerpuieşte în susul dealului. Mary Ann scrie mereu scrisori la primărie în legătură cu asta. Prea abrupt, argumentează ea, cu risc mare de alunecări de teren.

— Nu e prea abrupt pentru noi, zice Tova, în timp ce hatchbackul opreşte pe creastă.

Pe partea cealaltă, un strop de soare luceşte pe apă, strecurându-se printr-o crăpătură în nori. Apoi, de parcă ar fi fost traşi de nişte sfori de marionete, norii se deschid, scăldând golful Puget Sound într-o lumină clară.

— Măi, ce zici de asta! exclamă Tova, coborând parasolarul.

Cu ochii mijiți, virează la dreapta pe Sound View Drive care merge de-a lungul crestei, deasupra apei. Spre casă.

Soare, în sfârşit! Margaretele au nevoie să fie îngrijite şi, timp de săptămâni întregi, vremea rece şi umedă, nefirească până şi după standardele coastei de nord-vest a Pacificului, îi tăiase entuziasmul de a lucra în grădină. La gândul de a face ceva productiv, apasă mai tare pedala de accelerație. Probabil ar putea termina întregul strat de flori înainte de cină.

Trece în grabă prin casă ca să bea un pahar cu apă, în drum spre grădina din spate, oprindu-se pentru a apăsa butonul roşu intermitent al robotului telefonic. Aparatul ăla e în permanență plin de prostii, oameni care încearcă să-i vândă lucruri, însă ea mereu îşi şterge mesajele.

Prima înregistrare e a cuiva care solicită donații. Ştearsă.

Al doilea mesaj este în mod clar o escrocherie. Cine ar fi suficient de prost să sune înapoi şi să-şi dea numărul contului bancar? Şters.

Al treilea mesaj este o greşeală. Voci înăbuşite, apoi un clic. Un apel din fund, aşa cum le numeşte Janice Kim. Un risc al obiceiului ridicol de a ține telefoanele în buzunarul pantalonilor. Şters.

Al patrulea mesaj începe cu un moment de tăcere. Degetul Tovei e gata să atingă butonul de ştergere în momentul în care se aude vocea unei femei.

— Tova Sullivan?

Îşi drege glasul.

— Aici este Maureen Cochran. De la Centrul de îngrijire pe termen lung din Charter Village.

Paharul cu apă al Tovei se ciocneşte de blat.

— Mi-e teamă că am o veste proastă...

Cu un clic ascuțit, Tova apasă butonul pentru a face aparatul să tacă. N-are nevoie să mai asculte. E un mesaj pe care-l aşteaptă de ceva vreme.

Fratele ei, Lars.

Ziua 1 301 de captivitate

Iată cum o fac.

Aproape de partea de sus a bazinului meu, se află o gaură în sticlă, pe unde intră pompa. E un spațiu între carcasa pompei şi sticlă, suficient de larg pentru a putea vârî vârful unui tentacul şi a deşuruba carcasa. Pompa cade în bazin, scoțând la iveală o deschizătură. Deschizătura este micuță. Cam de grosimea a două sau trei degete omeneşti.

Vei spune: Dar este prea mică! Tu eşti prea mare.

Este adevărat, însă n-am nicio problemă să-mi modelez trupul pentru a putea trece prin ea. Asta-i partea uşoară.

Alunec în josul peretelui de sticlă, în camera pompei din spatele bazinului meu. Acum începe provocarea. Timpul se scurge, ai putea spune. Odată afară din bazin, trebuie să mă scufund la loc în optsprezece minute sau voi suporta Consecințele. Optsprezece minute pot supraviețui afară din apă. Acest aspect nu se regăseşte nicăieri pe plăcuța din dreptul bazinului meu, bineînțeles. Eu însumi am stabilit asta.

Pe podeaua rece de beton, trebuie să aleg dacă rămân în camera pompei sau sparg uşa. Fiecare alegere are avantajele şi costurile sale.

Dacă aleg să rămân în camera pompei, am acces uşor la bazinele cele mai apropiate de al meu. Din nefericire, acele bazine prezintă un interes limitat. Țiparii-lup nu sunt pur şi simplu o opțiune, din motive care ar trebui să fie evidente. Dinții ăia! Meduzele de Pacific sunt prea condimentate; viermii-panglică, aceia cu burta galbenă, sunt ca de cauciuc. Scoicile albastre sunt mai degrabă neinspirate, în

ceea ce priveşte gustul, şi, în vreme ce castraveții-de-mare sunt delicioşi, trebuie să folosesc puterea voinței. Dacă iau mai mulți, risc să-i atrag atenția lui Terry cu privire la activitățile mele.

Dacă aleg să sparg uşa, stăpânesc holul şi bazinul principal. Un meniu mai bogat. Însă vine cu un preț: mai întâi, trebuie să investesc mai multe minute în procesul de deschidere a uşii în drum spre ieşire. Apoi, pentru că uşa e grea şi nu va rămâne deschisă de una singură, trebuie să petrec mai multe minute să o redeschid la întoarcere.

De ce nu sprijini uşa cu ceva?

Ei bine, e evident.

Chiar am sprijinit odată uşa cu ceva. Cu scaunul de sub bazinul meu. Cu acele minute în plus de libertate, am prădat o găleată cu bucăți proaspete de halibut lăsate de Terry sub chepengul bazinului principal. (Pesemne, bucățile de halibut trebuiau să fie micul-dejun al rechinilor a doua zi dimineață. Însă rechinii prostovani abia dacă disting ziua de noapte. N-am regrete aici.)

Cu această iluzie a timpului liber, a fost aproape o seară plăcută. Probabil cel mai plăcut timp pe care l-am petrecut de când am fost luat prizonier. Însă la întoarcere am descoperit ceva ce, nici până în prezent, nu pot înțelege: printr-o scamatorie, scaunul nu reuşise să țină uşa.

Lecție: nu pot avea încredere într-o uşă care se sprijină în ceva.

Când am reuşit s-o deschid, eram deja epuizat. Consecințele erau în plină desfăşurare.

Membrele mi se mişcau încet şi vederea mi se înceţoşase. Mantaua îmi devenise grea şi atârna spre podea. Prin ceaţă am putut vedea că pielea căpătase o nuanţă ternă de cenuşiu-maroniu.

În timp ce mă târam prin camera pompei, podeaua nu se mai simţea rece. Nicio suprafaţă nu mai avea nicio temperatură. Cumva, am urcat orbecăind pe peretele din sticlă cu ventuzele mele neîndemânatice.

Mi-am vârât tentaculele şi mantaua prin deschizătură. Parţial intrat, m-am oprit, plutind la suprafaţă. Tentaculele mele erau complet amorţite, lipsite de orice senzaţie.

Pentru o clipă, m-am gândit la această opţiune. Nimic însemna ceva. Ce s-ar putea afla de cealaltă parte a vieţii?

Pe măsură ce apa m-a înconjurat, mi-am revenit. Vederea mi s-a obişnuit cu capcanele familiare ale bazinului meu. Mi-am încolăcit un tentacul în jurul pompei şi am aşezat-o la loc, închizând acel spaţiu liber. În timp ce vâram un tentacul prin crăpătură pentru a înşuruba carcasa la loc, mi-a revenit şi culoarea. Mantaua îmi atârna în spate, în apa rece, iar eu înotam puternic şi iute spre bârlogul meu din spatele pietrei. Măruntaiele, pline de halibut, mă dureau într-un mod plăcut.

După aceea, în timp ce mă odihneam în bârlog, cele trei inimi ale mele băteau intens. Pulsul monoton al uşurării prosteşti. Un instinct primar declanşat de o victorie-surpriză asupra morţii. Presupun că aşa ar trebui să se simtă o moluscă după ce s-a îngropat în nisip sub pocnetul ciocului meu. Să învingi sorţii potrivnici, după cum aţi spune voi, fiinţele umane.

Consecințele. Aceea n-a fost singura dată când le-am trăit. Au existat şi alte ocazii în care am depăşit limitele libertății mele. Însă n-am mai încercat niciodată să mă bazez pe acele minute în plus, obținute prin sprijinirea uşii cu ceva.

Cu siguranță nu trebuie să explic că Terry nu ştie despre deschizătură. Nimeni în afară de mine nu ştie despre deschizătură. Şi, pentru că aş dori să rămână aşa, îți voi mulțumi anticipat pentru discreția ta.

Tu ai întrebat. Eu am răspuns.

Aşa o fac.

Parcul de rulote Welina este pentru îndrăgostiți

Cameron Cassmore clipeşte când priveşte prin parbriz, evitând lumina necruțătoare a soarelui. Ar fi trebuit să-şi ia ochelarii de soare. Să-şi târască fundul mahmur până la Welina, la nelegiuita oră 9 într-o dimineață de sâmbătă... câh. Însetat, înşfacă o cutie deschisă aflată în suportul pentru pahar din furgoneta lui Brad şi ia o duşcă. O băutură energizantă nasoală. Cu un mormăit, scuipă prin geamul deschis şi se şterge la gură cu mâneca, apoi striveşte cutia şi o aruncă pe locul gol al pasagerului.

— Şi ce zici că te duci să rezolvi? clipise Brad, cu ochii încețoşați, când Cameron îl rugase să-i împrumute maşina.

Se prăbuşise pe canapeaua lui Brad şi a lui Elizabeth după ce cântase în spectacolul epic al trupei Moth Sausage de seara trecută, de la Dell's Saloon.

— O clematită, zisese Cameron.

Din apelul panicat al mătuşii Jeanne, se părea că nemernicul de proprietar se săturase iar, până peste cap, de plantele ei agățătoare. Ultima dată, proprietarul o amenințase cu evacuarea din cauza acelei plante agățătoare.

— Ce naiba e o clematită?

O jumătate de zâmbet se răspândise pe chipul lui Brad.

— Sună cam porcos.

— E o plantă, idiotule!

Cameron nu se sinchisise să adauge că era o plantă perenă care înflorea şi se cățăra, din familia piciorului-cocoşului. Originară din China şi Japonia, adusă în Europa de Vest în era victoriană şi apreciată pentru abilitatea ei de a se cățăra pe spaliere.

De ce-şi amintea rahaturi din astea? Dacă şi-ar putea curăța creierul de cunoştințele nefolositoare care-l blocau! Luând viteză după ce a virat pe autostrada care ducea spre parcul de rulote al mătuşii Jeanne, Cameron coboară toate geamurile şi îşi aprinde o țigară, lucru pe care nu-l face decât atunci când se simte ca un rahat; iar în această dimineață se simte ca un rahat fierbinte şi aburind. Fumul îşi croieşte drum afară pe geam şi dispare deasupra terenurilor agricole plate şi prăfuite ale văii Merced.

Margaretele se leagănă în briza din grădina mătuşii Jeanne. Aceasta are şi o tufă uriaşă plină cu flori albe, o chestie ca un văl de luminiţe şi o fântână despre care el ştie că merge cu şase baterii DD, deoarece ea îl roagă s-o ajute să le schimbe ori de câte ori trece pe acolo, se pare.

Şi broaşte. Sunt broaşte pretutindeni. Mici statui din ciment reprezentând broaşte, cu muşchi care creşte printre crăpături, ghivece în formă de broaşte şi o mânecă de vânt cu dungi şi steluţe, fluturând dintr-o agăţătoare de metal ruginită şi înfăţişând trei broaşte care râd, decorate cu patrioticele culori roşu, alb şi albastru.

Broaşte sezoniere.

Dacă parcul de rulote Welina ar da un premiu pentru cea mai frumoasă grădină, mătuşa Jeanne ar încerca cu siguranţă să-l obţină. Şi ar câştiga. Însă chestia ciudată în legătură cu curtea ei perfectă este contrastul total cu dezastrul care se află în rulotă.

Treptele verandei scârţâie sub ghetele sale de lucru. O bucată de hârtie iese în afară din clanţa uşii cu plasă. El ridică un colţ pentru a arunca o privire: un fluturaş pentru campionatul de bingo al parcului de rulote Welina. Îl mototoleşte şi-l vâră în buzunar. În niciun caz mătuşa Jeanne nu va merge la chestiile alea ridicole. Tot locul ăsta e atât de îngrozitor. Chiar şi numele. Welina. Înseamnă „bine ai venit” în limba hawaiiană. Cu siguranţă, ăsta nu-i Hawaii.

E gata să sune la sonerie, care are formă de broască, bineînţeles, când din spatele rulotei se aud ţipete.

— Dacă hoaşca aia bătrână de Sissy Baker şi-ar vedea de treaba ei, nimeni n-ar avea ideile astea absurde acum, nu-i aşa?

Vocea mătuşii Jeanne e plină de amenințare şi Cameron şi-o poate imagina stând acolo îmbrăcată cu hanoracul ei gri preferat, cu mâinile în şoldurile ca un butoi, încruntându-se. Nu se poate abține să nu râdă în timp ce ocoleşte prin lateral rulota.

— Jeanne, te rog, încearcă să înțelegi!

Vocea proprietarului e joasă şi condescendentă. Jimmy Delmonico. Un nemernic de primă clasă, cu siguranță.

— Ceilalți rezidenți sunt deranjați de posibilitatea apariției şerpilor. Cu siguranță pricepi asta.

— Nu sunt şerpi aici! Şi cine eşti tu să-mi spui ce să fac cu tufişul meu?

— Există reguli, Jeanne.

Cameron păşeşte în curtea din spate. Delmonico o săgetează cu privirea pe mătuşa Jeanne care poartă într-adevăr acel hanorac gri. Roşie la față, ridică o parte din planta agățătoare deasă şi cerată care acoperă spalierul ataşat în spatele rulotei. Bastonul ei, cu mingea de tenis verde şi decolorată înfiptă în vârf, se sprijină de peretele rulotei.

— Cammy!

Mătuşa Jeanne este singura persoană de pe planetă care are voie să-l strige aşa.

El aleargă până la ea, apoi zâmbeşte în timp ce ea îl învăluie într-o îmbrăţişare scurtă. Miroase a cafea stătută, ca de obicei. Apoi el se întoarce cu chipul împietrit spre Delmonico şi îi zice:

— Care-i problema aici?

Mătuşa Jeanne îşi înşfacă bastonul şi îl îndreaptă acuzator spre proprietar.

— Cammy, spune-i că nu sunt şerpi în clematita mea! El încearcă să mă facă să o smulg. Şi totul din cauză că Sissy Baker a zis că a văzut ceva. Toată lumea ştie că babornița aia abia dacă mai zăreşte ceva.

— Ai auzit-o. Nu sunt şerpi acolo, zice Cameron pe un ton ferm, înclinându-şi capul înspre tulpinile agățătoare care au crescut groase şi luxuriante de la ultima lui vizită.

Cât timp a trecut? O lună?

Delmonico se prinde cu degetele de şaua nasului.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Cameron.

— Plăcerea e de partea mea.

— Uite ce e, chestia asta încalcă statutul parcului de rulote Welina, zice Delmonico cu un oftat. Când un rezident face o reclamație, mi se cere să fac o investigație. Şi doamna Baker a zis că a văzut un şarpe. A zis că a văzut, chiar în planta de acolo, nişte ochi galbeni care clipeau spre ea.

Cameron îl ia în derâdere.

— În mod evident, minte.

— În mod evident, repetă mătuşa Jeanne, însă, cu colțul ochiului, îi aruncă o privire nedumerită.

— Ah, da?

Delmonico îşi încrucişează brațele.

— Doamna Baker este de ani buni o membră a acestei comunități.

— Sissy Baker mănâncă foarte mult căcat.

— Cammy!

Mătuşa Jeanne îl plesneşte peste braț, reproşându-i limbajul. Ceea ce este culmea tupeului din partea femeii care-i zisese că „A vine de la anal” atunci când îl învăța alfabetul.

— Poftim?

Delmonico îşi îndepărtează ochelarii de la ochi.

— Şerpii nu pot clipi.

Cameron îşi dă ochii peste cap.

— Nu pot. N-au pleoape. Verifică şi tu chestia asta.

Proprietarul deschide gura, apoi o închide la loc.

— Caz închis. Nu sunt şerpi.

Cameron îşi încrucişează braţele care au cel puţin de două ori diametrul braţelor lui Delmonico. Şi-a lucrat mult la sală bicepşii în ultimul timp.

Delmonico chiar pare că ar prefera să plece. Studiindu-şi pantofii, bombăne:

— Chiar dacă e adevărată chestia cu pleoapele şerpilor... există reglementări. Dă vina pe primărie pentru asta, dacă vrei, dar când cineva raportează că una dintre proprietăţile mele e infestată...

— Ţi-am spus, nu sunt şerpi!

Mătuşa Jeanne îşi ridică mâinile. Bastonul ei aterizează pe iarbă.

— L-ai auzit pe nepotul meu. N-au pleoape! Ştii ce e chestia asta? Sissy Baker e invidioasă pe grădina mea.

— Haide, Jeanne!

Delmonico ridică o mână.

— Toţi ştiu că ai o grădină încântătoare.

— Sissy Baker e o mincinoasă şi mai e şi chioară pe deasupra!

— Oricum ar fi, există măsuri de siguranţă. Dacă ceva creează o situaţie periculoasă...

Cameron face un pas înspre el.

— Nu cred că cineva vrea o situaţie periculoasă.

E o cacealma, în cea mai mare parte. Cameron detestă să se bată. Însă crevetele ăsta pe băț nu trebuie să ştie asta.

Părând aproape comic de speriat, Delmonico îşi mângâie buzunarul, apoi arată că-şi scoate telefonul.

— Hei, scuze! Trebuie să răspund.

Cameron chicoteşte. Vechiul truc cu apelul fals. Tipul ăsta e de tot rahatul.

— Doar mai tunde-o puțin, bine, Jeanne? strigă el peste umăr în timp ce păşeşte pe aleea de pietriş îndreptându-se către şosea.

Lui Cameron îi ia mai bine de o oră să scurteze clematita, încercând să pareze instrucțiunile pretențioase ale mătuşii Jeanne în timp ce stă în echilibru pe o scară. Puțin mai mult acolo. Nu, nu atât de mult! Taie partea din stânga. Adică din dreapta. Nu, am vrut să spun stânga. Dedesubt, mătuşa Jeanne adună lujerii tăiați şi florile purpurii într-un sac de gunoi.

— Chestia aia despre şerpi e adevărată, Cammy?

— Sigur că este.

Se dă jos de pe scară. Mătuşa Jeanne se încruntă.

— Deci de-adevăratelea nu sunt şerpi în clematita mea, corect?

Cameron îi aruncă o privire piezişă în timp ce-şi scoate mănuşile.

— Ai văzut vreun şarpe în clematita ta?

— Îî... nu.

— Ei bine, iată răspunsul.

Mătuşa Jeanne zâmbeşte, deschizând uşa din spate şi dând la o parte un teanc de ziare cu vârful bastonului.

— Mai rămâi un pic, iubire! Vrei cafea? Ceai? Whiskey?

— Whiskey? Pe bune?

Nu e nici măcar ora 10 dimineața. Lui Cameron i se strânge stomacul cu gândul la băutură. Se apleacă, păşind peste prag şi clipeşte, adaptându-se la lumina scăzută din interior; văzând starea în care se află locul, răsuflă uşurat.. Arată rău, bineînțeles. Însă nu mai rău decât ultima dată. Într-o vreme, gunoiul părea să se înmulțească precum o adunătură de iepuri în călduri.

— Cafea simplă, atunci? zice ea făcând cu ochiul. Îmbătrâneşti, Cammy. Nu te mai distrezi!

El bombăne ceva în legătură cu faptul că s-a distrat prea mult seara trecută şi mătuşa Jeanne încuviințează în felul ei uşor amuzat. În mod clar, îşi poate da seama că în această dimineață nu-i sunt boii acasă. Poate chiar îmbătrâneşte. Până acum, treizeci de ani e o vârstă nasoală.

Ea face ordine prin haosul de cutii şi hârtii de pe micul blat din bucătărie, în căutarea cafetierei. Cameron ridică

volumul broşat aflat deasupra unui teanc de vechituri care aproape că au îngropat măsuța de răchită, iar un vechi calculator de birou zumzăie undeva sub acel morman. Cartea este un roman de dragoste, unul dintre acelea cu un tip musculos la bustul gol pe copertă. O aruncă la loc, lucru care face ca un teanc de prostii aşezate unele peste altele să se răstoarne pe covor.

Când a început ea chestia asta? Să colecteze, aşa cum zice. Nu era deloc aşa când el era copil. Uneori, Cameron trece prin vechiul lor cartier din Modesto, pe lângă casa cu două dormitoare unde ea îl crescuse. Casa era mereu curată. Acum câțiva ani, a vândut-o pentru a plăti facturile medicale de cu o vară înainte. Se pare că să fii lăsat inconştient în parcarea de la Dell's Saloon costă o avere şi nici măcar nu fusese vina mătuşii Jeanne. Nişte dobitoci din afara oraşului făceau scandal şi ea încerca doar să liniştească pe toată lumea. Nu se ştie cum încasase un pumn în cap şi sfârşise căzând lată pe caldarâm. O rană urâtă, un şold fracturat, luni întregi de terapie fizică şi ocupațională. Cameron renunțase la o slujbă decentă la o firmă de renovări, una care ar fi dus la o calificare profesională, şi dormea pe canapea ca să aibă grijă de ea, să-i amintească să-şi ia medicamentele şi să o ducă la specialistul în traumatisme cerebrale din Stockton. În fiecare după-amiază, îl întâmpina pe poştaş pe verandă, deschizând uşa fără zgomot, astfel încât ea să nu observe. Contul său jalnic de economii îi ținuse o vreme în loc pe recuperatori.

Când, în cele din urmă, mătuşa Jeanne vânduse casa, tocmai împlinise cincizeci şi doi de ani, vârsta minimă necesară pentru rezidenții parcului de rulote Welina. Pentru motive care încă îl uimesc pe Cameron, în loc să-şi ia un

apartament obişnuit sau ceva, ea hotărâse să folosească mica sumă de bani rămasă pentru a-şi cumpăra această rulotă şi a se muta aici. Oare atunci începuse să colecționeze? Oare această mizerie de rulotă fusese cauza?

Criticând încă aspru felul în care Sissy Baker îi pusese gând rău de când cu neînțelegerea de la agapa de vara trecută (Cameron nu cere detalii), ea pune două căni aburinde pe măsuța de cafea şi îi face semn să se aşeze lângă ea pe canapea.

— Deci cum a fost la muncă?

Cameron ridică din umeri.

— Ai fost dat afară din nou, nu-i aşa?

El nu răspunde.

Mătuşa Jeanne strânge din ochi.

— Cammy! Ştii că am tras sfori pentru tine la primărie ca să te bag în acel proiect.

Mătuşa Jeanne încă lucrează cu jumătate de normă la biroul de recepție al primăriei. E acolo de ani buni. Bineînțeles, ea cunoaşte pe toată lumea. Şi, mda, proiectul era unul mare. O clădire de birouri la periferia oraşului. Cu toate astea, nu contase: zece minute amărâte de întârziere în a doua lui zi acolo, şi nenorocitul de maistru îi spusese să-şi strângă catrafusele. Fusese vina lui Cameron că maistrul nu era capabil de empatie?

— Nu eu ți-am cerut să tragi sfori pentru mine, bombăne el, apoi îi explică ce s-a întâmplat.

— Deci ai dat-o în bară. Regeşte. Acum ce faci?

Gura lui Cameron se ţuguiază. Mătuşa Jeanne ar trebui să fie de partea lui. O tăcere cu multe semnificaţii se instalează între ei; ea ia o înghiţitură de cafea. Cana ei e acoperită cu desene cu broaşte dansatoare şi cu un scris roşu-deschis: Cine a dat drumul la broaşte? El scutură din cap şi încearcă să schimbe subiectul.

— Îmi place noul tău steag. Cel de afară.

— Da?

Chipul i se luminează numai puţin.

— L-am luat dintr-un catalog din alea. L-am comandat prin poştă.

Cameron încuviinţează, fără să fie surprins.

— Ce mai face Katie? întreabă ea.

— Katie e bine, zice Cameron pe un ton degajat.

De fapt, nu şi-a mai văzut iubita de când a sărutat-o de rămas-bun când a plecat la muncă, ieri-dimineaţă. Trebuia să vină să vadă trupa Moth Sausage cântând, dar se pare că fusese prea obosită pentru a mai ieşi, apoi el rămăsese în oraş mai târziu decât intenţionase şi se făcuse pulbere la Brad acasă. Dar, bineînţeles, ea e bine. Katie e genul de fată care n-are niciodată probleme, e mereu bine.

— E o partidă bună pentru tine.

— Mda, e minunată.

— Vreau doar să fii fericit.

— Sunt fericit.

— Şi ar fi drăguţ dacă te-ai putea ţine de o slujbă mai mult de două zile.

Super, chestia asta din nou. Cameron se încruntă, trecându-şi o mână peste faţă. Globii oculari îi zvâcnesc. Ar trebui, probabil, să bea nişte apă.

— Eşti atât de deştept, Cammy. Atât de al naibii de deştept...

El se ridică de pe canapea şi priveşte pe fereastră. După o secundă lungă, zice:

— Nu-ţi dă salariu pentru că eşti deştept, ştii.

— Păi, pentru tine, ar trebui.

Mătuşa Jeanne loveşte uşor cu palma spaţiul de lângă ea pe canapea, iar Cameron se lasă să cadă, sprijinindu-şi capul care-i zvâcneşte de umărul ei. O iubeşte pe mătuşa Jeanne, bineînţeles c-o iubeşte. Însă ea nu pricepe.

Nimeni din familie nu ştie de unde a moştenit Cameron deşteptăciunea. Şi „prin familie” se referă la el şi la mătuşa Jeanne. Asta e toată familia lui.

Abia dacă-şi poate aminti chipul maică-sii. Avea nouă ani când mătuşa Jeanne îl luase din apartamentul maică-sii, după ce ea îi spusese să-şi facă bagajul pentru că va

rămâne la mătuşa lui în weekend. În sine, chestia asta nu era neobişnuită. Rămânea adeseori acolo peste noapte. Însă, de data asta, maică-sa nu mai venise să-l ia înapoi. Îşi aminteşte că îl îmbrățişase de rămas-bun, cu lacrimile care îi lăsau urme ca de cernealăpe obraji, de la machiaj. Îşi aminteşte, cu limpezime, că brațele ei se simțeau osoase.

Weekendul se transformase într-o săptămână, apoi într-o lună. Apoi într-un an.

Undeva, în vitrina ei încărcată, mătuşa Jeanne are acele mici bibelouri din ceramică pe care maică-sa le colecționa copil fiind. În formă de inimi, stele, animale. Unele sunt gravate cu numele ei: DAPHNE ANN CASSMORE. Din când în când, mătuşa Jeanne îl întreabă dacă el şi-ar dori să le aibă şi, de fiecare dată, el spune nu. De ce să vrea el vechiturile ei când ea nu putuse renunța la droguri suficient timp pentru a-i fi mamă?

Cel puțin Cameron ştie de la cine a moştenit gena dezastrului.

Mătuşa Jeanne solicitase custodie unică la instanțele judecătoreşti, care îi fusese acordată fără contestație. E mult mai bine aşa, îşi aminteşte că spusese cu voce scăzută asistentul social, Cameron să fie cu familia decât să „intre în sistem”.

Cu un deceniu mai mare decât Daphne, mătuşa Jeanne nu se căsătorise niciodată şi nici nu avusese copii. Ea mereu îl numise pe Cameron binecuvântarea pe care nu se aşteptase niciodată s-o aibă.

Cu mătuşa Jeanne, copilăria lui fusese bună. Ea nu era chiar ca mamele prietenilor săi. Cine ar putea uita ziua de Halloween în care ea apăruse la serbarea de la grădiniță în costum de Marge Simpson făcut acasă, în anul în care el se costumase în Bart? Dar cumva funcționase.

La şcoală, Cameron se descurcase destul de bine. Acolo i-a cunoscut pe Elizabeth şi apoi pe Brad. Surprinzător de echilibrat, îi auzea uneori pe oameni zicând, pentru un puşti în situația lui.

Cât despre tatăl său? E posibil ca de acolo să fi moştenit Cameron deşteptăciunea.

Orice ar putea fi posibil când vine vorba de tatăl său. Nici el şi nici mătuşa Jeanne n-au habar cine e tatăl lui. Când Cameron era puşti, înainte să înțeleagă cum funcționa treaba cu făcutul copiilor şi necesitatea, cel puțin, a unui donator de spermă, credea că el pur şi simplu n-avea tată.

— Cunoscând gaşca cu care umbla maică-ta, a fost probabil cineva cu care ți-e mai bine fără, zice mereu mătuşa Jeanne când subiectul apare în discuție.

Însă Cameron se îndoise mereu de asta. E sigur că maică-sa nu lua droguri când se născuse el. Văzuse fotografiile, părul ei cu bucle moi şi castanii în timp ce-l dădea într-un leagăn în parc. Consumul de droguri, problemele, Cameron era sigur că apăruseră după.

Apăruseră din cauza lui.

Mătuşa Jeanne dă să se ridice.

— Mai vrei cafea, dragule?

— Tu stai jos, îmi iau eu, zice el, scuturându-şi durerea de cap.

Îşi croieşte drum spre bucătărie prin acea dezordine.

În timp ce toarnă două ceşti proaspete de cafea, mătuşa Jeanne strigă de pe canapea.

— Ia zi, ce mai face Elizabeth Burnett? Trebuie să nască la sfârşitul verii, nu? M-am întâlnit cu maică-sa la benzinărie acum câteva zile, însă n-am prea avut ocazia să stăm de vorbă.

— Mda, trebuie să nască. Dar se simte bine. Ea şi Brad sunt amândoi bine.

Laptele se răsuceşte în fâşii albe în timp ce Cameron îl toarnă în cafea.

— A fost mereu o fată atât de dulce! N-am priceput niciodată de ce l-a ales pe Brad în locul tău.

— Mătuşă Jeanne! bombăne Cameron.

Trebuie să-i fi explicat chestia asta de un milion de ori; n-a fost niciodată aşa cu Elizabeth.

— Păi, ziceam şi eu.

Cameron, Brad şi Elizabeth sunt cei mai buni prieteni din copilărie: cei trei muschetari. Acum, cei doi sunt căsătoriți şi fac un copil. Cameron îşi dă seama că bebeluşul îi va lua locul de a treia roată.

— Că veni vorba, ar trebui să plec. Brad are nevoie de camionetă până în prânz.

— Oh! Încă un lucru înainte de a pleca!

Cu efort, mătuşa Jeanne se foloseşte de baston pentru a se ridica de pe canapea. Cameron încearcă s-o ajute, însă ea îi face semn să nu.

Timp de ceea ce pare a fi un deceniu, ea îndeasă toate lucrurile în cealaltă cameră. Între timp, el nu se poate abține să nu-şi bage nasul într-un teanc de hârtii de pe masă. O factură de electricitate veche (plătită, din fericire), o pagină ruptă din Ghidul TV (încă se publică chestia asta?) şi un teanc de hârtii de externare de la clinica din oraş, cu o rețetă capsată în partea de sus a paginii. La naiba, chestii personale. Însă, înainte de a îngropa acea rețetă în teancul de hârtii, vede ceva care face să i se înroşească obrajii. Nu poate fi adevărat.

Mătuşa Jeanne? Chlamydia?

Bastonul ei se aude bufnind înspre camera de zi. Cameron încearcă să vâre totul la loc, însă, spre oroarea lui, întregul teanc se prăbuşeşte, lăsându-l cu rețeta în mână. El o ține cu vârful degetelor, ca şi cum hârtia însăşi ar putea fi infectată. O boală cu transmitere prin papetărie.

— Oh, chestia aia!

Ea ridică din umeri cu nonşalanță.

— Bântuie prin parcul de rulote.

Cameron simte cum i se zguduie măruntaiele. Înghite şi zice:

— Păi, rahatul ăsta nu e o glumă, mătuşă Jeanne. Mă bucur că te-ai tratat.

— Bineînțeles că am făcut-o.

— Şi, poate, începi să foloseşti, ăăă, mijloace de protecție?

Chiar au această conversație?

— Păi, eu sunt de acord cu cauciucul, însă Wally Perkins nu vrea să...

— Opreşte-te! Îmi pare rău că am întrebat.

Ea chicoteşte.

— Să te înveți minte să nu-ți mai bagi nasul unde nu trebuie!

— Punct lovit!

— În fine! Asta.

Cu papucul, face semn spre o cutie de la picioarele ei, pe care Cameron n-o observase.

— Nişte lucruri de-ale maică-tii. M-am gândit că poate le vrei.

Cameron se ridică în picioare.

— Nu, mulțumesc! zice fără să mai arunce o a doua privire spre cutie.

Ziua 1 302 de captivitate

Greutatea mea actuală este de 30 de kilograme. Sunt un băiat solid.

Ca de obicei, examinarea mea a început cu găleata. Doctorița Santiago a îndepărtat capacul bazinului şi a ridicat găleata mare şi galbenă până când s-a aflat la acelaşi nivel cu marginea. Conținea şapte scoici. Doctorița Santiago mi-a împins mantaua peste marginea bazinului cu plasa ei, însă nu era nevoie. Pentru nişte scoici proaspete, aş fi intrat de bunăvoie.

Anestezia mi s-a strecurat cu blândețe prin piele. Membrele mi s-au liniştit. Ochii mi s-au închis.

Prima mea întâlnire cu găleata a fost cu mult timp în urmă. În ziua 33 de captivitate. Pe atunci, consideram senzația îngrijorătoare. Însă a ajuns să-mi placă găleata. Odată cu găleata vine o senzație de inexistență absolută care, de cele mai multe ori, este mai plăcută decât cea de existență.

Tentaculele îmi atârnă pe beton în timp ce doctorița Santiago mă cară către masă. M-a împăturit sub forma unui morman pe cântarul de plastic. A exclamat:

— Uau, ce băiat mare!

— Cât? a întrebat Terry, împungându-mă cu mâinile lui mari şi maronii care miros mereu a macrou.

— S-a îngrăşat cu un kilogram şi jumătate faţă de luna trecută, a răspuns doctoriţa Santiago. I-aţi schimbat dieta?

— Nu, din câte ştiu, însă pot verifica, a zis Terry.

— Fă-o, te rog. Genul acesta de creştere în greutate e anormală, ca să nu spun mai mult.

Ce pot spune? Sunt un tip special, la urma urmelor.

Melancolie de iunie

La Shop-Way, în seara asta, e un băiat nou.

Tova strânge din buze în timp ce el îi pune în punga de cumpărături borcanele cu gem de căpşuni şi marmeladă unele lângă altele. Acestea se ciocnesc ameninţător când el înghesuie şi restul cumpărăturilor: cafea boabe, struguri verzi, mazăre congelată, un borcan de miere în formă de ursuleţ şi o cutie de şerveţele. Sunt moi, pufoase. Genul scump. Tova a început să le cumpere pentru Will când el era în spital, unde şerveţelele erau ca şmirghelul. Acum s-a obişnuit prea mult cu ele pentru a trece înapoi la o marcă mai accesibilă.

— Nu-i nevoie să-l văd, iubire, zice Ethan Mack în timp ce Tova îi arată cardul de fidelitate.

Casierul e un tip vorbăreț, cu un puternic accent scoțian, care se întâmplă să fie şi proprietarul magazinului. Bate cu degetul plin de bătături în tâmpla zbârcită şi zâmbeşte.

— Am totul aici; ți-am tastat numărul de îndată ce ai intrat pe uşă.

— Mulțumesc, Ethan.

— Cu plăcere.

Îi înmânează un bon şi schițează zâmbetul său uşor strâmb, însă amabil.

Tova îl scanează să se asigure că gemurile au primit promoția corespunzătoare. Iată: cumperi unul, primeşti încă unul la jumătate de preț. N-ar fi trebuit să se îndoiască: Ethan conduce cu mână de fier. Shop-Way s-a îmbunătățit de când s-a mutat el în oraş şi a cumpărat locul respectiv cu câțiva ani în urmă. Nu mai e mult până când îl va instrui pe băiatul cel nou în tehnica introducerii corespunzătoare în pungi. Ea vâră chitanța în portofel.

— Ce mai lună iunie, nu-i aşa?

Ethan se lasă pe spate şi îşi încrucişează brațele peste burtă.

E trecut de ora 10 seara: niciun client, iar băiatul cel nou s-a retras pe banca de lângă vitrina cu delicatese.

— Este ploios, încuviințează Tova.

— Mă cunoşti, iubire. Sunt ca un rățoi. Nu mă deranjează. Însă să fiu al naibii dacă n-am uitat cum mai arată soarele.

— Păi, da.

Ethan netezeşte teancuri întregi de bonuri, transformându-le în cărămizi albe şi ordonate, ochii săi zăbovind pe semnul circular de la încheietura ei, o vânătaie purpurie care nu se prea estompase de când o înşfăcase caracatița. El îşi drege glasul.

— Tova, îmi pare rău să aud că fratele tău s-a dus.

Tova îşi lasă capul în jos, însă nu zice nimic.

El continuă:

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, doar spune-mi!

Ea îl priveşte în ochi. Îl cunoaşte pe Ethan de ani buni şi bărbatul nu face prea multe eforturi de a evita bârfa. Tova n-a cunoscut niciodată un bărbat de şaizeci şi ceva de ani căruia să-i placă atât de mult bârfa. Deci el, cu siguranță, e la curent cu înstrăinarea dintre ea şi fratele ei. Spune pe un ton moderat:

— Eu şi Lars nu eram apropiați.

Oare ea şi Lars au fost apropiați vreodată? Tova e sigură că au fost odată. Copii fiind: cu siguranță. Adulți tineri: în mare parte. Lars a stat lângă Will, amândoi în costume gri, la cununia Tovei cu Will. La petrecerea de nuntă, Lars a ținut un discurs minunat care i-a făcut pe toți să lăcrimeze, chiar şi pe stoicul de taică-său. Ani buni după aceea, Tova şi Will îşi petrecuseră Revelionul acasă la Lars, în Ballard, mâncând budincă de orez şi ciocnind pahare de şampanie la miezul nopții, în timp ce micul Erik dormea sub o pătură croşetată pe canapea.

Însă lucrurile începuseră să se schimbe după ce murise Erik. Din când în când, una dintre Tricoteze o mai interoghează pe Tova, întrebând ce s-a întâmplat între ea şi Lars, iar Tova nu zice decât Nimic, serios! şi ăsta-i adevărul. Se întâmplase încetul cu încetul. Fără certuri explozive, fără pumni scuturați în aer sau urlete. Într-un Ajun de Anul Nou, Lars îi telefonase Tovei şi o informase că el şi Denise aveau alte planuri de Revelion. Denise, soția lui pentru o vreme. Când veneau la cină, Denise stătea degeaba lângă chiuveta din bucătărie în timp ce Tova era până la coate băgată în lături, insistând că ea era acolo dacă Tova avea vreodată nevoie să stea de vorbă. Ei bine, nu-i o crimă să-i pese de tine, chiar dacă tu n-o cunoşti bine, zisese Lars când Tova îşi exprimase iritarea.

După acel Revelion eşuat, urmase o masă de Paşte la care nu au apărut, o aniversare anulată, o petrecere de Crăciun care nu trecuse de propunerea ar trebui să ne întâlnim. Anii au devenit decenii, transformându-i pe cei doi frați în nişte străini.

Ethan se joacă cu cheița argintie care atârnă din sertarul casei de marcat. Vocea lui e blândă când zice:

— Totuşi familia-i familie.

El face o grimasă, aşezându-şi trupul strâmb în scaunul rotativ de lângă casa de marcat. Tova se întâmplă să ştie că scaunul îl ajută în problemele cu spatele. Nu e genul de bârfă care să o intereseze, bineînțeles, însă uneori nu ne putem abține să nu auzim lucruri. Tricotezelor le place să trăncănească despre astfel de nimicuri.

Tova oftează. Familia-i familie. Ea ştie că Ethan e bine intenționat, însă ce zicală ridicolă. Bineînțeles că familia-i familie; ce altceva ar putea fi? Lars a fost ultima ei rudă în viață. Familia, cu toate că nu mai vorbise cu el de mulți ani.

— Trebuie să plec, replică ea în cele din urmă. Mă cam dor picioarele de la muncă.

— Da! Slujba ta de la acvariu.

Ethan pare recunoscător pentru schimbarea subiectului.

— Salută scoicile din partea mea!

Tova încuviințează cu gravitate din cap.

— Le voi saluta.

— Spune-le că trăiesc pe picior mare în comparație cu verişoarele lor de acolo, din vitrina cu fructe de mare.

Ethan îşi înclină capul înspre raionul cu fructe de mare proaspete din spatele magazinului, care, cu puținele excepții de captură locală, oferă în mare parte produse congelate. Îşi lasă coatele pe tejghea cu o expresie nedumerită.

Obrajii Tovei se înroşesc, prinzând gluma lui o clipă cam târziu. Acele scoici din vitrina rece, rotocoale de alb translucid... cel puțin Sowell Bay este prea provincial pentru a întreține o băcănie care vinde caracatiță. Îşi ridică plasa de cumpărături. În mod predictibil, conținutul acesteia se înclină spre un capăt şi borcanele cu gem se ciocnesc din nou.

Uneori există doar un fel corect de a face lucrurile.

Cu privirea ațintită spre individul cel nou care se ocupă cu aşezarea produselor în plasă şi care acum e prăbuşit pe bancă, butonându-şi telefonul, Tova pune plasa jos şi mută marmelada de cealaltă parte a strugurilor. Aşa cum ar fi trebuit să fie aranjată de la început.

Ethan îi urmează privirea. Apoi se ridică şi tună:

— Tanner! Ce s-a întâmplat cu aranjarea produselor în vitrina cu lactate?

Puştiul îşi vâră telefonul în buzunar şi se strecoară spre partea din spate a magazinului.

Tova îşi ascunde un zâmbet văzând cât de satisfăcut pare Ethan. Când el observă, îşi trece o mână peste barba scurtă şi sârmoasă care este albă în cea mai mare parte, însă păstrează şi o nuanță roşcată. Curând, o va lăsa să crească în aşteptarea sărbătorilor. Ethan Mack joacă un foarte convingător rol de Moş Crăciun. În fiecare sâmbătă din decembrie va sta într-un fotoliu, în centrul comunitar, îmbrăcat într-un costum de poliester şi făcând fotografii cu copiii oraşului şi ocazional cu câte un cățeluş sau doi. Janice îl aduce pe Rolo în vizită la Moşu' în fiecare an.

— Copiii au nevoie de puțină îndrumare din când în când, zice Ethan. De altfel, cred că toți avem.

— Cred că da.

Tova îşi ridică plasa de cumpărături din nou şi se îndreaptă spre uşă.

— Dacă ai nevoie de ceva, orice...

— Mulțumesc, Ethan! Apreciez.

— Condu cu grijă, iubire! strigă el în timp ce clopoțelul de la intrare sună.

Acasă, Tova își dezleagă șireturile pantofilor sport și deschide televizorul pe canalul 4. Știrile de la ora 11 sunt tolerabile doar pe canalul 4. Craig Moreno, Carla Ketchum și meteorologul Joan Jennison. Canalul 7 este o prostie gen tabloid și cine poate suporta să se uite la fanfaronul ăla de Foster Wallace de pe canalul 13? Canalul 4 e singura opțiune sănătoasă.

Melodia emisiunii plutește în bucătărie, unde Tova își despachetează cumpărăturile. N-a cumpărat multe; frigiderul ei e deja înțesat de caserole lăsate pe verandă în ultimele zile de Tricoteze și alte persoane de bine care intenționează să o consoleze în legătură cu moartea lui Lars.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zice ea, aplecându-se și cotrobăind prin frigiderul înțesat, încercând să găsească un loc unde să-și strecoare strugurii, în spatele unei caserole supradimensionate cu șuncă și brânză gratinată, pe care i-a lăsat-o Mary Ann ieri.

Un sunet ca de zgârietură o face să tresară. Se îndreaptă de spate.

Vine dinspre verandă. Altă caserolă? La ora asta? Își croiește drum pe lângă salon, unde la televizor răcnește o reclamă la o asigurare de viață. Ușa de la intrare e încă deschisă, de când a cărat înăuntru cumpărăturile, așa că mijește ochii

prin uşa cu plasă, aşteptându-se să vadă un dar pe preşul de la intrare, însă acesta e gol. Şi nu e nicio maşină pe alee.

Uşa scârțâie în timp ce ea o deschide.

— Alo??

Se aud şi mai multe zgârieturi. Un raton? Un şobolan?

— Cine-i acolo?

O pereche de ochi galbeni. Apoi un mieunat plin de reproş.

Tova scoate un suspin pe care nu intenționase să şi-l rețină. Pisicile vagaboande hoinăresc prin cartier, însă ea n-a văzut niciodată una gri, precum aceea care stă acum pe treapta verandei, ca un rege pe tronul său. Pisica clipeşte, uitându-se în sus la ea.

— Ei bine?

Ea se încruntă, fluturând o mână.

— Zât!

Pisica îşi înclină capul într-o parte.

— Am zis zât!

Acum cască.

Tova îşi pune mâinile în şolduri, iar pisica vine spre ea şi îşi răsuceşte trupul îngust printre picioarele ei. Îi poate simți fiecare coastă pe gleznă.

Tova plescăie din limbă.

— Ei bine, am şuncă cu brânză gratinată. Îți convine?

Torsul pisicii are un ton strident în el. Disperat.

— În regulă, atunci. Dar dacă te prind că-mi foloseşti straturile de flori pe post de litieră...

Se strecoară înapoi pe uşă, lăsându-l pe Motan, aşa cum decide Tova că ar trebui să se numească, zgâindu-se prin uşa cu plasă.

După ce se întoarce cu o farfurie plină, ea se aşază şi priveşte din balansoarul de pe verandă în timp ce Motan devorează şunca rece, brânza şi cartofii. Când Tova îi va returna mai târziu caserola lui Mary Ann, nu va menționa cine a mâncat din ea.

— E păcat să văd cum se iroseşte mâncarea, aşa că mă bucur s-o împart, i se confesează pisicii.

Şi vorbeşte serios. Câtă mâncare cred prietenele ei că poate mânca? Tova îşi notează în minte să ia caserola de la pisică mâine-dimineață şi se întoarce înăuntru, închizând uşa în urma ei.

Dinspre salon pluteşte sunetul ştirilor care au revenit dintr-o pauză publicitară.

— Ei bine, Carla, ştiu că sunt pregătit pentru vreme de vară aici în Seattle, chicoteşte Craig Moreno.

— Sunt mai mult decât pregătită, Craig!

Hohotul de râs al Carlei Ketchum este lichid. Următorul lucru pe care-l va face va fi să-şi sprijine antebrațul de birou

şi să zâmbească la cameră, înainte de a se întoarce la coprezentatorul ei. Va purta albastru, deoarece pare să creadă că o avantajează cel mai mult. Şi pentru că a plouat astăzi, părul ei blond va fi ondulat, în loc de a fi îmblânzit în tunsoarea bob. Bineînțeles, Tova nu poate vedea asta din bucătărie, însă e sigură.

— Vom vedea ce are Joan de spus despre asta. După pauză!

Acum camera se va întoarce spre Craig Moreno. Tonul lui se va ridica foarte puțin când va spune numele lui Joan. Chestia asta a început acum câteva săptămâni. Probabil când el şi fata de la meteo au început să aibă o relație.

Tova nu rămâne să audă prognoza meteo. Nu-i nevoie – va fi înnorat şi ploios. Şi mai multă melancolie de iunie.

Umblând după o fată

Deşi i-ar fi prins bine puțin soare în ultimul timp, pe Ethan Mack nu-l deranjează nopțile cețoase. Halouri se adună în jurul felinarelor; claxonul unui feribot mugeşte undeva în ceață. Răcoarea nopții i se strecoară pe sub gulerul cămăşii în timp ce stă pe banca din fața magazinului Shop-Way, pufăind din pipă.

La drept vorbind, acest lucru nu este permis. Conform regulamentului interior, angajații Shop-Way trebuie să ponteze pauzele de țigară. Bineînțeles, chiar Ethan este cel care a scris acel regulament, deşi, chiar şi aşa, încearcă să

nu se ridice deasupra regulilor. Însă el şi Tanner sunt singurii de aici şi puştiul este în spate, nu-şi dă seama.

Îl calcă pe nervi să o vadă pe Tova dispărând în noapte. Potrivit scanerului lui de poliție, mereu sunt nebuni noaptea pe drum. De ce trebuie să-şi facă ea cumpărăturile atât de târziu?

Sunt aproape doi ani de când a început să vină seara târziu. De când Ethan a început să-şi calce gulerul cămăşii de flanel, înainte să intre în tură. Să încerce să pară ceva mai îngrijit. Să pară mai prezentabil.

Trage căldura pipei în piept, apoi o dă afară. Fumul se topeşte în ceață.

Ceața îi aminteşte lui Ethan de acasă: Kilberry, în strâmtoarea Sound of Jura, în partea de vest a Scoției. Încă acasă, cu toate că locuieşte în Statele Unite de patruzeci de ani. Sunt patruzeci de ani de când şi-a pus toate lucrurile într-o geantă şi şi-a părăsit postul de docher din Kennacraig. Sunt patruzeci de ani de când n-a mai umblat după fete.

Relația cu Cindy se fâsâise. Planul fusese o prostie de la bun început, să se încurce cu o americancă în vacanță, să-şi irosească economiile pe un bilet de la Heathrow până la JFK. Încă îşi aminteşte cum insulele deveneau din ce în ce mai mici prin mica fereastră ovală.

Tanner îşi scoate capul pe uşă. Dacă observă încălcarea regulii de către Ethan, n-o arată. Flăcăul nu e chiar cel mai deştept din curtea şcolii. Zice:

— Voiai să aranjez toată vitrina frigorifică?

— Bineînțeles. De ce crezi că te plătesc?

Tanner bombăne în timp ce se strecoară din nou înăuntru. Ethan scutură din cap. Puştii din ziua de azi.

New York City era dur în anii 1970 şi, nu peste mult timp, Ethan şi Cindy aveau planuri mai mari. Cindy şi-a golit apartamentul din Brooklyn pentru a-şi cumpăra o furgonetă Volkswagen veche; au călătorit prin țară şi vastitatea acesteia l-a lăsat mut de uimire pe Ethan. Pennsylvania, Indiana, Nebraska, Nevada. Oricare dintre ele ar fi putut cuprinde Scoția cu totul.

Când au regăsit oceanul, Ethan a fost uşurat. Au zăbovit pe coasta Californiei de Nord săptămâni întregi, făcând dragoste la umbra arborilor gigantici de sequoia, înainte de a-şi croi drum spre nord de-a lungul autostrăzii de pe coasta Pacificului. Într-o capelă dărăpănată, undeva lângă granița statului Oregon, s-au căsătorit.

Săptămâni mai târziu, în Aberdeen, statul Washington, cutia de viteze a furgonetei cedase în cele din urmă. Ethan meşterise puțin la ea, însă se dusese de tot. Iar în dimineața următoare, la fel şi Cindy.

Şi asta a fost tot.

Aberdeen i s-a potrivit lui Ethan. Nu vizitase niciodată oraşul omonim de pe coasta de nord a Scoției, însă i se părea familiar. Cerul cenuşiu, cu nori joşi. Oameni morocănoşi şi muncitori. Şi-a luat o slujbă ca docher. A găsit un pat într-o pensiune. Îşi lua ceaiul dimineața devreme, privind cum ceața pluteşte deasupra catargelor.

Sindicatul l-a tratat bine, pensionându-l cu o remunerație modestă la vârsta de cincizeci şi cinci de ani. Din necesitate, s-a mutat în interiorul continentului, mai aproape de oraş, de fizioterapeuții de care avea nevoie pentru a-şi trata spatele după ani întregi de ridicare a buştenilor pe ambarcațiuni. Însă pensia îl agita. La Shop-Way aveau un post liber pentru tura de seară şi erau dispuşi să-i ofere un scaun ergonomic la casa de marcat. El a făcut un lucru şi mai bun: şi-a strâns economiile şi a cumpărat afacerea.

Nici acum, zece ani mai târziu, n-are nevoie prea mare de bani. Pensia de la sindicat acoperă chiria, mâncarea, benzina pentru furgoneta sa. Însă din fărâma de profit de pe urma magazinului îşi permite discuri noi de vinil pentru colecția sa şi o sticlă bună de scotch din când în când. Whiskey ca lumea, de Islay, nu porcării din Highlands.

Nişte faruri strălucesc pe caldarâmul alunecos în timp ce o maşină virează în parcare. Ethan îşi stinge pipa şi intră în magazin.

Se postează la casa de marcat în timp ce doi tineri, un bărbat şi o femeie, intră clătinându-se, cu brațele atât de încolăcite, încât se mişcă de parcă ar fi o singură persoană. Merg înainte şi înapoi de-a lungul culoarelor, chicotind în timp ce se lovesc de coloanele de chipsuri şi băuturi acidulate. Bâjbâie cu un card de debit la casă. Ies pe şosea, iar farurile scaldă vitrinele într-o lumină albă în timp ce demarează.

Idioți. O să omoare pe cineva. Pe cineva ca sora lui Ethan, Mariah, care a fost lovită de un camion când avea doar zece ani. Pescari care se întorceau de la crâşmă. Lumea e plină de idioți.

Gândul că hatchbackul Tovei e undeva afară pe drumul acela îi face greață lui Ethan. Îşi doreşte să se ducă până la ea acasă şi să se asigure că maşina ei e parcată în față. Poate luminile vor fi aprinse.

Dar nu. Şi-a distrus viața o dată, umblând după o fată.

Ziua 1 306 de captivitate

Sunt foarte bun la păstrat secrete.

Ai putea spune că n-am de ales. Cui i-aş putea spune? Opțiunile mele sunt reduse.

În măsura în care pot comunica cu ceilalți prizonieri, acele conversații plictisitoare rareori merită efortul. Minți înguste, sisteme neuronale rudimentare. Ei sunt programați pentru supraviețuire şi, probabil, experți în această funcționare, însă nicio altă creatură de aici nu posedă inteligență, ca mine.

Sunt atât de singur. Poate aş fi mai puțin singur dacă aş avea pe cineva cu care să-mi împărtăşesc secretele.

Secretele sunt pretutindeni. Unele ființe umane sunt pline-ochi de ele. Cum de nu explodează? Pare să fie un semn distinctiv al speciei umane: abilități de comunicare groaznice. Nu că alte specii sunt mult mai bine, însă până şi un hering îşi poate da seama în ce direcție virează bancul căruia îi aparține pentru a-l urma. De ce ființele umane nu-

şi folosesc milioanele lor de cuvinte pentru a-şi spune pur şi simplu ce doresc?

Marea, de asemenea, este foarte bună păstrătoare a secretelor.

Unul în special, de pe fundul mării, pe care încă îl port cu mine.

Puii de viperă sunt deosebit de letali

Cutia stă pe blatul bucătăriei lui Cameron, neatinsă, de trei zile.

Mătuşa Jeanne o scosese ea însăşi din rulotă. Arunc-o dacă vrei, dar măcar uită-te mai întâi prin ea, îi zisese. Familia e importantă.

Cameron îşi dăduse ochii peste cap. Familia. Dar când femeia aia vrea ceva cu adevărat, e inutil să protestezi. Deci cutia călătorise împreună cu el, acasă. Acum Cameron, aşezat pe canapea, se uită fix la ea, gândindu-se să închidă programul SportsCenter şi să arunce o privire. E posibil să fie ceva acolo pe care l-ar putea duce la amanet. Katie va avea nevoie în curând de partea lui de chirie pentru luna iulie.

Poate după masa de prânz.

Cuptorul cu microunde bâzâie şi îi învârte cana cu tăieței în timp ce el aşteaptă. Gătitul cu ajutorul radiațiilor magnetice face ca moleculele de mâncare să se bată între ele ca dracii: cine a inventat chestia asta, cine şi-a dat seama cum să o comercializeze? Indiferent cine-i tipul, acum înoată, probabil, în pielea goală, într-o grămadă de bani pe undeva, înconjurat de supermodele. Viața e nedreaptă.

Ding!

Cameron scoate cana aburindă din cuptorul cu microunde. Se duce cu ea înapoi pe canapea, atent să n-o verse, în momentul în care uşa apartamentului scârțâie, făcându-l să tresară.

— Rahat!

Lichidul fierbinte i se varsă pe mână.

— Cam! Eşti în regulă?

Katie îşi aruncă geanta şi vine în grabă spre el.

— Sunt în regulă, mormăie el.

Ce face ea acasă într-o după-amiază de marți? Pe de altă parte, e posibil ca şi ea să-i pună aceeaşi întrebare. Mintea i se învârte. Oare îi spusese că lucra astăzi? Oare îl întrebase?

— Aşteaptă, zice ea, ducându-se în bucătărie, micul ei fund perfect contractându-se sub fusta gri.

Katie lucrează la recepția hotelului Holiday Inn de lângă autostradă. Bine că a lucrat ture de zi în ultimul timp! L-ar

fi prins deja dacă ea ar fi lucrat în continuare în tura de noapte.

Vine înapoi în grabă, aducând două cârpe umede.

— Mersi, zice Cameron în timp ce ea îi înmânează una.

Senzația de rece e o uşurare binevenită pe mâna lui. Apoi ea se lasă pe vine pentru a şterge cu cealaltă cârpă supa vărsată.

— Deci ai venit acasă mai devreme, zice el, aplecându-se să o ajute, forțându-se ca vocea să-i sune obişnuit.

— Am programare la dentist în după-amiaza asta. Îți aminteşti? Am vorbit despre asta săptămâna trecută.

— Ah, da. Corect.

Cameron încuviințează, amintindu-şi vag.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit că eşti liber azi.

Adună câțiva tăieței de pe covor şi îi lasă să cadă pe cârpă, uitându-se la el cu ochii mijiți.

— Îî, da. Sunt liber azi.

Nu adaugă: şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine.

— Ciudat că ți-au dat o zi liberă. Eşti de-abia de trei săptămâni acolo.

— E o sărbătoare, de fapt.

Rahat, de ce a zis asta?

Ea se ridică în picioare.

— O sărbătoare?

— Mda.

E o minciună evazivă.

— Ziua internațională a constructorilor. Toată lumea primeşte zi liberă.

Serios, ce are de gând să-i spună? Adevărul? Are nevoie de timp. Câteva zile pentru a găsi o slujbă nouă. Apoi totul va fi bine.

— Ziua internațională a constructorilor.

— Mda.

— Toată lumea primeşte zi liberă?

— Toată lumea.

— Ciudat că se lucrează la acoperişul de alături, atunci, nu?

Cameron deschide gura, însă huruitul unei bormaşini care răsună de pe acoperişul clădirii de alături îl întrerupe.

Chipul lui Katie e rece, inexpresiv.

— Ai fost concediat iar.

— Adică, practic...

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, am fost...

— Când aveai de gând să-mi spui? îl întrerupe ea.

— Încerc să-ți spun acu', dacă îmi dai şansa!

— Ştii ce? Nu contează.

Ea îşi ridică geanta şi se îndreaptă spre uşă.

— N-am timp pentru asta. Întârzii la dentist şi m-am săturat să-ți dau şanse.

Şanse. Dacă viața ar păstra o evidență a şanselor, Cameron ar avea o groază de bani de încasat. Ce să ştie Katie cum e să ai un părinte dependent? Ce să ştie Katie despre această ură chinuitoare dinăuntrul său, care niciodată nu dispare?

Katie, cu părinții ei care i-au cumpărat o maşină când a absolvit liceul. Katie, cu fusta ei gri strâmtă şi dinți albi şi drepți care acum sunt lustruiți de cine ştie ce papagal de dentist. Îi vor da o periuță de dinți gratis la plecare. Ea o va arunca, fără să o desfacă, în sertarul din baie pentru că foloseşte oricum cine ştie ce periuță electrică scumpă.

Stă întins pe canapea, uitându-se la un film de acțiune cu buget redus, în momentul în care ea se întoarce în cele din urmă. El se gândeşte că a trecut ceva timp. Ore întregi; acum e aproape întuneric afară. Mai mult decât durează o programare la dentist – nu că ar şti; n-a mai fost la dentist de ani buni. Poate Katie a avut câteva carii sau ceva. O obturație de canal. Mătuşa Jeanne a făcut anul trecut o obturație de canal şi s-a plâns de durere o săptămână

întreagă. Gândul că Katie cea perfectă e împunsă în gură cu o freză ascuțită e uşor satisfăcător şi asta îl face să se simtă ca un ticălos.

— Salut, strigă el, apoi se opreşte, aşteptându-i oftatul tânguitor, cel însemnând că e încă enervată, însă mai puțin.

El îi va spune că-i pare rău şi ea se va încrunta, însă nu va fi ceva cu adevărat serios, apoi el îşi va pune mâna pe piciorul ei şi ea se va lăsa pe el şi vor sta acolo, cuibăriți unul într-altul, în timp ce se vor uita la acest film idiot, înainte de a se retrage în dormitor pentru o partidă serioasă de sex de împăcare.

Dar ea nu răspunde. În schimb, se duce direct spre dormitor. El îşi reprimă un zâmbet. Direct la treabă?

Apoi el aude prima bufnitură. Ce nai...? Trebuie să investigheze.

Intrând în cameră, Cameron vede cum una dintre ghetele sale de lucru zboară peste marginea balconului luminat de lună şi aterizează dedesubt, pe micul pătrat de iarbă crudă.

Buf!

Tovarăşa sa atinge trotuarul, apoi sare de câteva ori peste crăpăturile acoperite de buruieni, cu şireturile atârnând în urma sa.

— Katie? Nu putem sta de vorbă?

Ea nu răspunde.

— Uite ce e, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun.

Din nou, niciun răspuns.

Vâj!

O şapcă de baseball îi atinge urechea în timp ce zboară. Şapca Niners preferată. Destul! Mda, ar fi trebuit să-i spună că a fost concediat. Însă n-ar putea sta de vorbă despre asta o clipă, înainte ca ea să-i arunce tot ce posedă?

— Katie, zice el şovăitor.

De parcă ea e cine ştie ce animal sălbatic, el se întinde şi îi pune o mână timidă pe umăr.

— Nu face asta, şopteşte Katie, răsucindu-se.

Înhaţă o pereche de boxeri de-ai lui din comodă şi îi strânge în pumn, apoi îi aruncă spre uşa balconului. Însă aruncarea este prea moale. Chiloţii se desfac şi se prăbuşesc pe podea.

El se apleacă să-i ridice.

— Putem să stăm de vorbă?

— Nu mai pot face asta, Cam!

Pentru prima oară de când a plecat la dentist în această după-amiază, ea îi întâlneşte privirea. Ochii ei scapără, asemenea focurilor de tabără pe care obişnuiau să le aprindă la umbra jeepului său, când mergeau cu cortul în mijlocul deşertului. Dar zilele alea sunt de mult apuse. Recuperatorii au pus mâna pe jeep cu luni în urmă. Cameron avea de gând să sune la bancă, pentru a face aşa-zisul angajament de plată. Jură că era pe cale să o facă, dar nu, ei i-au trimis pur şi simplu pe nemernicii ăia şi i l-au

ridicat de acolo, fără a-i mai da o a doua şansă. Încă un lucru pe răbojul său de şanse.

— Jur, aveam de gând să-ți spun. Şi n-a fost vina mea.

— Sigur, n-a fost vina ta. Niciodată nu e, nu-i aşa?

— Nu!

Uşurarea care îl străbate la brusca ei empatie este de scurtă durată. Bineînțeles că e sarcastică. Obrajii îi ard.

— Adică, e complicat.

Bineînțeles că îl dă afară. Probabil că şi Cameron s-ar da afară singur.

Katie închide ochii.

— Cameron, nu e complicat. O să ți-o spun cât mai simplu posibil, astfel încât creierul tău juvenil să o poată înțelege. Chestia asta s-a terminat!

— Dar am plătit chiria, insistă el şi gândurile i se întorc înapoi la cutia misterioasă a mătuşii Jeanne.

Disperarea îi răsună în voce. O urmează pe Katie din dormitor în bucătărie, ținând încă în mână boxerii.

— Chestia asta nu e despre chirie! E despre incapacitatea ta de a fi o ființă umană onestă.

Ea înhață cutia misterioasă de pe blat şi o porneşte înapoi spre dormitor. Spre balcon. Spre surprinderea lui, i se încleştează măruntaiele.

— Iau eu asta.

— Bine, mi-e totuna. Pleacă!

Ea dă drumul cutiei şi aceasta aterizează cu o bufnitură puternică pe covor. Chipul ei s-a schimbat, focul din ochi i-a dispărut. Pare obosită.

— Vrei să spui chiar acum?

Cameron pufneşte. Nu se poate să vorbească serios.

— Nu, sâmbăta viitoare. Ți-am aruncat lucrurile afară de amorul artei.

Îşi dă ochii peste cap.

— Da, bineînțeles, chiar acum.

— Şi unde să mă duc?

— Nu este problema mea!

Scoate un hohot spart de râs.

— Nu că-mi pasă, dar într-o zi va trebui să te maturizezi, ştii?

Cutia e un scaun destul de confortabil. E mai bună decât bordura, în orice caz. În întuneric şi cu lucrurile îngrămădite unele peste altele lângă el, Cameron aşteaptă ca Brad să vină să-l ia.

Şi aşteaptă, şi aşteaptă. O oră.

Tocmai acum să nu aibă o maşină.

În cele din urmă, nişte faruri se zăresc după colț.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Brad trânteşte uşa camionetei în timp ce coboară.

— Ce naiba şi ție! Ce ți-a luat atât de mult?

— Păi, să vedem. Ce zici de faptul că dormeam? Pentru că e aproape ora 11 într-o seară de marți.

Brad începe să azvârle lucrurile lui Cameron în camionetă.

— Unii dintre noi trebuie să meargă la muncă mâine, să ştii.

— Hei, du-te naibii!

Chipul lui Brad se transformă într-un zâmbet.

— Prea curând? Scuze!

— Totuna. Putem pleca?

În timp ce Cameron ridică un sac pentru gunoi plin cu haine, îşi îndreaptă privirea înspre balcon; uşa e încă deschisă şi lumina aprinsă în dormitor, iar Katie urmăreşte fără îndoială desfăşurarea scenei de lângă bordură. El aruncă o ultimă privire înspre apartament, înainte de a pune cutia chitarei în vârful grămezii din portbagaj. Hayonul scârțâie cu zgomot, apoi se închide cu un bubuit metalic.

— Haide, zice Brad, descuind uşa pasagerului. Urcă.

— Mersi, mormăie Cameron, sărind pe locul din dreapta cu cutia în braţe.

Casa lui Brad şi a lui Elizabeth se află la periferia oraşului, acolo unde casele noi se ivesc peste noapte asemenea unei erupţii urâte. Coloane inutile de ipsos, faţade din cărămidă falsă şi garaje pentru patru maşini. Bogătani. Părinţii lui Elizabeth le-au dat o sumă mare de bani pentru avans acum câţiva ani, după nunta lor. Trebuie să fie drăguţ.

Însă Cameron nu se plânge în legătură cu niciunul dintre lucrurile astea în timpul călătoriei care durează cincisprezece minute de la apartamentul său până acolo. Fostul său apartament. Acum e apartamentul lui Katie. Doar numele ei, singur, e pe contractul de închiriere. Când se mutase acolo, ea îl bătuse în mod constant la cap să-l sune pe proprietar pentru a fi trecut oficial în contract, deoarece Katie ţine mereu cont de reguli. Dar, după o vreme, o lăsase moartă. Poate prevăzuse asta.

— Ce-i în cutie? întreabă Brad, întrerupându-i gândurile.

— Pui de viperă, zice Cameron pe un ton mucalit, fără niciun fel de ezitare. Cu zecile. Sper că lui Elizabeth îi plac şerpii.

Peste o jumătate de oră, Brad împinge un suport pentru pahare de-a lungul măsuţei, înainte de a-i înmâna lui Cameron o halbă aburită, în timp ce Cameron termină de explicat ce s-a întâmplat.

— Poate o să treacă peste asta, zice Brad căscând. Las-o vreo câteva zile.

Cameron îşi ridică privirea.

— Mi-a aruncat lucrurile pe peluză ca într-o porcărie de film siropos. Toate lucrurile care-mi aparțin.

Brad aruncă o privire la grămada din colț.

— Alea sunt într-adevăr toate lucrurile care-ți aparțin?

— Adică, nu literalmente. Dar înțelegi.

Cameron se încruntă. Dar Xbox-ul său, încă instalat lângă televizorul lui Katie? Făcuse un credit pentru a cumpăra chestia aia când apăruse prima dată. Însă poate foarte bine să-i rămână lui Katie acum. Să fie al naibii dacă se mai întoarce acolo să o roage să i-l înapoieze!

Poate alea câteva pungi şi o cutie dubioasă sunt într-adevăr tot ce posedă acum.

Ochii lui Cameron se fixează pe bovindoul supradimensionat în timp ce continuă:

— Ştii, nu putem toți locui într-un conac.

Era menită să fie o glumă, însă cuvintele țâşnesc precum acidul. El încearcă să-şi mai îndulcească tonul.

— Adică, tocmai mi-am acceptat latura minimalistă.

Brad ridică o sprânceană, se uită la Cameron îndelung, apoi îşi ridică halba.

— Păi, atunci, pentru noi începuturi!

— Mulțam că mă laşi să stau din nou la tine. Îți rămân dator o dată!

Cameron ciocneşte şi berea se revarsă peste marginea halbei, scurgându-se pe masă. Aparent de nicăieri, Brad apare cu un prosop de hârtie, apoi se apleacă să şteargă berea vărsată.

— Îmi eşti dator, gen, de zece ori! Taxez în plus pentru telefoane după miezul nopții.

Brad zâmbeşte, însă ochii lui sunt serioşi.

— Şi ştiu că nu trebuie să ți-o spun iar, însă îmi vei datora şi mobilă nouă, dacă strici ceva.

Cameron încuviințează. A avut parte de acelaşi discurs săptămâna trecută când s-a culcat pe canapea după ce fusese la bar. Elizabeth tocmai îşi luase mobilă nouă pentru camera de zi şi, din câte se pare, utilizarea acesteia pentru activitățile normale din camera de zi, cum ar fi aşezatul şi tolănitul, este un subiect sensibil. El obişnuia să doarmă în camera de oaspeți când rămânea aici, însă acum este reamenajată pentru bebeluş. Chiar luna trecută, Cameron a peticit peretele din gips-carton din debara, şi a fost plătit în pizza pentru asta, după ce Brad îl spărsese încercând să instaleze un sistem ridicol de rafturi. Cameron ar putea să peticească un perete de gips-carton şi adormit fiind şi, de fapt, chiar a făcut-o odată. Sau pe jumătate adormit, mă rog. Sau aşa a pretins maistrul de pe acel şantier înainte de a-l concedia pe Cameron pe loc.

— Şi serios, Cam, continuă Brad. Două nopți, maximum.

— Am înțeles.

— Deci unde te vei duce?

Brad împăturește prosopul de hârtie îmbibat cu bere și îl așază ordonat pe marginea mesei.

Cameron își pune un picior încălțat cu adidași peste celălalt și răsucește un șiret destrămat în jurul degetului.

— Poate într-unul dintre acele apartamente noi din centru?

Brad oftează.

— Cam...

— Ce e? Am un prieten care a lucrat la proiectul ăla. Zice că e drăguț înăuntru.

Cameron se imaginează instalându-se pe o canapea lată din piele și îngropându-și degetele goale de la picioare în covorul nou-nouț. Va avea nevoie de un televizor cu ecran plat, bineînțeles, de optzeci de inchi cel puțin. Îl va instala pe perete și va trece cablurile prin spate, ca să nu se vadă.

Brad se apleacă în față, cu mâinile împreunate.

— Sub nicio formă nu-ți vor închiria unul din alea ție.

— De ce?

— Prietene, n-ai nicio slujbă.

— Nu-i adevărat. Sunt între proiecte în momentul de față.

— Oare nu ești mereu între proiecte?

— Industria construcțiilor este ciclică.

Cameron îşi îndreaptă spatele şi o înţepătură i se strecoară în voce. Ce să ştie Brad despre munca fizică propriu-zisă? El îşi petrece ziua pierzând timpul într-un birouaş, plimbând hârtii pentru furnizorul local de electricitate.

Brad obişnuia să vorbească despre plecare, că se va duce la San Francisco sau ceva de genu'. Însă acum nu va mai pleca niciodată şi Cameron ştie de ce. Părinţii lui sunt aici, ai lui Elizabeth la fel şi acum toţi patru sunt pe cale de a deveni bunici. Întregul clan se reuneşte la cină duminică seara. Probabil servesc şuncă cu glazură de miere sau cine ştie ce alt rahat. De ce ar pleca ei vreodată? Cameron se întreabă dacă există vreun fel de funie specială care îi leagă pe copiii din familii normale. Una pentru care el n-a fost niciodată eligibil.

— Cam, care-i scorul tău de credit?

Cameron ezită. Adevărul e că habar n-are. O să înghețe iadul înainte să verifice el. Când şi-a luat jeepul acum câțiva ani, era scăzut, pe la şase sute, însă asta a fost în urmă cu vreo câteva alegeri de viață discutabile. Cu un zâmbet sarcastic, el răspunde:

— O sută douăzeci.

Brad scutură din cap.

— Poate că ăsta e scorul tău la bowling. Cu siguranță nu e scorul tău de credit.

— Păi, ce pot spune? Mă pricep de minune la bowling.

— Evident.

Cameron îşi trece degetele peste găurelele de pe partea laterală a adidasului. Probabil de la câinele lui Katie, un cățel pitic sau ceva de genu', căruia îi place încălțămintea, a lui în special. Câinele fusese aşa o belea, încât Katie îl trimisese la părinții săi, însă ei îl aduceau de fiecare dată când veneau în vizită. Cel puțin el nu va mai avea de-a face cu acel gunoi.

— De ce nu te întorci la şcoală? sugerează Brad, nu pentru prima oară. Să-ți iei diploma sau ceva.

Cameron mormăie. Brad ar trebui să fie destul de deştept să-şi dea seama că studiile la colegiu costă o mulțime de bani, pe care Cameron nu-i are. Dar brusc are o idee. Una bună.

— Ştii apartamentul ăla de deasupra barului Dell's?

Brad încuviințează. Toți clienții fideli de la cârciuma lor ştiu despre locul de la etaj. Ei glumesc uneori că bătrânul Al, barmanul, ar putea face o afacere dacă l-ar închiria cu ora.

— Noaptea trecută l-am auzit pe bătrânul Al spunând că e gol, continuă Cameron. Poate mi l-ar închiria mie.

— E posibil să-ți ceară mai întâi să-ți achiți nota de plată. Dar poate.

— O să-l întreb când mergem acolo la concertul nostru, săptămâna viitoare.

Brad îşi drege glasul.

— Săptămâna viitoare?

— Bine. Mă voi duce acolo mâine.

— Bine, zice Brad.

Apoi priveşte în jos.

— Apropo, e ceva ce trebuie să-ți spun. Voiam să aştept până când eram toți împreună, însă...

— Dar ce? Spune.

Cameron se încruntă.

— Spune.

— Ăăăă... Concertul nostru, Moth Sausage, de săptămâna viitoare. Va fi ultimul pentru mine.

— Ce?

Cameron se simte de parcă i-a dat cineva un picior în piept.

— Mda, părăsesc trupa.

Brad face o grimasă.

— Odată cu venirea copilului, eu şi Elizabeth credem că este cel mai bine să...

— Eşti solistul, lasă Cameron să-i scape. Nu poți părăsi trupa.

— Îmi pare rău!

Brad se face mic în scaunul său.

— Poți să nu le spui încă băieților? Eu voiam sincer să aştept până când eram toți împreună.

Cameron se ridică în picioare şi se duce la fereastră.

— Doar că, odată cu venirea pe lume a bebeluşului, lucrurile vor fi diferite, continuă Brad.

Cameron priveşte furios curtea din fața casei lui Brad şi a lui Elizabeth, luminile de exterior aprinse, gazonul frumos tuns, aleea din cărămidă. Spre groaza lui, simte că un nod i se formează în beregată. Bineînțeles că Brad va părăsi Moth Sausage când va apărea bebeluşul. Ar fi trebuit să prevadă asta.

— Înțeleg, zice el în cele din urmă.

— Dar tot voi veni la concerte.

Cameron îşi înăbuşă un hohot de râs. Nu va mai fi niciun concert Moth Sausage fără Brad.

— Şi Elizabeth. Poate putem aduce şi bebeluşul.

Brad scoate un lung oftat.

— Îmi pare sincer rău!

— E în regulă.

Cameron se întoarce la canapea şi începe să dea deoparte pernele decorative, arătând că le aşază extraordinar de ordonat.

— E târziu. Ar trebui să mă culc.

— Mda, bine.

Brad mai zăboveşte câteva clipe, înainte de a lua paharele goale.

— Stai, ai nevoie de cearşafuri, zice el înainte de a dispărea pe hol.

Cearşafuri? Pentru o canapea? De când?

Peste un minut, Brad reapare cu un pachet nedesfăcut de aşternuturi, pe care i-l aruncă lui Cameron. Sunt cu dungi mov şi albe şi Cameron ar face pariu pe tot ce are că Elizabeth le-a ales. Movul a fost mereu culoarea ei preferată.

Brad încă se învârte pe acolo ca un afurisit de țânțar.

— Ai nevoie de ajutor să le pui?

— Nu.

Cameron schițează un zâmbet forțat.

— Noapte bună!

— Bine. Îî... noapte bună!

Din bucătărie, Brad strigă:

— Să nu dai drumul la puii de viperă!

Cameron nu răspunde.

Ziua 1 307 de captivitate

Ființele umane au puține calități salvatoare, însă amprentele lor sunt opere de artă în miniatură.

Sunt foarte priceput la amprente. Presupun că poți spune că este un efect secundar foarte norocos al faptului că ai de-a face cu ființe omeneşti toată ziua, cu mucozitățile lor vâscoase şi cu subsuorile lor umede, cu palmele lor lipicioase care miros a loțiune floralăşi resturi de acadele.

Dar când uşile se închid în timpul nopții şi luminile se sting, ei lasă în urmă o frescă uluitoare şi elaborată pe geamul din față al bazinului meu.

Uneori, petrec destul de mult timp uitându-mă la ele, studiindu-le. Mici capodopere ovale. Trasez vizual şanțurile din exterior către centru, apoi din nou către margine. Fiecare e unică. Îmi amintesc de toate.

Amprentele sunt precum cheile, cu forma lor specifică.

Îmi amintesc şi toate cheile.

Dinți mari

— Doamnă Sullivan?

Tova deschide portbagajul, pregătindu-se să-şi înceapă tura, în momentul în care un bărbat mic de statură fluturând un plic galben-închis vine în fugă prin parcarea acvariului

Sowell Bay, făcând slalom printre cele câteva maşini obişnuite, aparţinând pescarilor de seară şi ultimelor persoane care fac jogging. Vehicule cunoscute din Sowell Bay, majoritatea. Cumva, nici măcar nu observase sedanul gri necunoscut din care acest tip tocmai ţâşnise.

— Tova Sullivan? strigă el din nou, apropiindu-se.

Ea închide portbagajul hatchbackului.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Mă bucur că în cele din urmă v-am găsit! zice el, suflând greu.

În timp ce-şi trage sufletul, el schiţează un zâmbet prea larg pentru chipul său, cu nişte dinţi albi supradimensionaţi. Aceştia îi amintesc Tovei de scoicile decolorate care stau agăţate de bolovanii presăraţi cu alge.

El continuă:

— Nu sunteţi uşor de găsit, să ştiţi.

— Poftim?

— Adresa dumneavoastră a făcut ca GPS-ul să meargă în cerc, iar telefonul de acasă sună în gol, nu aveţi robot. Credeam că o să am nevoie de un detectiv particular.

O senzaţie de căldură urcă pe gâtul Tovei la sugestia că ea ar fi putut permite robotului să rămână plin de mesaje, exacerbată de faptul că acuzaţia este, în principiu, adevărată. Însă vocea îi rămâne calmă în momentul în care spune:

— Un detectiv?

— Se întâmplă mai des decât credeți.

El scutură din cap, apoi întinde mâna.

— Bruce LaRue. Sunt avocat pentru moştenirea lui Lars Lindgren.

— Încântată de cunoştință!

— În primul rând, dați-mi voie să vă spun „condoleanțe”.

Tonul lui nu pare deosebit de mâhnit.

— Nu eram apropiați, explică Tova.

Din nou.

— Da... nu vă voi reține prea mult timp, atunci, însă trebuia să vă dau asta.

El îi vâră Tovei plicul sub nas.

— Fratele dumneavoastră a avut nişte bunuri personale, după cum, probabil, ştiți.

— Domnule LaRue, eu nu ştiu ce a avut sau n-a avut fratele meu.

Ea strecoară un deget sub sigiliul plicului şi se uită înăuntru. Este un document, un fel de listă cu antetul Charter Village.

— Păi, acum ştiți. Va trebui să ne întâlnim la un moment dat pentru a ne rezolva activele monetare, însă pentru

moment aceasta e o listă cu bunurile sale. Doar câteva articole personale.

— Înțeleg.

Tova vâră plicul sub braț.

— Le puteți da telefon să-i anunțați când veți trece pe acolo pentru a le ridica.

— Să trec pe acolo? Charter Village e în Bellingham. E la o oră distanță.

LaRue ridică din umeri.

— Uitați ce e, mergeți să le luați sau nu. Ei se vor descotorosi de ele după ceva timp dacă nu apare nimeni.

Dacă nu apare nimeni. Din câte ştia Tova, Lars nu se recăsătorise după ce se despărțise de Denise, însă presupusese mereu că trebuie să fi avut iubite. O prietenă apropiată, cel puțin. Nu e acesta unul dintre motivele pentru care oamenii se mută în astfel de case? Pentru viața socială? Însă acest tip, LaRue, pare să insinueze că nimeni nu şi-a făcut apariția pentru Lars. Poate că nu-şi făcuse niciodată apariția. Oare Lars murise în compania vreunei asistente plictisite? A vreunei infirmiere care număra orele până când i se termina tura?

— Mă voi duce, zice ea încetişor.

— Excelent. Atunci treaba mea e terminată aici, pentru moment. Ținem legătura.

LaRue schițează din nou zâmbetul său.

— Ceva întrebări?

O grămadă de întrebări se învârt în mintea Tovei, însă cea care se rostogoleşte afară este:

— Cum anume m-aţi găsit aici?

— Ah, printr-un casier foarte prietenos de la băcănia de pe deal. M-am oprit să-mi iau o cafea după ce n-am reuşit să vă găsesc la adresa de acasă şi, când am început să vorbim, el a menţionat că veţi fi aici. Un tip amabil. Vorbeşte cu un accent puternic, ca un spiriduş.

Tova oftează. Ethan.

Printr-o întâmplare fericită, acvariul este într-o formă decentă în seara asta. Nu trebuie să se lupte cu gumă de mestecat uscată. Nimic lipicios în coşurile de gunoi. La toaletă, nu-i mizerie de nedescris.

Şi, din fericire, toţi par să fie în bazinul corespunzător.

— Te văd acolo, în spate!

Peretele frontal din sticlă al bazinului caracatiţei este pătat cu amprente unsuroase pe care Tova le dă cu soluţie şi le şterge cu cârpa, în timp ce creatura se zgâieşte la ea dintr-unul dintre colţurile de sus. Acum e obişnuită să-i găsească bazinul gol, văzându-l în schimb la castraveţii-de-mare de alături, care par să fie gustarea lui preferată. Tova nu poate spune că aprobă chestia asta, însă o face să zâmbească. E secretul lor.

El îşi desface braţele şi pluteşte spre peretele frontal de sticlă fără să o piardă deloc din privire.

— Nu ne e foame în seara asta, nu-i aşa?

El clipeşte.

— O oră. Pe autostradă, şopteşte ea, aplecându-se mai mult pentru a freca o pată persistentă de pe sticlă. Ştii, nu-mi place să conduc pe autostradă.

În felul său încet şi aproape preistoric, caracatiţa îşi fixează un tentacul pe partea interioară a peretelui şi îşi trage trupul mai aproape. Ventuzele sale sunt albastru-vineţii în seara asta, când se prind de sticlă.

Ea învârte cârpa.

— Şi nu-mi plac nici casele alea. Casele de bătrâni, azilele... totuna, nu-i aşa? Miros mereu a oameni bolnavi.

Cu ochii sticlindu-i ca o mărgică din altă lume, caracatiţa îi urmăreşte fiecare mişcare în timp ce ea împătureşte cârpa şi o pune deoparte.

Tova se sprijină de cărucior.

— Lars mereu lăsa dezordine. Iar acum mi-a lăsat un ultim lucru să-l pun în ordine, după moartea sa. Viaţa lui a fost mereu puţin dezorganizată. Vezi tu, nu de asta am încetat noi să ne mai vorbim. Nu, nu acesta a fost motivul.

Ea scoate o exclamaţie în semn de dezaprobare ca pentru sine. Ce face, stă de vorbă cu caracatiţa asta? Nu că nu le-ar saluta mereu pe creaturile de aici, la cum e de ataşată de

ele, însă chestia asta e diferită. Asta e discuție. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu pare ca şi cum creatura chiar ar asculta!

Dintre toate lucrurile imposibile.

Şi în fine. Fără niciun motiv. Nimic, într-adevăr.

— Ei bine, noapte bună, domnule!

Tova încuviințează politicos din cap înspre caracatiță, apoi se îndepărtează.

La bazinul căluților-de-mare, e un bilet scris de mână lipit pe sticlă. Tova recunoaşte mâzgălitura lui Terry: ÎMPERECHERE! LASĂ-LE SPAȚIU!

— Oh!

Tova îşi duce o mână la piept, privind cu precauție pe după bilet. E acel moment din nou?

Anul trecut, Terry a dat o mică „petrecere de bebeluşi" pentru întreg personalul, toți opt, când căluții-de-mare au născut. Mackenzie a rămas după tura ei pentru a umfla baloane şi a vopsit un banner pe care scria DII, MICI COWBOY! Doctorița veterinară Santiago venise cu un tort pe care scria cu litere din glazură: URA PENTRU BEBELUŞII HIPPOCAMPUS!

În general, Tova evită petrecerile, însă acel tort îi stârnise interesul. Când Erik era în clasa a X-a la liceu făcuse un proiect cu poster despre hipocampul uman, ca să treacă la biologie. A dedicat o casetă întreagă etimologiei termenului respectiv, derivarea sa din limba greacă veche, termenul

comun care denumeşte specia căluților-de-mare şi legătura sa mitologică cu monştrii marini. Poate noi toți avem nişte monştri marini care trăiesc în creierele noastre, glumise Erik în timp ce lipea bucăți de hârtie pe poster, la masa lor din sufragerie.

În fine, dacă Terry şi Mackenzie ar fi plănuit să repete gestul şi anul acesta, acum ar fi în plină desfăşurare. Tova nu auzise de asta, cu toate că e sigură că n-ar exclude-o niciodată. Nu în mod intenționat.

Dacă petrecerea chiar are loc, presupune că va vedea deranjul de după. Oricum, e ceva absurd. Asta spuseseră Tricotezele anul trecut când ea le povestise despre asta.

Poate e singura persoană de pe pământ care crede că puii de hippocampus sunt mai fascinanți decât cei de om.

Când ea intră, Ethan tocmai şterge casa de marcat de la Shop-Way. Îi zâmbeşte larg.

— Tova!

Coşurile stau aşezate într-o stivă ordonată lângă standul de ziare, însă Tova trece pe lângă ele, pe lângă şirul scurt de cărucioare prinse unele într-altele şi se duce direct la casă. Nu e aici să facă cumpărături.

— Bună seara, Ethan!

Fața acestuia începe să i se înroşească. În câteva clipe, e aproape la fel de roşie ca barba sa.

— Tocmai am avut un vizitator la serviciu. Ştii ceva în legătură cu asta?

— Da, tipul cu dinții mari.

Ethan îşi împătureşte cârpa şi o vâră în buzunarul şorțului, sfios.

— Nu i-aş fi spus dacă n-ar fi zis că era important. Despre moştenirea fratelui tău şi aşa mai departe.

Tova plescăie din limbă.

— Moştenire. Asta ți-a spus?

— Păi, da. Cine n-ar vrea o moştenire?

Tova oftează. Există oare vreo dramă locală în care Ethan să nu fie nerăbdător să se bage? Pe un ton rigid, continuă:

— Din câte se pare, fratele meu a lăsat nişte obiecte personale la azilul unde a murit. Nimic de valoare, sunt sigură, însă acum trebuie să merg să le recuperez.

Ethan pare sincer mâhnit, regretul umbrindu-i ochii săi mari şi verzi.

— Fir-ar să fie, Tova! Îmi pare rău!

— E la cel puțin o oră de mers cu maşina.

— Da, e ceva de mers, zice el, rupându-şi o bătătură de pe degetul cel mare.

Tova îşi inspectează pantofii. Nu are obiceiul de a cere ajutorul, însă Ethan păruse sincer în oferta sa şi gândul de

a se afla două ore pe autostradă îi dă un sentiment de neliniște.

— Aș dori să-ți accept oferta.

— Oferta?

Ethan ridică privirea, iar vocea îi devine ușor mai animată.

— Da. Dacă am nevoie de ceva, orice, ai zis. Ei bine, e ceva.

— Orice, iubire. Ce ai nevoie?

Tova înghite cu dificultate.

— Să mă duci până la Bellingham.

Ziua 1 308 de captivitate

Căluții-de-mare sunt din nou la treabă.

Ființele umane manifestă șoc și încântare, ca și cum aceasta ar fi o surpriză. Te asigur că nu e. Căluții-de-mare nasc în fiecare an în aceeași perioadă. Am asistat la patru cicluri de reproducere în timpul captivității mele aici.

Vor fi sute de larve de căluți-de-mare. Mii, probabil. Ei încep ca un nor de ouă și, peste câteva zile, se transformă într-un ghem de membre care se mișcă, fără să semene deloc cu părinții lor. De fapt, ei arată ca niște mici versiuni ale viermilor-de-mare care bântuie prin nisipul bazinului principal.

Este fascinant cum o creatură nou-născută poate fi atât de diferită de creatorul său.

Evident, acesta nu e cazul ființelor umane. Am observat ființele umane în orice stadiu de viață și sunt, tot timpul, incontestabil de umane. Cu toate că bebelușul uman este neajutorat și trebuie să fie cărat de părintele său, nimeni nu-l poate confunda cu altceva. Ființele umane se fac din mici mari, apoi, uneori, se micșorează din nou pe măsură ce se apropie de sfârșitul duratei lor de viață, însă ele au mereu patru membre, douăzeci de degete, doi ochi în partea din față a capului.

Dependența lor de părinți este neobișnuit de prelungită. Cu siguranță are sens, pentru că cei mai mici copii au nevoie de asistență pentru sarcinile de bază: mâncatul, băutul, urinatul, defecatul. Statura lor mică și membrele neîndemânatice fac ca aceste activități să fie dificile. Însă, pe măsură ce capătă independență fizică, în mod bizar, lupta lor continuă. Ei îi cheamă pe mama sau pe tata la cea mai mică nevoie: un șiret dezlegat, o cutie cu suc sigilată, un conflict minor cu alt copil.

Ființele umane tinere ar eșua îngrozitor în mare.

Nu știu cum naște o caracatiță gigantică de Pacific. Cum ar putea arăta larvele mele? Sunt ele cu formă schimbătoare precum căluții-de-mare sau monotone precum ființele umane? Presupun că nu voi ști niciodată.

Mâine vor fi mulți oameni. E posibil ca Terry să permită ca ușile principale să rămână deschise până târziu pentru a primi mai multe ființe umane care doresc că vadă cum nasc căluții-de-mare. Acești vizitatori care încalcă regulile vor

trece în grabă pe lângă bazinul meu, majoritatea neinteresați de altceva.

Din când în când, unul se va opri aici. Cu aceştia, eu mereu joc un joc. Îmi desfac brațele şi le las să plutească în curentul artificial al pompei. Una câte una, îmi lipesc tentaculele de sticlă şi ființa umană se trage mai aproape. Apoi îmi trag mantaua în partea din față a bazinului şi mă uit în ochii lor. Ființa umană îşi strigă însoțitorii să vină să se uite. De îndată ce le aud paşii după colț, o zbughesc în spatele pietrei mele, lăsând în urmă doar un susur de apă.

Ce previzibile sunt ființele umane!

Cu o singură excepție. Femeia în vârstă care spală podelele nu joacă jocurile mele. În schimb, îmi vorbeşte. Noi... facem conversație.

Finaluri fericite

Pentru a nu ştiu câta oară, gândurile lui Ethan se întorc la Tricoteze. Oricare dintre acele doamne ar fi putut s-o ducă pe Tova cu maşina la Bellingham. Cu siguranță îi cunosc reticența de a conduce pe autostradă. Însă ea îl rugase pe el.

În această dimineață, el se trezise cu o oră mai devreme pentru a avea timp să facă un duş şi să-şi tundă barba, pentru a fi curat şi îngrijit. Toată lumea ştie cât de mult îi plac Tovei lucrurile ordonate şi curate. Pentru că se trezise în zori, băuse o cană în plus de cafea şi poate de aceea nu-şi

poate opri degetele să bată darabana pe volan de parcă ar cânta la pian.

— Eşti în regulă? întreabă Tova din nou de pe locul pasagerului.

Ea lasă să cadă creionul cu care rezolvă cuvinte încrucişate pe ziarul ce i se odihneşte în poală şi îndepărtează o scamă de pe scaunul tapițat. El ar fi trebuit să-şi dea fundul jos din pat la ora 5, în loc de 6, în această dimineață. Atunci ar fi avut timp să se aranjeze şi pe el, şi camioneta.

— Da, sunt în regulă. De ce întrebi?

Un zâmbet drăguț i se răspândeşte pe chip.

— Mâini de albinuțe.

— Albinuțe, ce?

— Mâini de albinuțe. Ştii tu... agitate. Aşa obişnuiam să spun atunci când Erik nu-şi putea ține degetele locului.

Surprins de menționarea acelui nume, Ethan trage cu putere aer în piept şi îşi doreşte să nu mai simtă frisoane în membre.

— Mâini de albinuțe. Isteț.

În minte, alcătuieşte o explicație despre prea multă cofeină băută în această dimineață, însă în momentul în care se uită la ea o clipă mai târziu, e absorbită din nou în rebusul ei, bătând cu guma creionului în bărbie în timp ce studiază îndoitura ziarului.

Renunță, atunci. Caută în minte începuturile de conversație cu care şi-a petrecut jumătate din noapte repetându-le, însă nu găseşte nimic. Singurele subiecte care ies la suprafață sunt interzise: fratele mort, soțul mort, fiul mort. E încă şocat că ea l-a adus în discuție pe Erik acum câteva clipe, însă în mod clar acel moment a trecut.

În schimb, ceea ce îi iese pe gură este:

— La ce lucrezi?

Care e o întrebare ridicolă. Oricine poate vedea că e un rebus.

Ea se încruntă.

— Rebusul de ieri. Mi-e teamă că am rămas în urmă.

— În urmă?

El chicoteşte.

— Vrei să zici că faci chestia asta în fiecare zi?

— Bineînțeles. Este rebusul zilnic. Îl completez zilnic.

— Şi dacă ratezi o zi? O... recuperezi?

Creionul ei scârțâie în timp ce completează un set de căsuțe.

— Fireşte!

Centrul de îngrijire pe termen lung Charter Village este ascuns după nişte dealuri unduitoare şi pline de verdeață

străbătute de o şosea lungă şi şerpuitoare. În campus, alei mai înguste se desprind de drumul principal, fiecare marcată printr-un indicator. Centrul de memorie. Complexul de tenis. Îngrijire acută. Club. Locul are de toate. În cele din urmă, un indicator arată spre recepție şi Ethan apasă pedala acceleraţiei. Scoate un mic fluierat în timp ce rulează pe aleea circulară, pe lângă două coloane din cărămidă cafenie îmbrăcate în iederă. Elegant de-a dreptul. Arată ca o şcoală sau o universitate privată de fițe, nu ca un loc deplorabil unde bătrânii vin să joace tenis înainte de a se stinge treptat.

— Aici este, iubire?

Chipul Tovei pare împietrit.

— Da, aşa se pare.

Ethan opreşte motorul şi îi azvârle o privire nedumerită.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Nu.

El rezistă impulsului de a scoate alt mic fluierat. Tova îi zisese că Lars locuise aici un deceniu. Oare nu-l vizitase nici măcar o singură dată?

Ea îşi ridică poşeta, vârând ziarul în interior.

— Intrăm?

— Da.

Ethan se precipită să iasă şi să ocolească camioneta, sperând să ajungă în dreptul uşii pasagerului la timp pentru a o deschide, însă până să ajungă el, ea se îndrepta deja cu paşi mari către clădirea impunătoare.

În prima jumătate de oră, Ethan aşteaptă în zona de recepție şi minutele se scurg greu. Scaunele din piele sunt remarcabil de luxoase, însă materialele de lectură sunt o adevărată porcărie. National Geographic, AARP The Magazine şi câteva fițuici seci de pe Wall Street. Oare ei n-ar putea face rost de ceva cât de cât interesant, cum ar fi Rolling Stone sau People măcar? Bârfele despre celebrități au fost mereu plăcerea nevinovată a lui Ethan. Mâinile de albinuță încep din nou să se facă simțite, bătând cu nerăbdare darabana în măsuța joasă de cafea. Se ridică şi inspectează masa cu băuturi răcoritoare din colțul holului care, în mod inexplicabil, oferă cafea, nu ceai. Toată această piele şi iederă, iar ei nu pot oferi măcar un strop de Earl Grey? Ce porcărie!

Trage un pahar de unică folosință din teanc şi îşi toarnă totuşi un pahar de cafea fără cofeină, pentru că e gratis. Lui nu-i place cafeaua în mod special. La nouăsprezece ani lucrase o vreme la grădina zoologică din Glasgow, făcând curățenie în țarcul elefanților. Odată, în glumă, doi dintre tipii care lucrau acolo au adunat fecale şi le-au trecut printr-un storcător de fructe. Ceea ce ieşise semăna în mod remarcabil cu... cafeaua. Ethan nu mai era aceeaşi persoană de atunci şi nici cafeaua nu mai era aceeaşi.

Când Tova se repezise în interiorul clădirii, el insistase ca ea să se uite pe îndelete printre lucrurile fratelui, însă acum îşi dă seama că habar n-are cât poate dura o astfel de

activitate. O va aştepta toată ziua aici? Ar fi trebuit să-şi aducă o carte.

De la recepție, se aud o mulțime de voci. Câteva persoane se adună pentru un tur al clădirii, se pare.

Femeia care conduce grupul, îmbrăcată în costum gri şi cu părul strâns într-o coadă de cal dreaptă, de culoarea chihlimbarului, se adresează micului pâlc de oameni cu o voce limpede şi încrezătoare.

— Bine ați venit în Charter Village unde finalurile fericite sunt specialitatea noastră.

Ethan aproape că îşi scuipă cafeaua. Finaluri fericite? Cine a născocit chestia asta?

Costumul gri se încruntă la el.

— Domnule?

— Da?

Ethan îşi şterge cafeaua de pe bărbie cu mâneca.

— Vreți să vă alăturați?

— Eu?

Se uită peste umăr de parcă e posibil să mai fie un alt „domn” în spatele lui. Apoi ridică din umeri.

— Sigur, de ce nu?

Ceva de făcut ca să mai treacă timpul, în orice caz.

— Pe aici, atunci!

Cu un zâmbet politicos, ea face semn înspre grup.

Ethan trebuie să recunoască: rezidenții chiar par fericiți. Poate că acel slogan ridicol nu e deplasat.

Există o cameră de biliard, o cantină cu un bufet lung, chiar şi piscină şi jacuzzi. Rezidenții pot primi mesele în cameră şi paturile sunt schimbate zilnic cu aşternuturi din bumbac cu densitate ridicată. În momentul în care turul se încheie, Ethan se pomeneşte pe jumătate convins să se mute aici. De parcă şi-ar putea permite. Pensia lui de la sindicat nu i-ar ajunge într-un astfel de loc.

Când Tova îşi face apariția o oră mai târziu, ținând o cutie în mâini, Ethan face un salt de pe fotoliul moale de piele de la recepție.

— E în regulă deci, iubire?

— Fără îndoială.

Tova pare atât de mică în cardiganul ei mov, iar cutia face ca silueta ei să pară şi mai slabă.

De data asta, ajunge înaintea ei la portiera maşinii. Cavalereşte, o deschide şi se dă deoparte pentru ca ea să urce, lucru pentru care Tova îi mulțumeşte politicos. Apoi îi ia cutia şi îi găseşte un loc în spatele scaunului pasagerului. Însă mai e şi altceva. O pagină lucioasă cu o imagine a

centrului comunitar şi a terenului de tenis. Un tip cu un cap acoperit de păr grizonant şi îmbrăcat în nişte pantaloni albi scurți, legănând o rachetă de tenis.

În timp ce Tova îşi face de lucru cu centura de siguranță, el se uită cu mai multă atenție.

Nu e doar o broşură lucioasă. E un întreg pachet. Un dosar lucios cu antetul Charter Village şi cu acel motto îngrozitor: „Suntem specializați în finaluri fericite!"

E şi o pagină care nu e aşezată ordonat în dosar.

Un formular de înscriere.

Ziua 1 309 de captivitate

Vouă, ființelor umane, vă plac fursecurile. Presupun că ştiți la ce fel de mâncare mă refer?

Rotunde, cam de dimensiunea unei scoici obişnuite. Unele sunt presărate cu bucățele de culoare închisă, altele sunt colorate sau pudrate cu zahăr. Fursecurile pot fi moi şi silențioase, mişcându-se în tăcere în călătoria lor prin maxilarele omeneşti. Fursecurile pot fi zgomotoase şi dezordonate, cu bucățele care se rup în momentul când muşti din ele şi firimituri care se rostogolesc pe bărbie, adăugându-se resturilor de pe podeaua pe care femeia în vârstă pe nume Tova trebuie să o mătură. Am observat multe fursecuri în timpul captivității mele aici. Ele sunt

vândute la automatul de mâncare de lângă intrarea principală.

Imaginați-vă confuzia mea, atunci, la remarca făcută de doctorița Santiago mai devreme în această seară.

— Ce pot spune, Terry?

Doctorița Santiago a ridicat din umeri în timp ce își ținea mâinile în sus.

— Am văzut multe caracatițe, însă tu aici ai un fursec isteț foc.

Ei discutau despre aşa-zisul puzzle: o cutie cu balamale făcută din plastic transparent cu o încuietoare pe capac. Înăuntru era un crab. Terry a coborât-o în bazinul meu. El şi doctorița Santiago s-au aplecat pentru a privi prin sticlă. Fără întârziere, am apucat cutia, am desfăcut încuietoarea, am ridicat capacul şi am mâncat crabul.

Era un crab roşu de rocă, unul care năpârlea. Moale şi suculent. L-am înghițit dintr-o singură îmbucătură.

Acest lucru nu i-a mulțumit pe Terry şi pe doctorița Santiago. Ei s-au încruntat şi s-au certat. Bănuiesc că anticipaseră că desfacerea cutiei îmi va lua mai mult timp.

Sunt un fursec isteț foc. Păi, bineînțeles că sunt inteligent. Toate caracatițele sunt. Îmi amintesc fiecare chip omenesc care se opreşte să se uite la bazinul meu. Pricep şabloanele cu foarte mare uşurință. Ştiu cum se va juca soarele la răsărit pe partea de sus a peretelui, mutându-se în fiecare zi, pe măsură ce anotimpul înaintează.

Când aleg să aud, aud totul. Îmi pot da seama când fluxul se transformă în reflux, în exteriorul zidurilor închisorii, în funcție de zgomotul apei care se izbeşte de stânci. Când aleg să văd, vederea mea este precisă. Îmi pot da seama ce ființă umană a atins sticla bazinului meu după amprentele lăsate în urmă. A fost uşor să învăț să le citesc literele şi cuvintele.

Pot folosi unelte. Pot rezolva puzzle-uri.

Niciunul dintre ceilalți prizonieri de aici nu are asemenea aptitudini.

Neuronii mei sunt în număr de jumătate de miliard şi sunt distribuiți în cele opt brațe ale mele. Ocazional, m-am întrebat dacă e posibil să am mai multă inteligență într-un singur tentacul decât are o ființă umană în toată cutia sa craniană.

Fursec isteț foc.

Sunt isteț, însă nu sunt o gustare distribuită de un automat de mâncare.

Ce exprimare absurdă!

Poate nu Marrakesh

Cartierul de vile este prea liniştit. Nu se aud paşi duduind în tavan din apartamentul de deasupra. Bateria telefonului lui Cameron clipeşte roşu intermitent, e aproape moartă.

Scotoceşte pe fundul genții căutând încărcătorul, însă acesta se află pe noptiera lui Katie. Poate, efectiv, să-l vadă acolo. Uitat, lăsându-l literalmente fără energie.

Poate Brad sau Elizabeth are unul în plus. Se strecoară în bucătăria lor, deschizând sertarele în cea mai mare linişte posibilă. Tacâmuri de argint aşezate în rânduri ordonate, o întreagă secțiune dedicată mănuşilor de bucătărie. Cine are nevoie de atâtea mănuşi de bucătărie? Oare ei gătesc pentru o întreagă unitate de infanterie? Majoritatea sunt cu monogramă. Elizabeth şi Bradley Burnett: EBB. Ca un reflux[1]. Ca şi cum amândoi se îndreaptă spre mare făcându-i semn cu mâna în timp ce el rămâne singur pe mal.

— Bună! se aude o voce dinspre hol.

— Elizabeth!

Cameron închide sertarul. De parcă şi-ar bate joc de el, acesta se închide încet şi uşor, în felul în care se închid aceste sertare de fițe.

— N-am vrut să te sperii.

Ea zâmbeşte şi într-o mână ține o cană goală. Cealaltă mână se odihneşte pe burtica ei care încearcă să evadeze dintr-un halat albastru pal.

— M-am trezit să beau ceva, ceea ce înseamnă că va trebui să fac pipi din nou într-o oră. Vezica mea e de dimensiunea unui jeleu în prezent.

---

[1] În engleză, ebb înseamnă „reflux”.

Ea aprinde lumina, apoi merge tiptil până la frigider şi ține cana sub dozatorul de apă.

— Nu-mi vine să cred că o să aveți un bebeluş, zice Cameron.

Brad şi Elizabeth sunt căsătoriți de trei ani, iar Cameron, bineînțeles, a fost cavaler de onoare la nunta lor, însă tot e pur şi simplu... ciudat. Elizabeth a fost cea mai bună prietenă a lui încă de la grădiniță, iar Brad era un tip de treabă, însă aflându-se mereu în afara cercului lor de prieteni. Nu fusese suficient de bun pentru Elizabeth în liceu, dar, nu se ştie cum, se cuplaseră câțiva ani mai târziu. S-au căsătorit repede şi au făcut repede un copil.

— Un bebeluş? Credeam că sunt doar balonată.

Elizabeth strânge glumeață din ochi.

— Şi, mă rog, cum de eşti treaz?

— Mi-a murit telefonul.

El ridică dispozitivul muribund.

— Nu aveți un încărcător în plus?

Elizabeth gesticulează.

— În sertarul cu diverse.

— Mersi.

El scoate un încărcător înfăşurat cu grijă.

Strâmbându-se, Elizabeth se aşază pe unul dintre scaunele de bar aliniate în faţa insulei din bucătărie şi ia o înghiţitură zdravănă de apă.

— Îmi pare rău pentru tine şi Katie.

El se lasă să cadă pe scaunul de lângă ea.

— Am dat-o în bară de data asta.

— Aşa se pare.

— Mersi pentru compasiune, Lizard-breath[2].

— Cu plăcere, Camel-tron[3], zice ea cu un zâmbet, întorcându-i porecla din copilărie. Deci ce urmează acum?

Cameron curăţă cu degetele o zonă care se destramă de pe manşeta hanoracului său preferat, aşezând firele de aţă verde într-o grămăjoară pe blat.

— O să-mi caut un alt apartament. Poate apartamentul de deasupra barului Dell's.

— Dell's? Scârbos.

Elizabeth strâmbă din nas.

---

[2] Joc de cuvinte pornind de la numele Elizabeth; lizard în engleză înseamnă „şopârlă", iar breath înseamnă „răsuflare".

[3] Joc de cuvinte pornind de la numele Cameron; camel în engleză înseamnă „cămilă".

— Poți ceva mai bun de atât. Şi în afară de asta, cine-l vrea pe unchiul Cam mirosind a bere stătută când vine să vadă bebeluşul?

Cameron îşi lasă capul să se sprijine de granitul rece timp de câteva clipe, înainte de a ridica din nou privirea.

— Nu am prea multe opțiuni la capitolul ăsta.

Elizabeth se apleacă peste blat şi adună bucățile de ață în palmă.

— Hanoracul ăla e, de asemenea, scârbos, apropo. Brad şi l-a aruncat pe-al lui acum mult timp.

— Ce? De ce?

Nu e chiar echipamentul oficial Moth Sausage, însă toată trupa a avut. Cu ani în urmă. Au plănuit mereu să şi le inscripționeze.

— Când l-ai spălat ultima dată?

— Săptămâna trecută, zice Cameron pufnind. Nu sunt un animal.

— Păi, tot scârbos e. Se destramă. Şi nu o să înțeleg niciodată de ce voi băieții ați ales culoarea aia de caca de bebeluş.

— E verde molie[4]!

Elizabeth îl studiază îndelung.

---

[4] În engleză, moth green, la fel ca numele trupei.

— De ce nu călătoreşti sau ceva? zice ea încetişor. Ce te reține aici?

El clipeşte nedumerit.

— Şi unde să mă duc?

— San Francisco. Londra, Bangkok, Marrakesh.

— Oh, sigur. Stai să-mi chem Learjet-ul. Să zbor în cealaltă parte a lumii.

— Bine, poate nu Marrakesh.

Îşi coboară vocea.

— Ca să fiu sinceră, eu nici măcar nu ştiu sigur unde se află. Făcea parte dintr-un puzzle la Roata norocului de seara trecută.

— E în Maroc, răspunde Cameron aproape automat.

Nu-i un loc unde a fost sau va merge vreodată.

— Bine, istețule! Păi, poate am fi aflat dacă eu şi Brad n-am fi adormit amândoi pe canapea în timpul emisiunii.

Cameron îşi încrețeşte nasul.

— Aminteşte-mi să nu mă însor niciodată.

— Voi fi şocată dacă o vei face vreodată.

Scutură din cap, apoi îşi pune un braț sub pântec, tresărind.

— Bine, înapoi în pat în ceea ce mă priveşte. Vestea bună e că trebuie să fac din nou pipi, zice ea în timp ce traversează bucătăria şi aşază paharul în chiuvetă. Mersi pentru conversație! Doi iepuri dintr-un foc.

— Cu plăcere.

El se îndreaptă din nou către camera de zi, ținând în mână încărcătorul telefonului.

— Ne vedem mâine-dimineață.

— Pe curând!

Ea stinge lumina şi dispare în josul holului.

O oră.

Două.

Trei.

Chipul lui Cameron e scăldat de lumina albastră a ecranului telefonului. Katie trecuse printr-o fază în care încercase să interzică telefoanele în dormitor după ce citise un articol despre faptul că lumina telefonului dădea dependență. Afecta, cumva, undele creierului. El presupusese mereu că era o prostie, însă acum ochii îi ard în lumina telefonului şi îşi simte creierul prăjit.

Bineînțeles, nu e nimic nou pe niciuna dintre paginile de socializare ale lui Katie. Le-a cercetat pe toate de mai multe ori. Nu l-a blocat. Încă. Degetul său arătător pluteşte

deasupra numelui ei. O singură atingere pentru a o suna. Dar, probabil, ea doarme, dormind mai uşor ca niciodată, acum, că el a plecat.

El nu aparţinuse niciodată cu adevărat acelui loc. N-a fost niciodată locul lui. Trebuie să renunţe.

Intră într-o aplicaţie de închiriat apartamente şi aruncă o privire peste fotografii, fiecare etaj având ferestre mari şi însorite şi blaturi lucioase. Fiecare înfăţişează o fructieră cu fructe proaspete în bucătărie, două portocale, o banană galbenă şi câteva mere roşii şi strălucitoare. Este exact aceeaşi fructieră. Trebuie s-o fi mutat din cameră în cameră. Cine primeşte fructele când termină de făcut toate acele fotografii? Şi, oricum, cine mănâncă mere roşii? Ar fi o reclamă mai bună să afişezi o pizza aburindă şi un bax de bere.

Acele apartamente cu fructe simandicoase nu sunt pentru el. Camera de deasupra barului lui Dell va fi destul de bună. Bătrânul Al nu e totuşi un idiot. Va dori un avans. E timpul să deschidă cutia şi să vadă dacă haimanaua de maică-sa a lăsat ceva valoros pe care să-l poată el amaneta.

În timp ce o ia din camera de zi, o lumină de siguranţă clipeşte intermitent afară, în curtea din faţă. Cameron îngheaţă, însă e doar un raton. Cel mai rapid raton pe care l-a văzut el vreodată. Chiar şi dăunătorii trăiesc mai bine aici. Aproape că se aşteaptă ca animalul să se încrunte la el prin fereastră şi să-l întrebe de ce e treaz la ora asta, ca un tată de vârstă mijlocie iubitor de fotbal.

Cutia scoate o serie de mici şuierături în timp ce el o împinge de-a lungul camerei cu un deget încălţat cu şosetă.

Se trânteşte pe canapea şi un nor de praf îl face să tuşească în timp ce deschide prima clapetă a cutiei. Doctorul mătuşii Jeanne dă mereu vina pe fumat pentru tusea ei uscată cronică, însă mizeria din acea rulotă trebuie să poarte o vină cel puțin la fel de mare. Acum, că sămânța a fost plantată, gândul de a trage un fum este mai mult decât ispititor în acest moment. El chiar ar trebui să se lase. Însă ridică cutia, vârâ ce a mai rămas din ultimul pachet în buzunarul treningului şi merge afară.

Luna luminează conținutul cutiei în timp ce el începe să scoată obiectele, unul câte unul, pe măsuța de pe terasă. Suspansul este surprinzător de incitant. Poate acele reality-show-uri cu războaiele depozitelor au ceva interesant.

Însă încântarea e de scurtă durată. Porcăria asta e banală.

O cutie cu scârboşenii, rujuri pe jumătate folosite.

Un dosar cu hârtii scrise de mână care seamănă cu nişte eseuri de liceu. Plictisitoare şi lipsite de valoare.

Un bilet la un concert, Whitesnake la Seattle Center Coliseum, 14 august 1988. Complet inutil şi, de asemenea, un gust discutabil în materie de muzică.

Vreun milion de elastice de păr sau ce-or fi chestiile astea cu care fetele obişnuiesc să-şi prindă cozile.

Câteva casete vechi. Majoritatea trupe de pletoşi naşpa. Câteva casete neînregistrate, ca genul pe care înregistrezi o compilație. Ar putea fi interesante, însă cine mai are un casetofon în zilele astea? Şi în orice caz, au valoare de revânzare zero.

Cameron trage un fum din țigară. Ce dezamăgire supremă. De ce a vrut mătuşa Jeanne să-i dea mizeria asta? Nimic nu-i invocă nici măcar un dram de căldură față de maică-sa. Şi, mai important, nimic nu va genera nici măcar un cent.

Ridică cutia goală şi un săculeț negru cade. Bijuterii. Jackpot! Patru brățări, şapte coliere, două medalioane sub formă de cutiuță goale, un lanț rupt de argint. Nimic care să semene cu diamantele, însă unele dintre ele par din aur veritabil. Merită amanetate, în orice caz.

Netezeşte săculețul pentru a se asigura că e gol, însă nu este. Pe fundul acestuia a rămas ceva înțepenit. Scutură sacul şi chestia respectivă se desprinde în cele din urmă şi cade. Este un cocoloş de hârtie... însă e prea greu pentru a fi un cocoloş de hârtie. Nu, e o fotografie veche şi scorțoasă, înfăşurată în jurul unui inel de absolvire a liceului, mare şi greu. Aducându-şi-l foarte aproape de ochi, citeşte inscripția.

LICEUL SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989.

Netezeşte fotografia şi chiar şi în semiobscuritate recunoaşte versiunea adolescentină a mamei sale, zâmbind, cu brațele în jurul unui bărbat pe care el nu îl mai văzuse niciodată.

Bugatti şi Blondie

Înainte ca Will să se îmbolnăvească, Tova obişnuia să pregătească un picnic pentru două persoane: brânză, fructe,

uneori o sticlă de vin roşu cu două pahare mari de plastic. În parcul Hamilton, când mareea scădea, coborau şi se aşezau pe plajă sub faleză. Îşi îngropau picioarele goale în nisipul aspru şi lăsau valurile reci şi înspumate să le lingă gleznele, în timp ce spălau malul.

Tova îşi parchează hatchbackul pe locul liber. „Parcare” a fost mereu un termen generos pentru fâşia îngustă de iarbă udă, cu două mese de picnic erodate de intemperii şi ţâşnitoarea care nu funcţionează niciodată.

Acum, Tova vine aici pentru a fi singură cu gândurile ei când are nevoie de o pauză de la singurătatea de acasă. Când nici măcar televizorul nu poate străpunge liniştea insuportabilă.

Blatul mesei de picnic e surprinzător de fierbinte la atingere, dogorind sub cerul acum de un albastru clar, scăldându-se în sosirea neaşteptată a verii. Ea despătureşte ziarul la pagina cu rebus şi îndepărtează cu mâna resturile lăsate de guma de şters. Apele oceanului sunt în reflux şi apa e calmă, valurile izbindu-se de plajă cu plescăituri puternice şi leneşe. În decurs de doar câteva minute, Tova îşi doreşte să-şi fi adus o pălărie; este atât de cald, încât soarele îi arde creştetul capului.

— Hai să vedem, se adresează ea rebusului.

Jumătate din căsuţele acestuia sunt completate, rezultatul orei petrecute la cafeaua de dimineaţă. Ea continuă cu Şase litere: Harry de la Blondie.

Trasează o linie cu creionul sub indiciu. Trupa de rock Blondie. Îi cumpărase lui Erik o casetă de Crăciun, într-un

an. Avea în jur de zece ani, deci poate era prin 1979 sau 1980? O ascultase încontinuu luni bune, până când banda începuse să emită un sunet tremurat. Tova vede în minte imaginea de pe capacul casetei: o blondă cu buze roşii într-o rochie sclipicioasă. Nu-şi poate închipui ca pe acea femeie să o cheme Harry. Deci, probabil, acest indiciu este despre altceva.

Tova trece mai departe, aşa cum face de obicei.

Următorul indiciu este Trei litere: Trăsătură a flanelului.

— Vorbeşte despre un ghem, bolboroseşte Tova în timp ce completează căsuțele: F, I, R.

Vâjâitul unei biciclete aflate în rulare liberă întrerupe contemplarea celor Şase litere: Producătorul italian al automobilelor Bugatti. Apoi două clicuri, desprinderea de pedale. Crampoanele sofisticate ale bărbatului îl obligă să meargă ciudat în timp ce traversează caldarâmul până la țâşnitoare. E înalt şi suplu, însă mersul lui legănat o face pe Tova să se gândească la un pinguin.

— Mi-e teamă că nu-ți va fi de folos, zice Tova.

— Poftim?

Bărbatul se întoarce către Tova de parcă ar fi surprins că ea e acolo.

— Țâşnitoarea. E defectă.

— Oh! Ăă, mulțumesc!

Tova se uită peste umăr şi îl priveşte cum îşi pune gura deasupra robinetului. Înjură în timp ce răsuceşte mânerul.

— Primăria ar trebui să repare asta, mormăie el.

Îşi scoate ochelarii şi urmăreşte valurile cu o privire însetată, de parcă s-ar întreba cât de rău ar putea fi, într-adevăr, gustul apei de mare.

Tova scoate o sticlă nedesfăcută de pe fundul genții. Mereu ține una la îndemână, pentru orice eventualitate.

— Vrei să bei?

El ridică o palmă.

— Oh, nu! N-aş putea.

— Te rog, insist!

— Atunci, bine.

Crampoanele bărbatului scot un plescăit în iarbă, în timp ce se îndreaptă spre ea. Răsuceşte dopul, deschide sticla şi bea, golindu-i conținutul în doar câteva secunde.

— Mulțumesc! E mai cald afară decât m-am aşteptat.

— Da, şi eu zic la fel. A sosit în cele din urmă vara.

El îşi pune ochelarii de soare pe masă şi se aşază vizavi de ea.

— Hm. Nu ştiam că oamenii mai descifrează rebusuri.

Se apleacă deasupra ziarului, întinzându-şi gâtul înspre rebus. Fără prea mare tragere de inimă, Tova roteşte ziarul, astfel încât să se afle pieziş între ei. Se uită împreună pe rebus. Undeva deasupra valurilor, un pescăruş ţipă, spărgând tăcerea. Tova îşi înăbuşă un fior de scârbă când o picătură de sudoare cade de pe bărbia bărbatului, udând ziarul la rubrica de sfaturi utile.

— Ettore, zice el brusc.

— Pardon?

— Ettore. Şase litere pentru producătorul italian de automobile. Ettore Bugatti, zice bărbatul cu un zâmbet. Astea sunt maşini bengoase.

Tova notează literele cu creionul. Cuvântul se potriveşte.

— Mulţumesc, zice ea.

— Oh! Şi aia e Debbie. Debbie Harry de la Blondie.

Bineînţeles. Tova plescăie din limbă, certându-se în gând în timp ce scrie. În momentul în care literele se potrivesc, bărbatul îşi ridică mâna pentru a bate cuba. Tova ezită, apoi loveşte cu palma ei mică în palma lui mare şi umedă.

Un gest prostesc, însă ea îşi dă voie să zâmbească.

— Doamne, eram îndrăgostit de Debbie Harry pe vremuri, zice el, chicotind, pielea încreţindu-i-se în jurul ochilor.

Tova încuviinţează.

— Da, şi fiului meu îi plăcea foarte mult.

Bărbatul se zgâieşte la ea. Ochii i se măresc.

— Sfinte Sisoe, şopteşte el.

— Pardon?

— Sunteți mama lui Erik Sullivan.

Tova rămâne nemişcată.

— Da, sunt.

— Uau! zice bărbatul în şoaptă.

— Iar tu eşti...?

Tova se forțează să pună această anumită întrebare, înăbuşindu-le pe celelalte care amenință să se reverse, iterațiile nesfârşite: îl cunoşteai, ai fost acolo, ce ştii?

— Sunt Adam Wright. Am fost la şcoală cu Erik. Am avut câteva cursuri împreună, în ultimul an, înainte ca el să...

— Înainte ca el să moară.

Completează Tova din nou spațiile libere.

— Exact. Îmi pare... atât de rău.

El îşi fixează crampoanele pe pedale.

— Îî, ar trebui să plec. Mulțumesc pentru apă!

Lanțul bicicletei zornăie în timp ce se îndepărtează.

O bună perioadă, Tova stă la masa de picnic cu rebusul neterminat, parcurgând toate întrebările pe care ar fi trebuit să i le pună. Dorindu-şi să răsufle.

Acest Adam Wright. A fost el oare unul dintre cei care au venit la slujba de înmormântare? Care a stat la priveghiul pe care l-au ținut pe terenul de fotbal al şcolii?

Acasă o aşteaptă rufele. E miercuri, ceea ce înseamnă că trebuie să schimbe patul şi să spele aşternuturile împreună cu prosoapele din această săptămână.

Împăturit într-un teanc ordonat pe partea de sus a maşinii de spălat se află halatul din flanel pe care l-a recuperat săptămâna trecută din Charter Village. Lars îl purtase nonstop ani buni, explicase asistenta. Tova îşi doreşte să-l fi lăsat acolo. De ce şi-ar dori ea capotul vechi al fratelui ei mort? Nu-l puteau spăla şi da altcuiva? Să-l dea de pomană? Să-l taie şi să-l transforme în cârpe de curățat, la fel cum face de obicei cu propriile haine când şi-au depăşit durata utilă de viață?

Mulți prețuiesc lucruri ca acesta, zisese asistenta când Tova ezitase.

Deci acum acesta se află în casa ei, pentru a-i aminti Tovei cât de diferită este de cei mulți.

Săptămâna trecută, ținuse o foarfecă aproape de tivul halatului, pregătită să-l transforme în cârpe, dar s-a răzgândit, hotărând că avea destule cârpe pentru moment.

Colecția obiectelor personale ale lui Lars includea, de asemenea, un mic teanc de fotografii. Unele erau foarte vechi, frânturi din copilăria pe care ea şi Lars o împărțiseră. Pe acestea, Tova le-a pus printre cutiile cu fotografii de familie din pod, vârându-le printre albumele ei.

Unele erau destul de noi, relativ vorbind, înfățişând chipuri pe care Tova nu le recunoscuse. Frânturi ale vieții pe care Lars o dusese după înstrăinarea lor. Adulți de vârstă mijlocie zâmbind la o petrecere, un grup de excursionişti oprindu-se sub o cascadă de munte. Acela era Lars pe care ea nu-l cunoscuse niciodată. Pe acestea le aruncase la gunoi.

Era o fotografie care nu se potrivea niciuneia din aceste categorii. Îl înfățişa pe Lars cu un Erik adolescent pe o barcă cu pânze, aşezați unul lângă altul. Două perechi de picioare lungi care atârnau, cu bronzul scos în evidență de coca albă a bărcii.

Lars fusese cel care îl învățase pe Erik să navigheze. Îi arătase fiecare şmecherie din carte, o soluție la orice scenariu nautic posibil. Cum ar fi să tai precis o frânghie de ancoră.

O duruse să privească această fotografie. Tova aproape o aruncă în coşul de gunoi, însă se opri în ultima clipă şi o vârî pe fundul sertarului în care depozita mănuşi şi prosoape de bucătărie, cu toate că nici acolo n-avea ce căuta.

Ziua 1 311 de captivitate

Dacă există vreun subiect de conversație pe care ființele umane nu-l epuizează niciodată, acela este starea mediului lor exterior. Şi la cât de mult discută despre asta, neîncrederea lor este... ei bine, incredibilă. Acea sintagmă aberantă: Îți vine să crezi ce vreme avem? De câte ori n-am auzit-o? De o mie nouă sute zece ori, să fiu mai precis. De o dată şi jumătate de ori pe zi, în medie. Spune-mi din nou despre inteligența ființelor umane. Nici măcar nu reuşesc să înțeleagă evenimentele meteorologice previzibile.

Imaginează-ți că ar trebui să mă duc la vecinele mele, meduzele, şi, în timp ce-mi scutur mantaua cu neîncredere, aş face un astfel de comentariu: Vă vine să credeți ce bule scot bazinele astea astăzi? Aberant.

(Bineînțeles, acest lucru ar fi, de asemenea, aberant, deoarece meduzele n-ar răspunde. Ele nu pot comunica la acel nivel. Şi nu pot fi învățate. Crede-mă, am încercat.)

Soare, ploaie, nori, ceață, grindină, lapoviță, zăpadă. Ființele umane merg pe pământ în două picioare de sute de milenii. Ți-ai imagina că ele cunosc deja aceste lucruri.

Astăzi o sudoare sărată li s-a adunat pe frunte. Unii dintre ei au transformat pliantele înmânate la intrare în evantaie şi şi-au făcut vânt cu ele. Aproape toți au purtat îmbrăcăminte mai scurtă, care le dezvăluia picioarele cărnoase, şi sandale care le flencăneau în picioare la fiecare pas.

Şi au refuzat să înceteze pălăvrăgeala despre căldură. Îți vine să crezi ce vreme avem? De şaptesprezece ori astăzi.

S-a petrecut o schimbare de anotimp. Se întâmplă de ceva vreme, ca de obicei, cu perioade mai lungi de lumină şi perioade mai scurte de întuneric. Curând voi vedea cea mai lungă zi a anului. Solstițiul de vară, aşa îl numesc ființele umane.

Ultimul meu solstițiu de vară.

Nimic nu rămâne scufundat la nesfârşit

În dimineața următoare, Tova se află alături de Barbara Vanderhoof sub o cască de uscare a părului la coaforul lui Colette, care ocupă acelaşi spațiu cu uşa vopsită în roz, din centrul Sowell Bay, de aproape cincizeci de ani. Colette are şaptezeci şi ceva de ani, la fel ca Tricotezele, însă refuză să se pensioneze şi să cedeze de tot salonul stilistelor mai tinere pe care le-a angajat de-a lungul anilor.

Din fericire. Cu toate că Tova nu prea e o femeie vanitoasă, îşi permite acest răsfăț. Şi nu există altcineva în care să aibă încredere să o coafeze cum trebuie. Cu câteva minute mai devreme, a urmărit-o pe Colette în timp ce o tundea pe Barb cu mâna ei pricepută şi atentă. Colette chiar e cea mai bună coafeză din împrejurimi.

— Tova, dragă! Ce mai faci?

Barb se apleacă atât cât îi permite casca, punând un accent exagerat pe cuvântul „faci”. Ca şi cum ar fi împiedicat preventiv orice încercare a Tovei de a simula propria-i stare de bine. Barbara a fost mereu eficientă în pararea prostiilor altora, o calitate pe care Tova nu se poate împiedica să n-o admire.

Însă Tova, de asemenea, se mândreşte să nu păstreze o astfel de falsă aparență. Răspunde cu sinceritate:

— Destul de bine.

— Lars a fost un om bun.

Barb îşi scoate ochelarii, lăsându-i să atârne de lanțul cu mărgele din jurul gâtului şi îşi tamponează cu colțul unei batiste ochii înlăcrimați. Tova îşi înfrânează pornirea de a o lua în derâdere. Nu-i prima oară când o vede pe Barbara insinuându-se în acest fel în tragedia altei persoane. Barb şi Lars n-aveau cum să se fi întâlnit decât de vreo câteva ori, pe vremuri, înainte ca Tova şi Lars să înceapă să se îndepărteze unul de celălalt.

— S-a stins în pace, zice Tova cu un aer de autoritate, fără să adauge că aceasta este o informație de mâna a treia.

Însă femeia de la Charter Village o strânsese de braț cu insistență în timp ce o asigurase că Lars n-a simțit niciun fel de durere la sfârşit.

— E o binecuvântare să te stingi în pace, zice Barb, ducându-şi mâinile în dreptul inimii.

— Şi centrul respectiv era destul de drăguț.

— Oh?

Barb îşi înalţă capul. Aceasta e o informaţie nouă pentru ea. Tova nu le pomenise Tricotezelor de călătoria ei la Bellingham şi se pare că, de data asta, Ethan Mack îşi ţinuse gura când scana produse la Shop-Way.

— Da, m-am dus să-i iau obiectele personale. Apropo, nu erau multe. Însă căminul era curat şi bine administrat.

— Unde a fost?

— În Charter Village. În Bellingham.

— Oh!

Barb îşi pune înapoi ochelarii la ochi şi răsfoieşte o revistă pe care o ţine în poală.

— Locul ăsta de aici?

Ea ţine revista deschisă la o reclamă întinsă pe o pagină întreagă, ce înfăţişează o fotografie a complexului impunător Charter Village, cu peluza de un verde artificial sub un cer lipsit de nori.

— Da, ăsta e.

Barb apropie pagina la câţiva centimetri de nas, mijind ochii la scrisul mic.

— Uite! Zice că au o piscină cu apă sărată. Şi cinematograf.

Tova nu se uită.

— Serios?

— Şi un centru spa!

— A fost cu siguranță mai fițos decât era de aşteptat, încuviințează Tova.

Barb închide revista cu un oftat disprețuitor.

— Totuşi, Andy al meu nu m-ar interna niciodată într-un cămin...

— Bineînțeles că nu.

Tova încuviințează, buzele sale neschițând chiar un zâmbet, dar nici o grimasă.

Barb îşi face vânt cu revista. Se face foarte cald sub căştile de uscat părul.

— Da, mă rog.

Tova ridică un exemplar foarte uzat din Reader's Digest de pe măsuța joasă de lângă uscător şi se preface că citeşte cuprinsul. Desigur că ştie de piscina cu apă sărată, de cinematograf şi de centrul spa. Dosarul pe care l-a luat de la Charter Village se află pe măsuța ei de acasă. L-a parcurs de trei ori, cel puțin.

— Eşti gata, Tova? strigă vocea veselă a lui Colette din cealaltă parte a salonului.

Tova împinge în sus casca şi îşi ridică geanta, luându-şi un rămas-bun politicos de la Barbara Vanderhoof, înainte de a pleca să-şi termine de coafat părul.

În acea seară la acvariu, lumina din biroul lui Terry este aprinsă. Tova îşi vâră capul pe uşă pentru a-l saluta.

— Bună, Tova!

Terry îi face semn cu mâna să intre.

O caserolă albă de mâncare se află deasupra unui teanc de hârtii de pe biroul său, o pereche de beţişoare stând în sus ca nişte antene, vârâte în ceea ce Tova ştie că este orez prăjit cu legume de la singurul restaurant chinezesc din zonă, din Elland. Acelaşi gen de caserolă care a ademenit-o pe caracatiță din bazinul său în acea seară.

— Bună seara, Terry!

Tova îşi înclină capul.

— Ia loc, zice el, făcând semn cu capul spre scaunul de vizavi de birou.

Ridică o prăjitură cu răvaş învelită într-un ambalaj de plastic.

— Vrei una? Mereu îmi dau cel puțin două, uneori trei sau patru. Nu ştiu câte persoane cred ei că aş putea hrăni cu o cutie de orez prăjit.

Tova zâmbeşte, însă nu se aşază, rămânând în prag.

— Eşti drăguț, însă nu vreau, mulțumesc.

— Cum doreşti.

Ridică din umeri, aruncând prăjitura în haosul din jur. Starea biroului lui Terry, cu teancurile alandala şi hârtiile împrăştiate, îi dă mereu mâncărimi în palme Tovei. Când va intra mai târziu aici cu căruțul ei, va goli gunoiul şi va şterge cele trei rame din spatele biroului. Fotografia cu fetița cea mică a lui Terry pe un leagăn în parc. Cea cu Terry ținând pe după umeri o femeie mai în vârstă – mama lui, cu ten măsliniu, o claie de bucle negre şi acelaşi zâmbet larg ca al lui Terry. O briză nevăzută ridică mâneca robei lui Terry, iar un ciucure mov cu auriu atârnă din toca lui de absolvent. Lângă fotografie se află diploma: licența în biologie marină, summa cum laude, acordată lui Terrance Bailey de Universitatea din Washington.

Genul acesta de fotografie lipseşte de pe şemineul Tovei de acasă. Erik ar fi început studiile la aceeaşi universitate în toamnă dacă acea seară de vară nu ar fi existat niciodată.

Terry ridică beţişoarele şi adună o îmbucătură de orez cu o mişcare abilă şi grațioasă, care o frapează pe Tova fiindcă pare impresionant de naturală pentru un băiat care, ea ştie, a fost crescut pe un vas de pescuit în Jamaica. Tinerii prind lucrurile atât de uşor. După ce mestecă şi înghite, el zice:

— Îmi pare rău de fratele tău!

— Mulțumesc, zice Tova încetişor.

Terry îşi şterge degetele pe un şervețel subțire.

— Mi-a spus Ethan.

— Este în regulă, zice Tova.

Trebuie să fie o provocare pentru Ethan să aleagă nişte subiecte pentru a face conversație în timp ce scanează produse. Dumnezeu ştie că ea ar detesta o astfel de slujbă, să fie nevoită să stea la palavre cât e ziua de lungă.

— În fine, mă bucur că te-am prins, Tova. Vreau să-ți cer o favoare.

— Da?

Tova ridică privirea, recunoscătoare pentru schimbarea rapidă de subiect. În fine, cineva care nu insistă să trăncănească ore întregi în legătură cu pierderea suferită.

— E vreo şansă să ştergi geamurile din față în seara asta? Doar pe interior.

— Sigur, răspunde ea, o fac cu plăcere.

Este sinceră. Geamurile mari din hol adună mereu murdărie şi în acest moment nimic n-ar face-o mai fericită decât să le pulverizeze cu soluție şi să dea cu cârpa pe suprafața sticlei până când şi ultima pată şi dâră au dispărut.

— Mi-aş dori ca geamurile din față să arate bine în acest weekend.

Terry îşi trece o mână peste fața care pare epuizată.

— Dacă nu poți face asta la toate etajele, nu-ți face griji, bine? Putem recupera săptămâna viitoare.

Weekendul de 4 iulie e mereu cel mai aglomerat la acvariu. În zilele de glorie ale oraşului, Sowel Bay obişnuia să

organizeze un mare festival la malul mării. În prezent, e doar mai aglomerat decât de obicei.

Tova îşi pune mănuşile de cauciuc. Camerele de pompare vor fi gata, la fel şi geamurile din faţă. Va fi o noapte lungă, însă pe ea n-a deranjat-o niciodată să rămână trează până târziu.

— M-ai salvat, Tova.

Terry schiţează către ea un zâmbet recunoscător.

— E ceva de muncă!

Îi zâmbeşte şi ea.

Terry răsfoieşte prin hârtiile şi dezordinea de pe biroul său, şi ceva argintiu îi atrage atenţia Tovei. O clemă care pare grea, cu ţeava cel puţin la fel de groasă ca degetul arătător al lui Terry. El o ridică absent, apoi o pune din nou jos, ca pe un prespapier.

Însă Tova are sentimentul pregnant că nu e un prespapier.

— Pot întreba pentru ce e chestia aia?

Tova se sprijină de pragul uşii şi o senzaţie neplăcută i se instalează în stomac.

Terry scoate un oftat.

— Cred că Marcellus a încălcat din nou regulile.

— Marcellus?

— CGP.

Tovei îi ia câteva clipe ca să descifreze acronimul. Caracatița Gigantică de Pacific. Şi ea are un nume. Cum de n-a ştiut?

— Înțeleg, zice Tova încetişor.

— Nu ştiu cum o face. Însă am pierdut opt castraveți-de-mare luna asta.

Terry ridică din nou clema şi o ține în palma făcută căuş, de parcă ar cântări-o.

— Cred că se strecoară prin acea mică deschizătură. Trebuie să iau o bucată de lemn pe care să o pun în spatele bazinului lui, înainte de a monta chestia asta.

Tova ezită. Ar trebui să pomenească despre caserolele cu orez prăjit din vestiar? Ochii ei se opresc asupra clemei care acum se odihneşte din nou deasupra harababurii de hârtii de pe biroul lui Terry. În cele din urmă, zice:

— Nu ştiu cum poate o caracatiță să părăsească un bazin închis.

Şi acest lucru e adevărat, de fapt. Nu ştie cum o face.

— Păi, e ceva putred.

Terry aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Aş putea ajunge la magazinul de bricolaj în seara asta dacă plec acum.

Îşi închide laptopul şi începe să-şi strângă lucrurile.

— Atenție la podelele ude, bine, Tova?

Terry îi aminteşte mereu să fie atentă. E îngrijorat ca ea să nu cadă, să-şi fractureze vreun şold, să dea acvariul în judecată şi să le ia şi pielea de pe ei, sau cel puțin aşa spun Tricotezele. Tova nu-şi poate închipui să dea vreodată în judecată pe cineva, mai ales acest loc, însă nu se mai oboseşte să le contrazică pe prietenele ei. Şi, în afară de asta, ea e mereu atentă. Will obişnuia să glumească spunându-i că „precauție” ar trebui să fie al doilea prenume al ei.

Îi răspunde sincer:

— Mereu sunt atentă.

— Bună, prietene! îi spune caracatiței.

La sunetul vocii ei, caracatița se desfăşoară din spatele unei pietre, o explozie de portocaliu, galben şi alb. El clipeşte înspre ea în timp ce pluteşte spre geam. Culoarea lui arată mai bine în seara asta, observă Tova. Mai vie.

Ea zâmbeşte.

— Nu te simți prea aventuros în seara asta, nu-i aşa?

El îşi lipeşte un tentacul de sticlă, mantaua sa bulboasă opintindu-se de parcă ar scoate un oftat, cu toate că acest lucru e imposibil. Apoi, cu o mişcare şocant de iute, țâşneşte înspre partea din spate a bazinului său, cu ochiul încă ațintit asupra ei, şi trasează marginea micii deschizături cu vârful unui tentacul.

— Nu, să nu faci asta, domnule! Terry e cu ochii pe tine, îl dojeneşte Tova şi o porneşte spre uşa care duce la accesul prin spate la toate bazinele, de-a lungul acestei secțiuni a peretelui exterior.

Când revine în camera mică şi umedă, se aşteaptă să găsească creatura în toiul evadării, însă, spre surprinderea ei, e încă acolo în bazin.

— Şi totuşi, poate ar trebui să ai o ultimă noapte de libertate, zice ea, gândindu-se la clema cea grea de pe biroul lui Terry.

Caracatița îşi lipeşte capul de geamul din spate şi îşi întinde un tentacul în sus ca un copil care se roagă să fie luat în brațe.

— Vrei să dăm mâna, zice ea, ghicindu-i intenția.

Tentaculele caracatiței se rotesc în apă.

— Ei bine, presupun că da.

Ea trage unul dintre scaunele vârâte sub masa lungă de metal şi încearcă să-şi mențină echilibrul în timp ce se cațără pe el, suficient de înaltă acum pentru a da deoparte capacul din spatele bazinului. În timp ce desface închizătoarea, îşi dă seama că e posibil să profite de ea. Să o facă să îndepărteze capacul, astfel încât să poată evada.

Îşi asumă riscul. Saltă capacul.

El pluteşte dedesubt, apatic acum, cu toate cele opt tentacule răsfirate în jurul său, asemenea unei stele extraterestre. Apoi scoate un tentacul afară din apă. Tova îşi

întinde mâna, încă acoperită cu vânătăile rotunde şi uşor estompate de data trecută, şi el se înfăşoară din nou în jurul mâinii de parcă ar mirosi-o. Vârful tentaculului îi ajunge până la înălțimea gâtului şi îi atinge bărbia.

Cu ezitare, ea îi atinge partea de sus a mantalei, aşa cum ar mângâia un câine.

— Bună, Marcellus. Aşa te numesc ei, nu-i aşa?

Deodată, cu tentaculul încă înfăşurat în jurul brațului ei, el trage cu putere. Tova se clatină pe scaun şi pentru o clipă se teme că el încearcă să o tragă în bazin.

Se apleacă până când nasul ei aproape că atinge apa, cu ochii acum la câțiva centimetri de el, iar pupila lui din altă lume e atât de întunecată, încât e aproape neagră, o mărgică fosforescentă. Se studiază unul pe altul timp de ceea ce pare a fi o eternitate şi Tova îşi dă seama că alt braț al caracatiței şi-a croit drum înspre celălalt umăr al ei, împungându-i părul proaspăt coafat.

Tova râde.

— Nu-l ciufuli. Tocmai am fost la coafor de dimineață.

Apoi el îi dă drumul şi dispare în spatele pietrei sale. Uimită, Tova priveşte în jurul său. Oare a auzit ceva? Îşi atinge gâtul, umezeala rece de acolo unde s-a aflat tentaculul său.

El reapare, plutind din nou în sus. Un mic obiect cenuşiu e înfăşurat în vârful unuia dintre tentaculele sale. I-l întinde. Un dar.

Cheia de la casă. Cea pe care a pierdut-o anul trecut.

Ziua 1 319 de captivitate

Am găsit-o pe podea lângă locul unde ea îşi depozitează lucrurile în timp ce face curăţenie. N-ar fi trebuit s-o iau, însă nu m-am putut abţine. Mi se părea cunoscută.

După ce m-am întors în bazin, am dosit-o în bârlogul meu împreună cu toate celelalte lucruri. Există un loc, un buzunar în crăpătura cea mai adâncă a pietrei scobite, la care nici chiar cei mai minuţioşi curăţători de bazine nu pot ajunge. Aici îmi îngrop comorile.

Ce fel de comori conţine colecţia mea, întrebi? Ei bine, de unde să încep? Trei mărgele de sticlă, doi supereroi de plastic, un inel solitaire cu smarald. Patru carduri de credit şi un permis de conducere. O agrafă de păr cu pietre preţioase. Un dinte de om. De ce această expresie de dezgust? Nu l-am scos eu. Fostul proprietar şi l-a scos într-o excursie cu şcoala, apoi i-a pierdut urma.

Ce altceva? Cercei – mulţi cercei desperecheaţi, niciodată o pereche. Trei brăţări. Două dispozitive pentru care nu cunosc cuvântul omenesc. Presupun că sunt... mufe? Oamenii le vâră în orificiile celor mai mici copii ai lor pentru a-i face să tacă.

Colecţia mea s-a extins în mod considerabil de-a lungul captivităţii mele şi am devenit mai selectiv. La început, aveam o mulţime de monede, însă acum acestea sunt lucruri comune şi nu le mai adun, decât dacă sunt diferite de altele. Monede străine, aşa cum le numiţi voi, oamenii.

Am dat peste multe chei de-a lungul anilor, evident. Cheile au ajuns să fie în aceeaşi categorie cu monedele. De regulă, le ignor.

Dar, aşa cum am spus, această anumită cheie era straniu de interesantă şi am ştiut că trebuie s-o iau, cu toate că n-am înțeles de ce era specială decât mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce-mi treceam vârful tentaculului peste crestăturile sale. Mai întâlnisem şi înainte această cheie. Sau, mai degrabă, una exact la fel.

Presupun că, în acest fel, cheile nu sunt deloc precum amprentele. Cheile pot fi copiate.

Am ținut o copie a acesteia când eram foarte tânăr. Înainte de a fi capturat. Era prinsă de un inel pe fundul mării, cuibărită într-o comoară cu ceea ce s-ar putea descrie drept resturi umane. Nu oase şi carne, deoarece acestea nu rezistă niciodată mult, ci mai degrabă o talpă de cauciuc a unui adidas, un şiret de vinilin. Câțiva nasturi de plastic, precum cei de la o cămaşă. Înghesuite sub un morman de pietre şi păstrate acolo. Probabil că îi aparținea celui pe care ea îl plânge.

Acestea sunt secretele pe care le deține marea. Ce n-aş da să le explorez din nou! Dacă m-aş putea întoarce înapoi în timp, le-aş aduna pe toate – talpa adidasului, şiretul, nasturii şi cheia geamănă. I le-aş da pe toate ei.

Îmi pare rău pentru pierderea ei. Să-i returnez cheia este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face.

Nu un star de cinema, dar poate un pirat

La ora 9 dimineața, Cameron trage de uşa din față a barului lui Dell, aproape aşteptându-se s-o găsească încuiată. Însă uşa se deschide larg. El clipeşte, adaptându-se luminii slabe.

Bătrânul Al, barmanul, îşi iteşte capul din spate.

— Cameron, zice el, părând uşor surprins.

Vocea lui groasă e ca dintr-un film cu gangsteri, atât de italienească şi din Brooklyn, încât sună aproape comic aici, în mijlocul Californiei.

— Salut, frate!

Cameron se lasă să cadă pe unul dintre scaunele de bar. În colțul din spate, acoperită acum cu lăzi de băutură stivuite, se află mica scenă unde cântă trupa Moth Sausage. Obişnuia să cânte, adică, înainte ca Brad să plece şi să destrame trupa. Un radio vechi se află pe balustrada de lângă masa de biliard, cu antena îndoită îndreptată înspre singura fereastră murdară a barului. Radioul răsună strident, un bărbat şi o femeie certându-se în legătură cu ratele dobânzilor şi rezerva federală sau vreun alt rahat plictisitor.

— Ca de obicei?

Bătrânul Al aruncă un şervețel de cocktail pe bar.

— Neah, nu de asta sunt aici.

Cameron îşi drege glasul.

— Am o propunere pentru tine. O propunere imobiliară.

Bătrânul Al se sprijină de chiuveta barului şi îşi încrucişează braţele, ridicând o sprânceană.

— Apartamentul ăla de la etaj.

Cameron îşi îndreaptă spatele.

— Cel liber.

— Ce-i cu el?

— Vreau să-l închiriez. M-am gândit la tot. Voi putea să-ţi dau chiria pentru prima lună săptămâna viitoare şi...

Bătrânul Al ridică o mână.

— Opreşte-te, Cam. Nu sunt interesat.

— Dar n-ai auzit restul!

— Nu sunt interesat să devin gazdă.

— Nu trebuie să fii gazdă! Îl voi administra... eu însumi. Tu nici măcar nu vei şti că sunt acolo.

— Nu sunt interesat.

— Dar nu locuieşte nimeni acolo!

— Îmi place aşa.

— Cât vrei pentru el?

Cameron scoate săculeţul negru din buzunarul hanoracului său şi aruncă bijuteriile pe bar.

— Pot plăti. Vezi?

Privirea bătrânului Al zăboveşte câteva clipe pe grămăjoara de bijuterii încâlcite, apoi scutură din cap în timp ce ridică o cârpă cenuşie din chiuvetă.

— Ce ai făcut, ai jefuit casa unor bătrâni?

Cameron pufăie.

— Am nevoie de o locuinţă pentru câteva luni. Te rog!

— Îmi pare rău, puştiule!

— Haide, Al! Ştii că mă ţin de cuvânt.

— Hai să fim serioşi, Cameron. Aş putea scrie următorul mare roman american pe spatele caietului tău cu datorii de aici. Şi nu mi-ai plătit încă masa pe care ai distrus-o anul trecut, când ai făcut cascadoria aia. Când te-ai aruncat de pe scenă.

Cameron tresare.

— Aia a fost interpretare artistică.

— A fost vandalism pe care eu l-am iertat cu bunăvoinţă, deoarece oamenilor pare să le placă zgomotul pe care-l faceţi voi şi pentru că mătuşa ta e o bună prietenă. Însă am limitele mele. Uite, nu poţi face zece paşi în oraşul ăsta fără

să dai de un mic bloc de apartamente. De ce nu te duci tu cu bijuteriile tale de familie la unul dintre ele?

— Păi, pentru că.

Cameron lasă explicația să rămână aşa, de parcă ar trebui să fie evident că toată chestia legată de verificarea antecedentelor şi istoricul creditelor este o problemă.

— Cum vrei.

Bătrânul Al ridică din umeri, făcând cercuri pe bar cu cârpa sa şi oprindu-se din când în când pentru a stoarce apa murdară în chiuvetă. Se opreşte în cele din urmă, aruncând cârpa înapoi în chiuvetă.

— Astea au fost lucrurile ăleia bătrâne, nu?

— Mda.

— Ți le-a dat mătuşa ta?

— Îhî.

Barmanul ridică brățara de aur şi o ține în sus.

— Unele dintre astea nu sunt chiar aşa de rele.

Apoi ridică inelul liceului Sowell Bay, promoția 1989, şi zice:

— Ha, uită-te la ăsta. Nimeni nu mai cumpără de-astea drept cadouri de absolvire, nu-i aşa?

Cameron ridică din umeri. De unde să ştie el? El n-a absolvit liceul, un aspect pe care cu siguranță bătrânul Al îl cunoaşte.

— Sowell Bay. Asta-i în statul Washington, nu-i aşa?

— Aşa cred, zice Cameron.

Ştie asta. A căutat pe Google, bineînţeles. Aşa, şi? Inelul ăla e un lucru întâmplător pe care maică-sa l-a furat ca să-şi plătească unul dintre obiceiurile ei proaste, din câte ştie el. Poate tipul din fotografie a fost complicele ei.

— Ştii, îmi amintesc când s-a dus Jeanne acolo să o ia.

— Pe cine?

— Pe maică-ta.

— Despre ce vorbeşti?

— Mătuşa ta nu ţi-a povestit niciodată?

— Ce să-mi povestească?

Cameron lasă să cadă pe bar ghemotocul de şerveţel pe care îl răsucise între degete.

Bătrânul Al oftează.

— N-am cunoscut-o niciodată pe Daphne drept altcineva decât sora mai mică şi îndrăcită a lui Jeanne, ţine minte. Din câte înţeleg, a fugit de acasă când era în liceu. S-a dus în Washington, cine naiba ştie de ce? A intrat într-un fel de belea acolo. Jeanne a trebuit să-şi ia liber ca să-şi aducă sora acasă. Mi-o amintesc aici într-o seară, vorbind despre asta.

— Oh, spune Cameron.

Îşi simte creierul ciudat de amorţit.

— În fine.

Bătrânul Al ține inelul în palmă şi îşi mişcă mâna de parcă îl cântăreşte.

— Un iubit, poate. Eu i l-am dăruit pe al meu iubitei mele în ultimul an de liceu.

Un zâmbet leneş i se întinde pe fața lui de barman.

— Îl purta la gât pe un lanț suficient de lung încât să se odihnească în locul ăla dulce, chiar acolo între sâni.

Cameron se cutremură.

— Mda, probabil e tot acolo, din câte ştiu eu. Nu i l-am luat înapoi după ce ne-am despărțit, zice el cu un mormăit morocănos.

Uşa se deschide cu un scârțâit, un triunghi de lumină prăfuită străbătând barul în timp ce doi tipi în vârstă intră. Cameron îi recunoaşte de prin oraş. Gaşca de zi. Ei dau din cap spre Cameron, înainte de a se instala două scaune mai departe de el.

Pe neaşteptate, bătrânul Al desface două sticle de bere şi le face să alunece de-a lungul barului. Ridică o a treia sticlă în direcția lui Cameron.

— Vrei una?

Apoi adaugă, cu vocea ceva mai blândă.

— Din partea casei.

— Sigur. Mulțumesc!

Bătrânul Al înclină uşor capul spre el vinovat, ca şi cum o bere de doi dolari compensează faptul că a fost un mare nemernic pentru că n-a vrut să-i închirieze apartamentul gol. O clipă mai târziu, tonomatul din colț porneşte şi un sunet strident de chitară se aude prin boxe. Din câte se pare, găştii de zi îi place muzica country şi barul Dell's este în mod oficial deschis pentru afaceri.

Cameron înghite toată berea rece ca gheața dintr-o singură sorbitură, apoi ia inelul de pe bar, înainte de a se strecura afară pe uşă.

Ca grup, promoția 1989 a liceului din Sowell Bay are o prezență online surprinzător de robustă, datorită faptului, presupune el, că întâlnirea lor de treizeci de ani va avea loc ceva mai târziu în acest an. Treizeci de ani, exact vârsta lui. Maică-sa trebuie să fi rămas gravidă în vara în care toți aceşti puşti absolveau.

Un inel de la un iubit. Care dintre ticăloşii ăştia o lăsase gravidă pe maică-sa?

Cineva s-a obosit să scaneze şi să încarce o tonă de poze pe pagina întâlnirii de treizeci de ani. Întregul album de absolvire, se pare. Persoanele de vârsta a doua au prea mult timp la dispoziție. Cameron derulează imaginile pixelate, oprindu-se din când în când atunci când zăreşte nişte bucle castanii ca ale maică-sii, dar, de fapt, el caută pe altcineva.

Pe tipul care e cu ea în fotografia boțită de pe blatul din bucătărie, de lângă el.

Întoarce inelul. Spre surprinderea lui, pe interiorul acestuia se află o gravură ştearsă. ȚIPARI. Liceul Sowell Bay... țipari? Ei bine, e o mascotă ciudată, însă are sens, dacă se aflau lângă apă. Ciudat e că paginile albumului de absolvire nu par să aibă o tematică cu țipari, însă cum ar fi arătat chestia asta?

Continuă să se uite peste fotografiile scanate. Poze aleatorii ale unor puşti şi bufonerii de liceu, strâmbându-se la cameră cu părul lor mare şi hainele ieftine în stilul anilor 1980. Ceva îi atrage atenția: o fotografie a maică-sii, pe care n-o mai văzuse niciodată, stând pe un ponton aglomerat, cu brațul aceluiaşi tip în jurul ei. Capul tipului e întors; cu fața îngropată în părul ei umflat de vânt, de parcă ar săruta-o pe obraz, însă e el, mai mult ca sigur.

Cu degetele brusc înțepenite, măreşte imaginea. Imaginea are o mică legendă. Daphne Cassmore şi Simon Brinks.

— Bingo! Simon Brinks.

Propria şoaptă răguşită pare să se târască prin corzile sale vocale. Cu repeziciune, deschide o nouă fereastră şi tastează acolo numele.

Pagini întregi de rezultate ale căutării creionează o imagine clară: un renumit dezvoltator imobiliar din Seattle şi proprietar de club de noapte. O prezentare a casei sale de vacanță în Seattle Times. O şedință foto cu afurisitul lui de Ferrari.

Tipul ăsta e mare mahăr. Un barosan extrem de bogat.

Cameron scoate un hohot de râs scurt şi îşi strânge pumnul.

Simon Brinks. Cameron intră în camera de zi, se lasă să cadă pe canapeaua impecabilă a lui Brad şi Elizabeth şi studiază fotografia care fusese înfăşurată în jurul inelului. Ar putea fi acesta, într-adevăr, tatăl lui? E doar o fotografie, însă e mai mult decât a avut el vreodată. Studiază imaginea maică-sii, zâmbetul ei lipsit de griji, părul ei în vânt. Ea e înaltă şi subțire, bineînțeles, aproape mai înaltă decât Brinks, care el însuşi pare un tip de dimensiuni decente. Însă chestia la care nu se poate împiedica să nu se uite sunt obrajii ei, plini şi sănătoşi, aproape dolofani ca ai unui bebeluş. Nu e acea Daphne Cassmore din amintirile lui, pe care nu o poate vedea altfel decât osoasă şi trasă la față.

Studiază fundalul fotografiei: un ghiveci uriaş plin cu flori. Narcise şi lalele. E aprilie, deci. Posibil martie, posibil mai, însă cu chestiile alea înflorite, şansele sunt foarte mari ca acea fotografie să fi fost făcută în aprilie.

Cameron s-a născut pe 2 februarie. Face calculele. Ar putea fi şi el în această fotografie?

Gestațional, se potriveşte.

— Bună, strigă Elizabeth din hol. Cum a mers la Dell's?

Cameron se ridică şi o urmează în bucătărie, relatându-i eşecul de a-l convinge pe bătrânul Al să-i închirieze apartamentul şi descoperirea referitoare la Simon Brinks şi Ferrari-ul său.

— Eşti sigur că el e tatăl tău?

Elizabeth începe să taie cubulețe un ardei roşu. Fajitas în meniu. Anihilează mormanul de mici bucăți roşii, fără să se obosească măcar să privească lama cuțitului, îngrijorător de aproape de degetele ei de fiecare dată când taie. Cameron ar da orice pentru o asemenea îndemânare.

— Cine altcineva ar putea fi?

Cameron ridică fotografia.

— Uită-te la fotografia asta şi spune-mi dacă ăştia doi nu şi-o trăgeau.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Păi, multă lume şi-o trage. Chestia asta nu dovedeşte nimic.

— Dar sincronizarea? E exact cum trebuie.

— Totuşi el seamănă cu tine?

Cameron îşi înclină capul înspre fotografie.

— E greu să-ți dai seama cu freza aia din anii 1980.

— Păi, nu ți-ai petrecut după-amiaza urmărindu-l online?

— Ba da, însă acum el arată pur şi simplu ca un tip între două vârste. Ca un tată.

— Pentru că toți tații arată la fel.

Elizabeth îşi dă ochii peste cap.

— Totuşi, contează? Adică, dacă el crede că e tata...

— Nu poți pur şi simplu să şantajezi o persoană la întâmplare pentru că era într-o poză cu mama ta.

Elizabeth răstoarnă ardeii într-o tigaie şi se ridică un nor de abur sfârâitor.

— Şi, în afară de asta, nu vrei să ştii dacă tipul ăsta chiar e tatăl tău? Nu vrei şi o relație?

— Relațiile sunt supraevaluate.

Îşi vâră în gură o bucată de ardei rămasă pe tocător. E surprinzător de dulce.

— Deci ai de gând să... ce anume, mai exact? Să te duci până în statul Washington să-l găseşti?

— La naiba, da. De ce n-aş face-o?

Cameron speră ca ea să considere această întrebare retorică, deoarece există un milion de motive pentru care n-ar face-o. În primul rând, cum o să ajungă acolo? Nu-l vede pe Brad oferindu-se să-i împrumute camioneta pentru o călătorie de 1 600 de kilometri.

— Păi, asta va fi o aventură.

— Mda, va fi.

Elizabeth se apleacă ținându-se de burtă şi scoate din frigider un pachet cu carne tocată de curcan pe care îl desface şi îl deşartă în tigaie.

— Dacă n-aş avea la incubat această progenitură extraterestră, am fi mers cu siguranță cu tine.

Agită tigaia, făcând să sfârâie carnea.

— Îți amintești când eram foarte mici și inventam povești despre găsirea tatălui tău? Ca să fiu sinceră, credeam că e pirat sau star de cinema, sau ceva. Doamne, eram caraghioși!

— Simon Brinks cu siguranță nu este un star de cinema, însă e posibil să fie pirat. Oricum nu-mi pasă. Poate rămâne un mister atât timp cât e de acord să plătească pentru cei optsprezece ani de pensie alimentară omisă.

— Păi, dacă n-ai succes, măcar am auzit că Seattle-ul este foarte frumos.

— Mda, sigur! zice Cameron.

Frumos. Mulți copaci. Cui îi pasă? Statul Washington e cel mai umed loc din America, iar Simon Brinks e pe cale să facă să plouă cu bani.

Elizabeth înșfacă o cană mare cu limonadă din frigider și toarnă în două pahare, făcând să alunece unul de-a lungul blatului înspre el, înainte de a-l ridica pe celălalt.

— Ei bine, Camel-tron. Pentru mistere nerezolvate!

— Pentru mistere nerezolvate!

Ciocnesc paharele.

În primele ore ale ultimei sale nopți în California, Cameron zace din nou treaz, scăldat în lumina rece a ecranului telefonului.

Două clicuri pentru a descărca o aplicație de călătorie a cărei reclamă o văzuse, cu un joc de cuvinte despre faptul că garantează prețuri minime. Însă funcționează. Zborul JoyJet spre Seattle pleacă de pe aeroportul Sacramento International la ora 5 dimineața, adică în trei ore. Îl va prinde dacă pleacă... ei bine, acum.

La repezeală își goleşte geanta verde şi caută printre lucruri, apoi aruncă înăuntru toate perechile de boxeri pe care-i are, împreună cu restul hainelor şi săculețul cu bijuterii.

De îndată ce bagajul e făcut, se întoarce la ecranul telefonului. Ținând pumnii ca tranzacția să fie acceptată cu cardul lui de credit, dă clic pe buton pentru a face rezervarea.

Simon Brinks, dacă el chiar este tatăl lui Cameron, o să plătească pentru fiecare secundă prețioasă de paternitate pe care a ratat-o în ultimii treizeci de ani.

Povestea adevărată din punct de vedere tehnic

O curățare cu bicarbonat face să se desprindă aproape toată rugina de pe cheie. Spre surprinderea Tovei, în ciuda

tuturor locurilor prin care trebuie să fi trecut, se potriveşte fără probleme la uşa ei de la intrare. Reaşază originalul la locul cuvenit, pe inelul de chei, apoi scoate cheia de rezervă care n-a trecut niciodată peste faptul că nu a fost folosită decât rareori. Aruncă cheia de rezervă în sertarul cu mărunţişuri din bucătărie.

Tocmai se întorsese la cafeaua ei de dimineaţă şi la descifratul rebusului în momentul în care un zgâriat uşor pe veranda din faţă o întrerupe. Coloana îi trosneşte în timp ce se ridică de pe scaunul din bucătărie şi, cu o mână pe şale, se îndreaptă către uşă, chiar la timp pentru a-l vedea pe Motan strecurându-se printr-o porţiune desprinsă a uşii cu plasă. Când s-a desprins bucata aia? E nevoie de o altă reparaţie minoră. Se adună atât de repede acum, că Will nu mai e. E posibil să poată fi fixată cu Superglue.

Ar putea merge la magazinul de bricolaj pentru Superglue. Ar fi acelaşi magazin la care se dusese Terry pentru a lua o bucată de lemn ca să facă să funcţioneze acea clemă. Aceeaşi clemă care aterizase cu o bufnitură grea în coşul de gunoi când ea o aruncase. Pisica se aşază în mijlocul holului, cu coada înfăşurată perfect în jurul trupului slab şi clipeşte înspre ea, de parcă ar întreba-o ce face ea aici, mai degrabă decât invers. Ce e cu creaturile şi cu micile spaţii prin care se pot ele strecura, în ultimul timp?

— Păi, vino! Luăm micul-dejun în bucătărie. Mi-e teamă că serviciul pe verandă a fost suspendat.

*

În acea seară, la acvariu, paşii ei răsună pe holul pustiu. Îşi începe pregătirile obişnuite.

— Bună, dragilor, le spune ea peştilor-înger în drum spre dulapul cu materiale de curățenie, apoi schițează un salut eficient spre bibanii-soare, crabii japonezi, sculpinii cu nas ascuțit şi înfiorătorii țipari-lup.

Amestecă lămâie cu oțet şi aşază mopul şi găleata în hol. Vor fi pregătite când se va întoarce.

Ca de obicei, Marcellus e ascuns în spatele pietrei sale. Se apleacă în pragul uşii către camera de pompare, uşurată să vadă că nu e nicio clemă în bazinul său. Un val de vină o năpădeşte. Oare Terry presupune că a rătăcit-o?

Imaginea motanului în locul în care-l lăsase încolăcit pe canapeaua ei îi trece prin minte. Fără a intenționa cu adevărat acest lucru, ajunsese la hotărârea de a nu repara plasa, cel puțin pentru moment.

Să lase, atunci, creaturile să aibă deschizăturile lor. Râde cu zgomot. Pompele îşi gâlgâie încuviințarea.

Scoate un vechi scăunel şi se suie cu grijă pe el, apoi glisează capacul din spate al bazinului. Având o perspectivă panoramică, priveşte cu hotărâre printr-un val de amețeală provocată de unduirea mecanică a apei de dedesubt. Apoi îşi ridică mâneca puloverului şi atinge cu un deget suprafața apei, întrebându-se dacă brațul ei e suficient de lung pentru a încerca să-l atingă în ascunzătoarea lui. Nu că ar încerca asta vreodată. Ascunzătorile trebuie să fie sacre.

Însă nu trebuie să ia în considerare nişte măsuri atât de drastice, deoarece el pluteşte la suprafaţă şi se ridică, având ochiul aţintit asupra ei. Unul dintre tentacule pluteşte înainte şi înapoi, iar Tova îşi imaginează că îl flutură în semn de salut. Ea îşi lasă mâna să cadă înăuntru şi i se taie răsuflarea, fie de la apa rece, fie de la absurdul lucrului pe care-l face, fie de la amândouă. Aproape imediat, caracatiţa îi răspunde în acelaşi fel, încolăcindu-şi două tentacule în jurul încheieturii şi antebraţului ei, în felul său special care îi face mâna să se simtă grea şi neobişnuită.

— Bună seara, Marcellus, zice formal. Cum ţi-a fost ziua?

Caracatiţa îşi întăreşte strânsoarea, însă într-o manieră blândă pe care Tova o interpretează drept o glumă. Echivalentul lui Foarte bine, mulţumesc de întrebare.

— Te-ai ţinut departe de belele, atunci, zice Tova cu o încuviinţare din cap.

Culoarea lui e bună. Nicio altercaţie cu grămada de cabluri din vestiar.

— Bun băiat! adaugă, apoi regretă imediat.

Bun băiat e ceea ce Mary Ann îi spune lui Rolo când se ridică pe lăbuţele din spate să primească un biscuit.

Dacă Marcellus s-a supărat, n-o arată. Vârful tentaculului său se lipeşte de îndoitura cotului Tovei, apoi se întinde în cealaltă parte şi atinge capătul nervului ulnar, ca şi cum încearcă să înţeleagă mecanismul articulaţiei respective. Cât de stranie trebuie să i se pară lui anatomia ei, numai articulaţii şi oase fragile. El împinge pielea care atârnă pe

tricepsul ei, trasă în jos de gravitația care devine tot mai insistentă cu fiecare an care trece.

— Piele şi oase. Asta spun Tricotezele când cred că eu nu aud.

Ea scutură din cap.

— Vezi tu, noi suntem prietene de mulți ani. Obişnuiam să ne întâlnim să luăm prânzul în fiecare zi de marți, însă acum se întâmplă o dată la două marți. Când trăia Will, râdea de mine în timp ce ieşeam pe uşă. „Nu ştiu cum suporți grupul ăla de găini bătrâne”, zicea el.

Caracatița clipeşte.

— Pot fi o adunătură îngrozitor de bârfitoare. Dar sunt prietenele mele...

Tova se întrerupe, permițând cuvintelor să fie înghițite de zumzăitul şi gâlgâitul pompelor. Ce ciudat sună vocea ei aici, atenuată de aerul înăbuşitor. Oh, ce ar spune Tricotezele dacă ar putea-o vedea acum? Grupul de găini bătrâne ar avea ce vorbi o zi întreagă. Tova nu le-ar învinovăți. Ce face ea aici, povestindu-şi viața acestei făpturi stranii?

Încă ținându-i cu fermitate încheietura, caracatița urmăreşte conturul semnului ei din naştere de pe antebraț, semn pe care Tova obişnuia să-l deteste când era tânără şi înfumurată. Pe atunci, asemenea unui proscris pe pielea ei netedă şi palidă, era format din trei pete revoltătoare, fiecare de dimensiunea unui bob de fasole. Acum semnul abia se observă printre zbârcituri şi pete de bătrânețe. Acesta pare

să fie de mare interes pentru caracatiță totuşi, fiindcă îl atinge din nou.

— Erik obişnuia să-l numească aluniţa mea de Mickey Mouse.

Tova nu se poate abține să nu zâmbească.

— Era invidios, cred. Zicea că voia şi el una. Odată, când avea aproape cinci ani, a pus mâna pe un marker permanent şi şi-a desenat unul pe braţ, exact ca al meu.

Îşi coboară vocea.

— Vezi tu, a decorat şi canapeaua cu markerul ăla. Petele n-au mai ieşit niciodată.

Caracatița clipeşte din nou.

— Oh, ce supărată am fost la momentul respectiv! Însă ştii ceva, când eu şi Will ne-am descotorosit în cele din urmă de canapeaua aia, după mulți ani...

Tova doar încuviințează ca şi cum propoziția ar trebui să aibă decența de a se încheia singură. Şi nu adaugă că se ascunsese în baie în timp ce oamenii cu mobila se îndepărtau pe aleea de pietriş. Fiecare bucată din Erik era o pierdere proaspătă, chiar şi opera lui ilicită de artă.

— A murit când avea optsprezece ani. Aici, chiar. De fapt, afară.

Îşi înclină capul înspre capătul îndepărtat al încăperii, către ferestruica ce dă spre Puget Sound, acum întunecată de noaptea de afară. Oare Marcellus s-a ridicat vreodată până

acolo sus să privească afară? Oare vederea mării ar fi o consolare pentru el? Sau ar fi o lovitură să-şi vadă habitatul natural atât de aproape şi totuşi atât de departe? Tovei îi aminteşte de momentul când bătrâna ei vecină, doamna Sorenson, aşeza colivia cu papagali pe verandă atunci când vremea era plăcută. Le plăcea să asculte cântecul păsărelelor sălbatice, explica doamna Sorenson. Pe Tova o făcea mereu să se simtă straniu de tristă.

Însă Marcellus nu-i urmăreşte privirea înspre ferestruica întunecată. Poate el nici măcar nu ştie că există. Ochiul său e încă fixat asupra Tovei.

Ea continuă.

— S-a înecat într-o noapte. Era într-o barcă. Singur.

Se foieşte pe scaun, ca să scape de durerea din şoldul bolnav.

— Au fost săptămâni întregi de căutare, însă în cele din urmă au găsit ancora. Frânghia acesteia era tăiată.

Înghite cu dificultate.

— Au continuat să-i caute trupul, însă Erik era deja devorat, sunt sigură. Nimic nu durează mult pe fundul oceanului.

Caracatița îşi îndepărtează pentru o clipă privirea, ca şi cum ar accepta o anumită doză de vină pentru fraţii săi, pentru poziția lor în lanțul trofic.

— Au zis că, probabil, şi-a făcut-o cu mâna lui. Nu a existat altă explicație.

Tova trage cu greu aer în piept.

— Totuşi, asta a fost tot timpul foarte ciudat. Erik era fericit. Ei bine, avea optsprezece ani, aşa că cine ştie ce se întâmpla în creierul lui? Şi da, avusesem acea ceartă... of, a fost o prostie. El şi prietenii lui jucau fotbal în casă şi au dărâmat unul dintre caii mei Dala. Pe cel preferat. Era vechi şi casant... Îl adusese mama din Suedia... I s-a rupt un picior.

Se îndreaptă în scaun.

— În orice caz, era supărat pe mine şi pentru că-l obligasem să-şi ia slujba aia la casa de bilete. Însă ce era să fac, să las un adolescent să lenevească toată vara?

Leneveala era o trăsătură pe care Erik o moştenise de la Will. Stăteau amândoi tolăniți ore întregi în sufragerie, urmărind un meci de fotbal sau baseball, sau orice alt meci era în sezon. După aceea, Tova venea cu aspiratorul şi aspira firimiturile de chipsuri din cusăturile canapelei şi ştergea cu o cârpă petele pe care le lăsau pe măsuța joasă cutiile de sucuri. Chiar şi după ce Erik n-a mai fost, Will făcea acelaşi lucru ori de câte ori era un meci la televizor: stătea pe aceeaşi pernă în timp ce locul lui Erik rămânea gol. Lenevind ca de obicei, ca şi cum nimic nu se schimbase. Lucrul acesta o irita mereu pe Tova.

Era mult mai sănătos să fii ocupat.

— Orice părinte responsabil ar fi insistat ca odrasla să-şi ia o slujbă de vară, continuă ea cu un uşor tremur în glas. Bineînțeles, dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla...

Fără să se gândească prea mult la asta, îşi bagă mâna liberă în buzunarul şorțului, ia cârpa şi începe să frece urmele

albe şi incrustate de calcar de pe marginea cauciucată a bazinului. Încăpățânate, însă în cele din urmă mâzga se desprinde. Caracatița o strânge în continuare de celălalt braţ, cu toate că ochiul îi scânteiază întrebător, într-un fel pe care Tova îl interpretează drept: Ce Dumnezeu faci, cucoană?

Ea chicoteşte încetişor.

— Nu mă pot abține, nu-i aşa?

În capătul îndepărtat al bazinului, rama murdară este pur şi simplu inaccesibilă. Ea îşi schimbă centrul de greutate, întinzându-şi brațul, apoi dintr-odată scaunul începe să se clatine sub picioarele ei. Într-o fracțiune de secundă, tentaculele caracatiței îi scapă printre degete. Aterizează ca un morman dureros pe gresia dură.

— Doamne Sfinte! şopteşte ea, făcând în minte inventarul diverselor părți ale corpului.

Îşi simte glezna stângă sensibilă, însă, în momentul în care se ridică, aceasta suportă greutatea. Îşi adună cârpa de pe locul unde a aterizat în spatele bazinului. Caracatița priveşte din spatele pietrei sale, unde trebuie să se fi retras din cauza zgomotului.

— Sunt bine, zice ea cu un oftat uşurat.

Totul e intact.

Cu excepția scăunelului.

Zace pe o parte, înțepenit într-o grămadă de lucruri în dezordine lângă pompa bazinului. Trebuie să-i fi fugit de

sub picioare în momentul în care se dezechilibrase. Acum, treapta de sus atârnă, un capăt fiind desprins.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îngaimă ea, şchiopătând de-a lungul încăperii pentru a-l recupera.

Încearcă să vâre treapta înapoi la locul său, însă îi lipseşte o şmecherie. Studiază atent gresia în căutarea unui obiect care să semene cu un şurub, mijind ochii în lumina de un albastru pal, apoi îşi scoate ochelarii din buzunarul şorțului şi priveşte încă o dată. Nimic.

Încearcă din nou, mai insistent de data aceasta, să fixeze treapta la loc, însă fără folos. Cum îi va explica asta lui Terry? Nu are voie să se cațere pe scaune şi cu siguranță nu pe scaunele din camera de pompare. Pentru o fracțiune de secundă, se gândeşte să se descotorosească de orice dovadă. Să arunce scaunul rupt în pubelă împreună cu gunoiul. Sau mai bine să-l îndepărteze cu totul de la locul faptei. Să-l ducă acasă şi să-l lase pe trotuar în ziua de ridicare a gunoiului. Dar dacă Terry ar trece cu maşina pe lângă casa ei şi l-ar vedea acolo? Inima îi bubuie în piept la acest gând.

— Nu, nu pot face asta, zice cu hotărâre.

Şi nu poate. Tova Sullivan nu e o mincinoasă. Va trebui să-i spună.

Poate Terry o va scuti de îndatoriri. La vârsta ei, va concluziona el, riscul este prea mare. Ea nu-l va învinovăți.

Ceva plescăie în spatele său şi, când se întoarce, caracatița e deja pe jumătate afară din bazin.

Tova îngheață, captivată.

— Terry avea dreptate, şopteşte, privind cum creatura îşi aplatizează unul dintre tentaculele sale groase şi, într-un fel care pare să sfideze legile fizicii, îl strecoară prin deschizătura îngustă dintre pompă şi capac.

Ar trebui să fie imposibil. Deschizătura nu poate fi mai largă de câțiva centimetri. În momentul în care caracatița îşi metamorfozează enorma sa manta, la fel de mare precum un pepene verde la sfârşit de august, într-o mâzgă aparent lichidă şi o strecoară şi pe aceasta, Tova îşi dă seama că-şi ține răsuflarea.

Expiră în timp ce caracatița alunecă în josul peretelui de sticlă, apoi se furişează pe gresie şi se strecoară sub unul dintre dulapurile lipite de perete, dispărând în întregime. Pentru că nu reapare repede, Tova se întreabă dacă mai intenționează să se întoarcă. Poate evadează de-a binelea. Înghite cu dificultate, surprinsă de înțepătura pe care o simte la acest gând. Ca şi cum ar fi trebuit cel puțin să-şi ia la revedere.

— Oh, iată-te, zice în momentul în care caracatița reapare de sub dulap o clipă mai târziu.

Privind-o drept în ochi, se deplasează către ea şi, cu unul dintre tentaculele sale curbate, aşază un mic obiect argintiu pe vârful adidasului ei.

Tova rămâne cu gura căscată. Un şurub. Şmecheria lipsă.

— Mulțumesc, zice, însă caracatița era deja în bazinul său.

*

În dimineața următoare, când Tova se trezeşte şi se încalță cu papucii, se prăbuşeşte din nou la podea.

— Ce Dumnezeu?

Clipeşte nedumerită. Glezna ei stângă. Abia în momentul în care vede conturul purpuriu, îşi dă seama că piciorul îi pulsează în mod dureros.

La a doua încercare de a sta în picioare, e pregătită. Strâmbându-se de durere, se târăşte pe hol înspre bucătărie şi pune de cafea.

Rezistă până la prânz, înainte de a se gândi să-l sune pe doctorul Remy.

După-amiază târziu, s-a convins să ia agenda cu numere de telefon pe care o ține ascunsă în comoda din sufragerie. Se aşază pe vechiul loc al lui Will de pe canapea, cu piciorul ridicat pe măsuța de cafea, cu o pungă de mazăre congelată aşezată în echilibru pe gleznă, şi răsfoieşte paginile. Apoi aşază agenda lângă ea pe pernă şi porneşte televizorul.

E aproape ora 5 când formează numărul, în cele din urmă. Cabinetul doctorului Remy se închide la ora 5.

— Snohomish Medical Associates.

Vocea este iritată. Tova şi-o imaginează pe Gretchen, recepționera, aplecându-se peste birou, cu receptorul telefonului sprijinit la ureche în timp ce jonglează cu jacheta

şi cu poşeta pe care şi le-a luat deja din cuier. Poate n-ar fi trebuit să sune. Însă glezna ei s-a umflat până la dimensiunea şi culoarea unei prune şi, oricât îi displace să recunoască, e posibil să aibă nevoie de îngrijire medicală. Ea îşi dă numele şi data naşterii şi explică pe scurt situaţia dificilă în care se află, omiţând să spună că incidentul a avut loc la serviciu. Şi cu siguranţă nu menţionează că s-a întâmplat în timp ce stătea de vorbă cu caracatiţa gigantică de Pacific. Ea spune doar că a căzut de pe un scaun în timp ce făcea curăţenie, lucru care este adevărat din punct de vedere tehnic.

— Doamnă Sullivan, ce îngrozitor!

Tonul lui Gretchen se înmoaie.

— Aşteptaţi, daţi-mi voie să văd dacă-l mai pot prinde pe domnul doctor Remy.

În telefon se aude o muzică statică, o melodie de jazz în surdină despre care Tova bănuieşte că are menirea să fie liniştitoare.

Când recepţionera revine la telefon, vocea ei e mai profesională.

— Domnul doctor zice că, atât timp cât durerea este suportabilă pentru moment, vă va vedea mâine-dimineaţă la prima oră. Vă fac o programare la ora 8. Zice să-l ţineţi ridicat. Şi să nu vă sprijiniţi pe el.

— Cu siguranţă, spune Tova.

— Doamnă Sullivan, asta înseamnă să nu spălaţi cu mopul în seara asta la acvariu.

Tova deschide gura pentru a protesta, apoi o închide. Ce treabă are Gretchen cu locul ei de muncă? Mai întâi Ethan îi ține predici în timp ce-i scanează produsele, acum asta. Oare mai ştie cineva din Sowell Bay să-şi vadă de treaba lui?

— Sigur că nu! răspunde în cele din urmă.

— Excelent! Ne vedem mâine-dimineață.

Tova închide, apoi sună la un alt număr.

Bate cu degetele în perna canapelei în timp ce aşteaptă ca Terry să răspundă. Oare o fi observat deja scaunul stricat din camera pompelor? A pus la loc şurubul, însă din câte se pare acesta avea nevoie de alt fel de şmecherie pentru a-l strânge până la capăt, aşa că treapta de sus era încă strâmbă. Se gândise că ar putea duce vechea trusă de scule a lui Will în seara asta pentru a-l repara complet. Acum cine ştie când se va întâmpla asta?

Şi apoi, mai e chestiunea podelelor. Cine le va spăla în seara asta?

Oare Marcellus se va mira de absența ei? El a înțeles importanța aducerii acelui şurub, la urma urmelor. Acest aspect încă o uimeşte pe Tova.

— Tova? răspunde Terry. Ce s-a întâmplat?

Cu un oftat grav, ea relatează aceeaşi poveste, adevărată din punct de vedere tehnic, pe care i-a spus-o şi lui Gretchen.

Este prima oară în viața ei când a sunat să anunțe că nu vine la muncă.

Ai bagaje?

Cameron studiază atent banda rulantă, uitându-se după geanta sa verde. Ar trebui să fie uşor de zărit printre valizele gri şi negre, însă după câteva minute se aşază pe o bancă din apropiere. Îşi închipuie că bagajul lui va ieşi ultimul.

Cu un ochi pe banda rulantă, ia telefonul şi examinează lista de hosteluri. E unul la câțiva kilometri de Sowell Bay. Şi de acolo îşi va începe căutarea, bineînțeles. Potrivit înregistrărilor din cadastrul districtului, pe care le studiase în timp ce aştepta să se îmbarce, Simon Brinks deține trei proprietăți în zonă. Măreşte o fotografie a uneia dintre camerele hostelului. Nu e chiar un apartament nou-nouț cu covor pufos şi televizor cu ecran plat, nici măcar o garsonieră nenorocită deasupra unui bar, însă pare destul de curat şi e destul de ieftin ca el să poată sta acolo câteva săptămâni din banii pe care-i va obține din amanetarea bijuteriilor.

Apropo de bijuterii, unde-i geanta? Inelul de absolvire e în buzunarul lui, însă restul bijuteriilor sunt vârâte în geantă. Banda rulantă scuipă încă valize, însă sporadic acum. Şi-i închipuie pe muncitori în vestele lor portocalii punând ultimul bagaj din cala avionului pe unul dintre acele cărucioare care urmează a fi conduse de-a lungul pistei. Ce sistem îngrozitor. Un milion de deficiențe, prea multe puncte de manevrare. Un catralion de posibilități ca lucrurile să o ia pe arătură.

— Faci calcule, nu?

Un tip cam de vârsta lui, cu ochelari fără rame, se trânteşte pe celălalt capăt al băncii şi îşi despachetează un sendviş, vârându-şi o bucată în gura pe care nu se sinchiseşte să o închidă în timp ce mestecă. Izul de pastramă condimentată îi întoarce stomacul pe dos lui Cameron. Cine mănâncă pastramă la ora 8 dimineaţa?

— Sunt sigur că vor apărea, zice Cameron.

— Nu călătoreşti frecvent cu JoyJet, nu-i aşa?

Pastramă Condimentată scoate un hohot de râs ca un lătrat. Murături şi salată i se învârt în gura deschisă.

— Crede-mă, sunt renumiţi pentru asta. Avem şanse mai mari să câştigăm în Las Vegas decât să apară valizele noastre pe banda aia în acest moment.

Cameron trage aer în piept, pregătindu-se să explice că o reputată societate de investiţii tocmai cumpărase cu câteva miliarde de dolari JoyJet şi investitorii sunt năuciţi de zvonul unei oferte publice iniţiale şi chiar şi atunci când eşti o companie aeriană foarte ieftină nu ajungi acolo pierzând în mod obişnuit obiectele personale ale clienţilor. Dar apoi banda rulantă se opreşte cu un scârţâit.

— Rahat, mormăie Cameron.

Săculeţul ăla cu bijuterii. De ce nu l-a ţinut asupra lui? Acum e undeva între Sacramento şi Seattle sau, mai degrabă, vârât în dulapul vreunui hamal. Îşi lasă capul să cadă între mâini şi geme.

— Vezi? Ți-am zis eu! spune Pastramă Condimentată cu o mişcare a capului înspre banda rulantă, care stă nemişcată ca un şarpe mort. Ei bine, hai să mergem să facem reclamație.

Cameron priveşte coada ce se formează în fața unui mic birou din colțul îndepărtat al zonei de bagaje. Bineînțeles, textul neclar de pe spatele tichetului pentru bagaj afirmă că ei nu vor plăti pentru lucrurile de valoare din bagajul de cală. El se uitase puțin peste chestia asta în timp ce-i târau geanta, după ce agentul insistase că aceasta nu va încăpea în compartimentul de deasupra capului. Însă exclusese orice posibilitate ca aceste exonerări de răspundere să i se poată aplica lui. Erau destinate altor persoane. Cameron Cassmore nu are lucruri de valoare.

Atunci când ajunge la biroul de bagaje, coada formată numără douăzeci de persoane. Pastramă Condimentată se sprijină de peretele de lângă el, înfulecând încă din sendvişul său. Parcă nu se mai termină.

— Apropo, eu sunt Elliot.

— Încântat de cunoştință.

Cameron încearcă să pară că se concentrează foarte tare la telefonul său, ca şi cum acolo se întâmplă O Chestiune Foarte Importantă.

— Păi, nu am făcut, practic, cunoştință. Eu ți-am spus numele meu, însă tu nu mi l-ai spus pe-al tău.

Oare tipul ăsta n-are nimic mai bun de făcut?

— Cameron.

— Cameron. Încântat de cunoştinţă.

Îşi ridică sendvişul insuportabil.

— Ţi-e foame? M-aş bucura să împart cu tine.

— Nu, mulţumesc. Nu prea sunt fan pastramă.

Ochii lui Elliot se măresc.

— Oh, asta nu-i pastramă! E un ignamiş.

— Un ce?

— Un ignamiş! Ştii tu, vegan. De acolo, de pe Capitol Hill. Au deschis un chioşc aici în aeroport anul trecut.

Cameron se zgâieşte la sendvişul uleios, încărcat cu felii fin tăiate de... ceva.

— Vrei să-mi spui că ăsta e făcut din igname?

— Mda! Sendvişurile lor sunt tare bune. Eşti sigur că nu vrei?

— Pas.

Cameron îşi înăbuşă o zeflemea. Hipsterii din Seattle, trăind după stereotipurile lor.

— Eşti sigur? Mai am o jumătate întreagă aici, nici nu m-am atins de ea...

— Bine, încuviinţează Cameron, în mare pentru a pune capăt conversaţiei, dar şi pentru a calma vocea enervantă

din creier care-i aminteşte că nu se află în situația de a refuza mese gratuite.

Elliot zâmbeşte.

— Îți va plăcea.

În timp ce muşcă din sendviş, Cameron se întoarce la butonatul telefonului. Katie a postat un selfie cu câinele ei. Hashtag Doamnă cu Cățel Singură. El se încruntă, însă încruntătura este îndulcită de crănțănitul plăcut care are loc în gura lui. Igname? Pe bune? De fapt, nu-i rău... deloc.

Face semn cu capul înspre Elliot.

— Mulțam, frate. E decent.

— Stai să le încerci French dip-ul.

Coada se mişcă cu greutate. În cele din urmă, Elliot înfăşoară ambalajul unsuros şi îl aruncă într-un coş de gunoi din apropiere, nimerind ținta fără măcar să atingă marginea coşului, lucru care-l enervează pe Cameron mai mult decât ar trebui.

Elliot se întoarce către el.

— Deci se pare că nu eşti de pe aici? Eşti aici cu munca? În vacanță?

— Vizită de familie.

— Oh, drăguț. Eu mă întorc acasă. Am fost în California la înmormântarea bunicii.

O bunică moartă. Moştenire. Cameron îngaimă:

— Condoleanțe!

— Ca să fiu sincer, era cam rea, însă pe noi nepoții ne iubea, zice Elliot, cu vocea surprinzător de blândă. Ne-a răsfățat rău în felul în care doar o bunică poate, ştii?

— Mda, cu siguranță, spune Cameron, aruncând şi el ambalajul la coşul de gunoi.

Bineînțeles, el n-a avut niciodată o bunică. Bunicul lui Elizabeth obişnuia să-l ciupească de obraji şi să-i dea caramele când se întâmpla să treacă pe acasă pe la Elizabeth atunci când Cameron era acolo. Caramelele erau prea lipicioase, prea dulci şi ciupitul obrajilor era cam dureros, iar el mereu mirosea ca un bătrân ciudat, ceva care semăna a pipi stătut amestecat cu cremă împotriva artritei. Elizabeth zicea că azilul de bătrâni în care locuia el era, efectiv, o morgă.

— În fine, presupun că acum şi-a găsit liniştea.

Un zâmbet trist se răspândeşte pe chipul lui Elliot. Cameron îşi coboară privirea, simțindu-se încă o dată ca un intrus ce spionează experiența tipic umană, un străin care priveşte nişte lucruri normale care mereu îi scapă pur şi simplu printre degete. Să-ți pierzi bunicii, să te îngrijorezi în legătură cu lucrurile de valoare din valiza ta: aceste experiențe aparțin altor persoane.

Elliot îşi scoate ochelarii şi şi-i şterge pe cămaşă în timp ce coada înaintează cu greutate.

— Familia ta trebuie să fie încântată să te vadă! Sunt în Seattle?

— Nu, în Sowell Bay. Tata.

Cuvântul se simte sec şi lipicios pe limba lui Cameron, ca una dintre acele caramele ale bătrânului.

— Mişto. Vrei să petreci ceva timp împreună cu bătrânul, nu?

— Ceva de genu'.

— Sowell Bay e mişto. E foarte frumos acolo.

— Aşa am auzit.

Elliot îşi înclină capul.

— N-ai fost niciodată?

— Nu. Adică, tata tocmai s-a mutat acolo de curând.

Cameron îşi îngăduie un mic zâmbet, surprins de cât de uşor a lăsat să-i scape această minciună.

— Bravo, zice Elliot. Sowell Bay. Obişnuia să fie superturistic, însă acum e cam dărăpănat. Au un acvariu care e încă deschis, cred. Ar trebui să verifici.

— Sigur, mulţumesc, zice Cameron, deşi, în mod evident, nu plănuieşte să piardă timpul uitându-se la peşti când trebuie să-i dea de urmă lui Simon Brinks.

Coada înaintează cu greutate. Biroul de bagaje JoyJet e administrat probabil de o echipă de leneşi şi de melci. El se întoarce spre Elliot.

— Ai mai trecut prin asta, nu? Cât o să mai aşteptăm aici?

Elliot ridică din umeri.

— Oh, de obicei sunt destul de rapizi. Două–trei ore, poate?

— Trei ore? Cred că faci mişto de mine.

— Păi, primeşti ceea ce plăteşti, nu?

Mătuşa Jeanne răspunde după al treilea apel.

— Alo? gâfâie ea în telefon, cu respirația întretăiată.

— Eşti bine?

Cameron îşi duce un deget la cealaltă ureche pentru a bloca trăncăneala zgomotoasă a unui grup de turişti care dintr-un motiv oarecare au decis că trebuie să se adune la o distanță de zece centimetri de el în acest colț îndepărtat al zonei de bagaje.

— Cammy? Tu eşti?

— Mda.

Se îndepărtează de turişti.

— Ce faci? De ce respiri atât de greu?

O imagine neplăcută a lui Wally Perkins îi năpădeşte creierul lui Cameron. Se înfioară, gata să închidă telefonul.

— Golesc cel de-al doilea dormitor, îi răspunde mătuşa.

— Ăsta-i un proiect, nu glumă!

— Păi, m-am gândit că e posibil să ai nevoie de un loc unde să stai.

Urmează o pauză lungă.

— Am auzit despre tine şi Katie.

— Vorba umblă repede.

Cameron îşi roade o unghie. El şi mătuşa Jeanne trebuie să aibă o discuție serioasă despre motivul pentru care nu îi spusese niciodată că maică-sa trăia într-un alt nenorocit de stat atunci când el fusese conceput. Aici, la Biroul de reclamații bagaje nu e decorul ideal pentru asta, iar acum ea se străduieşte atâta pentru el... ei bine, va trebui să-i spună unde este, cel puțin. N-are de ales.

— Mătuşă Jeanne, n-aş putea sta niciodată...

Se întrerupe înainte ca gândul care-i trece prin minte să sfârşească propoziția. N-aş putea sta niciodată în rulota aia mică şi plină de gunoaie. Din toate eşecurile lui, acesta e lucrul pe care întotdeauna a reuşit să-l evite.

Măcar să fie ăsta singurul lucru de care ar avea nevoie.

La celălalt capăt al firului, un picurat urmat de un mic sfârâit îi spune că mătuşa Jeanne îşi toarnă cafea, apoi vâră cana înapoi în filtru.

— Ştiu, ştiu. N-ai putea locui aici cu mine, zice ea. Dar, Cammy, tu nu prea ai alt plan.

— Ba am, de fapt!

Pentru o clipă, Cameron se gândeşte să-i spună întregul plan măreț. Însă nu aici, în aeroport.

— Chiar am un plan. Însă treaba e că...

— Ce este?

— Am nevoie de ajutor. Un ajutor foarte mic, zice Cameron strâmbându-se.

Oftatul mătuşii Jeanne se aude până pe Coasta de Vest.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

De unde să înceapă? E o josnicie, să fugă în felul ăsta, apoi să sune acasă şi să cerşească bani. Nu-i mai bun decât ratata de maică-sa. Dar ce şansă are el? Din cealaltă parte a coridorului, Elliot iese din biroul de bagaje, apoi se îndreaptă către el, fluturând voios dintr-o mână şi trăgând o valiză gri cu cealaltă mână. Nemernicul norocos.

— Cammy, ce s-a întâmplat? insistă mătuşa Jeanne.

Dintr-un difuzor montat în tavan, vocea înregistrată a unei femei behăie un anunț despre recuperarea bagajelor şi a

bunurilor personale în orice moment. Ce ironie insuportabilă.

Trage aer în piept, apoi explică, cât de succint poate, despre descoperirea inelului şi a fotografiei, despre biletul neprevăzut de avion, despre planul referitor la hostel.

După o tăcere încărcată, mătuşa Jeanne zice blând:

— Of, Cammy! Ar fi trebuit să-ți spun.

— Este în regulă. Dar uite cireaşa de pe tort, zice el, împrumutând una dintre metaforele ei preferate. Compania aeriană mi-a pierdut bagajul.

Vocea care face anunțul urlă din nou deasupra lui.

— Vrei să vorbeşti mai tare? Nu te pot auzi!

— Mi-au pierdut bagajul!

Nu vrea să strige atât de tare. Câțiva turişti îşi înalță capetele înspre el şi grupul se îndepărtează scandalizat.

Mătuşa Jeanne plescăie nemulțumită.

— Aşa şi? Ai nevoie de şosete şi de chiloți?

— Mai mult decât atât. Mai am vreo patru dolari în total.

— Ce s-a întâmplat cu bijuteriile pe care ți le-am dat? Eram convinsă că le-ai amanetat deja până acum.

— Bijuteriile erau în bagaj.

Timp de câteva minute lungi se lasă liniştea, apoi mătuşa Jeanne oftează din nou.

— Pentru cineva atât de deştept, uneori eşti chiar prost!

Elliot miroase încă vag a piper şi muştar şi îl urmează pe Cameron de-a lungul pasarelei către parcare punând nesfârşite întrebări, nedescurajat de răspunsurile monosilabice ale lui Cameron. JoyJet chiar n-are habar unde a ajuns bagajul lui? Nu. Şi, atunci, unde urma el să se ducă? Undeva. Cum o să ajungă el acolo? Cu autobuzul. Din fericire, Elliot n-a abordat subiectul felului în care Cameron avea de gând să plătească, deoarece n-avea nicio modalitate bună de a condensa împrumutul de 2 000 de dolari de la mătuşa lui într-un singur cuvânt.

Mătuşa Jeanne insistase că nu era chiar un împrumut, iar Cameron considerase că acest lucru însemna că nu putea conta pe el ca să-l restituie. Of! Dar JoyJet nu-i poate ține geanta pentru totdeauna în neant. Va amaneta bijuteriile şi va trimite banii imediat înapoi în contul de economii al mătuşii Jeanne, cu mult înainte de termenul-limită pentru plata croazierei. Ea nu spusese asta în mod explicit, însă Cameron ştia de unde veniseră banii. Mătuşa Jeanne economiseşte pentru o croazieră în Alaska, vacanța ei de vis, de mulți ani. Plata finală urmează să fie efectuată la sfârşitul lui august, urmând să plece în septembrie. Cameron îşi va vinde organele ca să-i dea banii înapoi, înainte ca ea să nu mai poată merge din cauza lui.

— Vrei să te duc undeva? Te pot duce undeva, se oferă Elliot pentru a o suta oară.

— Nu, sunt în regulă.

— Sowell Bay e destul de departe. Vei sta prin autobuze toată ziua şi toată noaptea.

— O să dorm pe marginea drumului, zice Cameron pe un ton sec.

— Hei!

Elliot fuge pentru a-l prinde din urmă.

— Am o idee nebunească.

Mai nebunească decât pastrama falsă făcută din igname? Cameron se uită înapoi peste umăr.

— Ce anume?

— Prietenul meu are o autorulotă pe care încearcă s-o vândă. E destul de veche, însă funcţionează excelent. O cumperi de la el şi apoi ai un mijloc de deplasare şi un loc unde să dormi.

Cameron se încruntă. De fapt, nu e o idee îngrozitoare. Dar... o autorulotă? E probabil mai mult decât îşi poate el permite. Îşi scoate telefonul din buzunar şi-şi verifică aplicaţia de transfer de bani: iată, 2 000 de dolari. În notiţe, e un emoji cu faţă zâmbitoare, urmat de un avertisment: Nu-i cheltui pe prosteşti.

Când a învăţat mătuşa Jeanne să folosească emojiuri? Şi oare o autorulotă se califică drept rahat prostesc? Probabil. Mai mult pentru a-şi satisface curiozitatea, Cameron întreabă:

— Cât vrea pe ea?

— Nu ştiu sigur. Vreo 2 000 de dolari?

— Crezi că ar accepta 1 500?

Elliot zâmbeşte.

— Probabil l-aş putea convinge.

Rănit, dar devotat

La apus, plaja publică din Sowell Bay colcăie de crabi-de-stâncă. Într-o vară, când Erik era mic, familia Sullivan era la o plimbare după cină în momentul în care Erik găsise unul care, printr-o soartă nemiloasă, îşi pierduse picioarele din spate, de pe o parte. Fireşte, el insistase să-l ia acasă. Îl numise Eddie Opt Picioare, deoarece trebuia să aibă zece membre şi îi lipseau două. Timp de câteva săptămâni, Erik şi Will l-au privit pe bietul Eddie cățărându-se cu stângăcie pe pereții unui vas de sticlă umplut cu pietriş luat de pe alee. Tova păstra coji de cartofi şi bucățele de zucchini pentru masa de seară a lui Eddie Opt Picioare şi, o dată sau de două ori, Will a mers cu maşina până la magazinul pentru animale de companie din Elland pentru a cumpăra creveți în saramură, pe care crabul îi devora cu bucurie.

Pentru un crab, Eddie a supraviețuit mult timp, însă într-o dimineață Tova îl găsise încremenit în poziție de fugă, cu ochii săi curioşi fixați pe vecie. Will luase cadavrul între

degete, gata să-l arunce în grădină, când Erik ieşise din dormitorul său panicat, insistând să i se facă o înmormântare aşa cum se cuvine. Băiatul se aruncase pe jos, se prinsese de piciorul tatălui său ca unul dintre acei protestatari hipioți care se prindeau cu lanțuri de trunchiurile copacilor, hotărâți să împiedice nedreptatea.

Piatra funerară confecționată de Erik încă rezistă în grădină, sub ferigile crescute în exces. ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE EDDIE OPT PICIOARE, RĂNIT, DAR DEVOTAT!

Tova nu empatizase niciodată cu bietul crab mai mult decât în acest moment când şchioapătă prin bucătărie cu piciorul stâng instalat confortabil într-o gheată ridicolă din plastic turnat. Şase săptămâni, zisese doctorul Remy. Şase săptămâni inutile în care nu va putea să smulgă păpădiile din straturile de rubarbă. Şase săptămâni înnebunitoare în care plintele din hol vor strânge praf. Şase săptămâni insuportabile în care podelele acvariului vor fi lăsate pe mâinile unei persoane oarecare, găsită de Terry pentru a o înlocui.

— Tu ai patru picioare bune, remarcă ea înspre Motan în timp ce-şi toarnă cafeaua. Mi-l împrumuți pe unul dintre ele?

Motan îşi linge lăbuța drept răspuns.

Înainte de a putea lua prima înghițitură aburindă, se aude soneria.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi croieşte drum spre uşa de la intrare.

— Tova! vocea clară şi ascuțită a lui Janice răsună prin geam. Scuze că am venit neanunțată! Eşti acasă?

Fără prea mare tragere de inimă, Tova răsuceşte zăvorul.

— Ah, bine, zice Janice, dând buzna cu o caserolă de mâncare.

Vocea ei e tipic monotonă în momentul în care afirmă:

— Ai ratat întâlnirea Tricotezelor de săptămâna aceasta.

— Da. N-am fost disponibilă.

Janice o ia în râs.

— Nu mai spune!

Iar foloseşte replici din acel serial de comedie.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut la serviciu? Aşa a zis Ethan de la Shop-Way.

Aşază vasul pe blatul din bucătărie.

Tova se albeşte la față. Ethan? Cum de ştie el?

— Acum, nu vreau să spun nimic cu asta, spune Janice, ridicând o mână în semn de apărare... dar dacă ai nevoie de un avocat, cunosc un tip.

Duce mâna la geantă.

— Am numărul lui chiar aici.

— Janice, te rog. E doar o entorsă.

— O entorsă urâtă.

Janice se uită fix la gheată. Apoi îşi scoate eşarfa roz transparentă şi o agaţă, împreună cu geanta, de spătarul unuia dintre scaunele de bucătărie ale Tovei. Fredonând, înhaţă caserola, o duce la frigider şi începe să cotrobăie în căutare de spaţiu.

— Încearcă pe raftul de jos, îngaimă Tova.

— Aha! Gata.

Janice îşi freacă mâinile.

— Barb a făcut chestia asta pentru tine. Praz cu cartofi a zis, parcă? Ceva de genul ăsta. Vorbea încontinuu de o reţetă pe care a găsit-o online.

— Ce amabil din partea ei!

Tova şchioapătă înspre filtrul de cafea.

— Să pun de cafea?

— Nu, ar trebui să stai jos. Să-ţi ţii piciorul în sus.

Janice i-o ia înainte şi se aşază în faţa filtrului de cafea.

— Fac eu cafeaua.

Cafeaua lui Janice e mereu slabă, însă Tova se aşază aşa cum i s-a ordonat, veghind cu vigilenţă în timp ce Janice măsoară cafeaua şi apa.

— Pisica aia trebuie hrănită?

Janice îşi coboară ochelarii rotunzi pentru a se uita cu scepticism la Motan, care e instalat sub scaunul Tovei. Un gest de solidaritate din partea animalului.

— Mulțumesc, însă a luat deja micul-dejun, zice Tova.

Apoi, înainte ca lui Janice să-i vină vreo idee în legătură cu gătitul, adaugă:

— Amândoi am luat micul-dejun.

Pisoiul se aşază pe-o parte, expunându-şi burtica nouă şi mai rotundă. Toată tocănița aia l-a făcut mai dolofan şi îi stă bine. Îngrăşare din compasiune, după cum o numeşte Tova cu afecțiune.

— Bine, calmează-te! Eu doar încerc să te ajut.

Janice pune două căni aburinde pe masă şi se aşază.

— Ai fost la doctorul Remy?

— Bineînțeles, zice Tova pufnind.

— Şi?

— Ți-am spus. E o entorsă.

— Cât timp vei lipsi de la serviciu?

— Câteva săptămâni, răspunde Tova cu sinceritate.

Lasă deoparte faptul că doctorul Remy îi ceruse să-şi facă un test al densității osoase şi o prevenise că, la vârsta ei, s-ar putea să nu fie recomandabil să continue să muncească.

S-ar putea, zisese el. Nimic nu e încă bătut în cuie. Deci de ce să pomenească de asta?

— Câteva săptămâni, repetă Janice, privind gheata cu scepticism. În fine, am venit cu un motiv. În afară de a mă asigura că eşti în viață.

— Înțeleg.

Tova ia o înghițitură apreciativă din cafeaua pe care a pregătit-o Janice. Ar mai fi putut pune o lingură de cafea, însă e acceptabilă.

— Două motive, de fapt.

Tova încuviințează, aşteptând.

— Bine, deci primul lucru pe care trebuie să ți-l spun. Dacă ai fi fost la întâlnirea Tricotezelor de marțea trecută, ai fi auzit marea veste a lui Marry Ann, dar pentru că n-ai fost...

— Ce este?

— Se mută cu fiica ei.

— Cu Laura? În Spokane?

— Exact, confirmă Janice.

— Când?

— Până în septembrie. Îşi scoate casa la vânzare.

Tova încuviințează încetişor din cap.

— Înțeleg.

Janice îşi scoate ochelarii rotunzi, apoi ia un şervețel din suportul de pe masa Tovei şi îşi şterge lentilele. Privind-o pe Tova cu ochii mijiți, zice:

— E cel mai bine aşa. Scările din casa aia sunt abrupte, ştii tu, şi cu spălătoria de la subsol...

— Da, e foarte dificil, aprobă Tova.

Spălătoria de la subsol era de vină pentru căzătura de anul trecut a lui Mary Ann, cea din care avusese noroc să scape doar cu câteva copci.

— E minunat că Laura vrea să o ia la ea. În Spokane. Asta va fi o adevărată schimbare.

— Da, va fi.

Janice îşi aşază din nou ochelarii la ochi.

— Plănuim un prânz special pentru a ne lua la revedere. E posibil să fie peste câteva săptămâni, depinde de cât de repede se mişcă totul, însă vei participa, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Nu l-aş rata chiar dacă trebuie să vin într-un picior până acolo, zice Tova.

Şi vorbeşte serios.

— Bun!

Janice ridică privirea, cu chipul impenetrabil.

— Ştii, după ce pleacă Mary Ann, vom rămâne doar trei Tricoteze. La un moment dat, e posibil să ne întrebăm care este planul nostru pe termen lung, aici.

Tova trage cu putere aer în piept, încercând să-şi imagineze cum ar putea funcționa Tricotezele doar cu Barb, Janice şi ea. Fără Mary Ann şi fursecurile ei cumpărate de la magazin şi încălzite la cuptor. Se întâlnesc de zeci de ani. A merge la întâlnirea Tricotezelor e un obicei uzat.

— Ei bine, e ceva ce noi trei trebuie să vorbim.

Janice se ridică şi îşi înfăşoară eşarfa în jurul umerilor. Scârțâitul scaunului ei pe linoleum îl face pe Motan, care din câte se pare adormise, să-şi ridice capul şi să deschidă un ochi bănuitor.

— Mai bine aş lua-o din loc. Mă scoate Timothy la masă la restaurantul ăla Tex-Mex din Elland.

— Ce frumos, zice Tova, urmând-o pe Janice până la uşa de la intrare.

Fiul lui Janice o scoate mereu pe maică-sa la masă. Şi-i imaginează înmuind tortilla într-un castron comun cu guacamole.

— Aa! Aproape că am uitat al doilea lucru.

Cu un hohot scurt de râs, Janice se întoarce şi scoate un telefon mobil din geantă.

— Uite. Ăsta-i al tău.

Tova strânge din ochi.

— Eu n-am telefon mobil.

— Ai acum.

Janice îi întinde telefonul.

— E vechiul telefon al lui Timothy, nu-i unul de fițe. Dar va funcționa în caz de urgență.

Discret, ochii ei se îndreaptă spre gheata Tovei.

Maxilarul Tovei devine rigid.

— De câte ori nu ți-am explicat că n-am nevoie de aşa ceva? Am un telefon foarte bun chiar aici, în sufragerie. N-am nevoie să car unul în geantă.

— Ba da, Tova, dacă o să locuieşti singură aici. Şi să nu mai vorbim despre faptul de a lucra singură în acel acvariu, când s-o întâmpla să te întorci. Dacă o să cazi iarăşi? Am stat toate de vorbă. Am căzut toate de acord. Ai nevoie de un telefon.

După o pauză lungă, ea întinde mâna şi îi dă voie lui Janice să-i pună telefonul în palma deschisă.

— Mulțumesc! zice încetişor.

— Bine, bine!

Janice zâmbeşte.

— O să-l pun pe Timothy să te sune şi să-ți facă un mic instructaj. Şi ținem legătura referitor la prânzul de la Mary Ann. Între timp, dacă ai nevoie de ceva...

— Bineînțeles!

Tova trage zăvorul la uşă după ce Janice pleacă.

Cina va fi tocănița de praz cu cartofi. Barb nu este renumită pentru talentele ei culinare, însă mâncarea miroase delicios şi face bule ispititoare în timp ce Tova priveşte prin uşa cuptorului. În orice caz, este o schimbare binevenită de la cina ei obişnuită de pui cu orez. Trebuie să-i trimită Barbarei un mesaj de mulțumire.

Ceasul cuptorului țârâie. Tova se apleacă pentru a scoate vasul aburind din cuptor. Îl scoate pe jumătate, echilibrându-se cu grijă pe glezna cea bună, în momentul în care ceva în interiorul buzunarului său o atacă.

Pac!

Caserola se sparge de podea, împrăştiind un jet de ulei şi brânză. Poc! Tova face un pas către blatul de bucătărie pe linoleumul de culoare crem şi gheata îi alunecă, trântind-o la pământ şi aterizând pe noadă pentru a doua oară într-o săptămână.

Pac, pac, pac!

Scoate nefericitul dispozitiv din buzunar, micul ecran luminos anunțând un număr necunoscut. Cu maxilarul încleştat, îl azvârle cât colo.

De ce oamenii nu-şi pot vedea pur şi simplu de treburile lor?

Dar acum trebuie să se ridice singură în picioare şi asta o să fie o provocare. Ori de câte ori încearcă să se ridice, alunecă în mizeria aia. Telefonul stă cu burta în sus ca un cărăbuş argintiu în colțul îndepărtat al bucătăriei. Nu că ea ar şti cum să-l folosească dacă ar putea ajunge la el. În cele din urmă, reuşeşte să se ridice pe unul dintre scaunele din bucătărie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îngaimă ea, folosind un număr aberant de şervețele de hârtie pentru a-şi curăța mâinile de mâncarea de praz cu cartofi.

Pui cu orez la cină. Mâncat pe canapea, cu farfuria ținută în echilibru în poală. Exact în felul în care Will obişnuia să-şi ia mesele uneori când era vreun meci la televizor.

— Vai, uită-te la noi! Cât de tare am decăzut, nu-i aşa, Motan?

Îi mângâie capul moale, apoi înşfacă telecomanda şi deschide televizorul la ştirile de seară.

Capetele vorbitoare turuie despre bursă şi vreme, însă Tova nu se poate concentra asupra acestor lucruri. Gândurile ei zăbovesc asupra veştii importante despre Mary Ann. Începutul sfârşitului lui Mary Ann, prima propoziție a ultimului ei capitol. Incapabilă de a mai continua să locuiască de una singură. Revenită la dependența din copilărie. Cel puțin fiica ei, Laura, are bunul-simț de a o lua la ea, decât să o vâre într-un cămin de bătrâni.

Barbara va fi îngrijită de fetele sale în Seattle. Iar Janice? Ea şi Peter locuiesc deja în apartamentul de la demisolul casei

lui Timothy, ascunşi cu dibăcie dedesubtul vieţilor ocupate ale fiului şi nurorii lor. Toată lumea trebuie să se ducă undeva la un moment dat.

Durata medie de viaţă a unui bărbat este cu câţiva ani mai scurtă decât a unei femei, iar Tova a considerat mereu acest lucru o nedreptate tăcută. Moartea lui Will a fost relativ uşoară, cel puţin pentru Will. Cancerul, spitalizările, tratamentele: toate acestea au fost groaznice, însă după aceea aproape la fel de groaznică a fost hârţogăria, contestaţiile către societatea de asigurări, aranjamentele. Tova petrecuse ore întregi singură la masa din bucătărie, târziu în noapte, dându-şi silinţa să rezolve aceste lucruri. Cine îi va întoarce favoarea când îi va veni vremea? Sau atacul hârţogăriei va dispărea pur şi simplu într-un vid fără urmaşi?

Pune castronul de pui cu orez pe măsuţă (pe un suport, bineînţeles) şi îşi croieşte drum până la şemineu, gheata de plastic zgâriind covorul. Trece cu mâna peste colţurile netede de cedru, lustruite manual şi date cu baiţ de tatăl ei. Scheletul acestei case fusese croit de toporul său, meşteşug din lumea veche, treabă suedeză bună, care va dăinui multe secole. Cât va mai dăinui ea însăşi înainte ca ceva să scormonească prin jăraticul fragilităţii sale? Treptele înguste, aleea denivelată? O tocăniţă rătăcită, o podea unsuroasă de la smântână şi cartofi?

Oare o vor găsi pe podeaua bucătăriei? Vor chema o ambulanţă să o ducă la spital? Cine va completa formularele de internare, prinse pe mapa lor? Şi acesta va fi abia începutul.

Doar dacă...

Acel pachet de informații pe care l-a luat de la Charter Village.

Poate e timpul să completeze cererea.

Specialitatea casei

Cameron nu e expert în autorulote, însă e aproape sigur că asta e o rablă.

Motorul huruie şi o curea slăbită se vaită în timp ce el înaintează cu greu pe autostrada I-5. Prietenul lui Elliot îl avertizase că merge cam greu şi chiar subliniase necesitatea înlocuirii curelei cu una nouă, care era în pachetul ei în torpedou. Cel puțin Cameron îl convinsese să coboare prețul la 1 200 de dolari.

E posibil să fie o rablă, însă se simte cu siguranță bine să dețină un vehicul. Chiar dacă îl plătise „neîmprumutul” mătuşii Jeanne.

Acum, după ce a cheltuit şase din cei 800 de dolari rămaşi pe o cafea latte la suprapreț, Cameron conduce pe autostrada pe care-i ia două ore să ajungă la nord de Seattle, apropiindu-se de ținta sa. Scaunul şoferului este tapițat cu un material de culoare maro, prăfuit şi aspru, care face să-l mănânce spinarea, cumva, prin cămaşă. Salteaua din spate nu e cu mult mai bună, în ceea ce priveşte confortul şi mirosul. Noaptea trecuse cu foarte puțin somn în cel mai îndepărtat colț al unei parcări

oarecum industriale la sud de Seattle. Se sucea şi se răsucea de pe o parte pe alta în momentul în care auzise scrâşnet de pneuri pe pietriş şi se ridicase pentru a se uita prin ferestruica autorulotei în timp ce o maşină de poliție oprise, silueta acesteia fiind de neconfundat în lumina de dinainte de răsărit. Se urcase pe scaunul şoferului şi o ştersese de acolo.

Nu fusese o primă noapte excepțională în statul Washington. Însă azi e o nouă zi.

Treizeci şi doi de kilometri până în Sowell Bay, potrivit ultimei borne kilometrice. Treizeci de kilometri până la Simon Brinks. Cât vor ține 800 de dolari? O vreme, mai ales acum, că nu trebuie să plătească pentru cazare. Până când fie îl găseşte pe bătrânul Brinks, fie geanta lui îl ajunge din urmă. Opt sute de dolari sunt viabili.

Ştergătoarele autorulotei nu sunt bune de nimic, atunci când e vorba să țină departe de parbriz ploaia măruntă, aşa că se apleacă în față, mijind ochii la banda alunecoasă de autostradă. Apoi nişte stopuri scaldă bordul într-o lumină roşie şi el frânează tare în timp ce un ambuteiaj se materializează în față. Cel puțin frânele funcționează. Bate cu degetele în volan în timp ce se apropie, zărind parapetul acoperit cu muşchi şi marginea şoselei năpădită de buruieni. Totul e atât de verde aici. Şi pădurea, copacii enormi veşnic verzi, strânşi atât de aproape unii de alții, încât doar privindu-i Cameron începe să se simtă aproape incomod, de parcă ar fi claustrofob în locul lor.

Mai sunt 16 kilometri, apoi opt, apoi trei. Dincolo de autostradă, plăcuța cu BINE AȚI VENIT ÎN SOWELL BAY este estompată şi ruginită. Merge direct la adresa pe care a

găsit-o pentru biroul lui Simon Brinks, care se dovedeşte a fi un spaţiu greu de definit într-o clădire comercială de mici dimensiuni, de lângă autostradă. Brinks Development, Incorporated zice plăcuţa. Cameron are un presentiment urât în momentul în care nu vede nici măcar un singur vehicul în parcare. Cu siguranţă, uşa e încuiată.

Păi, e încă devreme. Poate Brinks şi angajaţii lui nu sunt nişte persoane matinale. Nici Cameron nu e o persoană matinală. În mod clar, e o trăsătură moştenită.

Acum ce urmează? Să viziteze acvariul? Poate cineva de acolo ştie ceva când se deschid birourile de la Brinks Development.

Dungi de mucegai coboară de-a latul acoperişului cu cupolă metalică, presărat cu pâlcuri de muşchi asemănătoare solzilor şi cu rahat de pasăre. Nişte pescăruşi dau roată pe deasupra, în timp ce el traversează parcarea, şi ea ciudat de goală. Când trage de uşă şi o găseşte încuiată, Cameron înţelege de ce.

— Se deschide la prânz, îngaimă el, citind plăcuţa.

Bineînţeles. Ce se întâmplă cu locul ăsta? Pare că e pe jumătate adormit sau, poate, pe jumătate mort. Priveşte faleza pustie. Dacă n-ar şti, Cameron ar crede că prin apropiere e o gură de canalizare din cauza mirosului. Însă e doar iarbă-de-mare care se usucă pe stânci. Sulf, ca mirosul de ouă clocite. Unul după altul, valuri mici se lovesc de dig.

Prânzul e peste o oră. Un interval de timp enervant. Prea târziu pentru micul-dejun, prea devreme pentru prânz, însă

şi-ar putea lua o cafea. Era acel restaurant pe drumul principal.

De două ori, autorulota aproape că opreşte pe drumul ce urcă dealul. Scoate o răsuflare uşurată, luând uşor piciorul de pe ambreiaj când în cele din urmă ajunge sus.

Restaurantul e ataşat unui mic magazin alimentar care pare să fie pustiu. Când intri e ca şi cum ai face o călătorie în timp. După câteva clipe, se aude un foşnet de undeva de pe culoarele înguste. Cameron aproape că se aşteaptă să se ivească vreun personaj TV alb-negru.

În loc de asta, apare un tip bătrânicios cu barbă roşie. Poartă un şorț verde Shop-Way încins peste mijloc şi brațele sale groase sunt încărcate cu pachete pe care se pare că le depozitează pe rafturi.

— 'Neața, zice el. Te ajut să găseşti ceva?

— Cafea. Credeam că este un restaurant.

— Restaurantul e în față. Urmează-mă.

Lasă să cadă morman pe podea pachetele de tăiței.

— Pot aştepta, zice Cameron, făcând semn cu capul înspre morman. Nu prea mă grăbesc.

Barbă Roşie se întoarce spre el şi spune:

— Aiurea. Îl chem pe Tanner aici.

Apoi, fără să mai piardă timpul, răcneşte:

— Tanner!

De undeva din labirintul de culoare înghesuite şi înguste, un adolescent îmbufnat, purtând şi el un şorţ verde Shop-Way, se materializează.

— Iată-te! zice Barbă Roşie, aprinzând lumina în restaurant.

Pe lângă mirosul de clor se mai simte şi miros de mâncare gătită. Cum ar fi de piper şi ceapă. De semipreparate Hamburger Helper. Îi aminteşte de vechiul lui apartament de rahat, acela în care locuise înainte de a se muta cu Katie, unde puteai mereu să-ţi dai seama ce aveau la cină vecinii tăi după mirosul de pe hol.

Tanner îi înmânează nişte foi laminate.

— Ăsta-i meniul, zice Barbă Roşie fără rost. Băiatul îţi va lua comanda după ce te uiţi pe el.

Cameron studiază meniul. Arată ca şi cum câinele cuiva, sau poate ţâncul cuiva, a ros unul dintre colţuri.

— Mă mulţumesc cu o cafea neagră, zice el, cu toate că îi cam chiorăie maţele.

— Tanner, fă-i specialitatea casei, ordonă Barbă Roşie, şi înainte ca el să poată obiecta, puştiul încuviinţează adormit din cap şi se îndepărtează cu paşi mari.

Undeva, în bucătăria nevăzută, o tigaie zdrăngăne şi un aparat electrocasnic zumzăie trezit la viaţă. Barbă Roşie se apleacă spre el şi i se confesează:

— Pastramă cu brânză topită.

Care e treaba cu pastrama? Speră ca asta să nu fie din igname.

— Bine, consimte Cameron cu ezitare.

— Va fi din partea casei. Tanner e cam începător. Am încercat să-l fac să stea mai mult în bucătărie, însă nu avem parte de prea multe victime zilele astea.

Barbă Roşie zâmbeşte, lăsându-se să alunece pe banca de vinil de vizavi de el şi trecându-şi o mână peste țeasta pistruiată şi rotundă ca un bec.

— Ai nevoie de companie?

Cameron ridică din umeri.

— Eu mereu fac eforturi suplimentare pentru străini. O primire cum se cuvine.

Barbă Roşie face cu ochiul.

— Cum ți-ai dat seama?

— Cunosc pe toată lumea de pe aici.

Barbă Roşie chicoteşte.

— De unde eşti?

— Din California.

Barbă Roşie scoate un mic fluierat.

— California. Nu-mi spune că eşti unul dintre acei labagii imobiliari plini de bani. Ştii tu, genul care face speculații imobiliare.

Cameron scoate un hohot de râs forțat, la gândul de a deține bunuri imobiliare.

— Mda, nu. Sunt aici căutându-mi... familia.

Tipul îşi înclină într-o parte capul chel.

— Da? M-am gândit eu că pari cunoscut.

Cameron ciuleşte urechile; de ce nu s-a gândit imediat la perspectiva asta? Barbă Roşie are probabil şaizeci şi ceva de ani, deci e mai în vârstă decât ar fi taică-său, însă nu cu mai mult de un deceniu şi ceva. Şi e genul de tip enervant care cunoaşte pe oricine şi pe toată lumea; a spus asta chiar el.

— Mda, zice Cameron. De fapt, îl caut pe tatăl meu.

— Care-i numele lui?

— Simon Brinks. Îl cunoşti?

Ochii lui Barbă Roşie se măresc la auzul numelui.

— Nu personal. Îmi pare rău.

Un bas puternic pulsează dinspre bucătărie, o melodie pe care Cameron a auzit-o de un milion de ori, însă nu-i cunoaşte numele. Oare asta înseamnă să ai treizeci de ani? Să nu fii la curent cu muzica pe care o ascultă puştii? Observase că publicul păruse ciudat de bătrân la ultimul

concert Moth Sausage. Oare deveniseră un grup de rock clasic?

Ei bine, nu mai erau nimic.

Barbă Roşie se încruntă la auzul melodiei.

— O să-i spun să închidă porcăria aia.

Dă să plece.

Cameron ridică o mână, străbătut de un val de empatie pentru bietul Tanner.

— Este în regulă. Nu mă deranjează.

— Voi tinerii şi zgomotul ăsta pe care-l numiți muzică!

Barbă Roşie scutură din cap.

— Păi, nu cred că e atât de rău şi, în calitate de chitarist principal al trupei Moth Sausage, mă pricep la muzică.

El regretă cuvintele de îndată ce-i ies pe gură. Ce idioțenie să aducă vorba despre asta!

— Moth Sausage? Adevărata trupă Moth Sausage?

— Ai... auzit de noi?

Cameron rămâne cu gura căscată. Ultimul lor single abia avea o sută de descărcări şi presupuseseră că acelea erau de la clienții obişnuiți ai Dell's, dar poate că Barbă Roşie era unul dintre ei. Brad o să facă pe el când va auzi că cineva aflat la o distanță de 1 600 de kilometri ascultă Moth Sausage. Probabil că îl va ruga chiar să reunească trupa.

Barbă Roşie încuviinţează cu gravitate.

— Sunt un mare fan.

— Uau, zice Cameron, rămas cu adevărat fără cuvinte pentru prima oară.

— Ooo, nu face faţa asta! Acum mă simt îngrozitor.

Obrajii lui Barbă Roşie se înroşesc asortându-se cu barba sa.

— Doar făceam mişto.

— Aa, zice Cameron cu obrajii în flăcări.

— Deci nu glumeai. Ce fel de afurisit de nume e Moth Sausage[5]?

Unul stupid.

Tanner apare lângă masă.

— Specialitatea casei.

Cu un oftat dezinteresat, el aşază un platou oval plin ochi cu cartofi prăjiţi. Undeva dedesubt, probabil, e un sendviş. Miroase incredibil de delicios.

— Şi?

Barbă Roşie se uită urât la Tanner.

---

[5] În engleză, moth înseamnă „molie”, iar sausage înseamnă „cârnat”.

— Şi... poftă bună!

— Dar cafeaua?

Cameron ridică o mână.

— Hei, e în regulă!

— Nu e în regulă.

Nările lui Barbă Roşie se umflă.

— Clientul nostru a comandat o cafea neagră, nu? Adu-o!

Apoi se întoarce spre Cameron.

— Scuze!

Tanner pleacă îmbufnat spre bucătărie, probabil să prepare o ceaşcă de cafea. Cameron speră că puştiul nu va scuipa în ea.

— Ei bine, şi cafeaua va fi din partea casei. Te las să-ți savurezi prânzul.

Barbă Roşie se ridică de la masă.

— Multă baftă în găsirea bătrânului tău!

Cameron mijeşte ochii în lumina cenuşie, în timp ce părăseşte magazinul. Cum poate fi atât înnorat, cât şi orbitor de alb? Scotoceşte în buzunar după ochelarii Ray-Ban, motiv pentru care nu observă că ceva e în neregulă cu

autorulota sa decât în momentul în care se află pe la jumătatea parcării Shop-Way.

Autorulota stă aplecată într-o parte.

— Nu! Nu, nu, nu! geme Cameron, dând fuga în spatele maşinii pentru a descoperi exact lucrul de care se temea: roata din dreapta-spate e complet dezumflată. Rahat! strigă el şi trage un şut puternic în capacul roții, lovindu-şi astfel degetul mare de la picior.

Chircindu-se de durere, se aşază pe bordură. Banii rămaşi nu-i vor mai ajunge după ce va plăti remorcarea şi o nouă anvelopă. Îşi verifică din nou telefonul pentru a vedea dacă JoyJet a sunat pentru o actualizare în legătură cu bagajul său. Nu e nimic în afară de un mesaj de la Elizabeth: Cum merg treburile acolo, Camel-tron?

— Oribil. Mai mult decât oribil, bombăne el răspunsul pentru sine.

Apoi, umilit, îl vede pe Barbă Roşie stând în fața magazinului, privind înspre parcare cu mâna streaşină la frunte şi cu barba roşiatică fluturându-i în vânt.

— Se pare că ți-ar prinde bine o mână de ajutor, nu?

Barbă Roşie traversează parcarea cu paşi mari. Se opreşte în fața lui Cameron şi îi întinde la propriu mâna.

— Apropo, numele meu e Ethan.

— Mersi, frate!

Cameron îi răspunde cu acelaşi gest şi îl urmează înapoi spre magazin.

Ziua 1 322 de captivitate

Îmi plac amprentele, însă chestia asta e cam mult.

Ea n-a mai venit să facă curăţenie de trei zile. Geamul a devenit vâscos şi plin de mâzgă. Podelele sunt prăfuite şi îmbâcsite cu urme de paşi. Nu-i bine.

Ştii că am trei inimi, da? Acest lucru trebuie să pară ciudat, având în vedere că făpturile umane şi majoritatea altor specii au doar una. Aş vrea să pot pretinde un nivel superior de fiinţă spirituală ca urmare a camerelor mele vasculare multiple, dar, din păcate, două dintre inimile mele îmi controlează, practic, plămânii şi branhiile. Cealaltă se numeşte inima-organ şi alimentează toate celelalte chestii.

Sunt obişnuit ca inima-organ să mi se oprească. Se închide atunci când înot. Este unul dintre motivele pentru care evit în general bazinul principal mare: e prea mult de înotat. Târâtul este mult mai blând cu sistemul meu circulator, dar fundul bazinului principal, deşi plin cu delicatese, e păzit de rechini. Mă oboseşte să înot pe distanţe mari, aşa că presupun că ai putea spune că mi se potriveşte viaţa într-o cutie mică.

Fiinţele umane zic uneori mi-a stat inima în loc pentru a transmite surpriză, şoc, groază. Acest lucru m-a nedumerit la început, deoarece inima mea organ se opreşte frecvent, ori

de câte ori înot. Dar atunci când femeia de serviciu a căzut de pe scaun, nu înotam. Şi cu toate astea a tremurat.

Sper ca ea să se facă bine; şi nu doar pentru a curăța mizeria de pe geam.

Costumul verde mulat

Erik a murit într-o noapte de miercuri.

În 1989, seara de miercuri însemna aerobic la Centrul comunitar din Sowell Bay, iar Tova rareori lipsea de la curs. Pe sub pantalonii de trening purta un costum mulat verde-smarald care evidenția talia ei zveltă la treizeci şi nouă de ani. Lui Will îi plăcea acel costum de balet; zicea mereu că se asorta cu ochii ei.

În acea zi de miercuri, venise acasă şi începuse să-şi dea jos hainele de sport, gata să facă un duş, ca de obicei, însă Will o oprise. Ultimele raze ale soarelui acelei zile se strecurau prin fereastra dormitorului, scăldându-le dragostea într-o strălucire amețitoare. Gândeşte-te, zisese Will, zâmbindu-i în timp ce stăteau întinşi printre aşternuturile mototolite, curând, vom avea casa doar pentru noi tot timpul.

Erik urma să plece la Seattle, la Universitatea din Washington, în acea toamnă. Unde era el în acea după-amiază? Tova nu ştie nici acum. Polițiştii o întrebaseră în mod repetat, însă tot ce putuse să le spună fusese că, probabil, era în oraş cu prietenii. El era mereu în oraş cu

prietenii, firește; avea optsprezece ani. Tova încetase să-i mai monitorizeze programul și ieșirile cu vreo doi ani înainte. Era un copil bun. Un copil minunat.

Costumul verde mulat n-a ajuns în coșul de rufe în acea zi de miercuri. A zăcut aruncat pe brațul fotoliului Charleston, din colțul camerei lor de zi, exact în locul în care îl aruncase Will după ce îl scosese de pe soția sa. Când poliția din Sowell Bay sosise la familia Sullivan dimineața devreme, în ziua următoare, după ce Will și Tova raportaseră că Erik nu venise acasă după ce se terminase schimbul de noapte de la casa de bilete a feribotului, costumul verde era încă acolo, ca o pată în camera de altfel ordonată. O parte neoficială din dosar.

Tova își amintește că se uita fix la el în timp ce detectivii vorbeau. Tot nu credea că ar putea fi adevărat. Erik era acasă la un prieten. Dormea pe canapeaua cuiva. Uitase să sune. Copiii buni făceau chestia asta din când în când, nu-i așa? Chiar și copiii minunați.

La un moment dat, cineva a pus costumul în coșul de rufe. Probabil Tova l-a spălat, fiindcă cine altcineva se ocupa de rufe? Cu siguranță, nu Will. Însă ea nu-și amintește. Acest lucru a alunecat într-un fel de vid, așa cum se întâmplase cu atât de multe lucruri, de îndată ce dispariția lui Erik fusese confirmată și fusese declarat decedat.

Fotoliul Charleston e încă acolo, cu toate că Tova l-a dat din nou la tapițat la câțiva ani după aceea. A ales o țesătură cu model paisley în nuanțe de albastru și verde, menite să fie vesele. Însă, cumva, fotoliul părea mereu complice, în ciuda noii sale îmbrăcăminți.

Va fi primul care va dispărea atunci când se va muta.

Tova n-a intenționat niciodată să-şi petreacă viața adultă în casa în care a crescut. Pe de altă parte, atât de multe lucruri în legătură cu viața ei n-au ieşit niciodată aşa cum intenționase. Avea doar opt ani când tatăl construise casa pe trei niveluri.

Etajul din mijloc era pentru locuit. Etajul inferior, săpat în coasta dealului, era pivnița, pentru depozitarea merelor, napilor şi a conservelor de lutefisk. Ultimul nivel era mansarda, pentru cuferele mamei ei.

Cuferele erau pline cu lucruri pe care părinții Tovei nu putuseră să le lase în Suedia: vestigii care nu se prea potriveau cu noua lor viață americană. Lenjerie de pat brodată; porțelanurile de nuntă moştenite de la vreo matroană uitată a familiei; cutii de lemn şi figurine, pictate cu grijă în nuanțe de roşu, albastru şi galben. În după-amiezile ploioase, Tova şi Lars urcau scara care ducea la mansardă şi se jucau sub grinzile goale. Picnicuri pe fețele de masă împodobite cu dantelă, cu căluți Dala drept invitați şi cu servicii de ceai din porțelan fin.

Apoi, într-o vară, câțiva ani mai târziu, tatăl hotărâse că era timpul să înlocuiască scara cu una mai solidă. A chemat doi dintre cei mai buni angajați ai săi de la magazin să-l ajute. Lucrau de la răsărit până la căderea nopții. Starea de sănătate a tatălui începuse deja să se deterioreze. Tova îşi aminteşte cum se odihnea pe un scaun în hol, în timp ce bărbații mai tineri băteau cuie în scândurile de cedru.

După ce scara solidă a fost construită, ajutoarele au căptuşit grinzile cu vată minerală şi au şlefuit duşumelele. Între timp, tatăl lucra în pod, construind o casă de păpuşi într-un colţ şi o masă solidă în celălalt. A meşterit două scaune de lemn, a cioplit picioarele acestora cu un model de viță-de-vie înfloritä şi a gravat un şir de stele pe spătarele lor.

Când a terminat, mama a venit cu mătura. Tata a scuturat pânzele de păianjen dintr-un covor ţesut care stătuse rulat într-un colţ şi l-a aşezat în mijlocul camerei terminate. Cu toţii, Tova, Lars, mama, tatăl şi cele două ajutoare, au stat pe covor şi au admirat. Lumina soarelui se străduia să pătrundă prin lucarna murdară. Mama a frecat-o cu o cârpă înmuiată în oţet până când aceasta a strălucit.

— Acum, a zis tata, mângâind cadrul ferestrei, voi copii aveţi un loc cum se cuvine pentru joacă.

Dar ei nu mai erau copii. Lars era adolescent, iar Tova era cu doar doi ani mai mică. Au folosit podul transformat o perioadă, însă curând interesul lor pentru camera de joacă a scăzut. Tova a considerat un fel de favoare faptul că tata nu mai era prin preajmă pentru a-i vedea abandonând camera la care trudise atât de mult.

Într-adevăr, ar fi trebuit să fie camera de joacă a unui nepot. Dar, bineînţeles, ea şi Will n-au avut niciodată nepoţi.

Erik era mic, atunci când Will şi Tova s-au mutat înapoi în casă pentru a avea grijă de mama. Tova a vrut să doneze jucăriile de bebeluş ale lui Erik, însă mama a insistat: păstrează-le pentru nepoţii pe care-i vei avea într-o zi. Aşa că Tova le-a depozitat în pod.

Au rămas acolo după moartea lui Erik. Sunt şi acum acolo.

Singurul lucru care e schimbat este lucarna. Will a înlocuit-o. S-a întâmplat la câțiva ani după moartea lui Erik şi Will avusese un episod. Un lucru pe care durerea îl poate face unei persoane. Tovei nu-i place să se gândească la episod. Acela nu era comportamentul normal al lui Will. Însă nimic nu mai e normal când pierzi un copil.

Tova, fiind o persoană practică, a zis că noua fereastră a fost o consecință a episodului. Era mai mare, mai luminoasă.

Acum, în timp ce traversează camera din pod, simte că ar putea trece prin geam şi păşi pe vârfurile copacilor de pe partea cealaltă. E într-adevăr o cameră frumoasă. Are cea mai bună vedere către apă.

Odată, ea şi Will s-au întâlnit cu o agentă imobiliară, doar aşa.

— Incredibil! zisese agenta pe un ton exagerat. Întreaga casă e incredibilă. Nu ți-ai da seama că în spatele pereților se află toate astea!

Era adevărat. Ascunsă în coama dealului, la capătul unei alei abrupte şi stâncoase, plină de tufe de mure, ai putea trece pe lângă ea cu maşina şi n-ai şti niciodată că se află acolo.

Agenta şi-a trecut degetele peste balustrada scării şi s-a extaziat de grinzile podului, înalte şi lustruite ca acelea ale unei catedrale. De pe un raft din pod, ea a luat o maşinuță de jucărie căreia îi lipsea o roată. Maşinuța lui Erik.

— Va fi nevoie să ne debarasăm de toate aceste lucruri, bineînțeles, înainte de a o pune în vânzare, zisese agenta.

Se hotărârâ să nu vândă.

Maşinuța de jucărie e încă acolo. Tova o ridică şi o vâră în buzunarul halatului.

De data asta, va fi diferit.

E foarte târziu când Tova se duce în pat. Motan doarme ghemuit pe cuvertură, coastele mişcându-i-se uşor în sus şi în jos. Ea dă cu grijă aşternuturile deoparte, astfel încât să nu-l trezească. Zâmbeşte în sinea ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată să împartă patul cu un animal, însă e bucuroasă că e aici.

Alunecă într-o lume ciudată. Un vis trebuie să fie, însă nu e cu totul sigură, deoarece se simte atât de pământesc. În vis, ea stă întinsă chiar aici pe patul ei tare, legănată în propriile brațe, apoi brațele încep să crească, țesându-se în jurul ei asemenea scutecelor unui bebeluş. Brațele au ventuze, un milion de ventuze mici, fiecare lipindu-se de pielea ei şi tentaculele cresc mai lungi până când creează un cocon şi totul e întunecat şi tăcut. O senzație puternică o străbate şi, după câteva clipe, Tova recunoaşte sentimentul de uşurare. Coconul este cald şi moale, iar ea este singură, încântător de singură. În cele din urmă, adoarme.

Nu e o slujb**ă** str**ă**lucit**ă**

Cameron se aşază la masa din bucătăria lui Ethan, neştiind dacă ar trebui să stea acolo sau nu. Ethan şi-a sunat un prieten care e şofer la o firmă de tractări şi, cu toate că tipul nu păruse încântat în legătură cu asta, îi tractase autorulota lui Cameron gratis până aici, acasă la Ethan şi o lăsase pe alee. Cameron i-a mulțumit de un milion de ori. Mai are încă să se ocupe de pana de cauciuc, dar, cel puțin, n-a rămas blocat în parcarea unui magazin alimentar.

Însă durase ore întregi până când toate astea fuseseră rezolvate. Acum e ora 5. S-a ales praful de planul lui de a se întoarce la Brinks Development aşa cum intenționase.

— Eşti sigur că e în regulă dacă parchez aici?

— Atât timp cât nu faci gălăgie dimineața.

— Nu sunt chiar o persoană matinală, zice Cameron râzând.

Cel puțin nu va trebui să-şi facă griji în legătură cu găsirea vreunei parcări dubioase în care să doarmă la noapte. Luând o altă înghițitură de whiskey, îşi simte umerii destinzându-i-se foarte puțin. Pentru prima oară de când a plecat din Modesto, se simte aproape relaxat.

— Ca să-ți spun adevărul, mă bucur să am puțină companie.

— La fel şi eu, încuviințează Cameron.

Şi chiar dacă Ethan zisese că nu-l cunoştea pe Simon Brinks, e posibil să fie util. Pare să ştie pe toată lumea. Câte

grade de separare pot fi aici? Până şi tipii bogați ca Brinks trebuie să-şi cumpere lapte din când în când.

Lui Cameron îi vine o idee. Una genială.

— Ethan, îndrăzneşte el.

— Da?

— Magazinul Shop-Way face angajări?

Cameron se apleacă peste masă.

— Ceea ce vreau să spun e dacă ai vrea să mă angajezi?

Ethan pare să se gândească vreo câteva clipe la asta.

— Aş putea lucra la casă.

Cameron n-a folosit niciodată în viața lui o casă de marcat, însă cât de greu poate fi?

— Să aşez marfa pe rafturi. Să şterg mesele. Orice.

— Păi, îmi pare rău, însă n-avem prea mult de muncă.

Ethan scutură din cap.

— Ar trebui să-l concediez pe Tanner.

Dezumflat, Cameron îşi goleşte paharul.

— Corect. Nu-i nimic.

— Dar dacă îți cauți de lucru, e posibil să ştiu ceva.

Ethan îşi toarnă un alt pahar de scotch. Lichidul de culoarea chihlimbarului eliberează o aromă caldă şi îmbătătoare în timp ce se învârte în pahar.

— Te pot pune în legătură dacă vrei.

Cameron îşi sprijină bărbia în pumn. Afurisita aia de anvelopă! Prietenul lui Ethan de la firma de tractări a fluierat uşor în timp ce se lăsa pe vine să o examineze. Ceva în legătură cu o jantă spartă, o roată îndoită. Nu-i a bună. Când şi-a lovit janta fostului său jeep acum câțiva ani, reparația a costat câteva sute de dolari. Să nu mai vorbim că bagajul e încă pierdut şi trebuie să-i dea înapoi banii pentru croazieră mătuşii Jeanne. Trebuie să producă nişte bani.

— E un post de întreținere, gen, adaugă Ethan. Nu e o slujbă strălucită.

— Nu-i o problemă.

Cameron îşi ridică fruntea.

— Îmi poți face lipeala?

— De fapt, am formularul pe aici pe undeva. Prietenul meu mi-a dat un teanc de formulare să le las pe tejghea, la magazin.

Ethan se ridică şi iese cu paşi mari din bucătărie, strigând peste umăr că se întoarce imediat.

Câteva clipe mai târziu, revine, fluturând o foaie de hârtie.

— Îl voi completa acum.

Cameron ia un pix care se află pe masă.

Un zâmbet fin se răspândeşte pe chipul lui Ethan.

— Ei bine, la recomandarea mea, eşti deja angajat, băiete. Deci ce zici să ne mai distrăm puțin pe chestia asta?

*

În dimineața următoare, la 11 fără un sfert, Cameron se întoarce la acvariu. De data asta, uşa se deschide.

Din câte se pare, Ethan şi-a sunat „prietenul” la prima oră în această dimineață, apoi a bătut la uşa autorulotei la ora 10, trezindu-l pe Cameron dintr-un somn adânc. Ochii verzi ai lui Ethan erau strălucitori; se părea că nu fusese deloc afectat de faptul că stătuseră treji până noaptea târziu. Pe un ton voios, îi spusese lui Cameron să fie acolo într-o oră pentru interviu.

— Ține minte, numele lui e Terry şi e un ciudat pasionat de peşti, însă e un tip extraordinar, îi explicase Ethan pentru cam a zecea oară. Relaxează-te şi sunt sigur că-ți va oferi slujba imediat.

Tipul care se învârte în scaunul de birou nu e deloc cum se aşteptase Cameron, un aşa-zis ciudat pasionat de peşti. Ar putea fi un fundaş. E în mod evident în toiul unei conversații telefonice, însă îi face semn cu capul lui Cameron să intre.

Scuze, mimează el din buze, înainte de a se reîntoarce la conversația telefonică.

Cameron zăboveşte în pragul uşii, surprins în situația ciudată de a nu dori să tragă cu urechea la conversație, însă vrând să urmeze instrucțiunile. Nu trebuie să înceapă un interviu de angajare încălcând ordinele.

Ciudatul pasionat de peşti îşi coboară vocea.

— Tova, uite ce e, îți voi spune acelaşi lucru pe care ți l-am spus şi ultima dată când ai sunat. Dacă doctorul tău spune şase săptămâni, insist să le iei.

Cu sprâncenele arcuite, el se încruntă la răspunsul care vine de cealaltă parte a firului.

— Bine. În regulă. Patru săptămâni şi vom reevalua situația.

Altă pauză.

— Da, bineînțeles că mă voi asigura că sunt capabili.

Pauză.

— Da, ştiu cum se strânge gunoiul în jurul pubelelor de gunoi.

Pauză.

— Da, mă voi asigura că folosesc bumbac pur. Poliesterul va lăsa dâre pe sticlă. Am priceput.

Pauză.

— În regulă. Şi tu să ai grijă!

La asta, o notă de tandrețe i se strecoară în vocea cu un vag accent care ar putea fi din Caraibe. Nu că el ar fi fost vreodată în Caraibe.

Scoțând un lung oftat, ciudatul pasionat de peşti pune receptorul la loc, scutură din cap şi se ridică pentru a-i întinde mâna lui Cameron.

— Terry Bailey. Tu trebuie să fii aici pentru interviu.

— Mda.

Cameron se îndreaptă de spate, amintindu-şi ce-i spusese Ethan.

— Adică, da, domnule. Pentru postul de întreținere.

El îi întinde formularul peste birou.

— Bun, bun.

Terry se lasă pe spate în scaunul său şi începe să studieze foaia de hârtie. Cameron se aşază şi el, regretând brusc tot ce scrisese. El şi Ethan dăduseră pe gât aproape întreaga sticlă de scotch şi Ethan îl asigurase că tot ce scrisese nu conta, că recomandarea lui era valoroasă ca aurul.

Poate că se distraseră prea mult cu chestia asta.

Terry se încruntă.

— Te-ai ocupat de întreținerea bazinelor la SeaWorld?

— Exact.

Cameron încuviințează.

— Şi ai fost în echipa care a construit bazinul pentru rechini din Mandalay Bay? Adică... în Las Vegas?

— Mda.

Cameron simte cum i se strânge gura. Prea mult?

Vocea lui Terry pare dezumflată.

— Expoziția de rechini din Mandalay Bay a fost prin... când a fost, în 1994, cred?

— Da. Trebuie să iubeşti anii 1990, frate.

Cameron chicoteşte, încercând să pară nonşalant.

Terry nu se lasă dus de nas.

— Nici măcar nu erai născut.

Cameron s-a născut în 1990, însă nu i se pare înțelept să-i evidențieze acest lucru lui Terry. În schimb, zice:

— Mda, deci unele ar putea fi o exagerare.

— În regulă. Mulțumesc pentru timpul acordat. Poți pleca.

Cameron ridică privirea, surprins de cât de eficient îl străpung cuvintele.

— Vorbesc serios.

Vocea lui Terry e lipsită de inflexiuni.

— Mă faci să-mi pierd timpul.

— Stai! zice Cameron, îngrozit de tonul său jalnic şi rugător.

Blestemata de anvelopă. Croaziera mătuşii Jeanne. Trebuie neapărat să facă rost de nişte bani şi cât de repede. Arătând spre formular, zice:

— Bine. Nimic din toate astea nu-i adevărat.

— Nu zău.

— Ethan a zis că o să crezi că e amuzant.

Terry oftează.

— Dar, frate, ascultă-mă! continuă Cameron. Trec printr-un moment dificil. Pot face reparații, întreținere, orice ai nevoie... am ani de experiență în construcții. Am construit case de lux pentru cretini bogați în California.

El nu adaugă că fusese concediat de un catralion de ori, însă îşi face griji că acest lucru îi e scris pe chip.

Terry se lasă pe spate, îşi încrucişează brațele şi îşi arcuieşte o sprânceană. Codul universal pentru: Bine, ascult.

Cameron se apleacă în față sincer.

— Am sigilat mai multă marmură de Carrara decât îți poți imagina. Orice ai nevoie, pot face. Promit!

Terry se uită la formular un interval de timp ridicol de mare. În cele din urmă, ridică privirea strângând din ochi.

— Nu-mi pasă de California sau de marmura de Carrara. Şi nu apreciez această cascadorie.

Cameron îşi studiază mâinile care îi sunt împreunate în poală. E ca şi cum s-ar afla în biroul directorului şi e muştruluit pentru că a fost prins fumând sub tribune. Probabil că o merită acum, aşa cum a meritat-o şi atunci.

Terry continuă:

— Ştii, când m-am dus să mă înscriu la colegiu în Statele Unite, rezultatele mele la testele standard nu erau atât de grozave. Însă cunoşteam viaţa marină, cu siguranţă. Am crescut pe un vas de pescuit din Kingston.

Mută un teanc de hârtii aflate pe biroul său dezordonat.

— Ştiam că voiam să vin aici pentru a studia biologia marină şi o grămadă de oameni mi-au dat o şansă pentru ca acest lucru să se întâmple.

Cameron priveşte diploma înrămată din spatele biroului. Summa cum laude. Terry e mai mult decât un ciudat pasionat de peşti, din câte se pare. E un fel de geniu în materie de peşti.

— Deci... vrei să-mi dai o şansă?

— Nu chiar.

Terry îl priveşte insistent.

— Cred că eşti genul care a avut o grămadă de şanse. Oportunităţi de care nici măcar nu ţi-ai dat seama. Însă le-ai dat cu piciorul.

Au!

— În fine, îți voi da o şansă, dar nu pentru că eu cred că meriți. Îi fac o mică favoare lui Ethan. L-am bătut măr la o partidă de pocher cu ceva vreme în urmă şi vorbeşte întruna despre asta.

Terry scoate un hohot de râs.

— Vă mulțumesc, domnule, zice Cameron, stând drept în scaun. Nu veți regreta.

— Nu vrei să ştii în ce constă, de fapt, slujba?

— Credeam că e vorba de întreținere.

Cu siguranță Ethan pomenise de experiența lui Cameron în construcții. Se imaginase reparând acoperişuri şi robinete care curg.

— Păi, da. Să tranşezi momeală. Să cureți găleți. Genul acesta de lucruri.

— Bine.

Momeală. Cât de rău poate fi? Şi oricum, e doar până când îşi recuperează bagajul sau până când îl găseşte pe Simon Brinks, una din două, care se întâmplă prima. Bineînțeles, el nu-i pomeneşte lui Terry despre asta.

— Douăzeci de dolari pe oră, douăzeci de ore pe săptămână.

Lui Cameron îi piere optimismul în timp ce face calculele în minte. După impozite şi benzină pentru autorulotă, va veni deja sfârşitul verii până când să-i poată returna banii

mătuşii Jeanne, chiar dacă poate economisi nişte bani mâncând alimentele expirate pe care Ethan le aduce de la magazin. Sfârşitul verii este prea târziu pentru plata croazierei.

— Adică, aş putea lua mai multe ore dacă mi-ați oferi, zice Cameron.

Terry îşi împreunează mâinile şi, după o pauză de gândire, zice:

— Curat, puştiule?

Din reflex, Cameron aruncă o privire în jos la cămaşa lui. Poate că ar fi trebuit să o arunce în coşul de rufe murdare acasă la Ethan. Apoi îşi dă seama la ce trebuie că se referă Terry. La... cazierul lui.

— Păi, în mare parte. Am vreo câteva abateri. Odată, barul se închidea şi...

Terry scutură din cap.

— Nu. Vreau să spun, faci curat? Adică, poți şterge podelele?

— Aa!

Cameron se gândeşte la asta.

— Îî, da, absolut!

— Îți mai pot da ore, atunci. De noapte. Dar...

Terry ridică un deget prohibitiv:

— ...chestia asta este temporară. Am nevoie de cineva care s-o înlocuiască pe femeia de serviciu timp de câteva săptămâni.

— Nicio problemă.

— Şi să ştii asta, Cameron Cassmore! E posibil ca Ethan Mack să nu fie foarte bun la sfaturi referitoare la cum să aplici pentru un post, însă este un foarte bun prieten de-al meu. Îți dau o şansă pentru că a pus el o vorbă bună.

— S-a înțeles.

Cameron încuviințează.

— Să nu-l dezamăgeşti!

În timp ce-l aşteaptă pe Ethan să vină să-l ia, Cameron se plimbă de-a lungul pontonului. Soarele amiezii aruncă nişte licăriri de argint pe suprafața apei. Un grup de paddleboarder-i trimit unde înspre doc.

În buzunar, degetele sale găsesc cardul de acces. N-a avut niciodată vreun şef care să-i încredințeze o cheie. Îl scoate şi face o poză a cardului de acces împreună cu apa din fundal, apoi îi trimite fotografia mătuşii Jeanne.

În timp ce o trimite, primeşte un apel. Cameron recunoaşte imediat numărul; este cel la care a sunat de aproape o mie de ori în această săptămână. A lăsat vreo şase mesaje vocale. Inima începe să-i bată mai tare în timp ce apasă butonul verde.

— Cameron la telefon, zice el, adoptând un aer de om de afaceri.

— Bună ziua. Sunt John Hall de la Brinks Development, biroul din Sowell Bay.

Vocea pare obosită.

— Ați lăsat mai multe mesaje aici. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mda!

Cameron inspiră reconfortant.

— Adică, da. Aş dori o întrevedere cu domnul Brinks.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil pentru moment.

— De ce nu?

— Domnul Brinks lucrează la biroul său din Seattle în cea mai mare parte a timpului. V-aş recomanda să încercați să dați de dânsul acolo.

— Am încercat!

Ca şi cum Cameron n-ar fi încercat. Este numărul listat pe afurisitul lor de website.

— Mi-au spus că nu e disponibil.

— Păi, atunci presupun că nu e disponibil.

Vocea lui John Hall este lipsită de inflexiune.

— Dar nu poate fi mereu indisponibil!

Cameron detestă felul în care vocea sa are tendința de a deveni plângăcioasă, aşa cum s-a întâmplat când o implora pe Katie să nu-i arunce lucrurile pe fereastră.

— Vă rog! Este important.

John Hall foşneşte nişte hârtii sau altceva la capătul celălalt al firului. În depărtare, se aude signalul unui tren şi Cameron poate jura că aude acelaşi tren, chiar aici pe ponton. Cum putea fi atât de aproape şi totuşi atât de departe?

În cele din urmă, Hall întreabă:

— Cine spuneați că sunteți?

— Cameron Cassmore. Sunt... din familie.

— Înțeleg. Bine, atunci.

După o pauză lungă, Hall continuă cu o voce prudentă:

— Poate ştiți, domnul Brinks poate fi adeseori găsit la reşedința sa de vară în această perioadă a anului.

— Reşedința de vară? Unde anume?

Hall râde.

— Nu vă pot da pur şi simplu adresa. Cineva din familia dumneavoastră vă poate spune.

Până când să proceseze Cameron asta, apelul s-a terminat deja. Se prăbuşeşte pe o bancă. Cum naiba să găsească el casa de vacanță a cuiva?

Înainte de a-şi strecura telefonul la loc în buzunar, vede răspunsul mătuşii Jeanne: un emoji cu o sticlă de şampanie urmat de: Sunt mândră de tine, Cammy!

Ziua 1 324 de captivitate

Terry a făcut o înlocuire. A schimbat-o pe femeia mai în vârstă cu un model mai nou, după cum ați spune voi, oamenii.

A trecut pe lângă bazinul meu în drum spre interviu. Cu umeri ridicați, palme umede: în mod evident agitat. Când a plecat, mersul lui era fluid, relaxat. Mi-am dat seama că fusese un interviu reuşit.

Ceva în legătură cu felul în care mergea părea... familiar. Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult ocazia să-l studiez, însă a părăsit clădirea prea repede. Presupun că voi avea curând ocazia. În seara asta, poate.

Exact la timp. Noaptea trecută, m-am dus după colț pentru a vedea dacă năpârleau crabii de stâncă, deoarece sunt cei mai delicioşi când cochiliile lor sunt moi. Starea podelelor era, sincer, îngrijorătoare. După ce m-am întors în bazinul meu, am petrecut destul de mult timp adunându-mi mizeria dintre ventuze.

Eu chiar sper ca tânărul să-şi înceapă treaba în seara asta. Crabii de stâncă nu năpârleau încă, însă o vor face mâine. N-am chef de încă o călătorie pe podelele alea dezgustătoare.

În ceea ce o priveşte pe femeia de serviciu de dinainte, pot doar presupune că nu se întoarce. Îmi va fi dor de ea.

O fraieră în privinţa făpturilor rănite

Coloana vertebrală a lui Cameron se simte de parcă ar fi lovit-o cineva cu o bâtă de baseball. Să ciopârţeşti găleţi întregi cu macrou şi să le cari pe toate prin acvariu nu-i o glumă. Mijlocul îi pulsează, simte un nod nasol sub omoplatul stâng şi o chestie enervantă îi tot pocneşte ori de câte ori îşi întoarce capul spre dreapta ca să se asigure, lucru care se întâmplă destul de des, deoarece oglinda de pe partea pasagerului este spartă.

Salteaua nu i-a fost de ajutor. După mai multe nopţi, Cameron n-a mai putut-o suporta. Probabil că proprietarul anterior al autorulotei o folosise drept pisoar. Duhoarea de pipi stătut fusese atât de rea noaptea trecută, încât a tras-o afară şi a aruncat-o pe aleea lui Ethan, alegând să doarmă pe placa unsuroasă de furnir. Cât de rău ar putea fi? gândise el, pe jumătate adormit. S-a dovedit a fi foarte rău. Îmbătrâneşte. Are treizeci de ani, la urma urmelor.

Cel puţin anvelopa şi roata sunt reparate. Au costat doar 700 din cei 800 de dolari pe care îi avea. Presupunând că geanta nu va apărea ca prin magie, trebuie pur şi simplu să tragă de acea ultimă sută până la primul salariu de la acvariu, care va fi în această vineri. Încă trei zile.

Tresărind la alt pocnet al gâtului, face un ultim viraj la dreapta şi opreşte pe strada comercială principală din Sowell Bay, cu câteva magazine. Agenția imobiliară despre care i-a spus Ethan se află chiar în mijloc. Parchează în față şi trece pe lângă un contor vechi care nu arată ca şi cum ar funcționa. Uşa de la intrare emite un sunet anemic de clopoțel, ca o jucărie cu bateriile descărcate, în momentul în care o deschide.

— Pot să vă ajut?

Agenta imobiliară e o femeie între două vârste, cu păr blond oxigenat şi o figură prelungă şi lipsită de expresie.

Cameron se prezintă şi spune că-l caută pe Simon Brinks.

Agenta imobiliară râde şi scutură din cap.

— I-am văzut panourile publicitare, însă nu pot spune că-l cunosc.

— Lucrează în imobiliare şi tu lucrezi în imobiliare. Nu ai cum să mă ajuți să iau legătura cu el?

Cameron aruncă o privire spre plăcuța de pe birou. JESSICA SNELL.

— Mi-ai face într-adevăr o mare favoare, Jess.

— Numele e Jessica! zice ea pe un ton categoric.

Ochii ei se mişcă de colo-colo prin biroul gol. Agățat de perete se află un calendar sponsorizat de un fel de firmă de echipament pentru sporturi extreme, deja schimbat la luna august, care înfățişează o siluetă singuratică într-o barcă cu

vâsle, ce aruncă o undiță deasupra unui lac învăluit în ceață. E abia a doua săptămână din iulie şi nu se ştie de ce întoarcerea prematură a foii calendarului îl enervează la culme.

— Te rog!

Zâmbind dulce, Cameron îşi împreunează palmele.

— Chiar trebuie să-l găsesc.

Agenta strânge din ochi, chipul încrețindu-i-se într-o expresie acră, iar pielea subțire ca hârtia făcând cute ca o mănuşă veche de baseball. Aranjându-şi ochelarii, zice:

— Cine ai spus că eşti?

El se îndreaptă în timp ce-şi spune numele din nou. După un moment de ezitare, adaugă:

— Sunt fiul lui Brinks.

— Fiul lui?

— Probabil. Sau... adică, poate.

Cameron îşi îndreaptă umerii.

— Adică, am un motiv bun să cred că el e tatăl meu.

Jessica Snell ridică o sprânceană.

— Dovezi solide. Am dovezi solide.

— Atunci, nu înțeleg de ce ai nevoie de ajutorul meu.

Agenta ridică din umeri.

— Roagă pur şi simplu pe altcineva din familia ta. Pe mama ta.

— Mama m-a abandonat când aveam nouă ani.

— Dumnezeule! Asta-i îngrozitor.

Ochii i se măresc puțin, maxilarul i se îmblânzeşte. A muşcat momeala. El e pescarul din acea fotografie, iar ea e peştele guppy ce aşteaptă în lac.

— Şi nu prea mai am alte rude, ştii?

La asta Cameron îşi încrucişează degetele la spate. Cu siguranță mătuşa Jeanne ar înțelege, dată fiind situația, nevoia acestei mici denaturări a adevărului.

Jessica Snell încuviințează şi în ochi i se citeşte mila.

— Deci, mda. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata, continuă Cameron. Mama ne-a ținut departe unul de celălalt.

Ei bine, chiar a făcut asta, nu-i aşa? În orice moment, în timpul celor nouă ani petrecuți alături de Cameron, ea ar fi putut să-i spună ceva, orice, despre tatăl lui. Şi, în orice moment, de atunci încoace, ea ar fi putut da de el. Cel puțin să facă o încercare de a repara porcăria pe care o făcuse. Cel puțin să fie disponibilă, pentru ca el să-i pună întrebarea. Deci, da, e adevărat. Ca atâtea alte lucruri, aceasta este vina maică-sii. Dacă ea n-ar fi fost o epavă, poate Simon, sau oricine o fi tatăl său, dacă nu e tipul din fotografie, ar fi rămas prin preajmă.

Snell îşi muşcă buzele subțiri şi aruncă repede o privire dintr-o parte într-alta, de parcă se pregăteşte să se comporte greşit.

— Uite care-i treaba. N-am putut ajunge la convenția regională anul ăsta.

Cu un pufăit, precizează:

— Adică, aş fi putut, eram chiar înregistrată, dar fiică-mea a avut un recital de pian şi, deşi convenția este cel mai mare târg comercial din zonă, este dificil să jonglezi cu toate lucrurile astea, ştii?

Cameron aprobă cu fermitate din cap, ca şi cum empatizează profund cu această dilemă. Privind în jos, el observă un prespapier din ceramică pe biroul Jessicăi, o broască verde cu înfățişare severă. La bază, cu un scris jucăuş, scrie: NICIUN MASCUL NU E ACCEPTAT AICI. Mătuşa Jeanne ar fi de acord.

Agenta îşi ridică din nou ochelarii. De ce nu şi-i ajustează în aşa fel încât să-i stea fixați? E o reparație uşoară cu ajutorul unei mici şurubelnițe.

Ea continuă:

— Bun, deci convenția asta. Am ratat-o, însă sunt sigură că Brinks a fost. El trăieşte pentru lucrurile astea, din ce am auzit. E un fan al băuturilor gratuite, aşa umblă vorba.

Face un gest care vrea să însemne că lui Brinks îi place să bea.

Rezistând impulsului de a-şi trece degetul peste spatele rotunjit al broaştei de ceramică, acoperit cu un strat de praf, Cameron încuviințează iarăşi tacit.

— În fine, organizatorii trimit o listă cu participanții tuturor celor înregistrați. L-aş putea căuta acolo.

— Serios, mulțumesc! Ar însemna atât de mult pentru mine!

Zâmbetul lui Cameron se lățeşte şi obrajii lui Snell se înroşesc uşor.

— Ia loc. Îmi ia un minut să scot lista aia.

În timp ce Snell dispare într-o încăpere din spate, Cameron ia loc. O scenă începe să i se deruleze în minte: un bărbat cu părul sur într-un costum bine croit invitându-l la un bar lustruit din mahon, chemând un barman. Ar trebui să cunoşti ce înseamnă viața bună, fiule, zice bărbatul, sprijinindu-şi un cot de barul lucios, în timp ce loveşte uşor cu mâna locul de lângă el, căptuşit cu o pernă dintr-o impecabilă piele de culoare vişinie, spre deosebire de scaunele tari de la Dell's; are o gropiță în obrazul stâng, aceeaşi pe care o are şi Cameron, care simte că puțin în interiorul lui clocoteşte, e pe cale să se reverse şi îi ia puțin timp să-şi dea seama că e un cocktail amețitor de bucurie şi uşurare. Un lichid auriu este turnat în surdină în două pahare; coniac poate sau whiskey de primă clasă, ca acela pe care-l avea Ethan. Băutura se revarsă peste nişte cuburi de gheață supradimensionate şi bărbatul e pe cale să-l bată cu afecțiune pe spate când...

Ding-dong!

Îşi întoarce capul brusc şi vede o fată stând în picioare, cu pumnii încleştaţi, chiar în faţa uşii agenţiei imobiliare. Are părul ud fleaşcă. Este sexy, evident cea mai atrăgătoare pe care a văzut-o în Sowell Bay. Cumva, expresia ei furioasă o face şi mai sexy.

Fata strigă:

— Jess! într-un mod plictisit şi exasperat care-l face pe Cameron să creadă că asta se întâmplă adesea.

Încă admirând-o pe intrusă, se felicită că a ghicit corect numele de alint al agentei.

Îşi îndreaptă degetul mare înspre încăperea din spate.

— E acolo, în spate.

— Bine. Ai idee când se va întoarce?

Vocea ei este plină de nerăbdare. Îşi încrucişează braţele peste piept, lucru care face să i se adune sânii mici, însă obraznici, în decolteul maioului şi într-o clipă Cameron se pomeneşte foindu-se în scaun, de parcă ar avea doisprezece ani. Dar, pe bune, sunt trei săptămâni de când s-a despărţit de Katie.

Îşi încleştează maxilarul.

— Habar n-am. Curând.

— Ce face?

— Îî, mă serveşte pe mine. Clientul... ei.

Fata scoate un hohot de râs şi face un pas către el. Miroase a cremă de protecție solară.

— Tu eşti un client?

— De ce n-aş fi?

— Oh, nu ştiu. Poate pentru că Jessica Snell vinde case de multe milioane de dolari? Tu puți mai rău decât toaleta unui stadion în a patra repriză a unui meci de-al echipei Seahawks. De asemenea, ai ceva maro – care, sincer, sper pentru binele tău să fie ciocolată – pe bărbie.

Mâna lui Cameron zboară repede spre față, amintindu-şi de batonul cu proteine învelit în ciocolată pe care-l mâncase la micul-dejun. Cu greu găseşti o afurisită de oglindă funcțională în autorulotă. De unde să fi ştiut?

— În regulă, deci nu sunt aici să cumpăr o proprietate, însă Jess mă ajută cu ceva.

— Mă rog, mormăie ea.

Fata îşi trece o mână prin părul ud leoarcă, apoi îşi ridică pletele ondulate de pe gât, scoțând la iveală un şnur roz de costum de baie, înnodat la ceafă.

Îşi îndreaptă bărbia înspre încăperea din spate şi strigă iarăşi:

— JESS!

— Doamne, Dumnezeule, Avery!

Snell traversează cu paşi mari holul, cu chipul încă o dată încruntat.

Avery nu se ascunde după deget.

— Iar ai stricat apa caldă.

— Am scăzut temperatura la boiler.

— La ce temperatură, subpolară?

— Încerc pur şi simplu să reduc factura la utilități.

— Mai bine aş da câțiva dolari în plus la gaze, decât să-mi înghețe fundul în duş!

Fată. Duş. Cameron încearcă să invoce altă imagine, efectiv altceva, şi aterizează pe problema cu chlamydia din parcul de rulote Welina.

Jessica Snell îşi pune mâinile în şolduri.

— Păi, cei mai mulți oameni nu-şi fac duş la locul lor de muncă.

— Ei, haide, zice Avery, cu un hohot de râs înțepat. Ştii că vâslesc dimineața şi fac duş înainte de a deschide prăvălia. Pur şi simplu mi-a înghețat fundul.

Jessica Snell îşi îndreaptă bărbia spre femeia mai tânără despre care Cameron deja a dedus că are legătură cu prăvălia de alături. Îşi aminteşte că văzuse un magazin specializat în paddleboarding acolo. Snell strâmbă din nas în timp ce zice:

— Nicăieri contractul de închiriere nu garantează o sursă nesfârşită de apă caldă.

— Presupun că se bazează că vecinii sunt persoane decente.

Avery îi azvârle lui Cameron o privire plină de speranță, de parcă e posibil să intervină eroic în numele ei.

Dar e vorba despre hârtia aia din mâna agentei: o hartă, poate, către ratatul de taică-său. El ridică imparțial din umeri.

Avery se uită urât la Cameron, apoi îi aruncă o privire chiorâşă lui Snell.

— Mă rog. Voi plăti în plus. Ține boilerul la temperatură mai mare.

Cu un iz de parfum de cocos şi alt sunet enervant de clopoțel, pufăie enervată trântind uşa biroului.

— Scuze!

Un zâmbet nervos se întinde pe chipul agentei.

— Nu-ți face griji!

— Ei bine, veşti bune. Am găsit o adresă a lui Simon Brinks.

Înmânându-i hârtia, ea adaugă în şoaptă:

— Succes şi mă voi ruga pentru tine! Sper ca întâlnirea cu tatăl tău să fie plină de bucurie.

Cameron îi mulțumeşte din nou şi îşi vâră hârtia în buzunar.

— Era ciocolată.

Cameron traversează micul trotuar către locul unde Avery aranjează un panou de tip sendviş în faţa magazinului cu articole de paddleboarding sau ce o mai fi şi locul ăsta.

— Ce?

Ea mijeşte ochii la el, ridicând o mână pentru a se feri de lumina strălucitoare a dimineții.

— Chestia aia de pe faţa mea. Nu era rahat. Era ciocolată.

— Mulțumesc că m-ai informat.

Vocea ei e seacă.

— Păi, păreai foarte interesată de starea mea acolo înăuntru.

— Bine.

Ea îşi scutură mâinile de praf şi se îndreaptă cu paşi mari către uşa deschisă a magazinului. SOWELL BAY PADDLE SHOP, zice sigla de pe uşa de la intrare. În timp ce o urmează înăuntru, e întâmpinat de nişte şiruri ordonate de plăci înalte şi groase aşezate pe o parte a încăperii şi de nişte caiace-canoe din plastic aşezate unele peste altele şi sprijinite de peretele opus.

— Adică, nu sunt vreun ciudat, insistă el.

Dar se comportă, într-un fel, ca un ciudat şi nu pare să se poată abține. Şi afurisita aia de saltea! Probabil chiar miroase a pipi. Se trage un pas înapoi, lăsând şi mai multă distanță între el şi spatele pantalonilor scurți ai lui Avery, care îi vin perfect.

Ea se întoarce pentru a-l privi cu un chip lipsit de expresie.

— Te pot ajuta să găseşti ceva sau...?

— Poate arunc pur şi simplu o privire pe aici.

— Bine. Aruncă o privire mai departe. Dar nu strica nimic.

— Da' ce sunt eu, un țânc?

Avery zâmbeşte cu superioritate.

— Ai ciocolată pe toată fața şi miroşi de parcă ai făcut pipi în pantaloni. Dacă te simți cu musca pe căciulă...

— Bine, nu voi atinge nimic. Îl poți asigura pe şeful tău că inventarul nu va fi murdărit de mizeria mea.

— Eu sunt şefa.

Ea înalță capul.

— Asta e prăvălia mea.

Cameron deschide gura, însă, spre surprinderea lui, nu poate găsi o replică. Nu poate fi cu mult mai mare decât el. Tot ce are el pe numele său e o autorulotă dezgustătoare, pe când ea are o prăvălie întreagă.

— Uite ce e, cunosc genul tău.

Acum, vocea ei trădează o oarecare tensiune. Îşi încrucişează braţele strâns.

— Nu ştiu ce urmăreşti, însă ai păcălit-o pe Jess să-ţi facă o favoare. Ştiu asta.

— De ce-ţi pasă? Nu aveţi chiar o relaţie de bună vecinătate.

— Îmi pasă pentru că nu suport fustangiii.

Avery îl studiază din cap până-n picioare.

— Şi cine eşti tu mai exact? Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

— Încercam doar să obţin ajutorul unei agente imobiliare, zice Cameron, apoi după o pauză adaugă: încerc să-l găsesc pe taică-meu.

— Aa!

Vocea lui Avery se mai îmblânzeşte puţin şi braţele i se relaxează de-o parte şi de alta a corpului, lucru care face ca vederea spre pieptul ei mic şi spectaculos să se îmbunătăţească. Ea trage aer în piept.

— Scuze! Nu am vrut să fiu agresivă. Ziua asta a început prost.

— Cunosc sentimentul, crede-mă!

Cameron zâmbeşte şi Avery se înmoaie şi mai mult, întinzând mâna pentru a o cuprinde pe a lui în timp ce el se prezintă. Când îi dă drumul la mână, gâtul lui scoate încă o trosnitură gen os pe os.

Avery tresare la auzul sunetului.

— Au! Eşti bine?

— Mda, cred că da. Am dormit prost noaptea trecută.

Regretă cuvintele de îndată ce îi ies pe gură. Asta trece drept replică de agățat când ai treizeci şi ceva de ani? Să te plângi în legătură cu durerile de spate? Bineînțeles, nu adaugă faptul că sursa beteşugului său este cea mai nasoală autorulotă din lume. O lumină caldă se strecoară prin fereastra prăvăliei, în timp ce soarele continuă să urce pe cerul dimineții. Lui Cameron îi trece prin minte că ar fi trebuit să spele salteaua în această dimineață, înainte de a pleca; s-ar fi putut usca la căldura de peste zi. De ce aceste lucruri nu-i trec niciodată prin minte la momentul potrivit?

— Atunci, ai gâtul înțepenit. Am ceva pentru asta. Doar o clipă.

Avery se lasă în jos în spatele tejghelei şi reapare o secundă mai târziu dându-i un mic recipient. E un fel de cremă, cu o etichetă de preț de culoare portocaliu-deschis, lipită de capac: 19,95 dolari.

— E complet naturală, explică ea. O folosesc ori de câte ori o şedință lungă pe placă îmi provoacă dureri.

Cameron simte cum i se ridică o sprânceană. Douăzeci de dolari pentru „vaselină organică”. Schițează un zâmbet stins.

— Mersi, dar nu!

— E din partea casei.

— Serios, sunt în regulă!

— Nu vrei să o iei, pur şi simplu?

Un zâmbet sincer se iveşte pe chipul lui Avery în timp ce împinge micul recipient înspre el.

— Sunt o fraieră când vine vorba de făpturile rănite.

Când Cameron iese din magazin ceva mai târziu, gâtul îi e alunecos de la balsamul scump, iar numărul lui Avery e salvat în telefonul său.

Ethan stă pe veranda din faţa casei în momentul în care Cameron parchează pe alee. Cameron se îndreaptă spre casă, foarte conştient de zâmbetul prostesc care-i e întipărit pe chip.

— Te-a sunat cineva acum puţin timp, zice Ethan. De la o companie aeriană. A lăsat un număr să suni când ajungi acasă.

— Mulţumesc, Ethan!

Pulsul lui Cameron creşte. Geanta lui. Bună treabă că a adăugat numărul telefonului fix al lui Ethan în reclamaţia lui, ultima dată când a verificat statutul bagajului. Bateria telefonului său ţine cam două secunde în prezent. Gândul de a-şi înlocui telefonul iese din discuţie, însă cu punguţa cu bijuterii pe drum şi o slujbă, o să caute noul model care a fost lansat în această primăvară, cel cu şase camere sau aşa ceva. Ăla care poate, efectiv, să pregătească cina în locul tău.

Încă zâmbind, intră în autorulotă şi formează numărul.

— Serviciul de bagaje JoyJet, răspunde o femeie, părând oricum numai veselă nu.

Cameron îi dă numărul reclamației.

— Deci când îmi aduceți bagajul?

— O clipă, domnule.

Ea tastează ceva, iar minutele de aşteptare par ore. Tastele răsună în difuzorul telefonului: clic-clic-clic. Oare scrie un roman? În cele din urmă, spune:

— Da, v-am găsit într-adevăr articolul pierdut.

— Minunat. Aveți nevoie de adresa mea?

— Domnule, mi-e teamă că articolul dumneavoastră este în Napoli[6].

— Naples... Florida?

— Napoli, Italia.

— Italia?

Vocea lui Cameron urcă cu o octavă. Dar JoyJet are zboruri către Italia?

— Stați o clipă, domnule... Dați-mi voie să verific ceva.

---

[6] În engleză, Naples.

Loviturile pe tastatura femeii sună şi mai agresiv acum, într-un fel.

— Ah, înțeleg ce s-a întâmplat. Cumva, bagajul dumneavoastră a fost transferat la unul dintre partenerii noştri europeni.

Ea scoate un mic fluierat.

— Uau, asta e destul de îngrozitor, chiar şi pentru noi.

— Mda, credeți?

Cameron se străduieşte să-şi păstreze vocea calmă.

— Deci cum îl recuperez? Am nişte... lucruri înăuntru care sunt... importante.

— Domnule, noi sfătuim toți pasagerii să scoată toate lucrurile de valoare înainte de check-in...

— Dar n-am avut de ales!

Cameron explodează.

— M-au pus să-mi dau bagajul la cală chiar la îmbarcare, împreună cu un milion de alte persoane, deoarece compartimentele voastre de bagaje au dimensiunea unor cutii de chibrituri. Oare cei care vă proiectează aeronavele au idee cum arată o valiză obişnuită?

După o pauză lungă, agenta zice:

— Domnule, o să vă transfer la biroul partenerului nostru european care vă va atribui un alt număr de reclamație. Pot

începe procedura aici, apoi vă voi face legătura. Dacă mi-ați putea spune numele dumneavoastră de familie...

Epitaf şi pixuri

Ziua Tovei începe devreme. Are multe lucruri de rezolvat.

Mai întâi, conduce până în centru şi îşi parchează hatchback-ul, ceea ce nu e o sarcină uşoară din cauza unei enorme autorulote rablagite care ocupă două spații între agenția imobiliară şi prăvălia cu plăci de paddleboarding de alături. Care blochează vizibilitatea traficului din sens opus. Nu că e cine ştie ce trafic din sens opus în centrul Sowell Bay la ora 9 dimineața într-o zi de joi, dar nu strică să fii atent.

Aruncând o ultimă privire încruntată şi deranjată către vehiculul masiv, se îndreaptă spre destinația sa. Jessica Snell îşi înclină curioasă capul în momentul în care Tova intră pe uşă.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Sullivan?

— Aş spune că da.

Tova îi recită calm explicația pe care a repetat-o, apoi părăseşte agenția imobiliară treizeci de minute mai târziu cu o programare ca agenta imobiliară să vină la o vizionare preliminară a casei în această după-amiază.

Apoi o ia în jos pe stradă până la bancă. Aplicația Charter Village solicită o scrisoare bancară şi o copie a soldului contului. Pentru a se asigura că îşi permite asta, presupune Tova. Îşi doreşte ca ei s-o creadă pe cuvânt că finanțele nu vor fi o problemă. Conturile ei de la Banca Comunitară din Sowell Bay au fost mereu solide; suma substanțială pe care o primise din averea mamei sale nu prea fusese atinsă în toți aceşti ani. Tova nu avusese niciodată nevoie să cheltuiască mult.

În timp ce deschide uşa băncii şi păşeşte în holul care miroase a cerneală proaspătă şi bomboane mentolate, ca de obicei, îi trece prin minte că Lars trebuie să fi folosit aproape toată partea sa din moştenire cu şederea la Charter Village. Când avocatul urmărise masa succesorală, mai erau doar câteva sute de dolari. La drept vorbind, Lars lăsase în urmă doar un halat. Pentru o clipă, ezită. Este, într-adevăr, un stil de viață extravagant cel promovat de Charter Village. Nu-i genul ei. Dar măcar e curat. Iar Lars locuise acolo mai bine de un deceniu. Cotizațiile lunare se înmulțesc.

— Mulțumesc, Bryan, îi spune ea casierului care-i înmânează cecul cu o foarte uşoară ridicare din sprânceană.

Tatăl lui Bryan, Cesar, obişnuia să joace golf cu Will. Se întreabă dacă Bryan îi va telefona să-i spună despre tranzacția de astăzi.

Ia decizia să nu-i pese. Astfel de lucruri se vor întâmpla. Oamenii vor vorbi. Oamenii din Sowell Bay vorbesc mereu. Următoarea ei oprire e acasă la Janice Kim. Fiul lui Janice are un scanner modern şi, când Tova sunase în această dimineață să întrebe dacă ar putea trece pe acolo pentru a-l folosi, Janice fusese imediat de acord.

— Mai rezişti?

Janice îşi coboară ochelarii, privind cu scepticism gheata Tovei. Tova nu e cunoscută pentru solicitarea unor vizite inopinate.

— Bineînțeles. De ce întrebi?

Vocea Tovei rămâne egală. Aplicația solicită o copie a permisului de conducere, însă când îi spune asta prietenei sale, nu detaliază şi pentru ce anume îi trebuie documentele.

Janice o ajută să-şi scaneze permisul şi îi arată ce butoane să apese pe scanner. Când termină, o întreabă:

— Vrei să rămâi la o cafea?

Tova anticipase acest lucru. Inclusese în programul ei o întârziere la Janice.

O oră mai târziu, după ce pleacă de la Janice, Tova conduce până în Elland. Ar fi o călătorie scurtă de zece minute dacă ar lua-o pe autostrada interstatală, însă, ca de obicei, Tova o ia pe drumuri secundare. După o jumătate de oră soseşte la magazinul listat în rubrica „Fotografii tip paşaport” din cartea de telefoane a districtului Snohomish. Aplicația solicită două astfel de fotografii şi, pentru că nu şi-a făcut niciodată un paşaport, Tova nu deține astfel de lucruri.

O femeie tânără, cum nu se poate mai plictisită de slujba ei, o ghidează pe Tova să stea lipită de un perete alb şi o instruieşte să-şi scoată ochelarii, lucru pe care-l face fără să protesteze, ținându-i în mână şi mijind ochii către aparatul de fotografiat în timp ce acesta se declanşează de două ori.

— Vă costă 18,50 dolari, zice funcționara, înmânându-i un mic plic cu două fotografii pătrate şi nezâmbitoare vârâte înăuntru.

— Optsprezece dolari?

— Şi 50 de cenți.

— Doamne, Dumnezeule!

Tova scoate o bancnotă de 20 de dolari din portofel. Cine ar fi crezut că două fotografii micuțe ar putea costa atât de mult?

Ultima ei misiune o aduce înapoi în extremitatea nordică a Sowell Bay, la o distanță de aproape o oră de Elland, la cimitirul Fairview. După-amiaza a devenit minunată şi porțile sunt larg deschise, ca nişte brațe primitoare sub cerul limpede şi lipsit de nori. O potecă şerpuieşte în iarbă: curbe line încoace şi încolo, fără nicio linie dreaptă. De parcă cineva le-ar fi proiectat special ca mersul să fie cât mai lin posibil. Gazonul e fără cusur, tuns cu meticulozitate în jurul pietrelor funerare identice.

Îngenunchează pe iarbă, atingând cu mâna contururile literelor care compun inscripția. Piatra netedă şi lustruită e caldă sub degetele ei, scăldându-se în soarele fierbinte de iulie. WILLIAM PATRICK SULLIVAN: 1938–2017. SOȚ, TATĂ, PRIETEN.

Când îi trimisese textul administratoarei Parcului Memorial Fairview, femeia avusese tupeul să întrebe dacă era sigură că nu voia să adauge mai multe. Pachetul includea până la 120 de caractere, explicase ea, iar Tova folosise doar

jumătate. Însă, uneori, mai puțin înseamnă mai mult. Will era un om simplu.

Lângă piatra funerară a lui Will se află a lui Erik. Tova nu voise niciuna; Will insistase. Mereu o deranjase că pomenirea lui Erik are loc aici, în acest câmp plin de iarbă, în timp ce trupul său n-a părăsit niciodată marea. Însă piatra se află aici, cu literele sale excesiv de pretențioase care spun ERIK ERNEST SULLIVAN. Persoana pe care o desemnase Will să se ocupe de acestea nici măcar nu se sinchisise să-i scrie numele corect. Numele de fată al Tovei, Lindgren, ar trebui să fie al doilea nume de familie al lui Erik. Ea se imaginase mereu furând piatra funerară a lui Erik şi azvârlind-o de pe marginea pontonului, însă nimeni nu poate face astfel de lucruri, bineînțeles.

Cea de-a treia piatră din rând este nescrisă, destinată pentru ea. Există o serie de întrebări în aplicație şi în legătură cu asta. Dorințe, preferințe. Menite să fie o completare a aranjamentelor legale, bănuieşte Tova. Ea şi-a exprimat clar preferințele în testament, bineînțeles, însă dacă insistă cineva asupra unei slujbe de înmormântare? Ar putea-o vedea pe Barb, în special, făcând o astfel de cerere. Tova trebuie să abordeze subiectul cu ea înainte de a pleca. Un semn de identificare va fi în regulă, însă preferă să nu aibă slujbă de înmormântare.

Nişte voci plutesc pe deasupra gazonului. Se întoarce şi o vede pe doamna Kretch urcând pe alee. Dumnezeule, femeia aia trebuie să aibă vreo nouăzeci şi ceva de ani! Însă se descurcă destul de bine, după câte se vede. A adus-o şi pe strănepoata ei astăzi, o fetişcană cu picioare lungi şi drepte ca nişte andrele.

— Bună ziua, doamnă Sullivan! zice strănepoata în timp ce trec pe lângă ea.

Bătrâna doamnă Kretch încuviințează, ochii săi întâlnindu-i pe cei ai Tovei suficient de mult timp pentru a transmite o expresie de milă.

— Bună ziua! răspunde Tova.

Strănepoata are un coş atârnat pe umărul ei slăbănog. Femeile se opresc peste şase parcele şi întind o pătură pentru picnic. Tova surprinde un iz de pui cu mirodenii în timp ce ele se instalează. Apoi amândouă stau de vorbă cu răposatul cap de familie, fără a da niciun semn că, de fapt, stau de vorbă cu gazonul bine întreținut şi cu piatra funerară cenuşie şi rece. Un monolog cu neantul însuşi.

Tova nu vorbise niciodată cu voce tare cu mormântul lui Will. De ce ar face-o? Trupul lui obosit şi bolnav, transformat în țărână dedesubt, nu poate auzi. Trupul canceros nu poate răspunde. Nu reuşeşte să o imite pe Mary Ann Minetti care păstrează cenuşa soțului ei într-o urnă pe şemineu şi conversează zilnic cu el. Mă poate auzi din cer, zice mereu Mary Ann, la care Tova încuviințează pur şi simplu, deoarece îi aduce alinare prietenei ei şi nu face rău nimănui. La fel e şi cazul familiei Kretch. Deci de ce vederea lor flecărind cu răposatul de parcă ar sta aşezat pe pătura lor în carouri roşii şi albe, sorbind din limonadă împreună cu ele, o face să-şi dorească să fie invizibilă?

Însă există o primă dată pentru orice. Femeile Kretch se ridică în cele din urmă şi strănepoata schițează un semn obosit din mână, în timp ce se îndreaptă spre ieşire, umbrele lor lungindu-se în soarele după-amiezii. Tova ar

trebui să termine cu asta, cu lucrul pe care a venit să-l facă aici. Îşi concentrează atenţia asupra pietrei funerare a lui Will şi îşi trece limba peste buze. Apoi, cu o voce joasă, zice:

— Vând casa, dragule.

Îşi plimbă un deget pe conturul pietrei funerare, de parcă asta ar fi putut să-i aducă lacrimi în ochi.

În acea seară, după turul casei făcut de Jessica Snell şi după o cină constând dintr-o tocăniţă reîncălzită, ea îşi organizează documentele strânse pentru aplicaţie.

Zece minute mai târziu, e din nou în maşină. Primul rând de instrucţiuni o oprise. Vă rog să completaţi cu cerneală neagră. Deci încă un drum azi, pentru a cumpăra un pix negru potrivit. După ce încercase toate ustensilele de scris, hotărâse că niciuna nu conţinea cerneală neagră. Un ochi scrupulos ar fi putut concluziona că cele mai promiţătoare mostre erau, de fapt, gri-închis.

— Tova! Bună seara, iubire! strigă Ethan Mack din restaurantul Shop-Way, unde şterge mesele.

— Bună, Ethan!

Chiar în faţa rafturilor de băcănie, sunt expuse diverse mărunţişuri, inclusiv pixuri. Ea studiază opţiunile: pix cu gel sau cariocă? Gel sau pix cu mină?

Ethan îşi vâră cârpa în buzunarul şorţului şi vine agale, strecurându-se la postul său din spatele casei de marcat.

— Ce-ți mai face piciorul beteag?

Tova se sprijină în baston. Singura ei concesie.

— Se vindecă aşa cum era de aşteptat, mulțumesc!

— Mă bucur să aud asta! Medicina modernă e genială, nu? Te poți imagina trăind pe vremea oamenilor cavernelor? Îți suceai o gleznă şi te lăsau în urmă, ca să te mănânce dinozaurii!

Tova ridică o sprânceană. El nu poate vorbi serios. Dinozaurii n-au trăit niciodată concomitent cu aşa-numiții oameni ai cavernelor sau cu alți oameni. I-au despărțit şaizeci şi cinci de milioane de ani. Dar, poate, Ethan n-avusese niciodată ocazia să afle asta. Tova, ca orice mamă de băiețel, primise o educație temeinică despre dinozauri când Erik era mic. La un moment dat, el consultase atât de multe cărți despre dinozauri, încât biblioteca îi suspendase Tovei abonamentul.

Ethan se aşază, părând ruşinat.

— În fine. Te ajut să găseşti ceva?

— Am nevoie de un pix negru.

— Un pix? Nu te voi lăsa să plăteşti pentru un amărât de pix! Uite!

Pescuieşte unul de după ureche, unde trebuie să se fi ascuns în masa stufoasă a părului său roşcat.

— Deşi nu-mi aduc aminte dacă e albastru sau negru.

Mâzgăleşte o bucată de hârtie de lângă casa de marcat. Vârful limbii i se iveşte între buze în timp ce se concentrează.

— Mulțumesc, însă le voi lua pe astea. Şi îmi face plăcere să plătesc pentru ele.

Tova pune un pachet cu două pixuri clasice pe tejghea.

Pixul lui Ethan începe să coopereze, producând o încâlceală de urme pe bucata de hârtie.

— Ei! Ăsta e albastru, oricum. Dar poți să-l iei de rezervă. Niciodată nu ai prea multe pixuri.

I-l oferă.

Tova chicoteşte.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord! Înainte să moară, Will obişnuia să le şterpelească din restaurant şi de pe la ghişeele băncilor. Sertarul nostru cu mărunțişuri era mereu doldora de ele.

— Da, nu mă surprinde. Cred că e posibil să mă fi uitat în altă parte în timp ce a plecat cu un pix sau două de la restaurant, de-a lungul anilor. Obişnuia să vină aici, să-şi ia un sendviş şi să citească o carte de vreo două ori pe săptămână, însă sunt sigur că ştii asta.

Zâmbetul de pe chipul Tovei zăboveşte acolo o lungă perioadă, de parcă ar fi nesigur dacă să se şteargă sau nu. În cele din urmă, zice pe un ton cald:

— Da, îi plăcea într-adevăr să plece de acasă. Mulțumesc că n-ai chemat autoritățile din cauza pixurilor.

Ethan dă din mână.

— Era un tip de treabă Will Sullivan.

— Da, era.

— Bine, atunci.

Ceva din vocea lui Ethan îi aminteşte Tovei de un sufleu care a început să se dezumfle.

— Presupun că n-ai nevoie de ăsta.

El vâră pixul pe care i-l oferise în buzunarul şorțului.

— A fost o ofertă foarte amabilă. Însă formularul specifică în mod expres să se folosească cerneală neagră.

— Un formular?

Ethan păleşte şi tonul îi devine neîncrezător acum.

— Ce fel de formular e acela, iubire?

— Un formular de înscriere, răspunde ea pe un ton neutru.

— Ştiam eu!

Lui Ethan îi tremură maxilarul.

— O faci. Te muți în acel... cămin. Tova, iubire! Acel loc! Este... nu tu!

— Poftim?

Ethan îşi trage nasul.

— Ceea ce vreau să spun este că nu e destul de bun pentru tine.

— Charter Village e unul dintre cele mai bune centre din stat.

— Dar casa ta e Sowell Bay.

Spre groaza Tovei, ochii i se umezesc şi o înțeapă. Ea îşi împinge maxilarul în față, dorindu-şi ca lacrimile să dispară. Pe un ton neutru, explică:

— Domnule Mack, sunt o persoană practică şi aceasta este o soluție practică. Nu sunt o femeie tânără. Sunt, ei bine...

Privirea îi alunecă spre gheată. Ethan îi urmează privirea şi Tova ar putea jura că, sub barba sa lungă, bărbia îi tremură. Aşază o mână pe brațul lui pistruiat, perii țepoşi gâdilându-i palma. Pielea lui e surprinzător de caldă.

— Nu mă mut chiar în acest minut, Ethan.

Practic, acest lucru e adevărat. Va dura ceva timp până ce casa va fi vândută. Până când Charter Village va analiza extrasele de cont, fotografiile de 18 dolari şi formularele completate cu cerneală neagră.

— Da, e tot ce spune Ethan.

— Şi e planul corect, adaugă ea. Cine altcineva va avea grijă de mine?

Întrebarea rămâne atârnată în aer un timp îndelungat. În cele din urmă, Ethan zice:

— Ei bine, e un formular important. Nu ai nevoie de pixurile alea, atunci.

Dă din cap spre pachetul cu cele două pixuri.

— Alea sunt porcării.

După ce trece cu degetul de-a lungul vitrinei, scoate un pachet diferit, cu un logo mai pretențios.

— Uite un model Cadillac.

— Îl iau, atunci. Mulțumesc!

— Cu plăcere, iubire!

Ea îşi drege glasul.

— Cât costă?

El flutură din mână.

— După cum am spus. Nu te voi lăsa să plăteşti pentru un pix. E din partea casei.

— Nu, nu!

Pentru a doua oară astăzi, Tova scoate o bancnotă de 20 de dolari din portofel.

— Scanează-l mai târziu şi păstrează restul. Pentru că mi l-ai recomandat. Mulțumesc!

— Dacă vrei să-mi mulțumeşti, i-o trânteşte Ethan, poate ai face bine să mi te alături la o ceaşcă cu ceai cândva.

Tova îngheață.

— Ceai? Aici?

Tova aruncă o privire spre restaurant.

— Ei bine, nu aici. Ceaiul de aici e o porcărie, ca să fiu cinstit. Însă ar putea fi aici dacă vrei. Încă nu m-am gândit la partea asta.

Ethan îşi muşcă buza de jos şi bate cu degetele sale groase în casa de marcat.

— În altă parte, atunci? Sau deloc, poate. Nu contează. O idee naşpa.

— N-a fost o idee naşpa.

Tova e uimită să audă că îi iese pe gură un asemenea cuvânt. Aşa a deprins Janice exprimarea aia de serial de comedie? Şi înainte de a se putea opri se pomeneşte răspunzând:

— Cu siguranță putem lua ceaiul cândva. Sau o cafea, poate.

Ethan scutură din cap.

— Voi, suedezii, şi cafeaua voastră!

Tova simte că roşeşte, întrebându-se dacă ar trebui să facă o glumă despre faptul că el e scoțian, însă, înainte de a găsi

una, el îi dă o bucată de hârtie, aceeaşi pe care mâzgălise. Pe spatele acesteia, cu cerneală albastră, îşi scrisese numărul de telefon.

— Sună-mă, iubire! Vom aranja ceva. Înainte să... pleci.

Tova încuviinţează, apoi o şterge din magazin, uluită de cât de dificil a devenit brusc să respire normal.

Acum e trecut de ora 10 şi lumina naturală s-a scurs în cele din urmă din cer. În drum spre casă, Tova face un viraj neplanificat.

Mai are încă o treabă de făcut astăzi.

Parcarea acvariului e goală, cu excepţia autorulotei rablagite, aceeaşi care era parcată în faţa agenţiei Jessicăi Snell mai devreme. Probabil proprietarul e pescar. Ea studiază atent pontonul, căutând cu privirea vreo siluetă cu undiţă în mână, însă acesta e gol.

Şchiopătând până la uşa de la intrare, face o pauză. Terry îi interzisese să vină să facă curăţenie, evident, însă nu-i dăduse în mod expres instrucţiuni să nu-şi folosească cheia pentru o vizită de curtoazie. De fapt, când încercase să-i dea cheia înapoi, el insistase să o păstreze, lucru pe care ea îl interpretase nu doar ca pe o dovadă de încredere, ci şi ca pe un angajament faţă de reziliența ei. Te vei întoarce înainte de a-ţi da seama, zisese Terry.

Aceeaşi forţă care o condusese astăzi la mormântul lui Will o adusese şi aici. Pentru a... comunica. Pentru a înştiința caracatița în legătură cu planul ei de a se muta în Charter

Village. Deşi nici Will şi nici Marcellus – caracatița – nu o pot înțelege, amândoi merită să ştie. Şi, mai puțin urgent, e posibil s-o conducă la o soluție în legătură cu încurcătura în care s-a băgat cu Ethan Mack şi ceaiul lui. Dacă nu cumva ar trebui să țină chestia asta pentru sine; poate că, dacă se preface că nu s-a întâmplat deloc, invitația va dispărea pur si simplu? Poate, efectiv, să vadă cum ochiul viclean şi cunoscător al lui Marcellus o va privi scrutător, cum tentaculul lui cu ventuze aliniate se va legăna, dojenind-o. Tova plescăie din limbă dezaprobator față de propriul său comportament. Prefăcându-se că stă de vorbă cu o ființă lipsită de conştiință. E de zece ori mai rea decât Mary Ann Minetti şi bătrâna doamnă Kretch, laolaltă.

Uşa se deschide. Lăsând totul deoparte, trebuie să recunoască faptul că e curioasă în legătură cu felul în care locul a fost întreținut, din punct de vedere igienic, în absența ei.

Îşi ține răsuflarea, pregătită să vadă gresia murdară şi geamurile pătate, însă, spre uimirea ei, lucrurile arată decent. Tipul ăsta pe care Terry l-a adus să o înlocuiască se descurcă bine. Asta o dezamăgeşte întrucâtva, căci îşi dă seama cu regret că nu e indispensabilă. Dar, în general, lucrurile au luat o întorsătură bună. De mai multe ori, gândul că acvariul va fi curățat într-o manieră necorespunzătoare o făcuse să ia o pauză de la planurile ei de a se muta. Poate acest tip va rămâne după plecarea Tovei.

Înaintând pe hol spre bazinul caracatiței, se deplasează cât poate de discret cu gheata ei blestemată. Lucru care nu e necesar, deoarece e singura ființă umană de aici. Saluturile şoptite înspre vechii ei prieteni, crabii japonezi, țiparii-lup,

meduzele şi castraveții-de-mare zăbovesc o clipă pe coridorul întunecat, apoi dispar în aerul albastru-verzui ca vălătucii de fum. Nici dacă ar putea, aceste făpturi n-ar spune niciodată nimănui că ea fusese aici. Va fi secretul lor.

Trece pe lângă statuia leului-de-mare şi, ca de obicei, se opreşte să-l mângâie pe cap, savurând iluzia trecătoare a fiului ei, iluzie ce palpită în ea când atinge ceva ce el iubea atât de tare.

Apropiindu-se de intrarea din spate a sălii caracatiței, Tova se încruntă. O lumină fluorescentă se strecoară pe sub uşă. Cineva a lăsat lumina aprinsă.

Apoi un zăngănit îngrozitor se aude dinăuntru.

Ăst gând pe toţi ne face-a fi mişei[7]

Cameron clipeşte. Tresărind, se freacă la tâmpla care-i pulsează în locul unde trebuie să se fi izbit de masă când căzuse. Îşi şterge pata de sânge de pe cămaşă şi îi dă un şut răzbunător scării rupte. Dacă ar vrea, ar putea, probabil, să dea în judecată această instituție, să le meargă fulgii.

[7] William Shakespeare, Hamlet, Actul III, Scena 1, în traducerea lui Florian Nicolau, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti: 1959.

Echipament prost întreținut. Un accident la locul de muncă. Dar dacă-l întreabă cineva ce făcea aici în spate?

— Tu! zice el, uitându-se urât la creatură, în timp ce se ridică.

Chestia nu s-a mişcat. S-a pitit ca o tarantulă uriaşă, adăpostindu-se în dezordinea de tuburi, recipiente şi componente de pompe, în cel mai îndepărtat colț al raftului de deasupra bazinelor. S-a cățărat acolo sus, cumva, în timp ce Cameron încerca s-o împingă în bazin ajutându-se de coada unei mături pe care acum o îndreaptă din nou înspre creatură.

— Care-i problema ta, frate? Încerc să te ajut.

Trupul său masiv se ridică, de parcă ar ofta. Cel puțin e încă în viață, însă, probabil, nu pentru multă vreme. O caracatiță poate supraviețui puțin timp afară din apă (a fost un documentar odată, pe un post de televiziune despre animale), însă aceasta fusese în permisie aproape douăzeci de minute şi asta socotind doar de la momentul de când Cameron o descoperise încercând să se strecoare afară pe uşa din spate pe care el o lăsase deschisă.

Cineva ar fi trebuit să-l avertizeze că e posibil ca exponatele să evadeze. Totuşi cum e posibil aşa ceva? Bazinele sigure ar trebui să fie o aşteptare rezonabilă într-un acvariu turistic. Sincer, situația îl neliniştteşte în legătură cu acei rechini care se învârt în bazinul mare din mijloc, mai ales acum, că îi sângerează şi capul. Oare rechinii pot mirosi prin sticlă?

— Haide, prietene! se roagă el.

Cu capul încă pulsându-i, îşi aranjează mănuşile pe care şi le-a pus după ce chestia a încercat să-şi încolăcească un tentacul pe încheietura mâinii lui şi apropie mai mult coada măturii. Se aşteaptă ca aceasta să facă... ce anume, mai exact? Să alunece pe ea ca pe o bară de pompier? Însă nu poate pur şi simplu să-l lase pe nemernicul încăpățânat să moară acolo şi sub nicio formă nu-l atinge din nou, nici cu mănuşi. Arată de parcă ar vrea să-l omoare.

— Du-te de acolo, acum! Înapoi în bazinul tău!

Vârful unui tentacul zvâcneşte, sfidător, mutând două canistre subțiri de metal şi dărâmându-le la pământ. Acestea aterizează amândouă cu un zăngănit.

Acesta va fi lucrul pentru care Cameron va fi concediat. De câte ori poate fi cineva dat afară într-o viață? Ar trebui să existe o limită legală.

Ceva pocneşte uşor în spatele său. Apoi se aude vocea unei femei, tremurătoare, însă limpede.

— Hei! Cine-i acolo înăuntru?

Aproape scăpând din mână coada măturii, el se întoarce. O femeie micuță stă în prag. Miniaturală aproape: nu poate avea mai mult de un metru şi jumătate înălțime. E în vârstă, poate ceva mai în vârstă decât mătuşa Jeanne, poate spre şaptezeci sau chiar şaptezeci şi ceva de ani. Poartă o bluză mov şi glezna ei stângă e înghițită într-un ghips umblător.

— Oh! Îî... bună! Eu doar...

Exclamația ascuțită a femeii îl face să se întrerupă. A zărit creatura strânsă ghem pe raftul înalt.

Cameron îşi frânge mâinile.

— Mda, deci eu doar încercam să...

— Dă-te la o parte, dragă!

Îl împinge. Vocea ei e joasă şi liniştită acum, orice tremur a dispărut. Mişcându-se mai repede decât ar fi bănuit el că e posibil, date fiind vârsta ei şi acea gheată, ea traversează încăperea din trei paşi mari, priveşte pentru o clipă scaunul rupt şi scutură din cap. Stând în picioare acolo, fața ei e aproape la acelaşi nivel cu caracatița.

— Marcellus, eu sunt.

Caracatița se mişcă uşor din colțul său şi se uită la ea, clipind din ochiul său înfiorător. Cine e această femeie? Şi, în fine, cum a intrat aici?

Ea îl încurajează, dând din cap.

— Este în regulă.

Îşi întinde mâna şi, spre uimirea lui Cameron, creatura îşi lungeşte unul dintre tentacule şi şi-l înfăşoară în jurul încheieturii ei. Ea repetă:

— Este în regulă. O să te ajut să cobori, bine?

Caracatița încuviințează.

Stai, nu. N-a făcut asta. Nu-i aşa? Cameron se freacă la ochi. Oare se pompează substanțe halucinogene prin sistemul de ventilație de aici?

S-ar explica atâtea lucruri în legătură cu seara asta.

Priponită de brațul femeii micuțe, caracatița își croiește drum în josul raftului. Femeia șchioapătă de-a lungul mesei, îndemnând-o să coboare. De îndată ce îndreaptă făptura spre bazinul gol, îi face semn cu capul lui Cameron.

— Dă capacul deoparte, te rog, da?

El se supune, dând capacul deoparte și ținând bazinul cât de deschis se poate.

— Du-te înăuntru, șoptește femeia.

Apa rece și sărată se revarsă în timp ce făptura se lasă să cadă înăuntru cu un pleoscăit puternic. Cameron se cutremură și, când se întoarce, caracatița a dispărut din nou, lăsând în urmă doar un vârtej de pietre în fața bârlogului său de pe fundul bazinului.

Masa scârțâie când femeia se lasă în jos. Cameron se repede spre ea, prinzându-i cotul și aducând-o din nou cu picioarele pe pământ.

— Mulțumesc.

Ea își scutură mâinile de praf, apoi își aranjează ochelarii și îl măsoară din cap până-n picioare.

— Ești rănit, dragă? Tăietura aia ar avea nevoie de ajutor.

Își târșâie picioarele și se duce să-și ia geanta pe care a lăsat-o pe jos venind înăuntru, apoi cotrobăie timp de un minut prin ea, înainte de a-i oferi un plasture.

Cameron îi respinge oferta.

— E o nimica toată.

— Prostii. Ia-l! insistă ea.

Vocea ei nu lasă loc de întors. El ia bandajul, îl desface şi îşi fixează banda roz-neon în lateralul capului. Ce mai înfăţişare! Ei bine, nu e ca şi cum va vedea pe cineva în afară de Ethan în seara asta, oricum.

— Bun!

Ea încuviinţează. Apoi, cu o voce egală, zice:

— Ei bine, s-a terminat. Poate îmi poţi explica ce s-a întâmplat aici?

— N-am făcut nimic!

Cameron îndreaptă un deget către bazin.

— Chestia aia a evadat. Am încercat să o bag înapoi în apă.

— Numele lui e Marcellus.

— Bine. Marcellus a încercat să mă tragă pe sfoară. Eu încercam să-l ajut.

— Atacându-l cu o coadă de mătură?

El o ia în derâdere.

— Nu putem fi toţi îmblânzitori de caracatiţe sau ce naiba a fost asta. Uite ce e, am făcut şi eu tot ce am putut. Dacă n-

aş fi fost aici, caracatița aia ar fi acum deja la jumătatea oceanului.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci când l-am găsit, se îndrepta către uşa din spate.

Gura femeii a rămas deschisă.

— Doamne, Dumnezeule!

— Mda.

Poate că nu-l vor concedia. Poate îi vor da o mărire de salariu. La urma urmelor, dacă nu era el, ar fi fost nevoiți să găsească altă caracatiță. Cât costă oare o caracatiță gigantică de Pacific? Probabil că nu sunt chiar ieftine.

Tonul femeii urcă în momentul în care zice:

— De ce era deschisă uşa din spate?

— Pentru că duceam gunoiul. Ştii tu, îmi făceam treaba. Nu mi-a spus nimeni să n-o las deschisă.

— Înțeleg.

— Însă o voi ține închisă de acum încolo.

— Da, o idee înțeleaptă.

La aceste ultime cuvinte ale ei, Cameron se pomeneşte stând mai drept. De ce simte că ea e şefa lui? Şi ce face ea aici? Ar face bine să lămurească treaba asta. Ultimul lucru de care are nevoie este ca Terry să-l acuze că a lăsat o

bătrână oarecare să intre în clădire în timpul turei sale. El o priveşte din nou. Nu poate cântări mai mult de vreo 40 de kilograme. Puțin probabil să fie o spărgătoare. Şi, în afară de asta, ea şi caracatița au antecedente împreună. Poate e o bioloagă pensionată. Sau vreo voluntară. Pensionară care lucrează ca asistentă.

— Pot să te întreb ce faci aici?

Încearcă să formuleze întrebarea cât mai politicos posibil.

— Adică, pari de treabă, însă n-ar trebui să fie nimeni aici, cel puțin nu mi s-a spus.

— Dumnezeule! Bineînțeles! Sunt sigură că, într-adevăr, te-am speriat. Îmi pare rău. Sunt Tova Sullivan, femeia de serviciu.

Un zâmbet strâns îi uneşte buzele subțiri în timp ce gesticulează înspre gheată.

— Femeia de serviciu accidentată.

— Oh. Mă bucur să te cunosc, spune, însă gândeşte: La naiba!

Această femeie micuță şi fragilă face aceeaşi treabă căreia el abia îi face față, fără să se simtă de parcă a alergat la maraton? Au trecut abia două săptămâni şi picioarele încă îl dor după fiecare tură. El adaugă:

— Sunt Cameron Cassmore, actualul om de serviciu. Sau temporarul om de serviciu. Îmi pare rău în legătură cu accidentul tău. Când m-a angajat, Terry mi-a zis că vei lipsi câteva săptămâni.

— Sunt destul de bine. A fost un accident stupid.

Ochii Tovei se îndreaptă pentru o foarte scurtă fracțiune de secundă înspre scaunul rupt.

— Mă bucur că Terry te-a găsit pe tine, Cameron. Din ce am văzut, capacitățile tale sunt potrivite. Din câte se pare, din motive independente, e posibil să stau deoparte mai mult decât am anticipat. Aceasta va fi o soluție bună, poate.

Cameron face o pauză, cumpănind la acest lucru. O slujbă de lungă durată n-ar fi sfârşitul lumii. Două săptămâni au trecut şi nu se află mai aproape de Simon Brinks decât era când ajunsese aici. Informația pe care i-o dăduse Jessica Snell trebuie să fi fost depăşită; când Cameron a sunat, numărul era deconectat.

— Mda, ar fi tare. Nu-i o slujbă rea.

— E o slujbă minunată.

Tova zâmbeşte, însă e un zâmbet stins, de parcă îşi ține tristețea în frâu.

Bine, deci e de treabă, însă ce persoană zdravănă la minte adoră să şteargă gresia şi să frece podelele atât de mult? El îşi mişcă picioarele.

— Deci... pur şi simplu, tu treci uneori pe aici pentru că-ți face plăcere?

— Am venit să-l văd pe Marcellus.

Vocea îi scade în intensitate.

— Şi ştiu că poate părea nepotrivit să te rog, dat fiind faptul că de-abia ne-am cunoscut, însă ți-aş aprecia discreția.

— De ce?

Rahat. Chestia asta o să-i aducă belele cu Terry.

Tova trage cu putere aer în piept.

— Ştii, eu nu încurajez minciuna. Însă, vezi tu, Marcellus e cam pribeag noaptea, cu toate că până în seara asta nu i-am ştiut înclinația de a părăsi clădirea.

Ea se încruntă.

— Partea asta e nouă şi tulburătoare. Dar îi cunosc peregrinările de ceva vreme. E extrem de priceput la evadările din țarcul său.

— Şi nimeni altcineva nu ştie.

Cameron încuviințează, începând să înțeleagă.

— Nu, cu siguranță, nu. Terry bănuieşte. Dacă ar şti sigur, ar interveni precis.

— Adică ar bate în cuie capacul bazinului?

Tova încuviințează.

— Marcellus ar fi devastat. Însă ceea ce mă preocupă pe mine e altceva. Marcellus e bătrân, Cameron, iar o caracatiță slăbită reprezintă un risc.

Oare sugerează într-adevăr ceea ce crede el? Terry, ciudatul, pasionat de peşti, ar eutanasia unul dintre animalele sale?

Dificil. Dar dacă ar ieşi în timpul zilei şi s-ar duce după vreun puşti venit în excursie cu clasa? Femeia are probabil dreptate în legătură cu riscul. Îşi încrucişează braţele.

— Marcellus e prietenul tău.

— Cred că da.

— Când te-ai dus acolo să-l salvezi, nu ţi-a fost frică de el.

Tova plescăie din limbă.

— Sigur că nu! E blând.

— Ei bine, tot a fost cam dat naibii.

— Apreciez că spui asta.

Ea priveşte scurt în pământ, apoi din nou în sus la el, cu ochii aceia de o nuanţă subtilă de cenuşiu-verzui.

— Deci? Va fi acesta secretul nostru?

Cameron ezită. Cu siguranţă, dacă Terry află că a fost complice la... toate astea, slujba lui se va duce pe copcă şi orice speranţă de a-i restitui datoria mătuşii Jeanne se va duce şi ea pe copcă odată cu asta. Şi Simon Brinks? Se va duce pe copcă. Nu poate fi concediat. Nu de data asta.

Dar ceva în legătură cu faptul că această bătrânică drăguţă îşi va pierde prietenul îl face să se simtă oribil. Şi felul în care caracatiţa aia se uitase la el cu ochiul său ciudat şi omenesc, ameninţarea cu eutanasierea... Ridică din umeri.

— Mda, secretul nostru.

— Mulțumesc!

Ea își înclină capul.

Cameron ia coada măturii de unde o aruncase mai devreme și împinge scaunul rupt la perete, pentru ca altcineva să-l repare.

— Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei, nu?

Ea îngheață.

— Ce ai spus?

— Ăst gând pe toți ne face-a fi mișei.

El simte că începe să se înroșească la față. Cum de reușește mereu să introducă în conversație porcăriile lui de replici de tocilar? Începe să explice:

— E doar un citat prostesc din Shakespeare. E din...

— Hamlet, zice ea pe un ton blând. Era una dintre piesele preferate ale fiului meu.

Așteaptă-te la lucruri neașteptate

Amintirile Tovei referitoare la călătoria ei din Suedia spre America sunt fragmentate. La urma urmelor, avea doar șapte ani la momentul respectiv, iar Lars, doar nouă. O călătorie cu trenul din Uppsala, un rămas-bun rigid de la

tatăl lor în hotelul din Göteborg; acesta luase avionul spre America, sosind cu câteva săptămâni înaintea familiei pentru a se ocupa de documente şi locuinţă. Hotelul avea aşternuturi groase şi albe care miroseau a levănţică şi un televizor, aşezat pe o masă, la care Tova şi Lars se uitau câteva ore pe zi în timp ce aşteptau data îmbarcării şi în hol era un restaurant care servea budincă de ciocolată, în nişte cupe mici, din care, odată, Lars mâncase atât de multă, încât îl duruse stomacul şi vomase pe cearşafurile albe. Îşi aminteşte cum vasul SS Vadstena semăna cu un tort mare şi cenuşiu cu mai multe straturi, în acea dimineaţă luminoasă de mai din anul 1956. Două luni mai târziu, soseau în Portland, Maine, unde locuiseră într-un apartament timp de doi ani, înainte de a se dezrădăcina din nou şi a se muta aici, în Sowell Bay, Washington, aparent pentru a fi mai aproape de câţiva veri îndepărtaţi, cu toate că Tova nu le-a întâlnit niciodată pe acele presupuse rude. Mereu fuseseră doar ei patru.

Acele săptămâni petrecute pe transatlantic sunt, în cea mai mare parte, un spaţiu gol în mintea Tovei şi e păcat, deoarece probabil este cel mai aventuros lucru pe care-l va face ea vreodată.

Printre cele câteva amintiri clare de la bordul vasului SS Vadstena se afla şi Morsa. Acesta nu era numele său, bineînţeles, însă aşa îl numeau Tova şi Lars pe acel pasager, cu mustaţa care îi atârna de o parte şi de alta a gurii ca o pereche de colţi.

Morsei îi plăcea să joace cărţi. După cină, în salon, în timp ce Lars îşi alinia soldăţeii de jucărie de-a lungul băncilor din catifea roşie, Morsa încerca să le convingă pe Tova şi pe mama ei să joace Gin remi. La început, mama zicea că

doamnele n-ar trebui să participe la jocuri de cărți, însă în cele din urmă cedase. La lumina slabă a lămpilor de sticlă, Tova învățase să joace Remi, Cupe şi Douăzeci şi unu. Uneori, făcând cu viclenie cu ochiul, Morsa strecura un truc cu cărțile în timp ce le amesteca, provocând-o să ghicească ce carte ținea între degete, apoi întorcând-o pentru a-i demonstra că se înşelase, înainte de a o scoate chiar pe aceea pe care o numise de sub gulerul său sau de sub manşetă.

Aşteaptă-te mereu la lucruri neaşteptate, copilă, spunea Morsa, chicotind în timp ce mica Tova se încrunta pentru că fusese păcălită din nou.

Simte cum o umbră de încruntare îi traversează chipul acum, privindu-l pe acest tânăr care ridică două canistre căzute şi le aşază la locul lor pe raft, nepărând să-i pese că le-a aşezat cu fundul în sus. În ultimele două săptămâni, Barb Vanderhoof, Ethan Mack şi ceilalți au tot răspândit bârfe, vorbind despre tipul din California, bărbatul fără adăpost care îi luase locul. Însă Cameron are unghii curate şi dinți frumoşi şi albi. Şi, din câte se pare, se pricepe la operele lui Shakespeare. Ar putea chiar să aibă încredere în el.

Nu e persoana la care se aşteptase ea.

În umezeala camerei pompelor, bandajul roz a început deja să se desprindă, iar acum îi stă strâmb pe tâmpla udă. Tova îşi înfrânează un impuls puternic de a întinde mâna şi a i-l lipi la loc cu degetul. Când observă că-l urmăreşte, el schițează un zâmbet timid.

— Scuze, jur că de obicei nu mă învârt de colo-colo citând din clasici. A fost o noapte ciudată.

El clipeşte, de parcă s-ar întreba dacă vreun lucru din toate astea se întâmplă cu adevărat, o senzație cu care Tova empatizează foarte mult.

Ea priveşte dincolo de Cameron, către bazinul lui Marcellus în locul unde suprafața apei se unduieşte uşor în jurul pompei – nici urmă de caracatiță. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi sosit?

— Aş spune că ai dreptate.

Ea îşi drege glasul şi îşi îndreaptă spatele.

— În fine. Cum găseşti condițiile de aici? Terry te-a instruit? Ai nevoie de... consumabile?

Mirosul acru de porcărie verde caustică a început deja să-şi facă simțită prezența. Bidonul de oțet din portbagajul ei ar putea rezolva treaba asta.

— Mda. Să dai cu mopul nu e cine ştie ce mare inginerie.

Tova plescăie din limbă.

— Poate nu, însă există o modalitate corectă de a face lucrurile.

— Fac ceva... incorect?

— Păi, hai să aruncăm o privire! Vino, dragule!

Tova deschide uşa şi îi face semn lui Cameron să o urmeze pe holul sinuos. Podelele, aşa cum observase când intrase, arată decent, însă de-a lungul pereților frontali din sticlă ai bazinelor se văd nişte urme scămoase. Tova îşi trece un deget peste una dintre ele.

— Trebuie să foloseşti o cârpă de bumbac. Nu din poliester.

Cameron îşi încrucişează defensiv brațele.

— Mie mi se pare în regulă.

— Atunci trebuie să te uiți mai atent.

— Ce, eşti expertă în curățarea geamurilor?

Tova scoate un sunet de dezaprobare.

— Zeci de ani de experiență.

— Păi, nimeni n-a zis nimic despre poliester, bumbac sau altceva, spune Cameron cu un pufăit. Folosesc cârpele care erau aici. De unde era eu să ştiu?

Are dreptate. Tova va trebui să vorbească cu Terry în legătură cu instruirea, dacă există posibilitatea ca băiatul să fie înlocuitorul ei permanent. Ea se îndreaptă către unul dintre coşurile de gunoi şi arată spre marginea acestuia.

— De asemenea, vezi chestia asta de aici? Sacul de gunoi trebuie fie aşezat peste toată marginea, altminteri alunecă atunci când coşul se umple. Atunci gunoiul va cădea direct la fund şi va face o mizerie şi mai mare.

— Oh, te rog! Ştiu cum să pun un sac într-un coş de gunoi.

— În mod clar, nu ştii.

Tova ridică tonul.

— Nu ştiu cum se pun sacii de gunoi în California, însă...

— Stai, o întrerupe Cameron. De unde ai ştiut că sunt din California?

— Oamenilor din Sowell Bay le place să vorbească.

Tova îşi strânge buzele. Ar vrea să-şi poată retrage comentariul. Cât de des n-a fost chiar ea subiectul bârfei oraşului?

— Mda, am observat.

Cameron se opreşte şi ceva scânteiază în ochii săi.

— Sunt sigur că Radio Şanț va avea un festin când va auzi că ai fost aici în seara asta. Şi ai vizitat o caracatiță.

Gura Tovei se deschide, apoi repede îşi lipeşte din nou buzele.

— Nu-ți face griji, nu voi spune nimănui. Am promis, bombăne el.

Ea continuă să-l privească printre ochii mijiți în timp ce el continuă:

— Mai ai şi alte ponturi senzaționale pentru mine, referitoare la slujba asta?

Tova se îndreaptă de spate.

— Da, încă un lucru. Chestiunea cu uşa. Cred că vei fi de acord că e un lucru aproape inadmisibil să permiți unuia dintre cele mai populare exponate ale acvariului să hoinărească.

Cameron scoate un oftat împovărat, în vreme ce ochii i se îndreaptă, pentru o clipă şi aproape imperceptibil, în sus. Gestul scoate la iveală o amenințare, undeva în adâncurile memoriei Tovei; e aproape exact acelaşi gest pe care adolescentul Erik obişnuia să-l facă atunci când era enervat pe ea. Tova plescăie din nou din limbă. Tinerii. Deşi acesta trebuie să aibă cel puțin douăzeci şi cinci de ani, după cum arată, Tova are impresia distinctă că mai trebuie să crească.

— Cum ar putea cineva să creadă că a fost vina mea? izbucneşte vocea lui Cameron. Poate ar fi trebuit să mă avertizeze în legătură cu existența unui monstru marin crescut în libertate? Şi poate ar trebui să pună o încuietoare la bazinul lui?

— Marcellus poate deschide încuietorile, subliniază Tova. Cum crezi tu că a părăsit camera pompelor?

Băiatul se încruntă. N-are un răspuns pentru asta. În schimb, întreabă:

— De ce o face?

Tova se opreşte, gândindu-se la asta. E o întrebare pe care şi-a pus-o şi ea de multe ori şi e una pentru care n-are un răspuns clar. Face cea mai bună presupunere.

— Cred că e plictisit.

Cameron ridică din umeri.

— Presupun că e nasol să-ți petreci întreaga viață trăind într-un bazin mic.

— Da, consimte Tova.

— Mai ales când eşti atât de deştept.

— Marcellus e foarte inteligent.

Panica se citeşte în ochii lui Cameron.

— Ce ar trebui să fac dacă se întâmplă din nou? Dacă scapă, vreau să spun. În timp ce fac curat.

— Să-l laşi în pace, bineînțeles, zice Tova, pentru că nu ştie ce alt răspuns ar putea da.

Nu ajută ca băiatul să îndrepte o coadă de mătură spre caracatiță.

— Exact. Să-l las în pace.

Cameron aruncă o privire bănuitoare în josul holului, de parcă e posibil ca Marcellus să pândească de acolo.

Dar ceva o îngrijorează pe Tova. Dacă ar fi lăsat caracatița în pace când o găsise sub masă în vestiar, încurcată fără speranță în cablurile electrice, ce s-ar fi întâmplat? Până la încercarea lui Marcellus din seara asta de a părăsi clădirea, ar fi crezut că el are suficientă rațiune să evite astfel de cascadorii curajoase şi să-şi păstreze chiolhanurile nocturne în limitele obişnuite: să-i tachineze pe căluții-de-mare sau să-şi bage nasul în bazinul castraveților-de-mare pentru o gustare de seară. O groază bruscă i se strecoară în trup la gândul că Marcellus va muri singur, o vagă părere de rău

față de propria ei incapacitate de a împiedica acest lucru, chiar dacă ar lucra, ca de obicei, aici. La urma urmelor, ar putea să scape din țarcul său la orice oră din noapte şi să fie în pericol în clădirea pustie.

Poate a-l lăsa pe Marcellus să evadeze din clădire ar fi un act de milostenie. I-ar putea face o vizită lui Erik în adâncuri, pe fundul golfului Puget Sound. Gândul pare foarte nepotrivit. Dar nu se poate abține să nu zâmbească.

Băiatul îşi înclină capul spre ea.

— Ce e atât de amuzant?

— Nimic.

— Haide, Tova. Împărtăşeşte şi clasei.

O mică scânteie străbate privirea lui Cameron, tachinare binevoitoare.

— Serios, n-a fost nimic.

— Nimic nu e nimic!

Cameron îi zâmbeşte. Chiar este un tânăr fermecător când nu este insolent. Şi Erik era aşa; ea şi Will obişnuiau să protesteze față de această atitudine, însă el era atât de adorabil într-un fel lipsit de efort, genul de persoană cu care toată lumea vrea să se împrietenească.

Îi vine o idee.

— Urmează-mă, îl îndeamnă ea, îndreptându-se spre camera pompelor. Am un plan.

— Un plan? Pentru ce?

— Pentru data următoare în care îl vei întâlni pe Marcellus afară din bazin.

— Credeam că ai zis că ar trebui să-l las în pace.

Cameron tropăie în urma ei.

— Ai de gând să-mi arăți cum să-l prind?

Ea se întoarce spre el.

— Nu chiar. Am de gând să-ți arăt cum să te împrieteneşti cu el.

— Prieteni?

Cameron se opreşte brusc.

— Şansele par reduse. Scila, monstrul marin, n-a fost chiar cald şi prietenos cu mine în timpul micului nostru rendez-vous de mai devreme.

— Aşteaptă-te la lucruri neaşteptate, dragule!

Tova zâmbeşte.

Ziua 1 329 de captivitate

O mare parte din limbajul uman e o prostie, dar, probabil, cea mai ridicolă dintre prostiile pe care le scuipă e tendința

de a-şi lăuda propria prostie. Prin asta, mă refer la afirmații absurde, ca de exemplu: Ce nu ştii nu te afectează! Sau mai rău: Fericiți cei săraci cu duhul!

E posibil să obiectezi față de ruminația mea în privința fericirii, având în vedere că sunt închis în acest loc groaznic. Ce să ştie un cefalopod captiv despre fericire? Nu voi mai cunoaşte niciodată fiorul unei vânători sălbatice în largul mării. Nu mă voi bucura niciodată din plin de strălucirea argintie a luminii lunii, în timp ce se filtrează prin apă dintr-un văzduh nesfârşit în miez de noapte. Nu voi copula niciodată.

Însă am cunoştințe. În măsura în care fericirea e posibilă pentru o creatură ca mine, aceasta constă în cunoaştere.

După cum deja ştii, sunt adeptul învățatului. Am rezolvat cu uşurință orice puzzle sau enigmă pe care mi-a oferit-o Terry: cutia încuiată cu o scoică în interior, micul labirint de plastic cu o midie la final. O joacă de copii, după cum ar putea spune ființele umane. Apoi am învățat să deschid partea de sus a bazinului şi cum să descui uşa camerei pompelor. Am învățat cum să calculez cu precizie cât de departe mă pot aventura şi pentru cât timp, înainte de a începe să suport Consecințele.

Poate nu-i o fericire, dacă măcar există aşa ceva, însă cu aceste cunoştințe am obținut ceva comparabil cu satisfacția. Sau, poate mai precis, o reducere temporară a nefericirii.

Ah, să fii o ființă umană, pentru care fericirea poate fi obținută prin simpla ignoranță! Aici, în regatul animalelor, ignoranța e periculoasă. Bietul hering azvârlit în bazin

habar n-are de rechinul care pândeşte dedesubt. Întreabă-l pe hering dacă ceea ce nu ştie nu-l afectează.

Însă fiinţele umane pot fi rănite şi de propria uitare. Ele n-o văd, eu, da. Se întâmplă tot timpul.

Să luăm, de exemplu, discuţia dintre un tată şi un fiu la care am fost martor de curând, chiar aici în faţa bazinului meu. El îl bate pe adolescent pe spate, în timp ce vorbesc despre un meci sportiv viitor. Tatăl este sigur că fiul va triumfa, spunându-i celui tânăr: Ai ca mine mâna bună la aruncat şi eu am fost cel mai bun fundaş. Nu ştiu ce este un fundaş, însă îţi pot spune asta: băiatul n-are niciun fel de relaţie genetică cu bărbatul. Tatăl e un încornorat. Unul dintre cuvintele mele omeneşti preferate, trebuie să recunosc.

Câteva clipe mai târziu, mama copilului li se alătură şi toţi trei înaintează cu paşi mici pentru a se uita la sculpinul cu nas ascuţit de alături, fără să cunoască trădarea care într-o zi va scinda familia.

Mă întrebi, de unde ştiu? Observ. Sunt foarte perceptiv, poate dincolo de graniţele înţelegerii tale.

Mii de gene modelează aspectul fizic al unei progenituri şi multe dintre aceste căi sunt la fel de clare pentru mine precum sunt pentru tine literele pe o pagină. Timp de 1 329 de zile din această nefericită captivitate, mi-am şlefuit observaţiile. În această anumită situaţie a fiului sportiv şi a gardianului său fundaş încornorat, lista trăsăturilor ar fi prea lungă pentru a o pomeni aici, însă: forma nasului, culoarea ochilor, poziţia precisă a lobului urechii. Inflexiunea vocii, mersul. Ah, mersul! Chestia asta e mereu

floare la ureche. Fiinţele umane merg la fel (sau, în acest caz, diferit) mai mult decât îşi dau seama.

Dar fosta femeie de serviciu şi înlocuitorul ei merg la fel.

Există şi acea gropiţă în formă de inimă care se află, neobişnuit de jos pentru o astfel de trăsătură, pe obrazul lor stâng. Şi petele verzui-aurii din ochii fiecăruia. Maniera în care amândoi fredonează în timp ce dau cu mopul (destul de enervantă, ca să fiu sincer, deşi vâjâitul pompei mele o amortizează, din fericire).

O chestiune circumstanţială, spui cu o fluturare dispreţuitoare din mână. O coincidenţă. Ereditatea funcţionează în moduri ciudate. Indici fenomenul sosiilor; fiinţe aproape identice care n-au nicio legătură unele cu altele se nasc în părţi diferite ale lumii.

Ştii, ca şi mine, că femeia n-are niciun moştenitor supravieţuitor. Ştii că singurul ei copil a murit acum treizeci de ani. Îi ştii, de asemenea, suferinţa. Suferinţă care i-a modelat viaţa. Suferinţă care, pentru moment, o conduce la izolare. În cele din urmă, mă tem, e posibil să o conducă la ceva mai rău.

Scepticismul tău e de înţeles. Pare să sfideze logica.

Aş putea continua cu mai multe dovezi, cu toate că acum trebuie să mă odihnesc. Astfel de comunicări mă epuizează şi aceasta devine foarte lungă.

Însă ai face bine să mă crezi când îţi spun asta: tânărul care a preluat de curând sarcinile de curăţenie este descendentul direct al femeii de serviciu cu piciorul accidentat.

Virăm strâns la stânga şi o tăiem la dreapta

Într-o dimineaţă de la sfârşitul lui iulie, Cameron pune în cele din urmă mâna pe un indiciu promiţător. Alunecosul magnat imobiliar Simon Brinks îşi petrece weekendurile de vară pe proprietatea lui din Insulele San Juan, într-o vilă extravagantă în stil toscan cocoţată pe o stâncă cu vedere la o strâmtoare necunoscută. Asta potrivit unui vechi articol dintr-o revistă pe care Cameron îl găsise pe un website obscur. De îndată ce a avut numele oraşului şi fotografia, i-a fost destul de uşor să descopere adresa. E la o distanţă de două ore de Sowell Bay.

Asta ar însemna patru ore singur în maşină. Cameron caută prin agenda din telefon. Degetul său zăboveşte deasupra numărului lui Avery.

Oare dacă l-ar însoţi pentru a merge să-l şantajeze pe un bărbat care ar putea fi tatăl său biologic, ar fi o întâlnire ciudată? Ar fi. Oare Avery e suficient de ciudată pentru a fi de acord cu asta? Posibil. Totul pare aşa şi-aşa cu Avery şi, cu toate că au reuşit să se întâlnească de câteva ori la cafea şi la o cină târzie, o dată, la restaurantul din Elland, de cele mai multe ori ea are programul aglomerat şi trebuie să anuleze, ceea ce pare ciudat pentru o femeie singură. Chestii care ţin de magazinul de paddleboarding, presupune Cameron. Ce să ştie el despre ce înseamnă să ai o afacere? Ţinându-şi răsuflarea, formează numărul.

— Bună.

Ea pare bucuroasă să aibă veşti de la el.

— Merg într-o mică aventură astăzi. Vrei să vii?

Cameron îi explică planul.

Oftatul lui Avery răzbate prin telefon.

— Nu pot, sunt de serviciu la magazin. Însă ar trebui să ne vedem în cursul săptămânii.

— Sigur. În cursul săptămânii.

— Vorbesc serios, zice ea cu sinceritate. Mergem să vâslim. O să-mi verific programul.

El îşi ia la revedere de la Avery şi aşază telefonul pe bara de protecție a autorulotei, unde îşi sprijină picioarele, în timp ce stă aşezat pe unul dintre scaunele de grădină ale lui Ethan. Când a sosit aici era nasol afară şi ploua, dar acum vremea e perfectă. Toate culorile par extrem de vii, de la cerul larg şi albastru până la copacii verzi şi groşi. Nimic care să semene cu acel cuptor apăsător de fierbinte şi prăfuit care devine Modesto în timpul verii. Îşi întinde mâna, examinându-şi degetele, apoi o îndoaie şi dă un pumn în sus, spre cerul văratic lipsit de nori.

În cele din urmă, viața a luat-o pe făgaşul său.

În primul rând, Avery. El nu atrăsese niciodată atenția unei fete de genul lui Avery şi, cumva, atitudinea ei evazivă, ciudată o face să fie şi mai atrăgătoare.

În al doilea rând: e pe cale să se întâlnească față în față cu posibilul său tată.

Şi în al treilea rând: a păstrat deja o slujbă timp de mai multe săptămâni. Nici măcar nu-i displace. Cine să fi ştiut? Să ciopârțească mațe de peşte. Şi să facă curat! Nu e ceva fascinant, însă singurătatea i se potriveşte, mai ales seara. Jumătate din timp, el e singur la acvariu când face curat. În acele nopți, izbeşte automatul până când, în cele din urmă, acesta aruncă ceva, un pachet de biscuiți sau nişte prăjiturele învechite pe care nu le mai vrea oricum nimeni, îşi vâră căştile în urechi şi cade în reverie în timp ce spală podelele. Cealaltă jumătate din timp, femeia ciudată e aici. Tova. Ea continuă să-şi facă apariția, cu toate că ar trebui să fie în concediu medical. Cameron a promis că n-o va turna. Nu-l deranjează să o aibă prin preajmă. Obsesia ei referitoare la acea caracatiță e bizară şi el n-a făcut prea multe progrese în împrietenirea cu Marcellus, însă compania ei e straniu de agreabilă.

În spatele lui, o uşă cu plasă se trânteşte. După o secundă, Ethan apare prin partea din spate a autorulotei. Poartă un tricou decolorat cu Led Zeppelin puțin cam strâmt. El mijeşte ochii la Cameron.

— Minunată dimineață, nu?

— Mda. Şi ia ghici?

Cameron îi povesteşte descoperirea referitoare la Simon Brinks şi conversația ulterioară cu Avery. Ethan încuviințează.

— Păi, să mergem, atunci. Vom lua furgoneta mea.

Cameron îşi ridică capul.

— Ce?

— Ai vată în urechi, prietene? Am zis că vom lua furgoneta mea!

— Vrei să vii cu mine?

— Bineînțeles că vreau! Crezi că te-aş lăsa să-l pocneşti pe labagiul ăla singur?

El radiază.

— Pare să fie momentul potrivit, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Bine, zice Cameron alene. Vom merge împreună.

— E foarte frumos drumul până acolo, oricum, mai ales în această perioadă a anului. Vom face din asta o aventură, da? Voi fi ghidul tău turistic.

Ghid turistic?

— De fapt, continuă Ethan, e un mic loc excepțional unde se serveşte peşte cu cartofi prăjiți, pe autostradă, în drumul nostru.

Peşte şi cartofi prăjiți? Cui îi pasă de peşte şi cartofi prăjiți?

— Bine. Dar mai întâi mergem să-l găsim pe Brinks.

Ethan chicoteşte.

— Mai întâi extorcarea, după aia peştele cu cartofi prăjiți.

Cameron tot nu pare să înțeleagă ce formă are marea aici. E ca şi cum un monstru cu sute de degete lungi înşfacă marginea continentului, tentacule de un albastru-închis tăind canale de-a lungul câmpului verde în toate felurile neaşteptate. Se pomeneşte constant surprins de prezența apei în partea stângă a maşinii, apoi după o curbă se află pe partea dreaptă, apoi traversând un pod după altul (de câte ori poți traversa aceeaşi întindere de apă?), în timp ce conduce pe o şosea nesfârşită cu două benzi, iar marginea drumului e împestrițată de magazine cu articole de pescuit, benzinării şi mici restaurante sărăcăcioase care nu inspiră încredere pentru planul „peşte cu cartofi prăjiți".

— Nu mai durează mult de acum, strigă Ethan, sfidând mica hartă de pe telefonul său montat pe bord, care afirmă că mai durează o oră până să ajungă.

Are cotul vânjos atârnat ca un cârnat pistruiat pe marginea geamului deschis, insistând să țină geamurile deschise, pentru că e „o zi atât de frumoasă pentru o călătorie cu maşina". Vântul care bate cu 80 de kilometri pe oră şi accentul lui Ethan fac grea înțelegerea.

Strângând inelul de absolvire în mâna sa umedă, Cameron schițează în minte logistica acestei confruntări iminente, pentru a mia oară.

Iată un mod în care poate decurge întâlnirea. Şi poate acesta este cel ideal. Simon Brinks va fi şocat să-l vadă. Gura îi va rămâne căscată, în timp ce-l va recunoaşte imediat pe Cameron. Deşi e posibil ca el să fie genul de nemernic care va încerca să nege acest lucru, Cameron are

dovada fotografică în buzunar. Apoi Brinks va recunoaşte totul.

Modul mai puțin ideal presupune ca Brinks să-l privească cu ochii mijiți. Să vorbească din capul locului despre implicarea avocaților, teste ADN. Să nu spună nimic, până când nu e totul dovedit.

Dar cazul în care totul e clar şi Brinks vrea să păstreze relația? Asta e ceea ce spune întruna Elizabeth când îl sună să vadă ce mai face. Elizabeth pare convinsă că Simon are un fel de instinct patern latent care va fi inspirat de apariția fiului său de mult pierdut. Ca dintr-un film. Însă viața nu e un scenariu siropos hollywoodian.

Şi mătuşa Jeanne trăncăneşte întruna despre chestia cu relația, deşi Cameron bănuieşte că, înăuntrul ei, ea e neîncrezătoare că o persoană ca Simon Brinks ar fi avut vreodată o relație cu sora ei. Însă ultima dată când au stat de vorbă, atunci când Cameron a menționat că va lua următorul avion înapoi, dacă-l va putea face pe Brinks să-i scrie un cec, ea oftase dezaprobator. Mai stai acolo o vreme dacă trebuie, zisese mătuşa Jeanne. Ai cumpărat autorulota aia ridicolă, ai putea foarte bine să te foloseşti de ea. Şi, în afară de asta, viața acolo pare să ți se potrivească.

Ei bine, măcar asta e adevărat.

Însă Cameron nu vrea o relație cu orice posibil tată. El vrea cei optsprezece ani de pensie alimentară pe care acest nemernic perfid n-a plătit-o niciodată. La naiba, Cameron ar accepta o singură plată. Zece mii? Douăzeci? Îi poate trimite direct mătuşii Jeanne. Cameron îi datorează o poală de bani pentru toate prin care a trebuit să treacă din cauza lui de-a

lungul anilor, ca să nu mai zică despre banii pe care i-a dat pentru autorulotă. I-a înapoiat deja aproape jumătate, însă mai are încă de restituit o grămadă.

— Aha, uite! Ethan frânează uşor, gesticulând înspre un drum de pământ care părăseşte autostrada. Dacă vrei vreodată să mergi să priveşti balenele, e un loc excepțional acolo. Am dus o prietenă acolo, odată. Am văzut orci zbenguindu-se ca nişte pisoiaşi. Ce privelişte grozavă! Ah, iar noaptea aia de amor a fost...

— Uh, mersi!

Cameron îl întrerupe. Care e treaba cu oamenii ăştia în vârstă îndrăgostiți?

— O să țin minte asta.

— Spuneam doar. Ştiu că o ai pe fata aia.

— Nu cred că Avery vrea să vină cu maşina până aici ca să se uite la balene.

— Încercarea moarte n-are, nu? Sunt nişte făpturi impresionante.

Ethan se întoarce şi îi face cu ochiul, iar camioneta depăşeşte axul şoselei exact în momentul în care o maşină din sens opus îşi face apariția după curba din față. Se retrage pe banda lui exact la țanc.

— La naiba! Ochii pe şosea! În fine, e şi o limbă fainã de nisip, excelentă pentru plimbările pe plajă. Multe stele-de-mare şi scoici.

— Dacă aş vrea să-i arăt lui Avery steluțe-de-mare şi scoici, de ce n-aş duce-o pur şi simplu la muncă? subliniază Cameron pe un ton sec. Avem cea mai mare colecție de echinoderme indigene din stat. Asta-i ceea ce spune Tova, în orice caz.

Capul lui Ethan se răsuceşte şi privirea sa se fixează asupra lui Cameron o perioadă alarmantă. Barba zburlită îi zvâcneşte ca şi cum şi-ar muşca buza dedesubt. Cameron simte cum se prinde cu mâinile de bancheta din spate. Ce s-a întâmplat cu ochii pe şosea?

În cele din urmă, atenția bărbatului masiv se fixează înapoi spre bord. O vreme călătoresc în tăcere. Apoi spune cu o voce joasă:

— Ai cunoscut-o pe Tova Sullivan?

Rahat. Secretul. Nimeni nu trebuie să ştie că Tova vine la acvariu. Nu este prima dată când Cameron se întreabă de ce e aşa mare scofală. După ce se gândeşte timp de un minut, decide că n-ar trebui să fie. Oamenii în vârstă sunt ciudați uneori. Şi, oricum, de ce îi pasă lui Ethan? După o pauză, răspunde:

— Mda, Tova trece pe acolo din când în când ca să ajute.

— Credeam că era în concediu medical.

— Este. Uită că am zis ceva.

— Ea e bine?

Există o venerație tăcută în vocea lui Ethan.

— E în regulă. Piciorul ei se vindecă, cred.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, mormăie Ethan.

Obrajii lui roşcovani sunt şi mai roşii decât de obicei.

Un zâmbet se răspândeşte pe chipul lui Cameron.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Tu o placi.

— Ei bine, cine n-ar plăcea-o?

— Asta-i o mare tâmpenie. Ți se citeşte pe față.

Acum, urechile lui Ethan sunt şi ele roşu aprins.

— E o femeie minunată.

— „E o femeie minunată”, repetă Cameron, imitându-l pe scoțian.

El se întinde şi îi dă încet o palmă lui Ethan peste umăr.

— Haide, frate! Haide să auzim! Voi doi aveți o poveste sau ce?

— O poveste?

Gura lui Ethan se strânge şi buzele i se subțiază, mimând seriozitatea.

— Nu m-am ținut niciodată după o doamnă măritată. Cum a fost doamna Sullivan, până de curând.

— Oh.

Cameron se dezumflă.

— N-am ştiut asta.

— Mda. Soțul era un tip de treabă. A murit de cancer pancreatic acum câțiva ani.

Cameron îşi împreunează mâinile în poală şi le studiază. Din anumite motive, faptul că a aflat acest lucru despre Tova îl deranjează puțin. Faptul că ea nu se sinchisise să-i împărtăşească această informație esențială.

— A avut o viață grea, continuă Ethan... ce s-a întâmplat cu fiul ei şi aşa mai departe.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştii despre asta? Ei bine, presupun că n-ai de unde să ştii. E o informație locală, însă tu nu eşti de mult timp aici. Şi oamenii nu mai aduc treaba asta în discuție cum obişnuiau s-o facă.

Cu un fior, Cameron îşi aminteşte comentariul Tovei. Oamenilor din Sowell Bay le place să vorbească. El şopteşte:

— N-am ştiut că a avut un fiu.

— Nu-i treaba mea, însă presupun că e la fel de bine s-o auzi de la mine ca de la oricine altcineva.

Ethan trage cu putere aer în piept.

— Deci pe la sfârşitul anilor 1980, fiul ei lucra pe pontonul pentru feriboturi. Numele lui era Erik. Era al naibii de

deştept. Şef de promoție în clasa lui. Genial la sport, căpitan al echipei de canotaj. Ai prins ideea.

— Mda, sigur, zice Cameron.

Orice liceu are un Erik.

— În fine, el era... of, la naiba! Am ratat bifurcația?

Ethan îşi înşfacă telefonul şi se chiorăşte la ecran.

— Ei bine, Rhonda! De ce nu m-ai avertizat?

Cameron îşi ridică o sprânceană.

— Rhonda?

— Aşa numesc eu vocea de femeie care citeşte indicațiile. Şi de data asta a dat-o în bară.

Telefonul aterizează cu un zăngănit în suportul pentru pahare.

— Casa bătrânului tău e vreo doi kilometri mai în urmă, zice el, făcând semn cu degetul mare în spatele său.

— Dar care e povestea? Despre fiul Tovei?

Încheieturile mâinilor lui Cameron se albesc, prinzându-se strâns de mânerul portierei în timp ce camioneta se învârte într-un cerc strâns, în ceea ce cu siguranță nu e o întoarcere regulamentară.

— Ei, nu contează asta.

— Ei, haide!

— N-ar fi trebuit să aduc chestia asta în discuție. Este trist.

Cauciucurile camionetei vibrează pe asfalt în timp ce aceasta prinde viteză îndreptându-se acum spre nord. Printre vârfurile dese ale copacilor se strecoară ochiuri de apă de un albastru pal.

— Fiul ei a murit. Înecat. Când avea optsprezece ani.

— O, Doamne!

Cameron scoate un oftat.

— E oribil!

— Da, zice Ethan încet. Ei bine, iată-ne ajunşi!

El face un viraj de pe asfalt pe un drum nemarcat, cu pietriş, stârnind un nor de praf care-i face pe amândoi să tuşească.

Cameron îşi ridică geamul, privind drumul cu scepticism. E plin de gropi şi buruieni.

— Eşti sigur?

Ethan ridică telefonul, verificând încă o dată adresa.

— Mda. Cu siguranță ăsta e.

Mai mult decât sigur, nu e ăsta.

Ar putea fi o locație bună pentru casa de vacanță a unui miliardar. Faleza pustie dă spre marea de un albastru-

închis, pe trei laturi. Însă nu-i nicio vilă în stil toscan, niciun posibil tată trântor miliardar relaxându-se pe marginea piscinei şi sorbind dintr-un pocal de aur. Doar un luminiş întunecat care-i aminteşte lui Cameron de un anumit tip de cadru de film, genul în care puştii se sărută într-o maşină, înainte de a fi hăcuiți de un criminal în serie.

— Rahat! bombăne el, izbind cu piciorul un con de pin pe drumul de pământ.

Acesta dispare şi se rostogoleşte în josul stâncii.

— Deci nu-i ăsta, zice Ethan fără rost.

— Cu siguranță, nu!

Poate talentele de detectiv ale lui Cameron nu sunt aşa de impresionante cum crezuse. Se întorc la camionetă şi încep călătoria greoaie înapoi pe drumul instabil.

Ethan izbeşte ceva dur, frânând când ar fi trebuit să treacă mai departe. O reacție tipică de începător. Însă acum au rămas blocați. Roțile se învârt fără folos în timp ce Ethan apasă pe accelerație.

— Hei, mai uşor! Ai dat într-un şănțuleț nasol, îi spune Cameron cu răbdare.

Sigur, drumul e puțin cam stricat, însă e ceva elementar pentru maşinile cu tracțiune 4x4. Floare la ureche în comparație cu porcăria nasoală pe care el şi Katie obişnuiau să meargă prin deşertul Californiei cu vechiul lui jeep, înainte să-i fie confiscat pentru neplată.

— Al naibii şanț! zice Ethan cu juma' de gură în timp ce apasă şi mai tare pe accelerație.

Transmisia camionetei geme şi se vaită, de parcă s-a săturat şi ea de această aventură.

Cameron oftează.

— Mă laşi să încerc?

— Tu?

Ethan se încruntă, însă ochii i se măresc de curiozitate, speranță poate.

— Păi, cred că da.

Opreşte motorul şi îi aruncă cheile lui Cameron.

— Bine. Haide, hai să ieşim!

— Să ieşim?

— Mda, să ieşim.

Cameron încearcă să-şi mai tempereze nerăbdarea din voce în timp ce coboară din cabină.

— Trebuie să verificăm ce se întâmplă acolo jos. E posibil să fie nevoie să întărim tracțiunea pe spate. Ai ceva ce putem folosi ca opritor?

El studiază atent drumul care coboară într-o pădure întunecată şi deasă pe margine. Nimic care să semene cu deşertul larg. Însă pe margine e un mic bolovan care ar putea fi de folos. Îşi smuceşte capul înspre el şi ordonă:

— Adu piatra aia aici!

Ethan pare surprins. Impresionat chiar. Cameron îşi permite un mic zâmbet.

— Obişnuiam să fac off-road în deşert din când în când.

— Da.

Ethan încuviinţează şi o porneşte cu pas întins spre piatra desemnată. Până se întoarce Ethan, Cameron aşază o bucată mare de pământ uscat în faţa roţilor din spate şi se uită sub şasiu, folosindu-şi laturile mâinilor ca pe nişte mici echere pentru a calcula unghiurile.

Cameron explică ce se va întâmpla.

— Mai întâi, împingem camioneta în faţă, măcar câţiva centimetri, şi vom propti cauciucul drept cu piatra aia. Apoi virăm strâns la stânga şi, de îndată ce roţile din spate se prind, o tăiem brusc la dreapta.

— La stânga?

Ethan se uită în stânga la peretele de copaci.

Sunt probabil 60 de centimetri între bara din faţă şi primul şir de trunchiuri groase.

— Nu, nu cred asta.

— Va funcţiona. E pur şi simplu fizică.

Cameron îşi aminteşte de multe astfel de conversaţii cu prietenii lui care conduceau maşini 4x4. Ei nu puteau vedea

aşa cum vede el forțele care propulsează vehiculul încolo şi încoace chiar şi când pare imposibil. Stăteau acolo şi nu ajungeau nicăieri, nici metaforic, nici fizic. Uitându-se cu sinceritate la chipul ezitant al lui Ethan, el adaugă:

— Ai încredere în mine!

— Bine, atunci.

Strâns la stânga, brusc la dreapta, o împroşcare cu noroi pietros în oglinda retrovizoare şi o opintire care face să li se zguduie stomacul şi care-l îngrijorează până şi pe Cameron, iar camioneta se năpusteşte pe drum. De îndată ce ies din şanț, el scoate un hohot de râs. Uitase cât de distractiv este, iar această camionetă nu-i un jeep, însă se descurcă destul de bine la chestiile dure. Aruncă o privire spre Ethan care este, efectiv, mort de frică. Un zâmbet răutăcios apare în colțul gurii lui Cameron în timp ce intenționat înfige roțile din față într-o aluviune, ceea ce-i face pe amândoi să se clatine.

— Vrei să ai parte de mai multă distracție?

Pe locul pasagerului, Ethan îşi dă capul pe spate şi scoate un urlet straniu, aproape canin.

— Hai s-o facem!

Cameron apasă pe accelerație. Chestia asta e mult mai distractivă decât peştele cu cartofi prăjiți.

Ziua 1 341 de captivitate

Creaturile marine sunt maestre ale camuflării. Sunt sigur că îl cunoşti pe peştele-undiţar care pândeşte în apele întunecate, în spatele unei mici momeli luminiscente care atrage prada direct în gura lui. Noi nu avem peşti-undiţar aici (şi nu pot spune că-mi pare rău pentru asta), însă a existat odată un poster fascinant despre ei în hol.

Noi toţi mințim pentru a obține ceea ce dorim. Căluțul-de-mare, care se dă drept o fâşie de alge. Corozbina, care pozează într-un peşte sanitar, aşteptând momentul pentru a lua o îmbucătură din gazda sa primitoare. Până şi abilitatea mea de a-mi schimba culorile – camuflajul meu – este o capcană în esență. O minciună care e pe ultima ei sută de metri, mi-e teamă, deoarece mi se pare din ce în ce mai dificil să mă mişc pe aici.

Fiinţele umane sunt singura specie care măsluieşte adevărul pentru propria distracție. Ele le numesc glume. Uneori, jocuri de cuvinte. Să spui un lucru atunci când, de fapt, te referi la altul. Râsul sau râsul fals din politețe.

Eu nu pot râde.

Dar am auzit o glumă astăzi pe care am considerat-o inteligentă şi de actualitate. Ar trebui să te avertizez că poanta este cam macabră.

Tânăra familie se oprise în fața bazinului meu, iar tatăl (de obicei tatăl este cel care le spune şi de asta şi cred că ei le numesc adesea „glumele lui tata”) s-a întors către copilaşul lui şi a zis: Ce a spus tigrul când i s-a prins coada în maşina de tuns iarba?

(Nu mă întreba de ce o felină din junglă se află în prezența unei maşini de tuns gazonul. Glumele sunt adeseori lipsite de sens.)

Copilul, chicotind deja, a zis: Nu ştiu! Ce?

Iar tatăl a răspuns: Nu va mai dura mult de acum.[8]

Aş fi râs dacă acest lucru ar fi posibil.

Nu va mai dura mult de acum. Este adevărat. Îmi pot simți fiecare celulă chinuindu-se să-şi ducă la îndeplinire funcția sa tipică. Mâine începe o nouă lună şi poate va fi ultima oară când voi observa că Terry a schimbat foaia calendarului de pe peretele său. Sfârşitul meu inevitabil se apropie.

Un adevăr după trei Martini

Prânzul de rămas-bun al lui Mary Ann Minetti începe la amiază într-o zi toridă din august. Tova soseşte la restaurantul-măcelărie din Elland cu zece minute mai devreme. Lumina necruțătoare a soarelui o orbeşte şi ea strânge din ochi în timp ce urcă treptele de la intrare ale restaurantului din zona cea mai elegantă a cartierului situat lângă apă. Îşi simte glezna încă dureroasă şi presată după acele săptămâni în şir de purtat gheata.

---

[8] Joc de cuvinte în limba engleză. It won't be long now are două sensuri: unul se referă la coadă („Nu va mai fi lungă acum") şi celălalt se referă la timp („Nu va mai dura mult de acum").

— Doamnă Sullivan!

O voce cunoscută o strigă din spate, în timp ce un braț puternic o apucă de cot.

— Laura, dragă! Ce mai faci?

Tova îşi înclină capul spre fiica lui Mary Ann, o femeie zveltă în jur de patruzeci şi ceva de ani, acceptând ajutorul femeii mai tinere în timp ce urcă scara.

Potrivit lui Mary Ann, Laura sosise săptămâna trecută pentru a o ajuta pe maică-sa cu pregătirile. Laura fusese cea care organizase acest prânz, cea care alesese acest restaurant elegant. Tova e convinsă că Mary Ann ar fi preferat să servească o cafea acasă la ea, deşi poate că acest lucru nu e posibil acum, când toate lucrurile sunt strânse şi casa e pregătită pentru agenții imobiliari.

— Bine, bine!

Laura încuviințează, ținând uşa de la intrare pentru amândouă.

— Şi mă bucur să văd că te recuperezi! Mama mi-a spus că ai căzut.

Ea îşi arcuieşte o sprânceană uitându-se spre piciorul Tovei.

— A fost doar o entorsă.

— Ştiu, dar la vârsta ta...

Un salut vesel din partea hostessei o scuteşte pe Tova de obligația de a răspunde. Ridicând un teanc imposibil de

înalt de meniuri, ea le conduce prin restaurant către o masă lungă şi goală care se învecinează cu un şir de ferestre cu vedere spre apă. Panorama, cel puțin, este încântătoare.

— Chelnerul ar trebui să fie gata în câteva minute. Vă pot aduce ceva de băut între timp, le propune hostessa în timp ce înconjoară masa, aşezând meniul în fața fiecărui tacâm.

Trebuie să fie cel puțin treizeci de locuri. Doamne, Dumnezeule. Câte persoane a invitat Laura?

— Bineînțeles. Gin tonic, te rog.

Laura îşi trânteşte geanta pe masă şi oftează.

— Mi-am petrecut dimineața ajutând-o pe mama să împacheteze toate lucrurile din casa în care a locuit timp de jumătate de secol. Mai bine să fie unul dublu!

— Bineînțeles, doamnă.

Tova se aşază pe un scaun lângă capătul mesei, imaginându-şi menajeria de figurine de porțelan şi crucile lustruite care au locuit dintotdeauna pe raftul de deasupra chiuvetei din bucătăria lui Mary Ann, înfăşurate în hârtie şi aşezate într-o cutie de carton unde, probabil, vor sta ani buni, până când vreun membru nefericit al familiei va da peste ele şi va trebui să decidă cum să se descotorosească de ele. Zâmbeşte forțat către hostessa care pare să aştepte comanda ei de băutură.

— Doar o cafea, te rog. Neagră.

Hostessa se îndepărtează cu un semn aprobator, lăsându-le pe cele două femei în acel gen de tăcere care o face pe Tova

să-şi dorească să-şi fi adus cu ea lucrul de mână. În cele din urmă, întreabă:

— Ce mai fac fetele?

Fiica Laurei, Tatum, şi nepoata, Isabelle, locuiesc cu Laura în Spokane. Acum, Mary Ann, străbunică la doar şaptezeci de ani, va locui şi ea cu ele. Bineînțeles, situația cu Tatum şi bebeluşul ei nu fusese plănuită, însă Tova nu se poate abține să nu se mire cum s-a întâmplat. Patru generații de femei sub un singur acoperiş.

Laura încuviințează.

— Fetele sunt bine. Excelent. Isabelle a început să meargă acum.

— Minunat, zice Tova.

— Da.

Laura zâmbeşte, însă nu intră în detalii, aşa cum fac mulți când se întâmplă să discute despre copii în prezența Tovei, lucru care, uneori, e o sabie cu două tăişuri.

Tăcerea incomodă se lasă din nou, aşa că Tova întreabă:

— Cum e la muncă, dragă?

— Este... ca la muncă.

Laura izbucneşte într-un hohot sincer de râs, înainte de a se lansa într-o poveste despre actualizarea tehnologiei care are loc în timpul verii la universitatea de stat unde ea predă psihologia. Tova o aprobă tacit în tot acest timp. Sună, într-

adevăr, ca un coşmar. Laura oftează cu înțelegere, apoi explică:

— Deci de aceea a trebuit s-o facem pe mama să se mute repede. Înainte de începerea semestrului de toamnă, în orice caz. Îmi pare rău că voi, doamnelor, nu vă puteți lua la revedere cum se cuvine. Ştiu cât de apropiate ați fost. Zeci de ani.

— Noroc că există telefonul.

— Îi vom cumpăra mamei o tabletă. În felul ăsta, va putea să participe virtual la întâlnirile Tricotezelor!

Laura radiază, părând foarte încântată de această soluție, orice ar însemna asta.

— Dar tu? Când te vei întoarce să lucrezi la acvariu?

Tova se îndreaptă de spate şi îi relatează Laurei recenta ei conversație cu Terry. El fusese de acord să-i permită să se întoarcă şi „să-l ajute pe tipul cel nou”, după cum se exprimase. Tova e cum nu se poate mai mulțumită de acest aranjament care-i permite să-l îndrume să facă lucrurile corect şi va avea o grămadă de timp pentru asta, înainte de mutarea ei în Charter Village, la sfârşitul lunii. Nu menționează şi că îi place să-şi petreacă timp cu băiatul.

— Mamă! Aici! îi strigă Laura lui Mary Ann, care flutură din mână din cealaltă parte a restaurantului, urmată de Barb Vanderhoof şi de Janice şi Peter Kim.

— Iu-hu! flutură din mâini Barb în timp ce se apropie de masă.

Poartă un top cu paiete prea strâmt peste piept.

— Ia te uită! Ce elegant!

O învăluie pe Laura într-o îmbrățișare.

Janice se strecoară pe locul de lângă Tova.

— Cum merge treaba, Tova? Ce-ți face glezna?

Peter se așază lângă soția sa.

— Foarte bine, mulțumesc, răspunde Tova, sperând ca accidentul ei să nu fie subiectul conversației acestei după-amiezi.

— Excelentă veste. Dar ce ai pățit la braț?

Tova trage de mânecă, încercând să acopere cea mai nouă urmă de ventuză.

— Nu-i absolut nimic. Trebuie să fie de la soare.

Peter se încruntă şi Tova îşi poate da seama că îşi ia în primire rolul de doctor, gata să insiste, însă, din fericire, este întrerupt de oaspetele de onoare.

— Oh! Vă mulțumesc tuturor că ați venit!

Mary Ann scoate un chicotit copilăresc şi se aşază pe scaunul destinat ei la mijlocul mesei, în timp ce alte persoane îşi fac apariția. Tova recunoaşte mai multe enoriaşe de la biserica St. Ann, unde Mary Ann a fost în consiliu ani buni, şi nişte vecine. În câteva minute, majoritatea locurilor sunt ocupate, rămânând goale doar

cele două situate de cealaltă parte a Tovei. Uşurată că cele două locuri nu sunt ocupate, ea îşi aşază geanta pe unul din scaune.

— Ei bine, grupul ăsta arată ca unul gălăgios!

Un bărbat tânăr cu pielea foarte închisă şi ochi scânteietori se apropie cu două carafe de apă. Omar, potrivit ecusonului.

— Mă bucur că port pantofi sport, deoarece pot să vă spun că mă veți ține în priză!

Un hohot de râs aprobator străbate mulțimea.

— Am venit să petrecem! zice Barb Vanderhoof zgâlțâindu-se de râs.

Omar îndreaptă degetele spre ea mimând că ține un pistol.

— Aşa vă vreau!

— Draga noastră prietenă Mary Ann se mută.

Barb gesticulează înspre Mary Ann care roşeşte.

— În Spokane.

— Hopa! Spokane! Îmi pare rău!

Omar se strâmbă de parcă tocmai a mâncat o lămâie, însă ochii încă îi sticlesc.

— Ia vezi! Eu locuiesc în Spokane!

Râzând, Laura îşi ridică paharul gol.

Cafeaua Tovei soseşte în cele din urmă, adusă de un picolo care pare hărţuit. Ea studiază lichidul gros şi negru, înainte de a lua o înghiţitură. Este fierbinte şi concentrată. Ridică meniul şi-l studiază, plescăind din limbă în timp ce citeşte descrierile, chestii precum spumă cremoasă cu busuioc şi sos tradiţional de napi. Unde sunt supele şi salatele? Un bol cu supă pasată de porumb ar merge excelent.

— Locurile astea sunt ocupate?

O voce groasă, oarecum familiară, o întrerupe din studierea meniului. Ridică privirea spre o siluetă înaltă. Nu mai arată atât de ciudat fără pantalonii de bicicletă, ochelarii spaţiali şi cască, însă e Adam Wright, tipul care a ajutat-o cu rebusul în Hamilton Park acum câteva săptămâni.

— Oh! Bună ziua!

El zâmbeşte, recunoscând-o la rândul său.

— Mă bucur să te revăd, zice Tova, luându-şi geanta de pe scaun.

În cealaltă parte a lui Adam e o femeie măruntă cu păr roşcat şi creţ.

— Ea este Sandy Hewitt, zice el, strângându-i braţul însoţitoarei sale, aşezându-se. Sandy, ţi-o prezint pe Tova Sullivan.

— Încântată de cunoştinţă, zice Tova cu o încuviinţare a capului.

Picoloul se întoarce cu două Martini pe o tavă. Cu grijă, le aşază în faţa cuplului.

Adam ia o înghiţitură zdravănă care-i aminteşte Tovei de acea zi când dăduse pe gât sticla ei de apă în parc.

— Eu şi Laura am fost împreună la şcoala de duminică la biserica St. Ann, explică el. A auzit că m-am mutat din nou în oraş. Şi m-a implicat în mutarea mamei ei. Iar acum am implicat-o şi pe jumătatea mea mai bună.

El îi face cu ochiul lui Sandy.

— Ele au noroc cu el, zâmbeşte aceasta şi îl strânge pe Adam de biceps.

— Şi mă bucur mereu să fiu de ajutor, nu că mă dau în vânt după ridicat chestii grele. Însă Laura a fost foarte amabilă să mă invite la acest prânz. E minunat să cunoşti deodată atâtea persoane din Sowell Bay.

— Da, Laura chiar s-a dat peste cap cu lista de invitaţi, nu-i aşa? zice Tova sorbind din cafea.

— Cred că da.

Sandy îşi înclină capul.

— Deci de unde vă cunoaşteţi, tu şi Adam?

Tova îşi drege glasul, apoi zice încetişor:

— Adam a fost un prieten de-al fiului meu.

El strânge din buze. Apoi se apleacă la urechea lui Sandy şi aproape toată explicaţia şoptită este imperceptibilă pentru Tova, însă ea prinde cuvintele a fost un puşti care...

Ochii lui Sandy se măresc, apoi aruncă spre Tova o privire compătimitoare, înainte de a se concentra asupra studierii intense a meniului. Netezindu-şi părul, se îndreaptă în scaun şi îşi împreunează mâinile.

— Păi, ciripeşte ea, adresându-se celor prezenți la masă. Cine s-a hotărât ce doreşte? Am auzit că fleica de vită este mortală!

Supa de porumb pasat, din câte se pare, nu este disponibilă la restaurantul-măcelărie din Elland. Însă Omar recomandă o supă de dovleac cu curry care, spre surprinderea Tovei, este excepțională. Ea înmoaie o bucată de pâine de casă în ultima picătură, în timp ce Adam Wright şi Peter Kim se plâng către Tova şi Janice în legătură cu echipa Mariners şi eşecurile ei, un subiect care n-o interesează câtuşi de puțin pe Tova.

— Baseball. Cui îi pasă, nu? zice Janice.

Tova zâmbeşte, apoi se şterge cu un şervețel în colțurile gurii.

— Singurul lucru mai plictisitor decât să-l priveşti e să vorbeşti despre el.

Peter Kim o strânge jucăuş pe soția sa de umăr.

— Scuze că te plictisesc, draga mea!

— Hei, poate că sunt blestemat, râde Adam Wright. Mă mut înapoi în oraş şi dintr-odată ei încep să nu mai fie buni. Ar fi trebuit să rămân la Chicago.

El îşi goleşte paharul cu Martini, apoi îi zâmbeşte lui Sandy în timp ce culege o măslină verde şi mare din ţepuşa de plastic în formă de sabie şi i-o oferă ei pe cealaltă, punându-şi un braţ peste spătarul scaunului ei.

Janice se apleacă spre Sandy.

— Ceva veşti în legătură cu căutarea de case?

— Oh, da! radiază Sandy. Ne-am hotărât în legătură cu o casă din complexul acela nou din sudul oraşului.

— Ce bine! Poţi finisa totul exact cum îţi doreşti.

— Exact! Adam intenţionează să-şi facă un bârlog la subsol. Ca să se uite la baseball.

Peter Kim se luminează la faţă.

— Excelent! Voi fi acolo în ziua meciului!

Râd toţi patru.

Sandy se întoarce spre Tova.

— Dar dumneavoastră, doamnă Sullivan?

— La ce te referi? zice Tova ridicând o sprânceană.

— Casa dumneavoastră? Aţi avut ceva oferte?

Janice scapă furculiţa şi se întoarce spre Tova.

— Jessica Snell a pomenit despre ea la final. Că tocmai a ajuns pe piaţă. Nu-i potrivită pentru noi, bineînţeles. Avem

nevoie de cel puțin cinci dormitoare când vor veni nepoții în vizită.

— Posibilii nepoți, o corectează Adam. Nepoți teoretici.

Tova îşi răsuceşte şervețelul în poală.

— O casă atât de frumoasă, totuşi, trăncăneşte Sandy mai departe. Jessica a zis că nu crede că va dura mult. Cineva va pune repede mâna pe ea.

— Da, presupun, zice Tova încet.

— Tova!

Vocea lui Janice e ascuțită.

— Despre ce vorbeşte?

— Oh. Nu este...? Adică nu ați ştiut...?

Obrajii lui Sandy devin roşii ca ardeiul iute din Martiniul lui Adam.

— Este în regulă.

Tova îşi drege glasul.

— Sandy are dreptate. Vând casa. Am făcut o solicitare pentru un apartament în Charter Village din Bellingham.

Peste masă se lasă tăcerea.

— Ce?! exclamă Mary Ann.

— De ce n-ai spus nimic? întreabă Barb.

— Şi casa? se apleacă Janice în față.

— Casa aia frumoasă! Casa tatălui tău!

— Şi toate lucrurile tale, Tova!

— Ai atât de multe lucruri frumoase! Că doar n-ai de gând să te descotoroseşti de ele?

— Unde vor ajunge toate lucrurile tale?

— Ai atât de multe lucruri pe care trebuie să le sortezi!

— Mansarda aia, nici nu-mi pot imagina.

— Cuferele din cedru ale mamei tale. Ce păcat!

— Sunt cât se poate de capabilă să mă ocup de bunurile mele, zice Tova cu vocea încordată.

Această afirmație întrerupe ping-pongul comentariilor. Cum pot Tricotezele să-i judece bunurile, în orice caz? Mary Ann cu toate statuetele ei, iar casa lui Janice are o cameră întreagă cu echipamente IT, dintre care multe par să nu servească niciunui scop real. Barb, dintr-un motiv care n-a fost niciodată pe deplin explicat, colecționează elefanți de când era nemăritată, pentru numele lui Dumnezeu! Tot dormitorul ei de oaspeți e plin de suvenire cu elefanți. Cine sunt ele să arunce cu pietre?

Janice îşi aşază o mână pe umărul Tovei.

— Nu trebuie să faci asta, să ştii. Eu şi Peter am zis mereu că ai putea locui cu noi, că ai putea...

— În niciun caz! Nu v-aş împovăra niciodată în felul acesta.

Janice scutură din cap.

— Nu vei fi niciodată o povară, Tova!

În timp ce sunt strânse farfuriile, Mary Ann ocoleşte masa pentru a le mulţumi tuturor că au venit. Janice şi Peter Kim îşi iau la revedere, explicând că întârzie la cursul de olărit. Barb Vanderhoof şi paietele ei ies scânteind din încăpere îndreptându-se spre şedinţa săptămânală de terapie. Omar aduce nota de plată ca să fie semnată de Laura şi glumeşte că Mary Ann va crea probleme în Spokane. Adam Wright înghite şi ultimele picături din cel de-al treilea Martini şi îi cuprinde braţul lui Mary Ann.

— Vă mulţumesc că ne-aţi invitat!

— A fost atât de încântător! intervine Sandy, părând să fi uitat de bomba pe care o detonase mai devreme.

Din fericire, restul mesei pare să fi uitat, deşi Tova le surprinde pe Janice şi pe Barb şoptind: Poate se răzgândeşte.

Mary Ann are un zâmbet forţat, aşezându-se pe scaunul gol de lângă Tova.

— Ne vedem înainte de a pleca, în weekendul acesta, nu?

— Cu siguranţă. Voi trece pe la tine.

— Mi-ar plăcea.

Vocea lui Mary Ann tremură puțin. Laura se grăbeşte şi se postează în spatele maică-sii, punându-i un braț în jurul umerilor.

— E atât de frumos din partea ta că o iei pe mama ta la tine!

Adam se întoarce spre Mary Ann, lăsându-se pe spate în scaun.

— Doamne, mă bucur atât de tare că am copii, chiar dacă înseamnă că nu voi scăpa niciodată de fosta mea soție. Pentru că este un iad să îmbătrâneşti singur. Nu de asta face lumea copii?

Sandy îl împunge cu cotul.

— Nu fi caraghios, iubire!

Laura îl priveşte cu asprime, fără a oferi alt răspuns în afară de a întinde mâna în fața lui pentru a-i lua paharul de Martini aproape gol şi a i-l da unui chelner în trecere.

— Sunt un idiot!

Adam ridică o mână, apoi o coboară.

— Tova, îmi pare rău! N-am vrut să spun asta. Tu nu vei îmbătrâni singură. Chiar dacă Erik nu mai e.

— E în regulă, zice Tova încet. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Îmi amintesc de parcă a fost ieri.

Vocea lui Adam este mai clară acum.

Mary Ann îşi duce o mână la gură, iar Laura îşi pune mâinile în şolduri, azvârlindu-i o privire care ar putea sfărâma pietre. Însă Tova se întoarce spre Adam, deodată conştientă de bătăile inimii pe sub bluză.

— Primesc întotdeauna cu plăcere ce-şi amintesc oamenii.

El îşi trece o mână peste faţă.

— Vreau să spun că nu e nimic nou faţă de ceea ce ştii deja, sunt sigur. Îmi amintesc ultima dată când l-am văzut. Ne-am cumpărat nachos de la snack-bar în acea după-amiază, înainte ca el să înceapă munca. Plănuiam să mergem la cabana părinţilor mei în ziua următoare. El avea de gând să şutească nişte beri din frigiderul tău, ca de obicei.

E străbătut de un fior.

— Ah, îmi pare rău în legătură cu asta!

Tova flutură din mână.

— N-are importanţă.

— În fine, continuă Adam, voia să o impresioneze pe fata aia, nu mai ştiu care-i era numele. Intenţiona s-o aducă la cabană.

Tova scoate un hohot de râs împietrit. Să fure bere din frigider? Asta părea o chestie făcută de fiul ei. Dar restul, era oare posibil? Ea scutură din cap.

— Nu-mi amintesc ca Erik să fi avut iubită la momentul respectiv.

— Nu ştiu ce îi era, însă erau împreună.

Adam se încruntă şi ridică o sprânceană.

— La naiba. Care era numele ei?

Laura pune o mână pe umărul Tovei.

— Eşti în regulă?

— Tova? Draga mea? o imită Mary Ann pe fiica ei.

— Mă simt foarte bine.

Vocea Tovei sună de parcă ar veni din interiorul unei peşteri. Se ridică şi îi mulţumeşte Laurei pentru prânz în timp ce o îmbrăţişează scurt pe Mary Ann, apoi se aude spunându-le la revedere lui Adam Wright şi lui Sandy Hewitt.

Clic-clac, clic-clac. Sunetul sandalelor ei pe pardoseala restaurantului pare să o propulseze departe de masă. Afară, soarele după-amiezii târzii o asaltează şi ea îşi acoperă chipul cu o mână, în timp ce traversează parcarea restaurantului-măcelărie din Elland şi se îndreaptă spre maşină. Abia după ce se aşază pe locul şoferului cu motorul şi radioul pornite, îşi dă seama că îşi ţinuse răsuflarea. Aerul iese, fierbinte şi rapid, aburindu-i ochelarii.

Deci Will avusese dreptate.

A existat o fată.

Umbra pontonului

Casa lui Avery e mică, cu lambriuri din vinil galben, într-un cartier de lângă autostrada statală. E la o distanță mare față de oraș; nu-i de mirare că Avery face duș la magazin după antrenamentul de dimineață, chiar dacă apa e rece ca gheața, în loc de a conduce până acasă. Unelte de grădină și saci cu resturi vegetale sunt împrăștiați pretutindeni de-o parte și de alta a aleii, abia lăsându-i loc lui Cameron să-și parcheze autorulota.

Ea apare în pragul ușii de la intrare ținând în mână o cană de cafea. O pereche de pantaloni scurți de alergat îi stau lăsați pe șolduri, o fâșie de piele de culoare cafeniu-deschis ivindu-se între betelia pantalonilor și maiou. La naiba! Deodată, e foarte bucuros că ea îi sugerase să se întâlnească aici pentru ședința de paddleboarding, mai degrabă decât la prăvălie. Pretinsese că era din cauză că nu-i place să vină la muncă în zilele libere, dar poate are altceva în minte?

Mijind ochii în soare, ea zice:

— Ai venit!

Cameron sare din cabină și își vâră cheile în buzunar.

— Te așteptai la altceva?

Ea zâmbește.

— Să fiu sinceră, de obicei nu ies cu tipi mai tineri. Mi s-a tras clapa de mai multe ori.

— Cu tipi mai tineri? Ce vârstă crezi că am?

— Douăzeci şi patru.

— Să zicem treizeci.

Cameron urcă treptele dintr-o săritură.

— Dar te iert. E dificil să-ți dai seama după aspectul meu tineresc şi alura mea atletică.

Avery dă ochii peste cap.

— Păstrează-ți pieptul umflat după ce te urc pe paddleboard. Vom vorbi atunci despre alura ta atletică.

— Sunt sigur că voi fi un talent înnăscut.

— Îhî.

Avery zâmbeşte cu superioritate. Gesticulează spre uşa deschisă.

— Intri puțin? Trebuie să termin cu pregătirea.

— Sigur. Dar tu?

Avery se întoarce nedumerită spre el.

— Ce-i cu mine?

— Ce vârstă ai?

O notă de nelinişte se strecoară în vocea lui Cameron.

— Am făcut treizeci şi doi de ani luna trecută.

Ea râde de expresia lui uşurată, apoi se apleacă să ridice o şosetă de pe podea.

— De ce, ce vârstă credeai că am?

— Ah, douăzeci şi puțin de ani, evident.

Ea îl loveşte cu şoseta.

— Încetează!

Cameron schițează cel mai frumos zâmbet al său.

— Adică, de ce nu? Tu eşti...

Un mormăit enervat din cealaltă cameră îl întrerupe. Câteva clipe mai târziu, un adolescent îşi face apariția cu paşi mari. E aproape la fel de înalt ca şi Cameron, cu bucle negre şi zburlite şi acelaşi ten măsliniu ca al lui Avery. Fără să-i arunce o privire lui Cameron, băiatul ridică o cutie de cereale şi geme:

— Mamă! Nu mai avem cereale Cheerios.

Cameron rămâne cu gura căscată. Un puşti? Un adolescent?

O expresie de surpriză traversează chipul lui Avery, apoi trage țeapănă aer în piept.

— Cameron, el e Marco.

Ea se întoarce spre adolescent, care se uită urât la Cameron, cam cum ar privi cineva la un rahat proaspăt.

— Iubire, el e prietenul meu Cameron.

— Bună, zice Cameron cu o încuviințare a capului.

— Super!

Marco îşi scoate bărbia în față.

— Nu-l băga în seamă. Are cincisprezece ani. Şi credeam că a ieşit să se plimbe cu bicicleta acum zece minute, zice Avery, ciufulind părul lui Marco, lucru pe care el îl tolerează câteva secunde, înainte de a se feri de mâna ei.

Cameron face calculul în minte de trei ori pentru a fi sigur că a înțeles bine. Şaptesprezece. Avery a făcut un copil când avea şaptesprezece ani!

— Marco, iubire, ce facem când se termină cerealele Cheerios?

Marco dă ochii peste cap.

— Lista.

— Exact. Le adăugăm pe lista de cumpărături, zice ea pe un ton incisiv. Sunt sigură că vei găsi altceva de mâncare între timp.

Marco bombăne:

— Am rămas şi fără chipsuri.

— Doamne, câtă cruzime! zice Avery pe un ton sec. Uite ce e, voi încerca să ajung mai târziu la magazin. Eu şi Cameron ieşim pe mare. Nu distruge casa cât timp sunt plecată, bine?

— Pot să vină mai târziu la mine Kyle şi Nate?

— Dacă promiți că faceți şi altceva în afară de jocuri video toată ziua. Mergeți cu bicicletele! Şi gazonul trebuie tuns.

— Mda, bine. O să-l tund.

— Excelent. Distracție plăcută! Şi ține asta!

Ea aruncă şoseta spre el.

— S-a pierdut în drum spre coşul de rufe.

Aceste ultime cuvinte îl şochează pe Cameron. E exact ce obişnuia să-i spună Katie când îşi lăsa hainele pe podeaua dormitorului lor.

— Ar fi trebuit să-ți spun.

Avery îşi muşcă buza şi priveşte afară pe geamul autorulotei.

— Îmi pare rău.

— Nu! E în regulă. Absolut în regulă.

Cameron îşi sprijină brațul pe marginea geamului deschis. E oare în regulă? Spre surprinderea lui... mda, poate este. Faptul de a o privi pe Avery ca mamă, cumva, îl impresionase într-un mod în care nu mai fusese niciodată impresionat de o fată. Iese de pe autostradă şi coboară drumul lung şi şerpuit care duce spre apă. Transmisia tremură când trece într-o viteză mai mică şi acea afurisită de curea desprinsă guiță, lucru care-l face să critice insistența sa de a pleca la drum. Dorise să se dea mare cu

autorulota, totuşi. Arată bine în prezent. A frecat tot interiorul cu oţet şi lămâie, şi până şi geamurile sunt lipsite de dâre. A ales chiar şi o saltea ieftină, însă nouă.

Ea îl priveşte pieziş.

— N-ai nicio problemă cu faptul că am un copil?

— Păi, presupun că asta înseamnă că eşti uşuratică? zice el, vocea urcându-i pe ultima silabă.

Oare gluma lui întrecuse măsura? Însă Avery izbucneşte în râs şi îl împinge jucăuş în umăr.

— Mamă, ce o să mai intri în apă! Am să te bag cu mâna mea.

— Nu poți! N-am costum de baie.

E adevărat. Toți pantalonii scurți ai lui Cameron sunt îndesați într-o pungă neagră de gunoi unde au ajuns după ce Katie îi aruncase de la balcon. Sacul de gunoi fusese, probabil, deja mutat în subsolul lui Brad şi Elizabeth.

Avery se uită neîncrezătoare la el.

— De ce?

— Nu posed niciunul în acest moment.

— Ştii, avem şorturi la magazin.

— Prea scumpe pentru mine. Cu cât crezi că mă plătesc ca să ciopârțesc macrou şi să şterg cu mopul mațele după aceea?

— Nu fi caraghios. Ți-aş fi dat gratis o pereche!

— Nu, am terminat cu pomenile. Deşi porcăria aia pe care mi-ai dat-o pentru gât este extraordinară.

— Corect.

Ea scutură din cap, zâmbind.

— Dar sper că-ți place să fii rece şi ud.

Mici valuri scaldă malul pietruit. Cât de greu poate fi? Cu toate astea, Avery îi dă indicațiile necesare.

— Deci pui piciorul aici.

Arată spre mijlocul plăcii.

— Şi ține vâsla aşa, continuă ea, arătându-i.

Cameron încuviințează, ascultând pe jumătate, în timp ce ea îi dă un milion de alte indicații.

— Şi, ultimul lucru, ciripeşte în timp ce-şi lansează cu grație placa pe apă, să nu cazi!

O pală de vânt îi ridică marginea pantalonilor scurți, distrăgându-l.

— Nu voi cădea, promite el.

Se aşază pe burtă, conform instrucțiunilor şi îşi lansează placa de pe plajă. Însă de îndată ce se ridică într-un genunchi, pregătindu-se să stea în picioare, se răstoarnă.

Cu un pleoscăit umilitor, piciorul îi plonjează în apă, scufundându-se în nisipul aspru ce se află la 15 centimetri dedesubt.

— Doamne! exclamă el.

Apa rece ca gheața îi taie răsuflarea. E şocant de rece.

— Cinci secunde.

Avery se uită peste umăr cu o sprânceană ridicată.

— Un record.

— Eu testam apa de fapt.

— Încearcă să-ți depărtezi picioarele.

Cameron se ridică pe placă în picioare. Avery are dreptate; cu ele depărtate e mai bine. Când ea îi spune dominatoare că îl duce pe ruta standard pentru începători, el lasă placa să alunece. Puget Sound e rece ca gheața.

O urmează pe după un ponton lung şi curbat. Pe stânca cea mai îndepărtată, un pescăruş îşi înclină capul, cu o uitătură comic de furioasă. Studierea păsării ursuze aproape că provoacă o altă răsturnare, însă, de data asta, se redresează. Cu fiecare mişcare a vâslei, se simte mai stabil.

Se află la jumătatea drumului către ponton, în momentul în care Avery pune jos vâsla şi stă aşezată, cu picioarele încrucişate, pe placa ei. Ochii lui Cameron se măresc. Ar trebui să facă şi el asta?

Ea chicoteşte.

— Nu-i atât de dificil precum pare. Menține-ți echilibrul în timp ce te laşi în jos.

Ținându-şi răsuflarea, Cameron îi urmează instrucțiunile şi curând se pomeneşte stând aşezat, legănându-se pe valuri.

— Chestia asta e plăcută, zice el.

— Nu-i aşa?

Avery se lasă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Tricoul i se ridică, dezvăluindu-i buricul perfect.

— Sowell Bay are unele dintre cele mai calde ape din Pudget Sound. E parte a motivului pentru care m-am mutat aici.

— Când a fost asta?

— Acum cinci ani? Mda, e corect. Marco avea zece ani. Ne-am mutat din Seattle.

— Trebuie să fi fost greu.

— Ne-am descurcat bine. Tatăl lui şi-a luat o slujbă în Anacortes, iar Sowell Bay era la jumătatea distanței.

Ea îşi trece mâna prin apă.

— În plus, am vrut mereu să-mi deschid un magazin cu articole de paddleboarding, lucru pe care nu mi l-aş fi putut permite în Seattle.

— Ce ai făcut înainte?

— Diverse slujbe, însă, când Marco era mic, am fost mamă, în cea mai mare parte a timpului. Tatăl lui lucrează pe un pescador, aşa că umblă peste tot.

Ea priveşte spre golf.

— Nu-l prea vede pe Marco în timpul verii. Dar nu-i un tip rău.

— Foştii nu sunt oare mereu tipi răi?

Cameron îşi mişcă piciorul spre marginea plăcii şi îşi scufundă un picior în apă. E încă rece, însă soarele e atât de necruțător aici, încât aproape se simte bine.

Avery zâmbeşte.

— De fapt, eu şi Josh suntem prieteni buni. Noi nici măcar n-am ieşit vreodată împreună. Doar ne-am cuplat o dată în primul an de liceu şi zbang! Un copil ne leagă pe viață.

— Zbang! Asta înseamnă să naşti un copil?

— Crede-mă, nu vrei să ştii cum e să naşti un copil.

Avery se întoarce pe burtă şi îşi sprijină bărbia cu mâinile.

— Îmi pare rău că Marco a fost nesimțit cu tine mai devreme. Sincer, eu nu aduc des tipi acasă şi, când am făcut-o, n-a ieşit mereu bine...

— E în regulă. Are cincisprezece ani. Are voie să fie Oscar Morocănosul, cu tot cu coşul de gunoi şi altele.

— Coş de gunoi? Dormitorul lui e mai mult decât un tomberon propriu-zis! Eu nici măcar nu mai intru acolo.

— Crede-mă, aşa e mai înțelept, zice Cameron cu un hohot de râs.

O barcă cu motor zumzăie departe în golf şi după câteva clipe placa lui se izbeşte uşor de a lui Avery, aduse împreună de o serie de mici valuri. Acum au ajuns până aproape de ponton. La capătul structurii cu piloni de lemn, nişte adolescenți se zbenguie, unii dintre ei mergând pe vârfuri pe marginea balustradei înclinate, de parcă ar merge pe sârmă. Avery strânge din ochi, urmărindu-i.

— Măcar Marco nu face cascadorii idioate ca astea.

Ea scutură din cap.

— Adâncimea e cam de 100 de metri, în funcție de maree. Şi dedesubt sunt nişte pietre uriaşe şi ascuțite. Piloni vechi. Dacă izbeşti apa greşit, te-ai ars.

— Aoleu!

Lui Cameron nu-i prea plac înălțimile.

Avery vâsleşte până în umbra pontonului, unde apa devine neagră ca tuşul, şi Cameron o urmează. Acolo dedesubt e un miros rece de ulei. Varecul se agață de piloni chiar la suprafața apei reflectate în nuanțe reci de sepia.

Deodată, Avery zice:

— Odată am împiedicat pe cineva să sară de aici.

— Să sară?

— O femeie. De pe ponton.

— Uau! Cum?

— Mi-am dus placa la mal şi am urcat s-o ajut. Am vorbit cu ea.

Avery se cutremură.

— Am convins-o să coboare.

— Nici măcar n-aş şti de unde să încep dacă ar fi să conving pe cineva să coboare.

— În cea mai mare parte, am ascultat, zice Avery ridicând din umeri. Însă a fost ciudat. N-o mai văzusem niciodată. Sowell Bay e un oraş atât de mic. Când apare cineva nou, e un eveniment.

— Am observat.

Cameron nu se poate abține să nu se gândească la Tova şi la bârfitoarele pasionate de tricotat sau cum s-or numi. Şi la cât de mult îi place lui Ethan să-l pună la curent cu dramele oraşului atunci când ajunge acasă de la magazin.

— Deci ce ai făcut imediat ce ai dat-o jos?

— Am ajutat-o să ajungă la maşină. Presupun că aş fi putut suna la poliție, însă...

Ea oftează, apoi afişează un zâmbet forțat.

— În fine, de ce îți spun chestia asta? Ideea mea inițială era că Marco ar fi pedepsit pe viață dacă aş descoperi că îşi face de cap aici sus.

— E norocos să aibă o mamă aşa de bună.

— Mda, ei bine, nici mama mea nu accepta vreo prostie din partea mea. Presupun că aşa am fost crescută.

— Mi-aş dori să fi fost crescut în felul acesta.

Cu ochii concentrați asupra apei, Cameron îi spune lui Avery despre mama lui care-l lăsase acasă la mătuşa Jeanne şi nu se mai întorsese niciodată să-l ia.

— Doamne, îmi pare rău, Cameron!

Avery îşi ridică vâsla şi o aşază pe botul plăcii lui, apoi se foloseşte de ea pentru a-l trage mai aproape. După ce se izbesc uşor, îşi aşază o mână pe genunchiul lui.

Paşi se aud pe pontonul de deasupra lor, răsunând prin lemnul acestuia. Unul dintre adolescenți scoate un țipăt şi pentru o secundă Cameron se aşteaptă ca un trup încărcat de testosteron să se arunce peste margine în apa întunecată de dedesubt. Dar apoi se aud hohote de râs.

Se cutremură.

— Uneori mă întreb dacă mai este în viață.

Coboară vocea.

— Dar apoi mă întreb şi dacă nu cumva chestia asta înrăutăţeşte şi mai tare lucrurile. Că a fost acolo, în toţi aceşti ani şi n-a încercat niciodată să fie părinte, înţelegi?

— Mătuşa ta n-are nici ea vreo veste de la ea?

— Nu.

Avery îşi plimbă un deget pe conturul plăcii ei, lăsând în urmă mici picături de apă.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru mama ta.

— Greu pentru ea?

— Să plece vreau să spun. Să te lase cu cineva care se putea descurca mai bine.

Cameron pufneşte uşor, gata să riposteze, însă nu prea poate găsi cuvintele. Bineînţeles că a auzit genul acesta de replică şi înainte, oameni spunând că faptul de a-l lăsa cu mătuşa Jeanne a fost o binecuvântare disimulată. Un act de milă chiar. Până şi mătuşa Jeanne obişnuia să spună asta. Acele comentarii păreau tot timpul o minciună gogonată, nişte platitudini lipsite de fond, menite să-l facă să se simtă mai bine. Dar cumva, auzindu-le de la Avery, cuvintele păreau reale şi solide.

Când era puşti, obişnuia să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa cu maică-sa, însă în acele fantezii, figura mamei era mereu... ei bine, mama tipică. Precum o versiune a mamei lui Elizabeth, cu videourile ei de aerobic şi reţeta faimoasă de fursecuri cu caramel. Fireşte, durea ca naiba să jeleşti pierderea acestor lucruri. Însă, poate, Avery are dreptate. N-ar fi putut exista niciodată.

— Am trecut prin nişte momente îngrozitoare când am aflat că eram gravidă cu Marco, continuă Avery. Decizii, ştii tu. Şi toate persoanele din familia mea nesuferită aveau o opinie în această chestiune. Credeau că-mi distrug viața, indiferent ce făceam.

— Oamenii şi părerile lor sunt naşpa în general, zice Cameron. Şi ca să ştii, ai făcut o treabă minunată cu viața ta.

— Păi, da, am cam făcut, nu?

Un zâmbet pe jumătate modest îi traversează chipul, înainte de a deveni iarăşi serios.

— Dar, pe atunci, aveam şaptesprezece ani. Habar n-aveam ce făceam. Am hotărât să păstrez sarcina, dar au existat momente când am crezut că ar fi mai bine – pentru Marco, dacă nu pentru mine – să las pe altcineva să-l crească.

— Te-ai gândit să-l dai spre adopție.

— Aproape am trecut prin asta.

Îşi strânge genunchii la piept.

— Familia mea, toți continuau să spună că ar fi mai bine pentru toată lumea. Şi în cazul meu, s-au înşelat, ştii? Dar le-am înțeles argumentul. Poate fi decizia corectă.

Cameron vede din nou, în mintea sa, felul sigur pe sine în care Avery i-a ciufulit părul fiului ei. N-a acceptat şosete murdare pe podea. El abia poate agonisi ceva ca să-şi cumpere o autorulotă amărâtă, pe lângă banii primiți de la generoasa sa mătuşă, pe când Avery a crescut o ființă

umană, ca să nu mai pomenească de faptul că a cumpărat o casă şi un magazin cu articole de paddleboarding şi nu se gândeşte de două ori să dăruiască un borcan de vaselină de 20 de dolari unui tăntălău ca el. O fraieră când vine vorba de creaturi rănite, într-adevăr.

— Prietenii mei, Elizabeth şi Brad, fac un copil, zice, deşi nu ştie de ce, i-a ieşit pur şi simplu pe gură. Cei mai buni prieteni, vreau să spun. Am fost foarte uniți mult timp.

— Asta-i minunat.

— Este. E extraordinar.

Cameron dă aprobator din cap.

— Adică, ei habar n-au ce fac, însă presupun că-şi vor da seama.

— Cu siguranță. Miliarde de oameni şi-au dat seama.

Cameron zâmbeşte.

— Ți-ar plăcea. Adică, Brad e un dobitoc, însă e un băiat pe cinste. Şi cred că tu şi Elizabeth ați fi prietene bune.

El îşi trece o mână prin apa rece şi întunecată.

— Mi-aş dori să-i poți cunoaşte. Adică, într-o bună zi.

Se freacă la ceafă, care brusc e fierbinte şi roşie.

— Sigur mi-ar plăcea asta.

Avery se ridică în genunchi şi vâră o vâslă în apă.

— Hai să ne întoarcem, da? E răcoare aici dedesubt.

O oră mai târziu, în timp ce se întorc ocolind capătul digului, acelaşi pescăruş ofensat le azvârle o altă privire dură.

— Fruntea sus, prietene, zice Cameron, chicotind în sinea lui.

Începe să semene cu Ethan.

Pescăruşul se trage înapoi, îşi deschide ciocul şi emite cel mai gălăgios şi mai furios ţipăt pe care l-a scos vreodată o pasăre.

Nu-i nevoie decât ca un picior să-i alunece câţiva centimetri, schimbându-i centrul de greutate, şi cu un pleoscăit puternic Cameron aterizează în apă. Din nou.

Trăgând aer în piept, strigă:

— Doamne, Dumnezeule, e încă rece!

Unde s-a dus Avery? Mergând prin apa îngheţată, îşi întoarce capul căutând-o din privire. El, probabil, arată ca o afurisită de focă. Sau ca un leu-de-mare? Nu-şi poate aminti care piniped este originar din Pacificul de Nord-Vest. Oare frigul i-a amorţit creierul? Hipotermie?

— Ai nevoie de ajutor?

Iat-o, vâslind către el pe placă. Ea respiră cu dificultate. De la râs.

— Mă descurc, mormăie, încercând să se urce înapoi pe placa alunecoasă.

Dar când pune un genunchi sus, acesta îi alunecă, trimițându-l iar sub apă.

Când iese din nou la suprafață, Avery dă drumul la un şir de instrucțiuni neinteligibile.

— Mută-ți greutatea, propteşte-ți genunchiul, încordează-ți trunchiul, nu, celălalt genunchi, cotul ăla, apucă cu mâna aia, nu, cu mâna dreaptă, nu, cu cealaltă mână dreaptă...

El reuşeşte să se prăbuşească pe placă şi stă acolo ca un dobitoc, ud fleaşcă şi gâfâind, în timp ce pescăruşul se ridică de pe dig şi alunecă în zbor pe lângă ei.

— Tu, ticălos mic şi cu pene, şopteşte el, scuturându-şi pumnul.

Avery s-a oprit în cele din urmă din râs. Se şterge la ochi cu tivul tricoului.

— Atât de aproape de mal! Aproape ai reuşit.

— Iisuse, mulțumesc că ai crezut în mine!

Un zâmbet îi apare în colțul gurii.

— Ei bine, pentru că sunt deja ud...

Se scufundă în apa înviorătoare şi se îndreaptă spre placa ei. Avertismentele ei sunt înăbuşite de apă în timp ce el îi împinge cu putere placa. Ea se prăbuşeşte peste el, țipând şi

împingându-l dedesubt, în timp ce placa reapare câțiva metri mai încolo.

El iese la suprafață, zâmbind.

— Acum suntem amândoi uzi!

— Eşti mort!

Vocea ei e aspră, însă ochii îi lucesc. El îşi încolăceşte un braț în jurul taliei ei şi o trage spre el, trupul ei părând lipsit de greutate sub apă. Ea îşi încolăceşte picioarele în jurul şoldurilor lui. E fierbinte ca naiba, cu toate că el e amorțit de la axile în jos în acest moment.

— N-ai niciun rând de haine de schimb, zice el clănțănind din dinți. Am observat că n-ai adus nicio geantă cu tine.

Buzele lui sunt la o răsuflare distanță de ale ei.

Ea şopteşte:

— Pentru că eu nu cad niciodată.

— Bine că am eu pături în autorulotă.

Râzând, ea se trage puțin înapoi.

— Cameron, dacă încerci vreo replică despre faptul că trebuie să ieşim din aceste haine ude...

El se preface ofensat.

— Păi, trebuie, nu-i aşa?

— Şi dacă spui un singur afurisit de cuvânt despre faptul că te bucuri că am adus autorulota aici, fiindcă Marco şi prietenii lui sunt acasă la mine...

— Şi ce? Tu nu te bucuri în legătură cu asta?

— Ba da.

Ea se trage din nou mai aproape şi îl sărută, încet la început. Buzele ei sunt sărate, tremurătoare, însă în timp ce-şi deschide gura către a lui, interiorul este cald, dulce, îmbătător. Apoi, cu un vâjâit, se îndepărtează. În timp ce-şi recuperează placa, schițează către el un zâmbet îndrăzneț care aproape îl face să-şi piardă mințile, în timp ce spune:

— Ultimul care ajunge la mal e un ou stricat!

A existat o fată

A existat o fată.

Ca o iederă otrăvitoare, această idee se încolăceşte în jurul fiecărui aspect al rutinei zilnice a Tovei. Când îşi face patul dimineața: A existat o fată. Când aşteaptă cafeaua de la filtru: A existat o fată. Când şterge plintele de praf (deoarece este miercuri, la urma urmelor, chiar şi când lumea s-a întors cu fundul în sus): O fată, o fată, o fată.

Chiar dacă era foarte popular, Erik era selectiv cu cine alegea să iasă. Au existat câteva iubite în timpul liceului şi

poliţiştii au vorbit pe îndelete cu toate. Nu ca suspecte, bineînţeles – ele n-au spus niciodată asta –, ci ca persoane care odinioară fuseseră apropiate de Erik şi care ar fi putut să ştie ce făcea el în acea noapte, dacă juca vreun joc sau intenţiona să fugă de acasă, sau…

A existat Ashley Barrington pe care Erik o dusese la banchetul liceului din Sowell Bay în toamna anterioară, însă ea nu ştia nimic, fusese plecată din oraş cu familia într-o croazieră, în noaptea în care se întâmplase. Jenny-Lynn Mason, partenera lui de la balul din acea primăvară, nu fusese nici ea de vreun ajutor, deoarece participase la o întrunire socială în Seattle în acea seară şi rămăsese la o prietenă acolo. Apoi a fost Stephanie Lee. Când poliţiştii insistaseră, Tova o identificase ca pe o colegă de clasă care venise acasă la ei de mai multe ori în acea primăvară, pentru aşa-numitele întâlniri de studiu. Stephanie zisese că fusese acasă şi că dormise. La început, detectivul ridicase o sprânceană la această afirmaţie, însă în cele din urmă stabilise că era adevărat şi că tânăra nu mai putea oferi alte informaţii.

A existat o fată. Cum de n-a ştiut ea? Ochii Tovei par să i se împăienjenească în timp ce încearcă să se concentreze pe ziarul aşezat în faţa ei cu rebusul zilnic. Cinci litere: faptă vicleană, poznă. Ea ştie că termenul este „FESTĂ”, însă creionul ei vrea să scrie O-F-A-T-Ă. Sau chiar mai bine, numele fetei. Care era numele ei? Este oare îngropat în propria ei memorie? Un nume pe care-l auzise, însă căruia nu-i dăduse nicio importanţă? Oare reuşise Adam Wright să şi-l amintească? Se străduise măcar? Încercase să-l caute în cartea de telefoane, însă el nu era listat, lucru care, probabil, avea sens, deoarece tocmai se mutase din nou în oraş. Şi oricum, poate nici măcar nu-şi va aminti conversaţia lor de la

restaurantul din Elland. Consumase destul de multe Martiniuri.

Şi chestia asta o sâcâie pe Tova. Ce se ştie cu adevărat despre Adam Wright? Cine zice că o amintire alimentată de alcool, de la un prânz îmbelşugat, poate fi pusă la socoteală? A fost un coleg de şcoală de-al lui Erik, însă nu i-a fost prieten apropiat. A zis-o chiar el.

Curăţă o margine desprinsă de plastic laminat din colţul mesei de bucătărie. Un obicei îngrozitor, să râcâi aşa ceva. Ar trebui să o lipească imediat cu Superglue. Însă continuă să o râcâie. De ce totul se desprinde la margini?

Dacă n-ar fi mers cu rebusul în Hamilton Park în acea zi, dacă acel moment de conexiune referitoare la Debbie Harry de la Blondie, dintre toate lucrurile, pentru numele lui Dumnezeu... oare el ar fi recunoscut-o la restaurantul din Elland?

De ce-şi aminteşte el abia acum aceste detalii în legătură cu acea noapte?

De ce luase Erik barca aia?

De ce Adam nu-şi poate aminti numele fetei?

De ce Erik nu i-a spus de faţă?

De ce toate astea ies la iveală acum?

— De ce? îi zice ea motanului care e instalat pe un petic de soare, pe linoleum.

Motan îşi linge o lăbuţă şi o priveşte cu atenţie.

Sunt ani de când Tova jonglează cu atâtea întrebări care au legătură cu Erik. O epuizează până în punctul în care se întinde pe canapea după prânz, ca să tragă un pui de somn, lucru pe care nu l-a mai făcut de mulți ani.

Soneria telefonului îi întrerupe somnul. Tova bâjbâie după receptor, aproape scăpându-l din mână şi zice cu vocea răguşită:

— Alo?

— Am veşti excelente!

E vocea unei femei şi pentru o fracțiune de secundă în mintea Tovei apare o fată. Însă e Jessica Snell, agenta imobiliară.

— Ah?

Tova se ridică în capul oaselor si se freacă la tâmplă.

— Avem o ofertă. Cu 10 000 peste cât am cerut!

Jessica Snell începe să deverseze o litanie de detalii despre cumpărători şi oferta lor şi instrucțiuni referitoare la ce urmează să facă Tova dacă va dori să accepte.

— Îți amintesc că încă n-am deschis casa pentru vizionare, aşa că nu te-aş învinovăți dacă vrei să te eschivezi... însă îți pot spune că e o ofertă bună. Am evaluat-o în forță. Am putea veni cu o contraofertă şi să o scoatem de pe piață înainte de a o prezenta. Ce crezi?

— Da, da.

Tova aduce un fascicul de hârtii şi un pix şi notează suma pe margine lângă rebusul de ieri completat pe jumătate. Pur şi simplu n-a prea avut chef să termine rebusuri în ultimul timp. Cumva pare mai puțin important decât obişnuia.

— Da, hai să venim cu o contraofertă.

— Excelent. Îți voi trimite documentele pe e-mail. Hai să vedem, care este... N-avem adresa ta de e-mail la dosar?

Tova pufneşte din nas.

— N-am adresă de e-mail.

— Ah, aşa e, ai adus contractul vânzătorului la birou, continuă Snell fără să irosească timpul. Nicio problemă, o putem face aşa. Voi trece pe la tine ca să las un exemplar al contraofertei în seara asta, bine?

— Foarte bine.

După ce închide, Tova respiră adânc. Ei vor accepta contraoferta. Contractul va fi semnat. Casa va fi vândută.

În bucătărie, îşi toarnă o ceaşcă de cafea rece din filtru şi o pune în cuptorul cu microunde, înainte de a se îndrepta spre uşa din spate. Pe veranda din spate, Motan stă tolănit într-un petic de lumină, iar Tova scoate un oftat amar la vederea lui. Când se aşază pe mica bancă de grădină, pisoiul îi sare în brațe, aşezându-şi lăbuțele pe pieptul ei, şi îşi împinge capul sub bărbia sa.

— Ce vom face cu tine, micuțule?

Tova îi mângâie blănița moale din spatele urechilor.

— Nu cred că te poți întoarce să trăieşti afară, în aer liber.

Drept răspuns, el toarce. Poate e o problemă care urmează să fie rezolvată în altă zi.

A existat o fată.

Ideea că a existat o fată continuă să îmboldească mintea Tovei, în timp ce semnează documentele de la Jessica Snell. Îi poc, poc, pocăne în creier în vreme ce pregăteşte cina. Îi dă târcoale ca o muscă insistentă, în timp ce-şi conduce maşina până la poalele dealului, la acvariu. Virajul spre parcare apare de nicăieri şi Tova aproape că-l ratează. Şi trebuie să-l fi făcut de mii de ori până acum.

Nebunie. Aşa începe. Îşi pierde mințile. Din cauza unei remarci nonşalante din partea unui tip care băuse prea multe Martiniuri.

Cameron pare să fie pe altă lume în seara asta şi amândoi lucrează în tăcere: ea umple găleata cu oțet şi apă, în timp ce el clăteşte şi stoarce mopul. În cele din urmă, în timp ce înaintează de-a lungul celei mai estice laturi a clădirii, ea întreabă:

— Ai vreo veste de la tatăl tău, dragule?

— Nu.

— Îmi pare rău să aud asta!

Ea continuă, ridicând vocea pe un ton nefiresc de vesel.

— Îl vei găsi, în cele din urmă, şi când se va întâmpla, va fi extrem de fericit că ai făcut-o.

— Mda, poate.

El lucrează înaintea ei, pe după curbă.

Ea îl prinde din urmă, oprindu-se să se uite prin sticla frontală groasă a bazinului lui Marcellus. Acesta iese din spatele pietrei, clipind în semn de salut, înainte de a-şi lipi unul dintre tentacule de sticlă. Ventuzele lui perfect rotunde seamănă cu nişte farfurii miniaturale din porțelan pentru o armată de păpuşele, în timp ce el se lipeşte de suprafața netedă.

Ei îi vine o idee. Ceva care să-l scoată pe băiat din transă.

O comoară neaşteptată

— Hai să folosim celălalt scaun, da?

Cameron priveşte sceptic, în timp ce Tova îndepărtează scaunul vechi şi rupt din cale şi îl înlocuieşte cu cel nou. Cineva ar trebui să se ocupe de chestia aia veche şi ruptă. Poate că el o să-l arunce la coşul de gunoi, la plecare, în seara asta.

— Ultima dată s-a ascuns, subliniază Cameron. Ce te face să crezi că acum va fi diferit?

— E într-o dispoziție mai bună în seara asta.

— Oh, haide! Într-o dispoziție mai bună?

Nici măcar Îmblânzitoarea de Caracatițe nu poate deosebi dispozițiile unei nevertebrate. Nu-i aşa? Cameron se uită în bazin. Marcellus arată ca de obicei, plutind ca un extraterestru ciudat, ochiul său enervant mişcându-se de parcă ar avea un creier al său. Nu l-ar şoca dacă cineva l-ar diseca pe Marcellus şi ar descoperi că măruntaiele acestuia sunt pline de sârme şi circuite. Un robot marin de spionaj, trimis dintr-o galaxie îndepărtată. Nu există oare şi un film cu subiectul ăsta? Dacă nu, ar trebui să existe. Poate ar putea scrie el scenariul.

Ezită în fața scaunului, aruncând o privire la bazinul vecin. Țipari-lup. Serios, cei mai urâți peşti pe care i-a văzut vreodată Cameron. Doi dintre ei sunt afară acum, instalați lângă o piatră, dinții înfiorători ieşindu-le în afară din guri strâmbe similare.

— Ce zici dacă ne-am juca mai degrabă cu ei? Par la fel de prietenoşi.

Ignorându-i comentariul sarcastic, Tova se cațără pe scaun şi îşi vâră mâna în bazin. Cameron priveşte în timp ce Marcellus îşi înfăşoară brațul în jurul încheieturii ei. Tova atinge partea de sus a mantalei sale şi creatura pare să se sprijine pe mâna ei, într-un fel care-i aminteşte de felul în care cățeluşul ridicol al lui Katie obişnuia să-i ceară atenția când i se aşeza în poală.

— Acum o să-l saluți pe prietenul meu Cameron şi, de data asta, o să fii prietenos, îi spune Tova caracatiței.

Îi face semn lui Cameron să-i ia locul pe scaun. El îşi dă ochii peste cap. Însă caracatiţa pare să asculte şi îşi eliberează strânsoarea de pe braţul ei, înainte de a-şi întoarce ochiul misterios spre Cameron, plutind cu nerăbdare în bazinul rece şi albastru.

— Bine, bombăne el, scoţându-şi hanoracul preferat şi aruncându-l pe masă, înainte de a se căţăra.

Îşi vâră mâna înăuntru. Apa este revigorantă. Mai rece decât cea din strâmtoarea Puget Sound, în a cărui răceală Cameron se consideră acum un expert, după întâlnirea cu Avery.

Creatura ridică un tentacul în sus, atingându-i braţul.

— Îh!

În mod instinctiv îşi trage mâna din apă, ceea ce smulge un uşor chicotit din partea Tovei care priveşte de jos.

— E cât se poate de firesc să fii puţin panicat, zice ea.

— Nu sunt, mormăie Cameron. E pur şi simplu foarte rece.

— Încearcă din nou, îl încurajează ea.

Când o face iar, se forţează să-şi menţină mâna în apă de data asta, permiţându-i lui Marcellus să-i apese uşor venele de pe dosul palmei, să exploreze vârfurile degetelor. Apoi, într-o clipă, caracatiţa îşi înfăşoară capătul braţului său în jurul încheieturii. Fiecare ventuză în parte se simte ca o mică făptură de sine stătătoare şi, înainte ca el să-şi dea seama, are senzaţia că sunt sute de astfel de făpturi care i se urcă pe braţ.

Spre surprinderea lui, râde.

Tova râde şi ea.

— Se simte ciudat, nu-i aşa?

— Mda.

El priveşte în jos în apă. Ochiul lui Marcellus scapără, cumva, de parcă râde şi el împreună cu ei. Tentaculul musculos al creaturii se înfăşoară mai strâns, până la cot acum. Cât de puternică e chestia asta, de fapt?

Cameron e atât de preocupat de circulația din braț, încât nu observă cum un alt membru al creaturii se strecoară în spatele lui până când îl bate pe celălalt umăr. El se răsuceşte, întorcându-se în cealaltă parte, bineînțeles. Oare caracatița intenționase asta? Ca o glumă?

— Ah, te-a prins!

Ochii Tovei lucesc.

— Fratele meu obişnuia să-şi păcălească nepotul, pe fiul meu, cu chestia asta. Cel mai vechi truc din lume.

Caracatița se desprinde. În timp ce Cameron coboară de pe scaun, îşi examinează urmele de ventuze de-a lungul părții interioare a brațului.

— Vor dispărea repede, îl asigură Tova.

— Ale tale n-au dispărut, subliniază Cameron.

— Pielea mea are şaptezeci de ani, dragule. A ta se va repara mai repede.

Ce contează? Urmele arată destul de mişto, ca un tatuaj. Poate Avery va fi impresionată. El înşfacă o rolă de hârtie de pe raft şi îşi usucă braţul. E pe cale să se întoarcă şi să-l arunce, în stilul aruncare liberă, în coşul de gunoi din colţul micii camere a pompelor, în momentul în care ceva din bazinul caracatiţei îi atrage atenţia. Ceva strălucitor, abia iţindu-se prin nisipul de lângă piatra mare în spatele căreia făptura a dispărut acum un minut.

— Ce e chestia aia? o întreabă pe Tova.

Ea ridică privirea spre el, nedumerită.

— Chestia aia strălucitoare.

Se apleacă şi se uită atent prin sticlă, iar Tova face acelaşi lucru, aranjându-şi ochelarii.

— Doamne, Dumnezeule!

Tova se încruntă.

— Nu ştiu.

Ca la comandă, unul dintre braţele caracatiţei iese şerpuind din bârlogul stâncos şi împinge nisipul cu vârful, amintindu-i lui Cameron de mătuşa Jeanne când adoarme pe canapea şi îşi pierde ochelarii şi trebuie să pipăie, pe orbeşte, printre perne.

— Cred că îl caută, zice Cameron, fără să creadă că acele cuvinte îi ies pe gură.

Oare creatura chiar îi asculta?

Înainte ca Tova să poată răspunde, caracatița prinde obiectul misterios şi nisipul este dat deoparte. O momeală de pescuit? Nu, un cercel. Un cercel de femeie.

Cu un foşnet, caracatița împinge cercelul în bârlog.

Nu se ştie de ce, Tova îşi dă capul pe spate şi râde.

— Ce e atât de amuzant?

Ea îşi duce o mână la piept.

— Trebuie să spun, chiar cred că Marcellus al nostru este un adevărat vânător de comori.

— Un vânător de comori?

În timp ce Cameron o urmează pe Tova afară din camera pompelor, ea îi spune povestea despre cheia pierdută, pe care caracatița o scosese din bazin şi i-o returnase într-o seară. Cameron o aprobă tacit în tot acest timp, însă nu ştie dacă să creadă sau nu. Tova e o doamnă drăguță, însă în ciuda a ceea ce a văzut în seara asta, ceva din prostia cu caracatița pare nebunesc. În cele din urmă, ei îşi reiau munca într-o tăcere confortabilă. Cameron îşi lasă din nou mintea să hoinărească, derulând noaptea petrecută cu Avery, felul în care părul ei mirosea a şampon fructat pe perna lui. Nu-şi va verifica din nou telefonul, să vadă dacă i-a răspuns la mesaj. Nu. Şi nu va trece pe lângă magazin în drum spre casă, în seara asta, cu toate că ştie că va fi închis. Cu siguranță nu. Acestea sunt promisiunile pe care şi le face, în timp ce strânge absent gunoiul şi se duce să înlocuiască sacul coşului de gunoi.

— Nu uita să-l înfăşori până la capăt, strigă Tova din cealaltă parte a holului.

Cum oare îl văzuse? Are ochi în ceafă? Poate e un spion robot dintr-o galaxie îndepărtată. Chestia asta ar fi o întorsătură grozavă în scenariul lui.

El arată spre marginea coşului de gunoi.

— E până la capăt. Uite.

— Trage-l mai departe. Nu-ți va lua decât câteva clipe.

— E destul de bine!

— Va începe să alunece când se umple.

— Ei bine, când se va întâmpla, cineva poate rezolva asta.

Tova se întoarce spre el, cu brațele încrucişate.

— Mama ta nu te-a învățat să faci lucrurile cum trebuie de prima dată?

Cameron se zgâieşte la ea.

— N-am avut niciodată o mamă.

Tovei i se scurge culoarea din obraji.

— A fost... adică, s-a luptat. Cu dependența. N-am mai văzut-o de când aveam nouă ani.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău, Cameron.

— Este în regulă, mormăie el în timp ce trage sacul până la capăt, detestând faptul că i-a luat într-adevăr doar câteva clipe în plus.

Când ridică privirea, Tova şterge cu ardoare o pată inexistentă de pe sticlă, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Serios, e în regulă, insistă Cameron. De unde să fi ştiut?

— Cu siguranță nu-i în regulă. Trebuie să fiu mai atentă cu cuvintele.

— Nu, nu ți-aş fi luat capul din cauza asta. Sunt doar obosit.

Cameron scoate un pufăit.

— Terry a cerut nişte cod în plus pentru rechini astăzi şi Mackenzie lipsea, era bolnavă, aşa că am stat la ghişeu între ture şi telefonul a tot sunat şi... a fost pur şi simplu o zi lungă.

— Munceşti foarte mult aici.

— Presupun că da.

Cuvintele se strecoară în el, încet şi cald, asemenea unei supe de pui fierbinți într-o zi rece. E posibil să fie cel mai drăguț compliment pe care i l-a făcut cineva vreodată.

— Într-adevăr.

Tova îi zâmbeşte, schițează un uşor gest aprobator din cap, înainte de a-şi relua lustruirea sticlei bazinului.

— Adevărul e că n-am avut o mamă, însă am avut o mătuşă Jeanne, zice el timid.

Ia mopul şi începe să-l mânuiască de-a lungul plintei.

— Ea e cea care m-a crescut după ce mama şi-a luat tălpăşița.

Tova ridică privirea.

— Mi-ar plăcea să aud despre ea.

— Este una dintre cele mai minunate persoane de pe planetă, însă e posibil să n-o placi.

— De ce n-aş plăcea-o?

Un zâmbet conspirativ se răspândeşte pe chipul lui Cameron.

— Sunt foarte sigur că habar n-a avut vreodată cum să pună corect un sac de gunoi în pubelă.

Râsul Tovei răsună pe holul gol.

Ziua 1 349 de captivitate

Ei nu văd.

Timp de săptămâni, au lucrat împreună. Cum de nu văd? Am căutat în Colecția mea de multe ori, analizând dacă vreunul dintre obiecte e posibil să-i îndrepte în direcția

corectă. Un demers fără folos. Iar acum, Colecția mea e o harababură. Se revarsă afară din bârlog, neglijentă şi dezorganizată. Periculoasă. Colecția mea va fi expusă privirilor data viitoare când bazinul va fi curățat dacă nu sunt mai atent. Deşi mă tem că e posibil să nu mai fiu în preajmă data viitoare când îmi va fi curățat bazinul.

Trebuie să perseverez de dragul lor. Nu pot suporta să las această poveste neterminată, aşa cum e acum. Aşa cum mă tem că va fi mereu dacă nu intervin să-i ajut să-şi dea seama.

Gestația umană durează aproximativ 280 de zile. Concepția trebuie să fi avut loc foarte aproape de noaptea accidentului băiatului. Însă nu realizează că poartă un embrion decât la câteva săptămâni după aceea. Luni, uneori, în astfel de cazuri, în care producerea unei progenituri n-a fost plănuită. Am văzut acest scenariu desfăşurându-se de nenumărate ori de-a lungul captivității mele, în timp ce observ clienții care vin şi pleacă.

Dacă Tova i-ar cunoaşte data naşterii. Numele lui de familie. Asta ar fi de-ajuns? Trebuie să încerc.

De ce îmi pasă atât de mult ce ştie ea? Nu sunt foarte sigur. Însă propriul sfârşit mi se apropie, iar timpul femeii aici se scurge şi el. Dacă ei nu-şi dau seama de asta curând, toată lumea implicată va rămâne cu o... gaură.

Ca regulă generală, îmi plac găurile. O gaură în partea de sus a bazinului meu îmi dă libertate.

Însă nu-mi place gaura din inima ei. Ea are doar o inimă, nu trei, ca mine.

Inima Tovei.

Voi face tot ce pot s-o ajut s-o umple.

Nişte copaci

Turnul de prosoape de bucătărie ameninţă să se răstoarne în timp ce Tova mai adaugă unul în vârf. Mai multe teancuri de acest fel acoperă duşumeaua mansardei ei. Deasupra, grinzile lucioase sunt scăldate, ca într-o catedrală, de lumina după-amiezii ce se strecoară prin fereastra mare. Dispoziţia Tovei este totuşi mai puţin însorită. Ea nu poate suporta teancurile.

Will era un creator notoriu de teancuri. Chitanţe, reclame prin corespondenţă învechite, reviste pe care deja le citise de două ori, petice de hârtie pe care notase diverse chestii pe care nici măcar el nu le putea descifra. În viziunea lui Will, aceste lucruri trebuiau păstrate. Când Tova îl cicălea în legătură cu dezordinea, el pur şi simplu aduna resturile sub forma unui teanc, în care aranja foile să fie toate în acelaşi sens, şi îl trântea pe marginea blatului sau bufetului, cu o remarcă satisfăcută: Vezi? Frumos şi ordonat.

Tova aştepta până când el moţăia în fotoliu, apoi, cu un oftat, ducea vechiturile la locul cuvenit care, ocazional, era dulapul, însă cel mai adesea coşul de gunoi. Când cancerul lui Will generase suficientă hârţogărie încât să umple micul dulap, Tova adusese altul, extinzându-şi sistemul de îndosariere, astfel încât fiecare pagină de la compania de

asigurări, fiecare factură medicală să aibă un loc propriu. Să aibă grijă de soțul său pe măsură ce cancerul îşi croia drum prin organele lui poate că îi ocupase viața o vreme, însă nu tolera ca hârțogăraia să-i ocupe blaturile din bucătărie.

— Un adevărat dezastru, nu-i aşa?

Tova adresează această întrebare motanului care urcă scara către mansardă cu paşi uşori. O coadă cenuşie apare o clipă mai târziu, ivindu-se ca un semn de întrebare în spatele unei cutii. Motanul îşi unduieşte trupul slab printre teancuri cu o grație imposibilă, sosind în dreptul unui petic de lumină de lângă Tova fără să deranjeze nici măcar un fir de praf. El aruncă o privire plictisită înainte de a se lăsa pe-o parte şi a-şi închide ochii galbeni.

Tova zâmbeşte, dând voie unei fărâme din supărarea ei să se topească.

— Presupun că ai bătut tot drumul până aici sus ca să dormi în post, nu-i aşa?

Mângâie uşor blana motanului, care începe să toarcă.

Camera este împărțită în trei categorii. E un început, oricum. Un sistem. Mâine, Barb şi Janice vin împreună cu fiul lui Janice, Timothy, şi doi sau trei prieteni de-ai săi. Muncă voluntară pentru ca toate astea să fie sortate şi aruncate. Tova a promis să ia pizza pentru toți, deşi să comande mâncare când congelatorul ei e plin cu caserole pare un răsfăț. Însă chiar are nevoie de ajutor şi e mai bine ca el să vină de la persoane pe care le cunoaşte, decât să dea voie unei echipe de străini să descindă printre amintirile

familiei ei. Şi în afară de asta, Barb şi Janice au sunat nonstop, oferindu-se să o ajute. Chestia asta le va domoli.

Prima categorie de articole, şi de departe cea mai mică, este cu lucrurile pe care le va lua în Charter Village: vreo două dintre vechile maşinuţe de jucărie ale lui Erik, câteva fotografii, ceea ce a mai rămas din setul de porţelan în care intenţionează să bea din când în când cafeaua. E chiar păcat că multe dintre acestea n-au mai fost folosite de ani întregi. Zeci de ani.

Bucata de hârtie care a acoperit farfurioara e făcută ghem şi aruncată în secţiunea cea mai apropiată de uşă: gunoi. Aici, de asemenea, ajunge un mare volum de fotografii şi alte suvenire. Deşi e ciudat să se descotorosească de aceste lucruri, atât de meticulos păstrate, unde altundeva ar putea ajunge? Janice a sugerat un spaţiu de depozitare, dar de ce? N-a mai rămas nimeni care să le vrea.

Apoi e cel mai mare teanc: teancul de donaţii. Un camion de la magazinul local cu lucruri la mâna a doua e programat să le ridice săptămâna viitoare. Majoritatea jucăriilor lui Erik sunt în acest teanc; poate nepoţii altcuiva se vor juca cu ele. Împreună cu jucăriile vechi este şi setul de porţelan alb al mamei ei. A supravieţuit unei călătorii peste ocean, aşa că ar trebui să reziste unei călătorii la magazinul de vechituri din centru; dacă îl va cumpăra cineva, odată ajuns acolo, asta e o altă întrebare. Mai întâi, ea încercase să i-l dea lui Janice, însă aceasta zisese că n-avea loc. Nici Barb se pare că n-are loc printre elefanţii ei. Se gândise să i-l ofere lui Mackenzie, fata care lucrează la ghişeul de la acvariu, sau chiar tinerei care are magazinul de paddleboarding de lângă biroul Jessicăi Snell. Însă femeile tinere nu mai cumpără

porțelan. N-au nevoie de lucruri suedeze vechi. Ele au propria lor veselă, probabil de la IKEA. Lucruri suedeze noi.

De asemenea, în secțiunea de donații sunt cinci cai Dala din lemn, figurine cu picioare drepte, vopsite delicat în nuanțe de galben, albastru şi roşu. Cel de-al şaselea, cel pe care îl rupsese Erik, dispăruse de mulți ani. Ea se gândise mereu că, probabil, îl va găsi şi-l va repara, însă la ce bun acum? Scoate unul dintre cai şi îl studiază. Dacă îi ia cu ea, întregul lot va rămâne la Charter Village, pentru ca altcineva să-l arunce. Nici măcar un avocat cu dinți de cal şi detectivul lui particular nu vor putea să găsească pe cineva care să-i vrea.

Totuşi caii Dala schimbă teancul. Vor merge cu ea la cămin.

Ridică un teanc de fețe de pernă îngălbenite; mama ei brodase de mână trandafirii de-a lungul tivului. Aşternuturile au un miros stătut, iar Tova le trânteşte pe cel mai apropiat morman de lenjerie, ca să fie spălate, bineînțeles, înainte de a fi donate.

Toate aceste lucruri au fost depozitate pentru a fi date mai departe într-o zi, relicve care să fie transmise de ramurile arborelui genealogic. Însă arborele genealogic a încetat să mai crească deja cu mult timp în urmă, coroana lui s-a rărit şi s-a uzat, nici măcar un singur firicel de sevă n-a izvorât din vechiul trunchi putrezit. Unii copaci nu sunt făcuți să le încolțească ramuri noi şi fragede, ci să rămână cu stoicism în solul pădurii, putrezind în linişte.

Despachetează următorul articol care urmează a fi adăugat în teanc: un şorț de pânză, cu materialul său ferm foarte şifonat. E cel pe care îl purta mama ei când gătea. Tova îl

ține aproape de față; miroase a acru, ca făina alterată. Împăturind şnururile destrămate, ea încearcă să îndepărteze gândul care nu i-a dat pace toată după-amiaza. A existat o fată.

Dacă Erik n-ar fi murit în acea noapte, e posibil ca fata să-i fi fost noră. Tova însăşi e posibil să fi purtat acest şorţ când o învăța pe soția fiului ei să-i facă fursecurile lui preferate cu unt, apoi i-ar fi dat mai departe şorțul când ar fi venit vremea.

Această gândire lipsită de sens trebuie să înceteze. Indiferent cine a fost, Erik n-a ținut suficient la ea încât măcar să-i pomenească vreodată numele.

Acest ultim gând, ca de obicei, doare.

Somnul de după-amiază al motanului se sfârşeşte când un tăun se izbeşte de fereastră, ademenindu-l pe vânătorul cenuşiu adormit la o vânătoare serioasă, chiar dacă, în esență, inutilă. Tova priveşte pisica sărind la fereastră, pipăind geamul, în timp ce tăunul planează, indiferent, afară.

— Înțeleg cum te simți, zice ea, cu o încuviințare a capului.

Să ştii că e ceva acolo, şi totuşi să nu poți să-l înşfaci, este, într-adevăr, o tortură. Cu un miorlăit ostil, motanul merge tiptil, strecurându-se prin labirintul de mormane şi dispărând în josul scării.

Tova aruncă o privire la ceasul de la mână: aproape 5.

— Presupun că ar trebui să mă gândesc la cină, şopteşte ea spre nimeni, ridicându-se cu greutate din scaunul jos şi

croindu-şi drum prin acea harababură. Nu-i în firea ei să lase un proiect pe jumătate terminat. Un val de revoltă o străbate în timp ce întoarce spatele teancurilor neterminate şi, păşind uşor pe glezna încă sensibilă, coboară scara.

Sendviş cu salată de ou este planul cinei din seara asta... din nou. Toată săptămâna n-a mâncat altceva decât salată de ou. (A fost un cupon în catalogul cu oferte de săptămâna trecută: cumperi o duzină, primeşti o duzină gratis.) În seara asta totuşi, nu poate suporta să mănânce alt sendviş sfărâmicios.

Este adevărat, în ultimul timp, îşi făcuse cumpărăturile dimineaţa. Nu din cauză că-l evită pe Ethan şi invitaţia lui la cafea. Bineînţeles că nu. Îşi verifică din nou ceasul: e destul de sigură că el va fi de serviciu acum. Îşi trece o mână peste faţa pe care o simte la fel de uzată precum relicvele din mansarda ei, ca şi cum praful s-a aşezat în fiecare cută şi rid. O conversaţie prietenoasă cu scoţianul ar fi plăcută în acest moment.

— Mă duc până la Shop-Way, îl informează pe motan, care este acum cocoţat pe braţul canapelei, fără îndoială depozitând un strat de păr cenuşiu pe care Tova va trebui să-l îndepărteze cu o perie de scame mai târziu.

În fine. Canapeaua nu va veni cu ea în Charter Village, bineînţeles; este mult prea mare. Şi, în orice caz, există lucruri mai rele decât părul de pisică.

O pâclă fierbinte şi groasă s-a aşezat peste Sowell Bay şi câţiva adolescenţi plictisiţi şi-au instalat tabăra pe trotuarul din faţa băcăniei, apatici şi leneşi sub soarele arzător, cu picioarele întinse, amintindu-i Tovei de o adunătură de

insecte deşirate. Exclamă dezaprobator în timp ce calcă peste piciorul întins al unui tânăr, în drum spre uşa de la intrare.

Uşa zornăie şi Ethan Mack ridică privirea de la casă cu un zâmbet larg şi un „Bună ziua, Tova!”. O rafală de aer condiționat rece ca gheața îi face pielea de găină pe braț. Ar fi trebuit să-şi aducă un pulover.

— Bună ziua, Ethan!

Rămânând deodată fără cuvinte, se grăbeşte către raionul de produse proaspete. Acolo e şi mai rece. Ea ia o pungă plină de cireşe Rainier şi o aşază în coş, apoi, după un moment de ezitare, umple o a doua pungă. Sezonul cireşelor este atât de scurt şi acestea chiar arată delicios.

— Uau, trei dolari kilogramul! Ce chilipir!

Tova se întoarce şi vede o femeie cunoscută ronțăind o cireaşă. Îi ia câteva clipe să-şi dea seama că e Sandy, de la prânzul lui Mary Ann. Prietena lui Adam Wright. Adam Wright cel care nu apare în cartea de telefoane.

— Oh! Doamna Sullivan, nu?

Ea îşi şterge zeama de la gură cu dosul palmei, apoi zâmbeşte timid.

— Mă bucur să vă revăd! Presupun că m-ați prins în flagrant delict, aici.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi alerta autoritățile, zice Tova cu un mic zâmbet. Mă bucur să te revăd, Sandy! Sper că tu şi Adam v-ați instalat bine.

Vina o copleşeşte, amintindu-şi cum condusese prin acel cartier cu case nou construite, sperând să-l surprindă pe unul dintre ei luându-şi corespondența sau tunzând gazonul. Oamenii meritau intimitate pe proprietatea lor. Ea, dintre toți, ar trebui să aprecieze asta. Şi, chiar dacă ar fi reuşit să-i prindă, cine poate spune dacă Adam şi-ar fi amintit despre presupusa iubită a lui Erik mai multe decât lăsase să se înțeleagă la acel prânz? Noaptea în chestiune fusese, la urma urmelor, acum treizeci de ani.

Şi totuşi, Tova nu-şi poate scoate cuvintele lui din minte. Se cutremură din nou.

Sandy culege o altă cireaşă din grămadă şi îi rupe codița.

— Mulțumesc, da, începem să ne simțim ca acasă. E pur şi simplu frumos aici. E minunat să scapi de gălăgie şi forfotă.

Despicând cireaşa în jumătate cu dinții, înainte de a-i scoate sâmburele, ea emite un mmmm gutural şi mimează cu degetele un sărut de bucătar.

— Serios, ar trebui să încerci una. Sunt divine.

— Hei, tu de-acolo! Fără mostre gratuite!

Ethan îşi face apariția la raionul de produse proaspete, amenințând cu unul dintre degetele sale groase pe măsură ce se apropie. Chipul lui Sandy devine livid, însă Tova zâmbeşte şi scutură din cap. Ochii lui Ethan scânteiază.

El o împunge uşor pe biata Sandy în umăr.

— Doar te tachinez. Nu sărăceşte nimeni dacă te serveşti cu câteva. Excelent sezon pentru cireşe anul acesta, nu?

Sandy scoate un hohot de râs nervos.

— Uf! Credeam că sunt pe cale să fiu alungată din singura băcănie din oraş.

— Bineînțeles că nu. Suntem nişte oameni primitori, nu, Tova?

Tova îşi înclină capul.

— Aşa aş zice.

Ethan chicoteşte şi îşi agață degetul de breteaua sorțului.

— Ei bine, vă las, doamnelor, cu cumpărăturile şi degustarea voastră. Strigați când sunteți gata să plătiți.

Cu o încuviințare voioasă din cap, se întoarce şi se îndreaptă cu greutate spre o vitrină cu pepeni galbeni, aflată în apropiere, unde îşi face de lucru îndreptând muntele de pepeni.

— Oraşul ăsta are cu siguranță personajele sale, nu-i aşa? cugetă Sandy, urmărindu-l. Adam a încercat mereu să descrie... ei bine, unicitatea oraşului Sowell Bay. Însă trebuie să recunosc că n-am înțeles-o până n-am venit eu însămi aici.

— Da, mă rog.

Tova studiază plăcile de ceramică. Ea e, probabil, considerată, unul dintre personajele oraşului.

— Ştii, n-am crezut niciodată că voi locui într-un oraş mic. Toată lumea e atât de prietenoasă, însă şi atât de... nu ştiu. Îşi bagă nasul în treburile altora?

— Noi preferăm să spunem că ne pasă unii de alții.

Un zâmbet slab şi forțat îi scapă lui Sandy printre buzele de culoarea coralului, în timp ce aşază o pungă cu cireşe pe un cântar din apropiere.

— Adam insistă că mă voi obişnui cu asta.

— Sunt sigură că Adam are dreptate.

Tova mimează un zâmbet. Oare despre ce discută oamenii în Charter Village? Va fi oare ea un personaj şi acolo? Poate va întâlni pe cineva care era prietenos cu Lars. Ar fi un lucru rău sau unul bun?

— Apropo de Adam.

Sandy se apleacă şi se mişcă în sandalele ei cu ştrasuri ca şi cum, brusc, ar prefera în acest moment să nu se afle la raionul de produse proaspete al singurei băcănii din oraş.

— Simt că ar trebui să mă scuz pentru comportamentul lui de la restaurant. Să bea aşa, la prânz! Însă a fost atât de stresat, cu mutarea şi la muncă şi...

Tova o întrerupe:

— Este în regulă, draga mea.

Şi vorbeşte serios.

— Bun.

Sandy pare încă profund ruşinată.

— Dar mai este un lucru. În legătură cu acea... conversație.

Tova aşteaptă ca ea să continue, clar şi totodată inconfortabil conştientă de ritmul crescut al bătăilor inimii ei.

— Şi-a amintit numele ei. Fata cu care se vedea fiul dumneavoastră, vreau să spun.

Grămezile de cireşe se amestecă într-o mare rotitoare, roz şi roşii. Tova se sprijină de cântar, luptându-se cu această amețeală bruscă, creierul ei înscriind cercuri înnebunite în jurul cuvintelor Fata are un nume.

— Doamnă Sullivan? Sunteți bine?

— Oarecum, se aude Tova spunând cu o voce răguşită.

— În regulă.

Sandy ezită, nepărând convinsă.

— Adam nu credea că ar trebui să vă spun, însă m-am gândit pur şi simplu că, dacă aş fi în locul dumneavoastră... adică, dacă mi-aş fi pierdut fiul şi ar exista informații pe care nu le cunoşteam, chiar şi ceva neînsemnat...

Ai vrea să ştii. Tova dă voie pleoapelor să se închidă, încercând să încetinească vertijul.

— În fine, numele ei era Daphne, sau aşa a zis Adam. Nu şi-a putut aminti numele ei de familie, însă a zis că a fost la acelaşi liceu.

— Daphne, repetă Tova.

Numele se simte gros şi zgrunţuros pe limba ei, ca o bucată veche de gumă de mestecat.

Trece un lung răstimp. În cele din urmă, Sandy şopteşte:

— Ei bine, acum ştiţi, presupun.

Tova o urmăreşte ridicându-şi coşul de cumpărături. Pielea e întinsă în jurul ochilor înlăcrimaţi ai femeii.

— Mulţumesc, Sandy!

Cu o încuviinţare stânjenită din cap şi o atingere rapidă a braţului Tovei, Sandy se fofilează către casa de marcat. Cu colţul ochiului, Tova îl surprinde pe Ethan zgâindu-se la ea.

El se apropie, încă ţinând în fiecare mână câte un pepene galben.

— Ce ţi-a spus Sandy Hewitt?

Tova se încruntă, simţindu-se brusc ca un boboc de trandafir sub un cer rece şi întunecat. Prinsă la mijloc.

— N-a fost nimic.

— A zis un nume.

— E o prostie de demult.

— A zis Daphne, nu-i aşa?

Tova îşi ridică pungile cu cireşe.

— Cred că sunt gata să plătesc. Poți duce astea la casă să le scanezi, te rog?

În seara asta nu va fi nicio cină.

Două kilograme de cireşe Rainier în plin sezon, împreună cu o adunătură pripită de alte produse alimentare sunt abandonate pe blatul din bucătăria Tovei. Lângă ele, geanta ei zace pieziş, exact acolo unde a fost cu nepăsare aruncată, în loc de a fi atârnată la locul ei, în agățătoarea de lângă uşă.

Sus, în mansardă, Tova se căzneşte printre mormanele de rufărie şi porțelan, abia conştientizând acea harababură. Pe ultimul raft de lângă fereastră, pe rândul de jos, este albumul: Liceul Sowell Bay, Promoția 1989.

Acum treizeci de ani, ea studiase cu atenție acest album, căutând ceva. Orice. Şi era o neglijență că omisese asta, din când în când, atunci când ea sau Will revăzuseră albumul în deceniile ce urmaseră, ori de câte ori o urmă de nostalgie îşi făcea loc prin digul lor întărit. Are întipărită în memorie fiecare fotografie inclusă între coperțile acestuia.

Însă, de data asta, Tova nu-l caută pe Erik.

Îşi simte gura amorțită şi uscată, în timp ce dă pagina la index. Scrisul e atât de mic, încât are nevoie de ochelarii de citit; degetele ei neîndemânatice îi găsesc în buzunarul de la

piept al bluzei şi şi-i pune la ochi. Trage o înghiţitură zdravănă de aer atunci când vede numele şi aerul îi rămâne acolo, prins în piept, în timp ce urmăreşte cu degetul coloana tipărită, devorând fiecare cuvânt, până când în cele din urmă ajunge la numele căutat şi dă drumul aerului din piept.

Cassmore, Daphne A.

Paginile 14, 63 şi 148.

Un blocaj imposibil

— Nu te mai uita aşa la mine.

Drept răspuns, în timp ce încă se holbează la Cameron, caracatița îşi vâră vârful unui tentacul prin mica deschizătură de deasupra filtrului pompei din spatele bazinului. O amenințare.

— Ştiu că mă poți auzi.

Cameron îşi freacă istovit fruntea. Ce spune el? Caracatițele nu pot înțelege engleza. Sau orice altă limbă. Corect?

— Ți-e foame, frate? Unde erai mai devreme când am înconjurat clădirea cu o găleată cu macrou? Eşti prea bun pentru asta?

Făptura clipeşte spre el, nevinovată şi timidă. Tentaculul său, doar vârful, alunecă prin deschizătură.

— Oh, nu, nu vei face asta. Fără escapade în seara asta.

Mopul se izbeşte de podea în holul curb, în timp ce Cameron se repede spre camera de pompare din spate. Ar trebui să repare bazinul ăla idiot, astfel încât să nu se mai deschidă, în ciuda a ceea ce spune Tova despre aşa-numita nevoie de libertate a monstrului. Nu-i ca şi cum ea ar fi aici. Ceea ce e ciudat. El ar fi bănuit că era genul care să se furişeze, însă, pe măsură ce noaptea avansează, devine tot mai evident că n-are de gând să apară.

Poate de aceea afurisitul de kraken pare atât de revoltat.

— Stai, îi ordonă el, vârând o bucată de sfoară pe care o găsise pe masă prin despicătura din capac, apoi în jurul stâlpului de susținere de lângă bazin şi făcând un nod solid.

Caracatița pluteşte spre deschizătură, cu privirea nedezlipită de opera lui Cameron. Apoi îşi fixează ochiul nimicitor asupra lui Cameron un răstimp lung şi intens, înainte de a o zbughi în jos în bârlog, lăsând un jet de bule în urma sa.

— Noapte bună şi ție, şopteşte Cameron.

Cea mai mică urmă de vinovăție îl sâcâie, însă aşa e cel mai bine. Gândul de a avea de-a face cu o caracatiță pribeagă fără Tova aici ca să-l ajute este, sincer, înfiorător. Acesta trebuie să fie şi motivul pentru care-i sare inima din loc atunci când ceva țârâie.

E telefonul lui cel nou. Nu e foarte obişnuit cu sunetele pe care le emite. N-a reuşit să facă rost de cel mai sofisticat, însă acesta e unul decent. Cel puțin bateria durează mai mult de, să zicem, zece minute.

Ar putea fi din nou Avery? Pulsul său începe să o ia razna numai gândindu-se la asta. Au schimbat toată ziua mesaje şi au flirtat. Însă când verifică, mesajul nu e de la Avery. E de la Elizabeth şi spune doar: Sună-mă!

Bebeluşul. Când era termenul? Pare că ieri sosise în Sowell Bay, însă trecuseră două luni. Sprijinindu-şi telefonul pe căruciorul cu produse de curățenie, îşi vâră căştile în urechi şi o sună.

— Bună! vine răspunsul imediat al lui Elizabeth.

— Lizard-breath! Eşti în regulă?

Cameron îşi dă seama că inima încă îi bate cu putere. Multe lucruri pot ieşi prost atunci când faci un copil. Dar ea râde uşor auzind tonul vocii lui ceea ce, probabil, înseamnă că nu sângerează pe un pat de spital.

— Sunt bine, Camel-tron. E bine, în general. Doctorul mi-a prescris repaus la pat.

— Repaus la pat?

— Mda, aveam contracții. Şi ei vor ca extraterestrul să se mai coacă încă vreo câteva săptămâni.

— Aoleu. Păi, nu cred că vrei un extraterestru copt pe jumătate.

— Deci acum sunt imobilizată la pat.

— Adică, efectiv, stai întinsă toată ziua? Sună nemaipomenit.

Cameron stoarce mopul.

— E oribil! Sunt atât de plictisită.

— Cel puțin Brad îți stă la picioare, nu?

— A încercat să-mi facă un sendviş cu brânză la grătar şi au venit pompierii.

În căşti, Elizabeth râde şi sunetul pare atât de aproape. Deodată, un sentiment îngrozitor şi o senzație de gol se instalează în stomacul lui Cameron.

— Mă rog, continuă Elizabeth. Mă uitam la o emisiune pe canalul de călătorii deunăzi. Pentru că aşa îmi petrec eu zilele acum. Jur că urmăresc paisprezece ore de televiziune lipsită de sens pe zi.

— Tot sună destul de nemaipomenit, zice Cameron.

Se apleacă să ridice un ambalaj de bomboană de pe podea.

— E naşpa. Dar, în fine. Simon Brinks era la emisiune. Îi luau un interviu despre tendințele în vânzarea caselor de vacanță sau o chestie plictisitoare. N-am dat prea multă atenție până când n-am auzit numele. M-a făcut să mă gândesc la tine. M-am gândit să sun şi să văd cum merge treaba.

— Din nefericire, n-am făcut prea multe progrese pe frontul Simon Brinks.

Cameron o informează despre impasurile lui de până acum.

— Măcar îți place acolo?

Întrebarea e punctată de un geamăt îngrijorător.

— Scuze, mă omoară spatele. A trebuit să mă întorc. Imaginează-ți o balenă care încearcă să eşueze pe o plajă.

— La naiba, Lizard-breath. Ce mai imagine pe cinste!

El râde.

— Dar, da, presupun că-mi place.

El face o pauză.

— Am cunoscut o fată.

Elizabeth ţipă şi următoarea secvenţă de ştergere a podelei se desfăşoară repede, în timp ce Cameron îi dă versiunea cenzurată a relaţiei sale în plină desfăşurare cu Avery.

Până închide, el a parcurs tot drumul şi s-a întors din nou la bazinul caracatiţei. Uriaşul stă în colţul de jos al bazinului, privindu-l în timp ce tentaculele sale plutesc uşor în apă.

— Bun băiat! Cuminte caracatiţă! şopteşte el.

Nişte chei zornăie în holul de la intrare.

Tova? Este surprins de cât de fericit îl face acest sunet.

Însă paşii care urmează sunt prea grei, tropăie prea repede. După o clipă, Terry apare după colţ. Cameron încearcă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Bună, puştiule!

Şeful zâmbeşte larg.

— E totul în regulă?

— Mda, totul e perfect.

Cameron îşi ridică bărbia, încercând să pară profesionist. Bine că n-a fost prins vorbind cu Elizabeth la telefon.

— Excelent. Am trecut pe aici ca să verific ce treabă faci.

Ochii lui Cameron se măresc.

— Glumeam! Am lăsat ceva în birou mai devreme.

Terry chicoteşte.

— E bună asta, domnule.

— Ţine-o tot aşa, puştiule! Voi ocoli pe partea cealaltă ca să nu murdăresc podeaua curată.

E aproape să dispară după colţ, când se opreşte şi se întoarce.

— Ah, Cameron! Am vrut să verific acel formular. Ai reuşit să-l completezi deja?

— Îî, nu încă.

Terry îl tot îndemna să completeze un formular al personalului de curăţenie de ceva vreme deja.

Terry îşi încrucişează braţele.

— Au trecut deja două luni.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Fă o prioritate din asta! zice Terry. Ştiu că e mare bătaie de cap, însă l-am trecut cu vederea destul de mult timp. Regulile sunt reguli.

— O voi face în seara asta.

— Ah, şi aş putea să te deranjez cu altă copie a carnetului tău de conducere? Ştiu că am făcut una când ai venit la bord, însă se pare că n-o mai găsesc.

Cameron îşi atinge uşor buzunarul de la spate. Portofelul e acolo.

— Ăă, sigur!

— Minunat, zice Terry. Las-o pe biroul meu, înainte de a pleca în seara asta, bine?

— Aşa voi face, domnule.

*

Formularele nu sunt punctul forte al lui Cameron. Stând la masă în holul acvariului, cu pixul pregătit deasupra formularului de angajare şifonat, scăldat în lumina albastră provenită de la acvariu, Cameron nu se poate abține să nu-şi amintească de drama din Merced Valley.

Colegiul tehnic din Merced Valley e posibil să nu fie Ivy League, însă ei îl recrutaseră de mult pe Cameron. Îi oferiseră chiar şi o bursă completă. Tot ce trebuia să facă era să completeze un formular. Bani buni, în schimbul semnării unor formulare.

Cameron răsfoise programa şi îşi alesese cursurile. Aştepta în special cu nerăbdare să studieze filosofia. Însă formularele de bursă stăteau sub forma unui teanc pe măsuța lui de cafea, adunând urme de grăsime de la blaturile de pizza şi inele de umezeală de la cutiile de bere.

Mătuşa Jeanne fusese furioasă. Îl acuzase că-şi ratase viitorul fără motiv. Tot ce trebuia să facă era să completeze nişte afurisite de formulare! I-ar fi luat douăzeci de minute. Ce e în neregulă cu tine? întrebase ea.

E o întrebare bună.

Zece minute mai târziu, formularul personalului de la acvariu e gata completat şi, în timp ce aşază hârtia pe biroul lui Terry, îşi aminteşte că trebuia să facă şi o copie a carnetului de conducere. Fotocopiatorul prăfuit din colțul biroului lui Terry sună ca o navetă spațială care decolează, în timp ce se trezeşte la viață cu o serie de bâzâituri şi bipuri. Cameron se serveşte cu o bomboană mentolată din borcănelul de pe biroul lui Terry, în timp ce aşteaptă.

Când maşinăria e în cele din urmă gata, el îşi aşază carnetul pe geam şi apasă butonul verde şi mare. Care, din câte se pare, declanşează o serie de alarme piuitoare.

Hârtie blocată în sertarul C, citeşte Cameron pe micul ecran. Se lasă pe vine şi se uită cu atenție la sertare. Sunt doar două: A şi B.

Imposibil.

El deschide fiecare clapetă, sertar şi uşă pe care o poate găsi, însă nu există niciun sertar C şi nici vreo urmă de hârtie blocată nicăieri. Opreşte toată chestia, apoi îi dă din nou drumul, de trei ori. Nu se clinteşte din insistența sa că există ceva blocat în acest sertar inexistent.

— Proiectat de idioți, bombăne el, luându-şi carnetul de şofer de pe suprafața de sticlă şi oprind de-a binelea maşinăria.

Cu o ridicare din umeri, lasă carnetul să cadă peste formularele de pe biroul lui Terry. Îl poate recupera mâine-seară.

Ziua 1 352 de captivitate

Oh, ce îmi mai place să-l țin în priză pe băiat! Te rog să mă crezi că nu vreau să-i fac rău! Dimpotrivă. Unele ființe umane au nevoie de asta pentru binele lor, pentru a fi provocate. Îți pot povesti. Creierul meu e un dispozitiv puternic, însă e împiedicat de circumstanțele în care mă aflu; iar el e la fel.

Bineînțeles, vreau să aibă un final fericit. La fel şi Tova. Este, ai putea spune, ultima mea dorință.

În fine, să revenim la subiectul serii acesteia, care este formularul. Oamenii şi formularele: ce mai pierdere de timp. Dacă amintirile lor n-ar fi atât de deficitare, poate că n-ar avea nevoie de atât de multe înregistrări scrise.

Însă în seara asta, trebuie să mulțumesc formularelor.

Sfoara pe care a instalat-o la bazinul meu n-a reprezentat niciun obstacol. Când a venit vremea, după ce a terminat de făcut curățenie şi a plecat, am desfăcut nodul şi am ridicat capacul cam în acelaşi fel în care o fac mereu. Ar trebui să mă simt insultat că mi-a subestimat abilitatea?

Drumul către biroul lui Terry a fost presărat cu ispite, însă Consecințele apar din ce în ce mai repede în prezent, aşa că am abandonat orice moluscă tentantă din cale. Scoicile gigantice de Pacific arătau numai bune pentru a fi culese în seara asta. Oamenii le numesc rațe cleioase[9], însă textura lor este fermă într-un mod plăcut.

Dar în seara asta, fără rațe cleioase. Aveam planuri mai importante. Şi ca să fiu cinstit, apetitul meu e cam scăzut în prezent.

Când m-am urcat pe partea laterală a biroului lui Terry, am găsit obiectul central al misiunii mele.

Un permis de conducere. Exact ca acela din Colecția mea. Indică numele complet al unei ființe umane şi data de naştere.

---

[9] În engleză, gooey ducks.

Pe măsură ce secundele treceau şi Consecinţele pândeau, am cărat cardul din plastic subţire pe hol. Până să ajung la destinaţie, deja începusem să mă simt îngrozitor de slăbit. Cu efort, l-am vârât sub coada statuii leului-de-mare.

Călătoria mea de întoarcere a fost înceată şi dificilă. De mai multe ori, în timp ce-mi târam trupul greu de-a lungul holului din ciment, m-am gândit la posibilitatea că voi pieri. Chiar atunci, chiar acolo. Să nu mai gust niciodată o scoică. Să nu-mi mai simt niciodată tentaculele lipindu-se de sticla rece, pentru a gusta acea umanitate de pe partea interioară a braţului ei, pentru a atinge, pe rând, comorile Colecţiei mele. Dacă aş fi murit, oare această misiune ar fi meritat?

Într-adevăr.

Tova n-a venit în seara asta. E posibil ca ea să nu vină nici mâine, însă va veni într-o zi. Sunt încrezător că nu va pleca fără să-şi ia rămas-bun.

Nu va putea rezista să dea cu cârpa pe sub coada leului-de-mare. Niciodată nu poate. Ştie că e singura care o face.

Şi când o va face, va vedea ce i-am lăsat. Şi apoi va şti.

Cecul fals

Ethan varsă whiskey Laphroaig Single Malt peste două cuburi de gheaţă, apoi se instalează pe mica sa canapea tocită. Înserarea se strecoară în camera de zi, lumina

soarelui revărsându-se în tihnă prin fereastra din față, la fel de încet precum dispar înghițiturile de whiskey din paharul său.

Cassmore.

Acel nume de familie nu-i dăduse pace chiar de prima dată când se prezentase Cameron. Cunoaşte numele de Cassmore, însă de unde? Abia când se spăla pe dinți în această dimineață, din senin, amintirea i se ivise în minte.

Un cec fals.

Era genul de chestie care se întâmpla cu o oarecare frecvență în acele vremuri, când scrierea unui cec era încă o modalitate obişnuită de a plăti cumpărăturile. Falsificai un cec, erai pus la zid. Trebuie să fi fost pe undeva prin anii 1990.

Ethan îşi aminteşte hârtiile vechi şi şifonate prinse în piuneze acolo, pe tejgheaua de sub casa de marcat, când a cumpărat Shop-Way. Cecurile false de la clienți. Un avertisment. Unele dintre ele erau acolo de mulți ani, precum cel în cauză, în mod special. Cu numele Daphne Cassmore tipărit sus, în colț, deasupra câmpului cu adresa. Cecul era pentru o sumă neînsemnată. Şase dolari şi ceva mărunțiş.

Ethan a dat imediat cecurile jos. Nu aşa avea el de gând să-şi administreze magazinul. Însă şi-a notat în minte numele.

Fusese destul de simplu să facă legătura între Daphne şi Cameron. Câteva clicuri pe acel website în care se putea stabili descendența unei persoane, unde îşi cumpărase un abonament premium cu câteva luni în urmă, îl conduseseră

la Daphne Cassmore (care mai târziu se măritase şi devenise Daphne Scott), apoi la o soră vitregă: Jeanne Baker, în vârstă de şaizeci de ani, din Modesto, California. Robusta prezenţă online a doamnei Baker părea în mare parte datorată implicării ei în mai multe comunităţi de colecţionari şi proprietari de consignaţii. Ethan cunoaşte genul: oameni care-şi fac un hobby din cumpărarea şi vânzarea unor gunoaie. Cameron se plânsese în legătură cu problema pe care o avea mătuşa lui de a aduna lucruri. Se potrivea.

Ethan soarbe şi ultima picătură de scotch din paharul său. E bucuros că nu mai scrie nimeni cecuri. Să vezi aşa-zişii escroci agăţaţi pe perete, ruşinea făcută publică... ce cruzime! Iar cecul fals al lui Daphne Cassmore, în mod special, îl făcuse mereu să-i fie milă de cine îl scrisese. Să fii crucificat pentru o sumă insignifiantă! Ce cumpărătură amărâtă de şase dolari îi grăbise căderea în dizgraţie, în ochii magazinului?

Nu putea fi o cădere teribil de lungă.

Din frânturile pe care i le-a povestit Cameron despre mama lui, totuşi, acesta pare să fie cazul. Băiatul devine discret când vorbeşte de ea, însă Ethan a auzit destul ca să ştie că a fost vorba de droguri. Îl poate oare învinui pe Cameron că nu vrea să intre în detalii? Mama lui l-a abandonat.

Camera de zi e complet întunecată acum şi Ethan aproape că se împiedică de o pereche de adidaşi pe care şi i-a scos mai devreme din picioare, când traversează camera de zi pentru a merge în bucătărie şi a-şi turna un alt pahar de whiskey Laphroaig. O parte din el crede că s-ar cuveni să-l pună la curent pe Cameron cu bârfa oraşului, deoarece e sigur că vestea se va răspândi, acum, că Sandy Hewitt

deschide gura în mijlocul raionului de produse proaspete de la Shop-Way. Mai devreme sau mai târziu, băiatul o va auzi chiar el: bârfa că mama lui e posibil să ştie ceva despre dispariția unui adolescent cu treizeci de ani în urmă. E posibil să fi ştiut şi să nu fi spus niciodată nimic. Ar putea oare imaginea ei să devină şi mai pătată pentru Cameron? Evident, totul s-a întâmplat cu câțiva ani înainte de naşterea lui.

Sau nu?

Ce vârstă are Cameron? Ethan nu-şi poate aminti dacă el îşi spusese vreodată vârsta, însă nu poate fi mai mare de douăzeci şi cinci de ani, nu?

Apoi mai e chestiunea cu Tova.

Cât de bine poți cunoaşte pe cineva din scanarea şi băgarea în pungă a alimentelor atâția ani? Suficient de bine ca să fii sigur că ea vânează informații despre Daphne Cassmore în acest moment. Nu se va opri până când n-o va găsi pe această femeie despre care ea crede că-i poate spune lucruri de nespus. Tova n-a crezut niciodată povestea oficială referitoare la moartea lui Erik, Ethan e sigur de asta.

Şi apoi ce se va întâmpla?

Ar trebui să-i spună că acest Cameron este fiul lui Daphne Cassmore. Ar trebui s-o audă de la un prieten. Cei doi sunt prieteni buni. Cum reuşise băiatul să spargă cochilia Tovei e un mister pentru Ethan; el încearcă să facă asta de aproape un an. Dar, dacă mama lui Cameron a fost potențial implicată în ce i s-a întâmplat fiului ei, ce va crede ea ori de câte ori se va uita la Cameron?

E trecut de 10 seara, însă Tova Sullivan e pasăre de noapte. Adunându-şi curajul, el ridică telefonul. O va invita la el la cină.

Dezavantajul alimentelor gratuite

Cameron aruncă o piersică dezgustător de viermănoasă, întreagă, cu excepția unei singure muşcături, în coşul de gunoi de la capătul pontonului. Ofertele alimentare expirate ale lui Ethan pot fi o binecuvântare şi un blestem. Dar a economisit o grămadă de bani în vara asta şi, în plus, a parcat gratis autorulota pe aleea lui Ethan. Îi e dator vândut, cu siguranță.

Stelele sunt risipite pe cer deasupra strâmtorii Puget Sound, iar strălucirea lor argintie se reflectă în apa întunecată de dedesubt, un model aleatoriu de lumini care-i aminteşte lui Cameron de pistruii cafeniu-închis de pe nasul lui Avery. Se întoarce dinspre apă şi se îndreaptă spre autorulotă, unde are telefonul la încărcat. Se întreabă, şi nu este prima dată, cum ar fi să parcheze aici pe mal şi să se trezească văzând doar apa prin parbrizul autorulotei. Se gândise să încerce, însă Ethan îi zisese că polițistul de patrulă din Sowell Bay, un prieten de-al lui pe care-l cheamă Mike, s-ar bucura să tracteze o autorulotă dintr-una dintre parcările publice. I-ar da bietului Mike ceva de făcut în orele plictisitoare de dinainte de răsărit. Poate, într-o zi, va locui aici şi va avea o casă cu vedere la apă. Poate, dacă l-ar putea pur şi simplu găsi pe Simon Brinks.

Dar acesta este viitorul strălucit. În seara asta, va urca din nou dealul către locul lui de pe aleea lui Ethan, însă mai întâi intră pe aplicația bancară să vadă dacă i s-a plătit ultimul salariu. Banii au intrat. Ultima tranşă pe care trebuie să i-o restituie mătuşii Jeanne integral. Îl străbate un fior în timp ce scrie transferul, adăugând un bonus la acea sumă, doar pentru că îşi permite asta. Îi trimite un mesaj, un emoticon inimioară, însă ea e, probabil, adormită. E trecut de ora 11.

Au mai rămas câteva sute de dolari. Ar trebui să-i economisească pe toți. Cu siguranță ar trebui. Dar parchează în fața unui magazin pe care-l ştie bine, unul care vinde muzică indie. Moth Sausage obişnuia să aibă piesele listate acolo, însă nu de aceea se află el aici. Îşi caută numele din curiozitate, însă nu-i apare nimic. Ei bine, nu-i ceva surprinzător. Probabil că Brad a şters chestiile referitoare la trupă. Asta e! În schimb, caută până găseşte două trupe necunoscute, unele despre care ştie că sunt bunicele. Ca Dead sau Phish sau ceva, în stilul lui Ethan, dar noi. O fi Cameron Cassmore un ratat şi un neisprăvit, care locuieşte într-o autorulotă jalnică, însă se pricepe la muzică bună. Cumpără albumele digitale ale ambelor trupe şi introduce adresa de e-mail a lui Ethan pentru livrare.

E un început.

Geamurile autorulotei sunt încă întunecate când îi sună telefonul. Cameron pipăie în jurul său până când mâna lui găseşte dispozitivul. Când vede numărul mătuşii Jeanne pe ecran, i se strânge stomacul. Ultima dată când îl sunase în toiul nopții era de la spital, când avusese capul spart, şoldul

rupt şi doi poliţişti în salon, încercând să-i ia o declaraţie referitoare la ce se întâmplase într-o încăierare de la Dell's.

— Alo? zice el, cu răsuflarea întretăiată.

Atunci când dăduse fuga la spital, era o distanţă de douăzeci de minute. Acum, nu vrea să se gândească cât de lungă ar fi călătoria.

— Sunt bine, Cammy, zice ea, ghicindu-i se pare tonul nelinişţit.

— Atunci de ce mă suni acum?

El se uită la ceas.

— La ora 1 dimineaţa?

— Te-am trezit?

— Îî, mda.

— Credeam că eşti în oraş la vreun bar sau ceva.

— Nu. Dormeam tun. Am muncit pe rupte azi.

— Scuze. Voiam doar să te anunţ că am primit banii. Ai trimis prea mult.

Mătuşa Jeanne scoate un fluierat fals. A băut? O voce înăbuşită de bărbat se aude în fundal şi Cameron se întreabă dacă Wally Perkins e acolo, cu ea, în rulotă.

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Banii în plus reprezintă dobânda.

Nu adaugă că o calculase în minte în baza ratei prime curente şi că ea ar fi putut să-i primească din obligaţiuni dacă banii ar fi fost investiţi, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată, însă conta?

— Noi n-am vorbit niciodată nimic despre dobândă.

Vocea ei e calmă.

— Dar ţi-o datorez.

Şi îţi datorez mult mai mult, nu adaugă el.

— Nu-mi datorezi nimic.

Vocea ei e tulbure, cu siguranţă. Precis a băut nişte whiskey.

— Ştii că nu m-am aşteptat niciodată să mi-i restitui.

— Cu siguranţă aveam de gând să ţi-i restitui.

Cameron ezită, dând pătura deoparte.

— De fapt, mă gândeam că, imediat ce lămuresc lucrurile cu Simon Brinks pentru tot ce-mi datorează, am putea folosi banii pentru un avans.

— Un avans?

— Pentru tine. O casă, în oraş. Să te scot din acel parc de rulote.

— Se întâmplă să-mi placă în acest parc de rulote.

În fundal se aude o voce răguşită de bărbat.

— Ce se întâmplă?

— Wally, ți-ai dat seama că locuim într-o groapă de gunoi?

Cameron bombăne:

— N-am zis niciodată că e o groapă de gunoi!

— Nu cu atâtea cuvinte, zice mătuşa Jeanne pe un ton sec. Uite, mă bucur că eşti atât de plin de bani dintr-odată, încât poți cumpăra case pentru oameni care n-au nevoie de ele. De ce nu păstrezi banii şi chiar să faci ceva cu viața ta?

— Ce crezi că încerc să fac? Nu-i vina mea că n-am avut noroc.

— Nu, norocul nu e niciodată vina nimănui. Însă controlezi felul în care joci.

Se aud un clipocit şi un zornăit de cuburi de gheață, apoi un moment de pauză şi încă unul. Încă două pahare turnate.

Cameron deschide uşa din spate a autorulotei, năvăleşte afară şi începe să păşească în sus şi în jos pe aleea lui Ethan. Sub picioarele sale goale, caldarâmul e cald încă, de la ziua fierbinte de vară.

— Am jucat cât am putut de bine. Ai fi putut să-mi spui că sunt originar din Sowell Bay.

Mătuşa Jeanne pufneşte.

— La ce ar fi folosit?

— Aş fi putut să-mi găsesc tatăl înainte de a face, să zicem, treizeci de ani.

— Bărbatul acela nu este tatăl tău.

— De unde eşti tu atât de sigură?

— A fost sora mea, Cammy!

Vocea mătuşii Jeanne este istovită acum, aproape înfrântă.

— O fi avut maică-ta multe defecte, da' proastă nu era. Dacă tatăl tău ar fi fost vreun mare om de afaceri... adică, dacă ar fi fost măcar un membru cât de cât productiv al societății sau, la naiba, măcar în viață... nu ştiu, Cammy. Cred că, dacă ar fi fost atât de simplu, ea nu l-ar fi lăsat să nu facă parte din viața ta.

— Ea este cea care nu a făcut parte din viața mea!

Cameron dă cu piciorul într-o tufă de bălării crescute în crăpăturile din aleea lui Ethan.

— Se pare că îi este uşor să renunțe la oameni.

— Să renunți, zice mătuşa Jeanne încet, poate fi cel mai greu lucru.

Cameron îşi simte chipul schimonosindu-se într-o încruntare involuntară. E, practic, acelaşi lucru pe care i l-a spus şi Avery când vâsleau sub ponton, dar cumva faptul de a-l auzi din partea mătuşii Jeanne îl face să vrea să dea un picior în ciment.

— Uite ce e, trebuie să închid, zice el. Lucrez în tura de dimineață.

Nu-i adevărat. Nu lucrează până la amiază, însă pare genul de scuză pe care ar găsi-o o persoană responsabilă, pentru a închide telefonul în toiul nopții.

Mătuşa Jeanne acoperă receptorul pentru o secundă, un alt schimb de replici cu Wally Perkins.

— Bine, Cammy. Dar mi-ar plăcea să te văd când treci prin Seattle, înainte de croaziera noastră de luna viitoare.

A noastră?

— Cu siguranță! zice Cameron.

Mă rog. Închide şi trânteşte uşa autorulotei în urma sa, înainte de a se prăbuşi înapoi pe saltea.

Nu este o întâlnire

Sâmbăta următoare, la ora 5, Tova soseşte acasă la Ethan.

Nu este o întâlnire.

Sticla se simte rece pe brațul ei gol, în timp ce o ține vârâtă în scobitura cotului, la fel cum cineva ar ține cu stângăcie un bebeluş. Asta o face să creadă că e un mod mai bun de prezentare a cadoului pentru Ethan decât felul în care Barbara îi îndesase sticla, ținând-o grosolan de gât şi

trăncănind că era un Cabernet Franc de anul trecut, din podgoria Woodinville şi că era atât de delicios, încât trebuia să-l ducă la întâlnire.

Nu este o întâlnire, insistase întruna Tova. De un milion de ori, aşa cum ar spune Cameron. Nu e altceva decât o cină.

O cină scurtă. Lămurise asta când acceptase invitația, invocând nevoia de a continua să împacheteze pentru mutare. În realitate, îşi consumase timpul liber căutând în toată arhiva Bibliotecii Publice a districtului Snohomish, verificând orice informație despre Daphne Cassmore. Dar căutarea stagnase şi Tova aflase foarte puține lucruri. Ce rău ar face o seară liberă şi să ia masa cu un prieten?

Cu un prieten? Ethan e prietenul ei?

În orice caz, ar fi nepoliticos să se ducă acasă la cineva fără un dar. Tova nu este mare băutoare de vin, însă aşa fac oamenii. O mică parte din ea îi este recunoscătoare lui Barb pentru insistență. Fără această sticlă, era posibil să fi comis gafa de a sosi cu mâna goală şi, chiar dacă s-ar fi gândit să cumpere singură ceva, nu prea putea intra în Shop-Way să cumpere chiar de la Ethan.

Cu capul semeț, înaintează pe aleea scurtă care duce spre micul bungalow. Glezna ei e aproape vindecată acum, simțind doar o jenă foarte mică. O hortensie crescută în exces, cu florile roz-bombon, invadează mica verandă. Tova ridică o creangă care-i stă în drum şi, înainte de a se răzgândi, apasă butonul soneriei.

— Bună seara, Tova! zice Ethan, trăgându-se în spate şi făcându-i semn să intre.

Vocea lui e ciudat de înceată. Ea îi înmânează sticla şi el îi mulţumeşte, apoi se oferă să-i ia geanta, gesticulând către un cuier uşor strâmb din colţ.

— Mulţumesc, însă nu e problemă să o ţin lângă mine.

Tova îşi lipeşte geanta de şold, asemenea unei frunze biblice de smochin. De parcă fără geantă ar fi goală-goluţă.

— Excelent, atunci, zice Ethan.

Croindu-şi drum peste covorul şic, Tova nu se poate abţine să nu se zgâiască la elementul care domină toată casa: întregul perete al camerei de zi e dedicat unei colecţii de discuri, furnirul ieftin al rafturilor desprinzându-se de pe placa de pal. Dacă ar fi fost casa lor, Will ar fi lipit placa laminată desprinsă. Tova rezistă tentaţiei de a o îndepărta, la fel cum o coajă pe jumătate desprinsă de pe o rană e mai bine să fie îndepărtată pentru a nu se agăţa de ceva.

Să intri în casa cuiva e întotdeauna un act intim. Se uită în jur după fotografii, însă nu vede niciuna. În schimb, pereţii sunt decoraţi cu postere frumos înrămate de la concerte: Grateful Dead, Hendrix, Rolling Stones. Stilul s-ar potrivi camerei unui adolescent, cu toate astea, cumva, pare să i se potrivească perfect lui Ethan.

Îl urmează într-o mică bucătărie surprinzător de ordonată care miroase a ciuperci înăbuşite, în timp ce fac conversaţie. Tova n-a fost niciodată interesată de conversaţie şi se poticneşte acum. Când Ethan îi întinde un pahar plin cu deliciosul Cabernet Franc al lui Barb, ea îl acceptă cu recunoştinţă.

— Noroc, iubire, zice el.

— Noroc, repetă Tova, ciocnind paharul lui.

După câteva clipe şi alte câteva înghiţituri, ea ridică o pereche de ochelari de soare de pe blatul mesei şi îi recunoaşte ca aparţinându-i lui Cameron.

— A fost amabil din partea ta să-l primeşti în casă.

Ethan toarnă puţin vin roşu în tigaia care sfârâie drept răspuns, degajând un enorm jet de aburi.

— Ca să-ţi spun adevărul, e plăcut să ai puţină companie.

Tova încuviinţează. Ştie la ce se referă. Fusese plăcut să-l aibă pe Cameron la acvariu.

— Da, aşa zic şi eu.

— Ştii, provin dintr-o familie de paisprezece persoane. Unsprezece fraţi şi surori. Când eram puşti, mereu m-am imaginat, ca adult, trăind într-o casă aglomerată.

Tova îşi dă voie să zâmbească.

— Credeam că irlandezii erau renumiţi pentru familiile numeroase.

— Păi, noi, scoţienii, nu ne putem abţine.

El schiţează un zâmbet, deşertând sos de ciuperci pe doi piepţi de pui dolofani, unul pe fiecare farfurie. Spre uimirea ei, Tovei îi lasă gura apă. Cât a trecut de când i-a pregătit cineva o masă delicioasă?

Îşi savurează amândoi ultimele îmbucături, când o uşă de plasă se trânteşte. O clipă mai târziu, Cameron năvăleşte în cameră, cu chipul întunecat. Încruntarea îi dispare pentru puțin timp, înlocuită de o expresie de nedumerire, în momentul în care o vede pe Tova acolo, cu Ethan, la masa din bucătărie.

După o clipă, încruntarea îi reapare, deşi este îndreptată exclusiv spre Ethan.

— Hei, frate! Pot vorbi o secundă cu tine?

Sună de parcă are dinții încleştați.

— Bineînțeles, zice Ethan.

— Eram la magazinul cu articole pentru paddleboarding şi Tanner, puştiul ăla care lucrează la magazinul tău, a venit cu prietenii lui. Ştii ce s-a întâmplat să spună? întreabă pe un ton rece Cameron. Au zis că tu vorbeai despre...

— În regulă!

Ethan face un salt de la locul lui. Îi aruncă lui Cameron o privire insistentă în timp ce-l conduce spre camera de zi. Peste umăr, se scuză şi insistă ca Tova să continue să-şi savureze cina, sau ce a mai rămas din ea, în fine, şi că va lipsi doar un minut scurt. Amândoi dispar în casa mică, probabil în vreun dormitor din spate, departe din raza auditivă.

Ce ar putea fi în neregulă cu băiatul? O umbră de vinovăție nu-i dă pace. Poate ar fi ştiut dacă n-ar fi lipsit de la ultimele lor şedințe de curățenie.

„Scurtul minut” se prelungeşte. Tova decide că tot ce poate face e să înceapă să curețe dezordinea din urma gătitului. E ceva de făcut. Şi ce dezastru e această bucătărie! Simțindu-şi capul ceva mai amețit decât de obicei, din cauza vinului, ea caută un burete şi plescăie din limbă în momentul în care nu reuşeşte să găsească niciunul în vecinătatea chiuvetei de bucătărie. Cu ce-şi spală Ethan vasele? Nu e niciun burete sau vreo cârpă de vase nicăieri la vedere.

Sertarul de lângă chiuvetă pare să fie un loc logic unde să caute. Însă se pare că e un sertar de mărunțişuri. Îl deschide pe următorul, care, de asemenea, e plin cu o groază de hârtii, scule, ciudățenii. Tova scoate un oftat. De ce trebuie bărbații să facă asta? Dacă ar fi fost după Will, fiecare comodă din casa lor ar fi avut statutul de sertar de mărunțişuri. Scoate un chicotit slab, gândindu-se la Marcellus şi la colecția lui de ciudățenii, ascunse sub pietrişul din bârlogul său. Din câte se pare, această tendință a bărbaților de a aduna gunoaie nefolositoare transcende speciile.

Sub chiuvetă ar trebui să fie ceva care poate fi folosit la vase, însă, când Tova deschide dulapul, e întâmpinată de cutii de cereale şi teancuri de recipiente cu orez instant pentru cuptorul cu microunde. Gura îi rămâne deschisă de uimire.

Cine îşi ține cămara sub chiuvetă?

Adrenalina îi năvăleşte în cap, amețind-o. Sunt multe lucruri pe care le-ar putea face aici. Să reorganizeze întreaga bucătărie. Să şteargă interiorul dulapurilor şi sertarelor. Oare Ethan are idee câtă nevoie are de cineva ca ea?

Închide ochii, apoi inspiră şi expiră adânc. Pentru moment, ar trebui să se concentreze pe vase.

Inspectând din nou dulapul de sub chiuvetă, zăreşte o cârpă. La o inspecție mai amănunțită, e un tricou vechi, alb, cu un imprimeu şters. În mod evident, o cârpă. Perfectă pentru curățat.

După ce şi ultimul vas a fost aşezat pe suportul pentru uscare, ea foloseşte tricoul pentru a şterge blaturile, trecându-l peste o pată de Cabernet Franc care se vărsase pe blat din cauza turnatului haotic al lui Ethan. Vinul se infiltrează în bumbacul îmbibat, pata pălind într-o nuanță de violet estompat atunci când clăteşte şi stoarce cârpa în chiuvetă. Se simte din ce în ce mai mândră în timp ce inspectează bucătăria curată lună şi, exact la ţanc, se aud voci din cealaltă cameră. Băieții se întorc. Poate au lămurit lucrurile.

Cameron nu mai dă ochii cu ea şi se strecoară pe uşa din spate. Câteva clipe mai târziu, motorul smiorcăit al autorulotei se trezeşte la viață.

— Tova, iubire! zice Ethan.

Vocea lui e încordată.

— Eşti în regulă? îndrăzneşte Tova, făcând un pas spre el.

— Ar trebui să-ți spun ceva.

El se mişcă de pe un picior pe altul. Se pare că nici măcar n-a observat că Tova a făcut curățenie în toată bucătăria.

— Ei bine, ce este? insistă Tova, dar apoi se întreabă dacă ar trebui s-o facă.

Deodată, nu vrea nimic altceva decât să fie acasă, pe canapeaua ei. Uitându-se la ştirile de seară. Privind cum Craig Moreno se tachinează ordonat şi previzibil cu Carla Ketchum şi cu fata de la meteo, Joan Jennison. Ea aşază cârpa/tricoul mototolit pe blat şi îşi împreunează mâinile.

Privirea lui Ethan rămâne fixată pe ghemul de pe blat. Ochii i se măresc.

— Ce nai...?

Traversează bucătăria şi ia cârpa pătată de vin. Culoarea i se scurge din obrajii roşcovani.

Tova îşi îndreaptă nervoasă spatele.

— Ce ai făcut?

— Am spălat vasele.

Tova îşi aşază mâinile în şolduri.

— Am făcut curat în bucătărie, am spălat vasele, am şters blaturile. Era cât pe ce să încep să aranjez dezordinea de sub chiuveta ta, însă...

— Of!

Vocea lui Ethan este răguşită. Trânteşte cârpa-tricou pe masă şi se lasă în jos pe unul dintre scaune, luându-şi capul uriaş în mâini. Vocea lui este înăbuşită în momentul în care zice:

— Grateful Dead, Memorial Stadium. 25 mai 1995.

— Ce înseamnă asta?

El ridică privirea, ochii scânteindu-i.

— Ultimul lor concert în Seattle. Unul dintre ultimele concerte ale lui Jerry Garcia din istorie.

— Eu nu... păi...

Tovei i se învârte capul. Jerry Garcia fusese vocalistul trupei Grateful Dead şi murise în 1995, de asta e sigură. Creatorii de rebusuri folosesc din când în când o versiune a acestui lucru ca indiciu şi mereu o frapează ca fiind ceva cam neinspirat pentru o referire la cultura pop.

— Tricoul. Era de la acel concert. E un exemplar rar.

Ethan oftează lung în timp ce se ridică.

— Dar era sub chiuvetă.

Ethan ridică un braț spre dulap.

— Corect. Era în acel şifonier.

— Ăla nu-i un şifonier. E un dulap.

— Amândouă chestiile sunt compartimente cu uşi! Care-i diferența?

Tova îşi încrucişează brațele.

— Păi, majoritatea oamenilor îşi țin produsele de curățat sub chiuvetă.

— Cui îi pasă ce face majoritatea oamenilor?

El se prinde cu degetele de rădăcina nasului.

— Pete de vin roşu. Ies, nu?

— Poate se vor decolora, zice Tova. Cu înălbitor nediluat.

— Dar asta va...

— Da, recunoaşte ea. Va decolora şi orice altceva.

Ethan nu mai spune nimic, însă se ridică cu dificultate, se duce la masă şi toarnă restul de Cabernet Franc în paharul său, apoi îl dă pe gât dintr-o înghiţitură. Tova priveşte, cu maxilarul deodată încleştat, cu picioarele cumva înrădăcinate în pământ. Cine lasă un articol de îmbrăcăminte preţios într-un dulap de bucătărie? Şi unul într-o stare atât de groaznică, atât de cumplit de decolorat şi uzat.

Nu, nu cumplit de uzat. Foarte iubit.

— Îmi pare rău, Ethan!

El îşi îndreaptă umerii.

— Da. Este în regulă, iubire.

— O să plec acum, zice Tova, tremurând. Mulţumesc pentru cină!

— Te rog, aşteaptă! Am ceva important să-ţi spun. Motivul pentru care te-am invitat în seara asta, de fapt...

Însă Tova e deja la jumătatea casei, ținându-şi geanta lipită de şold. Uşa de la intrare se închide încet în urma ei.

Un exemplar rar

Tova n-a fost niciodată interesată de muzica rock, cel puțin nu de genul modern. Ca fată, bineînțeles, i-au plăcut Chuck Berry şi Little Richard. Şi Elvis Presley, Regele însuşi. Când erau proaspăt căsătoriți, Will obişnuia să o ducă la dans la salonul din centru sâmbătă seara, unde dansau jitterbug până când li se umflau picioarele. Dar muzica pe care adolescentul Erik obişnuia să o asculte tare la casetofonul din dormitor? Acela era zgomot, pur şi simplu.

Amestecul de chitară şi tobe care se aude din boxa laptopului lui Janice Kim este ceva între. Tova nu poate înțelege prea multe din ce zice vocalistul, însă vocea lui e plăcută. Muzica sună ca şi cum rătăceşte, şerpuieşte. Nu e neplăcută.

— Stai aşa, lasă-mă să dau volumul mai încet, zice Janice, bătând în tastatură. Nu-i aşa că deteşti când website-urile au muzică integrată care porneşte automat?

— Oh, da! zice Tova, deşi nu ştie sigur ce înseamnă asta.

În cealaltă parte a camerei, pe puful său de pluş, Rolo îşi ridică capul. Cățeluşul cască, se ridică şi îşi scutură zdravăn trupul, înainte de a pleca tropăind. Janice îl ia în poală, iar Tova întinde o mână şi îi mângâie capul mătăsos.

— Ah, iată! Ăsta e cel pe care-l cauți, nu?

Janice măreşte fotografia cu un bărbat costeliv care ține un tricou alb decolorat, identic cu cel pe care Tova îl distrusese seara trecută acasă la Ethan. Până să ajungă acasă, Ethan îi lăsase deja un mesaj pe robot, insistând să nu-şi facă griji în legătură cu tricoul. În această dimineață, el i-a trimis un mesaj pe telefonul mobil, scuzându-se pentru întorsătura urâtă pe care o luase seara trecută şi rugând-o să-l sune. Ea se gândise să sune, însă nu ştiuse cum să răspundă la mesaj şi, în orice caz, părea mai important să ia legătura cu Janice şi să-i ceară ajutorul.

Tricoul era iubit. Tova trebuie să facă lucrurile bine.

— Da, ăsta e.

Ea priveşte în timp ce Janice face clic pe alte câteva fotografii cu tricoul, din față şi din spate, aşezat pe o masă de lemn.

— Nu sunt familiarizată cu acest site de licitații, zice Janice, mijind ochii la ecran. Însă este criptat în condiții de siguranță, aşa că presupun că este autentic?

— Da.

Tova o aprobă. Din fericire, Janice i-a pus puține întrebări Tovei despre motivul pentru care încearcă să achiziționeze tricoul-suvenir de la un concert Grateful Dead din 1995. Se pare că restul Tricotezelor au mers în vârful degetelor în jurul ei de când şi-a anunțat intenția de a se muta în Charter Village.

— Bine, deci aici îți treci numărul cardului de credit.

Janice dă clic pe alt ecran. Fruntea i se încruntă în timp ce noua pagină se încarcă.

— Nu, nu poate fi în regulă.

— Ce este?

— Zice că tricoul ăsta costă 200 de dolari.

Rolo latră scurt, aparent împărtăşind şocul lui Janice.

— Înțeleg.

Tova îşi înghite o exclamație înainte de a continua nonşalant:

— Da, bine. E un exemplar rar.

Janice strânge din ochi.

— De când colecționezi suvenire de la concerte? Ce pui la cale, Tova?

— Nimic.

Tova flutură din mână.

— Fac pur şi simplu ceea ce trebuie.

Ea bagă mâna în geantă şi caută prin portofel până când găseşte sigurul ei card de credit, pe care-l foloseşte doar când nu poate plăti cu bani gheață.

— Pentru tipul care-l vinde, faci ceea ce trebuie, asta-i sigur, bombăne Janice, luând cardul de credit al Tovei şi introducând cifrele.

Înainte de a da clic pe butonul verde CUMPĂRĂ ACUM, îi aruncă Tovei o ultimă privire sceptică.

— Eşti sigură?

— Da. Fă-o!

Tova nu ştie de ce inima îi bate atât de repede. E doar o înlocuire a unui articol vestimentar pe care l-a distrus şi 200 de dolari abia dacă se observă în contul ei bancar.

Un mic cerc în centrul ecranului laptopului se învârte câteva secunde, apoi Janice zice: „Bine, gata", în timp ce apare un ecran pe care scrie „mulțumesc".

— Voi tipări chitanța când ajunge în e-mailul meu. Se pare că va fi livrat în două–trei săptămâni.

— Trei săptămâni!

Tova scutură din cap.

— Nu, nu pot aştepta trei săptămâni.

— Nu poți aştepta trei săptămâni? Pentru acest tricou vechi şi murdar?

— Nu.

Tova îşi încleştează maxilarul. Încă un motiv pentru care isteria cumpărăturilor pe internet este o prostie. Cine vrea să aştepte trei săptămâni pentru ce cumpără?

— Păi, zice că-l poți ridica singură.

Cuvinte şi grafice apar în fugă pe ecran în timp ce Janice derulează. Se uită bănuitoare la Tova.

— Depozitul lor e în Tukwila.

Tukwila e la sud de Seattle, lângă aeroport. Îi va lua trei ore de mers cu maşina din Sowell Bay, cel puțin. Poate mai mult, având în vedere traficul din centrul Seattle-ului.

— Prefer să fac asta. Poți schimba?

Gura lui Janice rămâne deschisă.

— Serios?

— Serios, repetă Tova.

— Bine.

Sceptică, Janice mai face nişte clicuri pe alte butoane. Câteva clipe mai târziu, imprimanta ei se trezeşte la viață şi apare o pagină tipărită. Îl aşază pe Rolo pe podea, înainte de a merge să aducă pagina şi a i-o înmâna Tovei. Este o hartă mică şi pixelată cu adresa din Tukwila.

— Foarte bine. Mulțumesc pentru ajutor! zice Tova cu o încuviințare fermă din cap, împăturind pagina şi vârându-şi-o în geantă.

— Ai de gând să conduci tot drumul până acolo?

— Presupun că da.

— Când ai condus ultima dată prin Seattle? Şi pe autostradă, Tova?

Ea nu răspunde; fusese atunci când Will făcea una dintre ultimele runde de tratament. Văzuse un specialist de la Universitatea din Washington. Medicamentul experimental nu l-a ajutat mult pe Will, din nefericire, însă trebuiau să încerce, bineînțeles.

— Voi merge cu tine, zice Janice. Îl iau şi pe Peter. Poate conduce el. Lasă-mă să mă uit în calendar, vom alege o zi şi...

— Nu, mulțumesc, o întrerupe Tova. Pot merge singură. Aş dori să o fac astăzi.

Janice îşi încrucişează brațele.

— Ei bine, sunt sigură că ştii ce faci. Ai grijă! Ia-ți mobilul cu tine!

Maşinile oprite stau aglomerate pe autostrada interstatală ca heringii într-o cutie de conservă. Stopurile scânteiază roşii şi roz prin parbrizul ud, în timp ce ştergătoarele îndepărtează burnița, oarecum neobişnuită în timpul verii, când de obicei e cald şi uscat. Fireşte că va începe să plouă la prima călătorie a Tovei pe autostradă din ultimii doi ani.

Hatchbackul înaintează. Toți de pe banda din mijloc pe care se află Tova par să schimbe pe banda din dreapta. Poate ceva blochează banda din stânga. E pe cale să apese semnalizatorul, în momentul în care mobilul sună de la locul său din suportul pentru pahare.

Tova apasă pe ecran.

— Alo?

Nu se întâmplă nimic. Janice îi arătase cum să pună telefonul pe difuzor, însă acum nu-şi poate aminti care dintre micile simboluri rotunde face asta. Încearcă altul şi zice din nou, mai tare:

— Alo?

— Doamnă Sullivan?

Vocea unui bărbat se aude behăind tare din dispozitiv.

— Da, zice Tova. Eu sunt.

— Bună ziua, Patrick la telefon. Mă ocup de înregistrarea rezidenților în Charter Village. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc.

Tova aruncă o ultimă privire piezişă în oglinda retrovizoare şi îşi ține respirația în timp ce mută maşina pe banda din dreapta. Expiră, întrebându-se dacă Patrick o poate auzi la celălalt capăt al liniei.

— Bun. Vă sun pentru a mă asigura dacă e în regulă să procesăm plata finală.

— Înțeleg, zice Tova.

— N-am primit încă formularul dumneavoastră de autorizare. Poate s-a pierdut prin poştă?

— Păi, da, cunoaşteți serviciile poştale din ziua de azi.

Acum toate maşinile care au trecut pe dreapta se străduiesc să-şi croiască drum în stânga. De ce nu se poate hotărî toată lumea? Maşinile îi amintesc Tovei de un banc de peşti iresponsabili care se feresc de atacul unui prădător, mişcându-se la unison, fără a realiza că fug de rechinul dintr-o parte doar pentru a fi devorați de foca din cealaltă parte.

Patrick îşi drege glasul.

— Deci sun pentru că ne trebuie acea plată finală pentru a vă confirma data mutării care este... staţi o clipă, daţi-mi voie să verific... ah, săptămâna viitoare.

Tova apasă pedala de frână puțin mai tare decât intenționase.

— Da, cred că e corect.

— Nu-i de mirare că şeful meu a marcat asta. Ei bine, date fiind circumstanțele, pot primi autorizarea verbală pentru a face ordinul de plată. Este în regulă?

Tova ocoleşte o camionetă, înapoi pe cealaltă bandă care acum înaintează într-un ritm bun, în timp ce prima bandă rămâne pe loc. Cât de ciudate pot fi lucrurile! Fiecare mică decizie în legătură cu banda aleasă determină exact cum ajungi şi când. Când Will era în viață, obişnuia să o însoțească pe Tova la cumpărături uneori şi alegea mereu coada care înainta mai încet către casă. Obişnuiau să glumească că avea fler pentru asta.

Ea şi Will merseseră la magazinul alimentar în după-amiaza în care murise Erik. Tova îşi aminteşte că a cumpărat o cutie din acele prăjituri umplute cu cremă care-i plăceau

mereu lui Erik. Oare Will alesese coada înceată în acea zi? Dacă ar fi ales-o pe cea mai rapidă, ar fi sosit oare acasă la timp pentru a-l vedea pe Erik înainte de a pleca la slujba sa de la pontonul pentru feriboturi? L-ar fi prins sustrăgând bere din frigider? I-ar fi spus că se vedea cu o fată? I-ar fi spus Tovei că numele ei era Daphne şi că de-abia aştepta să o aducă acasă la cină?

Oare oricare dintre aceste lucruri ar fi schimbat ceva?

— Alo? Doamnă Sullivan? Mai sunteți acolo?

— Da.

Tova clipeşte spre telefonul aflat în suportul de pahare.

— Sunt aici.

— Sunteți în regulă?

E o notă de îngrijorare în vocea lui Patrick. Tova şi-l imaginează mişcându-se deasupra unui telefon la una dintre mesele din interiorul biroului cu pereți de sticlă, pe lângă care trecuse în timpul turului prin Charter Village.

— Dați-i drumul! zice ea. Procesați-o!

Nici măcar o felicitare

Cameron a şters deja cu mopul jumătate din săli, în momentul în care o Tova tulburată intră grăbită pe uşa de la intrare, aproape o oră mai târziu.

— Îmi pare rău că am întârziat, zice ea.

— Nu-ți face griji. Am stabilit că mă pot descurca singur.

El zâmbeşte, însă nu adaugă că fusese dezamăgit, din nou, atunci când ea nu apăruse. Că, aşa ciudată cum e ea, el aştepta cu nerăbdare serile petrecute împreună. Iar astăzi a fost cam singur. Abia dacă a schimbat două vorbe cu Ethan de la cearta lor. Toată mizeria aia pe care se pare că Ethan a răspândit-o prin oraş... nici măcar n-are sens. Ceva în legătură cu un cec fals. De acum o mie de ani. De parcă are nevoie să i se aducă aminte că maică-sa a fost o ratată.

Tova îl aprobă tacit, apoi se apleacă conspirativ.

— Nu voi verifica coşurile de gunoi de data asta. Am încredere în tine.

Cameron scoate o exclamație, mimând şocul.

— Ai încredere în mine că pot să aşez pungile de gunoi! Uau, am reuşit!

El râde şi Tova i se alătură.

— Deci unde ai fost, apropo?

— Păi, a fost o adevărată aventură.

Tova ia o cârpă şi începe să şteargă geamul frontal al bazinului peştilor-soare, în timp ce relatează o poveste

aproape incredibilă despre un suvenir al trupei Grateful Dead, o licitație online şi un tip de la un depozit din Tukwila care aproape că nu voia să-i înmâneze achiziția, deoarece ea nu putuse confirma adresa de e-mail a prietenei ei, pe care o folosise pentru că ea n-are o adresă de e-mail proprie. Şterge o amprentă de pe geam în timp ce vorbeşte. Obrajii i s-au îmbujorat într-un mod care nu-i este caracteristic.

— Dumnezeule! zice ea cu un mic hohot de râs. Uită-te la mine, trăncănesc întruna.

— E în regulă. E o poveste grozavă, zice Cameron, chicotind. Şi aş putea să te ajut să-ți creezi o adresă de e-mail, dacă vrei. Nu-ți iau bani pentru asta.

— N-am calculator.

— Nici eu. E-mailul meu e pe telefon.

— Pe telefon, zice ea cu o fluturare dezinteresată a cârpei. Tinerii şi telefoanele lor.

— Păi, dacă ai un telefon, îți va fi mai uşor să păstrezi legătura atunci când te vei muta.

La asta, chipul Tovei devine imobil. Oare nu trebuia să aducă asta în discuție? Oare plecarea ei e un mare secret? Dar cum ar putea? Ethan pomenise cu dezinvoltură de asta de câteva ori. E o sursă de nemulțumire pentru el, faptul că feblețea lui se mută mai în nord.

— Un smartphone. Poate.

Ea zâmbeşte.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne salutăm acasă la Ethan seara trecută.

E ca şi cum ea i-ar citi gândurile.

— Ethan a fost superentuziasmat de întâlnire. Cum a mers?

Tova îşi îndreaptă spatele.

— Nu a fost o întâlnire.

— Bine. Cina... voastră.

Tova îşi împătureşte cârpa şi o vâră în buzunarul de la spate, apoi se sprijină de cărucior.

— Ştii, eu şi Will am fost căsătoriți patruzeci şi şapte de ani. Nu mă pot întâlni cu nimeni.

— De ce nu?

Ea oftează, ca şi cum răspunsul nu poate fi explicat. Fac curățenie împreună în tăcere un răstimp, înconjurând holul curb, oprindu-se în fața statuii leului-de-mare. Cameron se preocupă să şteargă minuțios cu mopul, ajungând în toate colțurile alcovului, pe sub bănci şi în spatele coşului de gunoi.

Tova lustruieşte capul chel al statuii cu cârpa ei.

— Asigură-te că ajungi şi sub coada lui, dragule!

— Sub ce?

— Sub coada statuii. Uite, îți voi arăta eu.

Ea ia cârpa de praf şi începe să o plimbe pe sub coada lustruită din alamă. Cameron rezistă impulsului de a da ochii peste cap. Cum ar putea acel loc să se murdărească?

— Ştiu, ştiu. Există un mod corect de a face lucrurile, bombăne Cameron, însă Tova nu ascultă.

Se uită cu atenţie la ceva aflat între mica deschizătură dintre statuie şi podea.

Se ridică, încetişor, fără să-şi ia ochii de la chestia pe care o ţine în mână. Un card de credit? După expresia chipului ei, se aşteaptă ca ea să spună Doamne, Dumnezeule! sau Oh, Doamne!, însă un lung răstimp ea nu zice nimic.

— Acesta e carnetul tău de conducere? şopteşte ea în cele din urmă, ţinând cardul ridicat.

Este, într-adevăr, permisul lui. Intenţionase să-l ia din cămăruţa lui, unde Terry zisese că i-l va lăsa, la plecare în seara asta. Cum ajunsese până aici?

— Mda, într-adevăr.

El întinde o mână ca să-l ia, însă ea îl strânge cu fermitate, studiindu-l îndeaproape.

— Cameron, zice ea rar. Ştiu că eşti aici în Sowell Bay în căutarea tatălui tău. Şi ştiu că nu ai o relaţie cu mama ta. Dar care e numele ei?

El se încruntă.

— De ce?

Tova aşteaptă cu răbdare.

— Numele ei e Daphne.

— Daphne Cassmore?

— Îî, da.

Ce se întâmplă? El întinde din nou mâna după permis şi, de data asta, Tova îl lasă să-l ia. Chipul ei e livid şi la fel de palid ca lumina lunii care se strecoară prin luminator.

— Ea se vedea cu el, zice Tova încet. Mama ta este fata.

*

Să audă povestea dispariției lui Erik chiar de la Tova, în loc de Ethan, este ceva diferit. Ei stau aşezați pe băncile din alcov, față în față, peste spatele neted al leului-de-mare. Cu o voce tăcută şi egală, Tova îi povesteşte lui Cameron cum fiul ei, în vara de după ultimul an de liceu, s-a dus la muncă la pontonul de feriboturi, într-o seară de iulie şi nu s-a mai întors niciodată acasă. Despre barca aceea căreia nimeni nu îi observase lipsa. Despre funia tăiată de la ancoră.

— N-am crezut-o niciodată.

Tova scutură din cap.

— N-am crezut niciodată că s-a sinucis. Când am aflat că era posibil ca Erik să se fi văzut cu o fată, o fată pe care prietenii lui nu prea o cunoşteau...

— Stai. Fata asta. De unde ştii că era mama?

Tova şterge o pată neagră de pe bancă. Probabil o urmă de la pantoful cuiva.

— De la un fost coleg de clasă. O amintire de mult uitată.

— Şi poliția n-a vorbit niciodată cu acest coleg de clasă?

Tova plescăie din limbă.

— Adam nu era un prieten apropiat şi ancheta a fost amănunțită la început. Însă fără niciun martor ocular şi nicio pistă... ei bine, au vrut să închidă cazul, presupun.

— Crezi că mama ar fi putut avea ceva de-a face cu...

Cameron slobozeşte un fluierat încet.

Tova ridică privirea, cu chipul impenetrabil.

— Nu ştiu. Însă ea se vedea cu el, se pare. E posibil să fi fost cu el în acea seară. Ar putea să-mi spună...

Vocea ei scade în intensitate, apoi înghite înainte de a adăuga:

— Ştii cum aş putea-o contacta?

El scutură din cap.

— N-am mai văzut-o de când aveam nouă ani.

— N-ai mai avut nicio veste de la ea? Nu ți-a trimis nici măcar o felicitare de ziua ta?

Cuvintele se răsucesc ca un cuțit în măruntaiele lui. De câte ori nu s-a gândit el la acelaşi lucru în sinea lui? Mătuşa Jeanne a insistat mereu că maică-sa îl iubea. Că a plecat pentru că aşa era cel mai bine pentru el. Că, poate, într-o zi îşi va învinge demonii şi va fi pregătită pentru o relație. Însă ce demoni sunt atât de puternici, încât împiedică pe cineva să cumpere o felicitare de 99 de cenți şi să lipească un timbru pe ea? Cât de des nu s-a convins el că ea este, de fapt, moartă, fiindcă asta îl doare mai puțin, decât să creadă că nu i-a păsat deloc de el?

— Nu. Nici măcar o felicitare.

El se ridică şi iese din alcov. Ochii îi ard, grei şi umezi, şi el nu vrea ca ea să vadă asta. O clipire zdravănă sau două vor trimite lacrimile la plimbare.

Dacă ar fi atât de simplu, nu l-ar fi lăsat să nu facă parte din viața ta. Cuvintele mătuşii Jeanne îi străpung țeasta. O fi avut maică-ta multe defecte, da' proastă nu era. Dacă tatăl său era mort... murise în vreun accident când amândoi aveau optsprezece ani... ei bine, acesta ar fi un motiv destul de solid să nu-l fi adus niciodată în viața lui Cameron. El îşi închide ochii strâns. Ar putea fi posibil? Asta ar însemna că Tova este... Nu, nu poate fi. E atât de mică şi atât de ciudată. Nimeni din familia lui nu e mic sau ciudat. Şi ar însemna că maică-sa a fost mai puțin îngrozitoare, nu o victimă, dar poate o martiră, mai degrabă decât o agresoare a propriei lui suferințe. Chestia asta nu se leagă absolut deloc, aşa că el îşi alungă ideea din minte.

Tova vine lângă el în fața marelui bazin din mijloc. Ei urmăresc un banc de peşti-cod trecând, propulsați de curentul fals al bazinului. Dacă aşteaptă patru minute, Cameron ştie, ei se vor întoarce. Ce viață, acele tururi nesfârşite.

— Îmi pare rău! zice Tova.

Ea îşi aşază o mână pe umărul său. Nu mângâie şi nici nu strânge, doar o aşază acolo, ca şi cum acel contact e posibil să îndepărteze o parte din durerea lui. E genul de atingere care este atât de caldă, încât e aproape maternă... Nu, el îndepărtează acel gând. Ea e doar drăguță, pentru că Tova e extraordinar de drăguță, în ciuda cochiliei ei de indiferență pe care o afişează la început. El se uită în jos la ea, frapat de cât de dură este această femeie micuță, de câtă suferință a îndurat silueta ei de 40 de kilograme. Şi acum ea absoarbe ceva şi din suferința lui.

Cât de mult poate o persoană să îndure?

În bazin, un rechin-taur mare şi cenuşiu se apropie, nasul său teşit descriind arcuri lente de-a lungul nisipului, de parcă ar căuta ceva.

— Şi mie îmi pare rău pentru Erik. Îmi pare rău că într-un fel mama ar putea fi implicată, zice Cameron.

— Nu e vina ta, dragule. Dar îți mulțumesc!

Ochiul ca o mărgică al rechinului îi observă şi se opreşte o secundă, înainte de a trece mai departe.

Gura Tovei se curbează într-un zâmbet forțat.

— Ar trebui să ne ocupăm de podele, presupun.

Luminile lui Ethan sunt stinse când Cameron ajunge acasă de la lucru, stricându-i planurile de a calma lucrurile. Se pare că aiurelile neinteligibile ale lui Ethan au avut ceva la bază, la urma urmelor. Şi înăuntrul său, cumva, Cameron suspectează cu tărie că e mai mult decât o bârfă. Mama lui a fost implicată în cea mai mare tragedie a acestui oraş.

El continuă să aştepte ca această informaţie să-l facă trist sau furios, aşa cum ar trebui, însă, oricât ar încerca, se pare că nu poate face acele emoţii să apară. Ce contează, oricum? Să vină bârfele. Bârfele localnicilor despre Daphne Cassmore nu-l pot răni pe Cameron. Nu dă doi bani pe Daphne Cassmore.

Cotrobăie prin minifrigiderul autorulotei până găseşte una dintre acele tăvi de plastic cu biscuiţi sărăţi, brânză şi mezeluri. Ethan a adus o grămadă acasă de la magazin, săptămâna trecută şi a insistat să ia şi Cameron câteva. Au expirat, aşa că magazinul nu le poate vinde, însă chestia asta e atât de procesată încât, practic, nu se poate strica. Cameron dă plasticul deoparte şi mirosul condimentat se degajă din grămăjoara de salam din compartimentul său pătrat. El aşază grămăjoara de salam pe un biscuit şi e pe cale să ia o îmbucătură în momentul în care îi ţârâie telefonul.

Mesaj de la Avery. Eşti treaz?

Tocmai m-am întors acasă de la lucru. Apoi tastează o întreagă explicaţie despre încurcătura cu maică-sa, Tova şi

Erik. Întregul ecran e plin de cuvinte în momentul în care se răzgândeşte şi şterge caracterele. E prea mult pentru un mesaj.

Avery îi răspunde: Vâsleşti săptămâna asta? Miercuri după-amiază? Nu lucrezi miercurea, nu?

Cameron zâmbeşte în cabina întunecată a autorulotei. Tastează: La ce oră?

Patru? Ne vedem la magazin. Pot scăpa ceva mai devreme.

Cel puțin, n-a sugerat în zorii zilei. La 4 după-amiaza, poate. Îi trimite un emoticon cu degetul mare în sus.

Adu un schimb de haine de data asta. Sau... nu aduce. Avery adaugă un emoticon cu o față care face cu ochiul.

Ceva cald, asemănător satisfacției, îl străbate pe Cameron în timp ce se strecoară în pat.

Şi dacă

S-a întâmplat acum aproape trei ani, în după-amiaza când Tricotezele au aflat că nepoata adolescentă a lui Mary Ann Minetti, Tatum, rămăsese însărcinată. Însă amintirea revine cu putere în conştiința Tovei de parcă ar fi fost ieri.

Restul Tricotezelor au fost de-a dreptul scandalizate de veste. Însă Tova, spre ruşinea ei, a simțit doar invidie.

Optsprezece ani. Tatum avea optsprezece ani şi, evident, se confrunta cu o alegere dificilă. Tricotezele au dezbătut dilema ei specială, însă pentru Tova a fost doar: şi dacă.

Şi dacă Erik ar fi fost în locul lui Tatum? În cealaltă parte a schimbului de material genetic, bineînțeles, însă şi dacă ar fi devenit tată la optsprezece ani, înainte ca viața să-i fie întreruptă? Tova ar avea un nepot. Ce dar ar fi fost acesta!

Tatum a decis să păstreze copilul. Laura, mama lui Tatum şi fiica lui Mary Ann, a ajutat-o cu creşterea copilului, a acestui nepot neaşteptat, şi viața a continuat fără probleme, din câte îşi putea Tova da seama. Sigur, nu se întâmpla mereu aşa. Familia lui Mary Ann avea posibilitatea de a o ajuta cu copilul şi Tatum a vrut să-l păstreze, iar tatăl copilului e de ajutor şi implicat, din câte îşi dă seama Tova. Un deznodământ ideal, într-adevăr. Însă cum rămâne cu alte deznodăminte în situații similare? Posibilitățile sunt nenumărate.

Data de naştere de pe carnetul de conducere al lui Cameron i-a rămas întipărită în minte. S-a născut în luna februarie următoare.

Iar mama lui, oricine a fost ea, îl căuta pe Erik, aparent.

Şi dacă tatăl pe care Cameron îl caută nu este tatăl său? Mintea ei scormoneşte prin tot ce-şi poate aminti din conversațiile ei cu băiatul, orice e posibil să fi spus despre bărbatul pe care-l caută. Un dezvoltator imobiliar, cel care deține acele panouri. A zis ceva despre un inel şi o fotografie, însă Tova nu-şi poate aminti de alte detalii. Nimic din comentariile lui Cameron n-a făcut-o să se gândească

vreodată la Erik. Şi, oricare ar fi situaţia, Cameron e convins că l-a găsit pe omul potrivit. Perfect încrezător.

Erik era încrezător în felul acesta.

Tova trece cu degetul peste cotiera şezlongului, urmărind cu unghia fibra lemnoasă. Briza nopţii leagănă floarea-soarelui din grădina ei luminată de lună, făcând ca pălăriile florilor să se mişte, ca un public care e de acord cu fiecare dorinţă deşartă a ei. Însă aceste gânduri sunt lipsite de sens. Erik n-ar fi putut avea un copil. E posibil ca Daphne Cassmore să se fi întâlnit cu mai mulţi tineri când avea optsprezece ani. Optsprezece ani lipsiţi de griji. Vara de după liceu. Cine ar putea-o judeca pentru asta?

Ar fi un noroc excepţional ca aşa ceva să i se întâmple ei. Dar oare Daphne Cassmore nu ar fi găsit-o cumva? Ce mamă şi-ar lipsi copilul de o bunică? Şi oricum, Tova nu crede într-un noroc excepţional.

Motanul se aşază pe balustrada verandei şi îşi înclină capul către ea. Din nou, ea se întreabă ce Dumnezeu are de gând să facă cu el. Încheierea vânzării casei şi mutarea în Charter Village sunt iminente. Acolo nu primesc animale de companie. A sunat să verifice.

El stă în echilibru de parcă e pe cale să sară în poala Tovei, însă în loc de asta face un salt la pământ şi se încolăceşte la picioarele ei.

Ca şi cum încearcă să se distanţeze deja.

O structură uimitoare

Tova spală castronul motanului în momentul în care Janice sună să o invite la masă. La masă în oraş, într-o zi de luni? Despre ce poate fi vorba? Janice propune să se întâlnească la restaurantul Shop-Way şi pare surprinsă când Tova sugerează, în schimb, restaurantul Tex-Mex din Elland.

— Pe bune? Bine. Trec şi te iau eu, zice Janice.

Stau aşezate într-un separeu acoperit cu un pluş foarte plăcut, cu chipsuri de tortilla şi salsa între ele în momentul în care Janice deschide discuția.

— Săptămâna aceasta va fi ultima ta întâlnire cu Tricotezele, nu?

Tova încuviințează.

— Cred că ai presupus că, dacă am rămas doar trei, te vom lăsa să pleci fără o petrecere de rămas-bun?

— Prostii. N-am nevoie de o petrecere.

— Ei bine, Barb a zis că va aduce tort.

Janice înmoaie un chip în salsa.

— Aşa că cel puțin vom avea tort.

— Ce drăguț din partea Barbarei! zice Tova. Tortul mi se pare o idee excepțională.

— Excepțională, repetă Janice. Tova, scuză-mi exprimarea, însă vrei să încetezi măcar o dată şi să-mi spui exact de ce crezi că trebuie să faci asta?

Ah, deci despre asta e vorba.

— Poftim?

— Asta!

Janice flutură din mână în jurul ei, ca şi cum interiorul restaurantului, cu carpetele sale excentrice din macrame, este vinovatul.

— Să-ți vinzi casa! Să te muți din Sowell Bay! Ai trăit toată viața aici.

— Charter Village e foarte drăguț, zice Tova cu blândețe.

— Poate este, însă aceştia sunt anii noştri de aur. De ce vrei să-i petreci cu o adunătură de necunoscuți?

Vocea lui Janice e răguşită.

— Şi cu noi cum rămâne?

Tova dă să răspundă, însă cuvintele îi rămân în gât.

— Şi în plus, continuă Janice, ridicând cu asprime un deget, ca un judecător din acele „drame din sala de judecată" pe care le urmăreşte cu plăcere, cum rămâne cu Ethan Mack?

Tova începe.

— Ce e cu el?

— Tova, este înnebunit după tine. De ce nu-i poți da o şansă?

— Ethan e un bărbat minunat, însă eu şi Will am fost...

— Oh, opreşte-te. Uite, îmi dau seama că n-am fost în locul tău, însă eu şi Peter am vorbit despre asta. Când unul dintre noi nu va mai fi, celălalt trebuie să-şi vadă de viață. Nu suntem atât de bătrâni, Tova. Încă avem ani buni înaintea noastră. Decenii, chiar. Şaptezeci e noul şaizeci!

Împotriva voinței ei, Tova scoate un hohot de râs scurt.

— Unde ai auzit chestia asta? La unul dintre acele talk-show-uri?

— Nu contează. Te rog, Tova, mai gândeşte-te la asta. Dacă e într-adevăr ceea ce vrei, atunci, bine, du-te. Însă nu e singura cale.

— Janice, trebuie să înțelegi ceva.

Tova îşi împreunează mâinile în poală.

— Eu nu sunt ca tine, ca Mary Ann şi ca Barbara. Eu n-am copii care ar veni să stea cu mine când aş cădea. N-am nepoți care se vor opri pe la mine să-mi desfunde scurgerea sau să se asigure că îmi iau medicamentele. Şi nu voi pune acea povară pe umerii prietenilor sau vecinilor.

— Asta-i problema ta, zice Janice încet. Să presupui că este o povară.

— E posibil ca Charter Village să nu fie singura cale, însă este cea mai bună cale.

Tova îşi încleştează maxilarul.

— Şi, în afară de asta, s-a făcut. O să semnez miercuri hârtiile pentru vânzarea casei.

— Şi când te muți în Charter Village?

— Săptămâna viitoare, însă voi sta la unul dintre acele hoteluri din Everett.

Cu un zâmbet înfrânt, Janice zice:

— Presupun că eu şi Barb trebuie să venim în vizită după ce te muți, deci. Poate ne poți face rezervare la spa-ul acela luxos.

— Bineînțeles! spune Tova.

O chelneriță binedispusă soseşte câteva clipe mai târziu şi, cu un zâmbet voios, recită o listă cu diverse variante de margarita. Janice cere o Coca-Cola dietetică. Tova comandă cafea neagră. Chelnerița încuviințează şi pleacă tropăind, însă se întoarce o clipă mai târziu, îşi cere scuze şi spune că n-au niciun fel de cafea pregătită pentru moment. Nu e prea mare cerere de cafea după-amiaza. Ar dori Tova să aştepte cincisprezece minute până se prepară cafeaua? Sau e posibil să fie interesată de ceva de la barul espresso? Cappuccino, latte, mocha?

— Un latte mic, presupun, zice Tova puțin cam reticentă.

Bar espresso. Cât răsfăț!

Marți după-amiază, Tova se pregăteşte pentru un drum la Shop-Way, primul de la acea cină dezastruoasă de acasă de la Ethan.

Şi ultimul, probabil. Trebuie să ia doar câteva lucruri esențiale. Frigiderul e încă pe jumătate plin şi data mutării ei se apropie. Nu s-ar fi gândit niciodată că putea trece atâta timp între două runde de cumpărături, însă caserolele din congelator se terminaseră. Toți cartofii şi tăieței cu sos şi brânză îi rotunjiseră Tovei obrajii, pe care ea se pomeni că îi admiră în oglinda din baie, în această dimineață, după duş. După ce se îmbrăcase, îşi dăduse chiar şi cu puțin fard în obraji.

De patru ori înainte de a pleca, verifică să fie sigură că acel tricou cu Grateful Dead este în sacoşă. Acesta nu-i doar un mers la cumpărături, la urma urmelor. În drum spre uşa de la intrare, e cumva surprinsă să vadă ziarul încă pe preşul de la intrare, rulat şi aşteptând. A fost prea ocupată în această dimineață, încât nu i-a trecut prin cap să-l ia înăuntru. Abonamentul ei trebuia să fie anulat, însă când îi spusese acest lucru tânărului de pe traseu, deunăzi, el doar ridicase din umeri şi zisese că poate să-i aducă unul cât timp e încă acolo; lui mereu îi rămâneau oricum o grămadă. Tova zâmbise şi îi mulțumise. E un puşti de treabă şi ea îi dăduse un bacşiş bun Crăciunul trecut.

În orice caz, nevoile ei de rebus îi sunt satisfăcute prin alte căi. Săptămâna trecută, Janice a provocat-o la un rebus competitiv printr-un mesaj care i-a apărut pe telefonul mobil şi, cu o singură apăsare a unui buton, a găsit o grămadă de rebusuri chiar acolo, pe micul ecran.

Atât de multe rebusuri! Cât de multe şi-ar putea cineva dori vreodată. Nu-i aşa că e nemaipomenit?

Bineînțeles, Tova câştigase toate meciurile până acum, însă Janice se perfecționează repede.

La Shop-Way, Ethan este în restaurant când Tova intră în magazin. Cu un pix vârât după ureche, el întrerupe conversația pe care o are cu un client şi îi face cu mâna.

— Bună, Ethan! salută ea, cu vocea calmă.

Ea ridică un coş din stiva aflată în fața magazinului.

— Bună ziua, iubire! zice el, aruncându-i o privire resemnată, înainte de a se întoarce să ia comanda grupului adunat în separeu.

Tova îşi face cumpărăturile cu atenție, acordând fiecărui articol pe care-l adaugă în coş un nivel suplimentar de atenție. Gemurile şi dulcețurile sunt la promoție: cumperi unul, primeşti încă unul gratis. Însă Tova n-are nevoie de două dulcețuri. E posibil să nu aibă nevoie nici de una. Bineînțeles, nu va avea nevoie de propriul gem la Charter Village, cu toate că apartamentul ei va avea o chicinetă cu un frigider. Ea alege un borcan mic de gem de zmeură pe care l-ar putea lua cu ea, dacă nu-l mănâncă săptămâna asta.

Două cozi s-au format la casă când ea termină cumpărăturile şi e uşurată să vadă că Ethan a terminat cu grupul din restaurant, iar acum se ocupă de coada din partea stângă. O alege pe aceea, deşi e mai lungă. Îşi aranjează cele câteva cumpărături pe bandă, apoi aşază cu

grijă tricoul rulat la sfârşit, adăpostindu-l între sfertul de litru de lapte şi un grepfrut portocaliu cerat.

— Felicitări pentru vânzarea casei!

Ethan îşi drege glasul, de parcă încearcă să-şi îndepărteze stânjeneala prin tuse. Scanează pâinea, gemul, cafeaua, ouăle. Fără să ridice privirea, îi scanează pachetul de sărățele şi îi cântăreşte singurul măr verde. În cele din urmă, ridică tricoul alb şi îl întoarce de două ori în mâna stângă, în timp ce ţinteşte scanerul cu mâna sa dreaptă, căutând un cod de bare, înainte de a-i pica fisa. Rămâne cu gura deschisă în timp ce tricoul se despătureşte.

— De unde Dumnezeu ai...?

Vocea lui pare prinsă într-o plasă.

— Vreau să spun, cum ai găsit...?

Tova se îndreaptă de spate.

— L-am cumpărat de pe internet.

— Ce ai făcut?

— A fost la una dintre acele licitații online. M-a ajutat Janice Kim, recunoaşte ea.

El întreabă dintr-odată serios:

— Cât ai cheltuit pe ăsta, Tova?

— Ei bine, nu văd cum ar fi asta problema ta.

El desface din nou tricoul şi îl scutură bine.

— Astea sunt scumpe. Mii de dolari.

Sunt trei clienți care aşteaptă la coadă în spatele Tovei acum. Doi dintre ei îşi întind gâturile, încordându-se să vadă mai bine spectacolul.

— Nu trebuie să te superi, zice ea printre dinți. Pur şi simplu înlocuiesc articolul pe care l-am distrus.

Ethan ține tricoul aproape de piept.

— Era doar un tricou, bombăne el.

— Era important pentru tine, zice Tova, cu vocea tremurătoare.

— Multe lucruri sunt importante pentru mine.

— Îmi pare rău! şopteşte Tova.

— Nu spune asta, iubire!

Ochii lui mari şi verzi sunt gravi.

— Aş renunța la o sută de tricouri din astea pentru a relua acea cină.

El ridică din nou tricoul, privind imaginea de la concertul trupei Grateful Dead. Îi zâmbeşte Tovei.

— Chiar l-ai cumpărat de pe internet?

— Fireşte. Şi am condus până în Tukwila ca să-l ridic.

Ochii lui Ethan se măresc.

— Ai condus tot drumul până acolo?

— Da.

— Pe autostradă?

— Păi, nu există altă rută.

— Eşti o femeie pe cinste, Tova. Ştiai asta?

Nu ştie cum să răspundă, aşa că îi întinde bancnotele pentru a plăti. Dar când ajunge acasă, în timp ce întinde unt pe un biscuit sărat şi taie singurul măr verde, ea reia în minte cuvintele lui la nesfârşit.

Tova se întâlneşte cu Jessica Snell la un cabinet de avocatură din Elland la ora 11, miercuri dimineața, conform instrucțiunilor, pentru a semna o parte din documentele finale.

Documentele, se pare, nu sunt tocmai gata. Greutatea din pieptul Tovei se mai înmoaie, pentru scurt timp, la ideea că e posibil să nu fie nevoită să facă acest lucru astăzi. Însă există o mică problemă cu copiatorul; asta va întârzia lucrurile doar câteva minute. Recepționera îşi cere nenumărate scuze pentru acest impediment şi le oferă o cafea pe care Jessica o refuză, însă Tova o acceptă bucuroasă. E genul de cafea apoasă şi paharul de hârtie are un gust de ceară, însă Tova o bea oricum. În timp ce aşteaptă într-o mică sală de conferințe, Jessica îi spune Tovei mai multe despre cumpărători, informații pe care Tova le-a cerut neapărat. E o familie din Texas. Cu trei copii mici. Soțul se mută cu serviciul, iar în această vară el şi soția sa

au făcut o excursie pentru a investiga domeniul imobiliar. S-au îndrăgostit rău de casa Tovei. Panorama, arhitectura. Au zis că, deşi vor face multe îmbunătăţiri, casa are o structură uimitoare.

— Tatăl meu ar fi încântat să audă asta, zice Tova politicos.

Documentele îşi fac în cele din urmă apariţia. O femeie îmbrăcată în pantaloni şi cu o bluză de culoarea pepenelui galben se aşază lângă Tova şi o îndrumă în semnarea formularelor. Pixul Tovei scârţâie pe hârtie în timp ce semnează.

— Cumpărătorii apreciază disponibilitatea ta de a încheia repede tranzacţia, zice Jessica. Agentul lor a vrut ca eu să-ţi transmit asta.

— Desigur! spune Tova.

O încheiere rapidă a tranzacţiei îi convenea şi ei. De ce să tragă de timp? Şi texanii fuseseră amabili, să mai amâne predarea cheilor vreo câteva zile pentru a se potrivi cu ziua mutării ei în Charter Village.

— Chestia asta e puţin ciudată, însă ei au remarcat, de asemenea, că imobilul era extrem de îngrijit şi ordonat când au făcut vizita, zice Jessica cu un zâmbet sincer. Agentul lor mi-a spus că soţia a zis că e ca dintr-o revistă. Am zis că poate te bucuri să auzi asta.

Tova scoate un mic hohot de râs.

— După cum sunt sigură că ştii, eu sunt cât se poate de îngrijită şi de ordonată.

— Toată lumea din Sowell Bay ştie asta. Ne va fi dor de tine, Tova!

Cu un zâmbet şi felicitări, femeia în bluză de culoarea pepenelui galben îi strânge mâna, apoi Jessica Snell îi strânge şi ea mâna. Tovei nu i-au plăcut niciodată strângerile de mână, ei bine, nu cu oameni, în orice caz. Caracatiţele sunt altă poveste. Dar strânge mâinile întinse.

Deci s-a terminat.

Mai târziu, după-amiază, Tova se aventurează până în mansardă, la ce a mai rămas din maldărele de lenjerie şi fotografii. E timpul să termine acum.

Pe tavan, căpriorii lucesc în soarele după-amiezii. Tova se întinde pe spate pe podea şi priveşte grinzile, în felul în care obişnuia să o facă atunci când era adolescentă. Ca şi cum casa ar fi un mare monstru de lemn şi ea îi priveşte, din interior, cutia toracică. Are într-adevăr o structură osoasă uimitoare şi va fi o casă bună pentru cineva. Pentru această familie din Texas. Pentru cei trei copilaşi ai lor.

Oare copiii vor folosi mansarda ca loc de joacă? Tova aşa speră. Îşi imaginează trei frăţiori fericiţi, râzând împreună sub căpriori, vorbind unii cu alţii cu accente texane tărăgănate. Poate vor fi mai mulţi copii; poate părinţii n-au decis să se oprească la trei şi familia va creşte, umplând casa până la refuz, asemenea clanului mare din visul neîmplinit al lui Ethan. Părinţii vor îmbătrâni în vârful acestui arbore genealogic pe care l-au construit şi chiar

dacă părți din el se vor prăbuşi, din când în când, vor mai rămâne destule care să-i sprijine.

Nu vor trebui să împăturească singuri prosoapele de bucătărie.

Ea trage lung aer în piept şi se ridică în capul oaselor.

— Destul cu asta! zice cu voce tare.

Destul! Nu mai vrea ca o singură noapte de vară din 1989 să-i modeleze fiecare ultim aspect al vieții. Destul cu căutarea unor răspunsuri care nu mai există! Destul cu conviețuirea cu aceste fantome, în această casă! Charter Village va fi un nou început.

În următoarele două ore, împachetează prosoapele şi aşternuturile rămase şi alte mărunțişuri. Într-o cutie cu cărți plină doar pe jumătate, astfel încât să nu fie prea greu de manipulat, ea pune albumul liceului din Sowell Bay, unde a găsit-o prima dată pe Daphne Cassmore.

Îşi aminteşte fotografia, chipul zâmbitor al tinerei, acum presat între paginile volumului greu. Ar fi fost un lucru inutil să încerce s-o găsească? Poate, însă cum ar putea să nu încerce? Oriunde şi oricine e ea, Daphne Cassmore este ultima persoană care l-a văzut pe Erik în viață. Tova nu va putea niciodată să-şi împiedice privirea să zăbovească în mulțime pe chipuri care păstrează chiar şi cea mai mică asemănare cu acea fotografie din album.

De cealaltă parte a ferestrei mari, un cer albastru imaculat se oglindeşte în apa ale cărei unde licăresc uşor, în timp ce o barcă cu motor lasă o urmă în formă de triunghi de-a lungul golfului. Ce ciudat va fi în Charter Village, care se

află la mai mulți kilometri depărtare, pe continent. Ce ciudat să se trezească dimineața şi să nu vadă apa.

— Mi-aş dori să-mi poți spune, îi zice ea golfului.

Ea îşi va dori mereu asta. Însă chiar dacă ar şti ce s-a întâmplat în acea noapte, nimic nu-l va aduce înapoi. Nimic nu-l poate aduce înapoi.

Închide clapetele cutiei şi le sigilează cu o bandă de scotch.

O minciună mare şi îndrăzneață

Moth Sausage interpretau mereu aceeaşi succesiune de cântece pentru a încheia un spectacol. Cameron zdrăngăne acordurile de început ale recitalului său pe chitara Fender şi, chiar dacă nu e conectată chitara, sunetul umple minuscula cameră de zi a lui Ethan, unde Cameron stă tolănit pe canapea, aşteptând ca hainele să i se usuce la subsol. Este miercuri, la urma urmelor, şi Tova mereu spune că miercurea e zi de spălat rufe. Din câte se pare, acest lucru trebuie să se fi strecurat în creierul lui Cameron, deoarece, fără să se gândească propriu-zis, primul lucru pe care l-a făcut când s-a trezit dimineață a fost să-şi strângă hainele murdare de pe podeaua autorulotei, să-şi ia bidonul cu detergent Tide şi să se îndrepte spre camera de serviciu din subsolul lui Ethan.

Cu o zdrăngăneală stridentă, atinge una dintre corzile mai complicate aşa cum trebuie. La naiba, da, încă o are! Abia

dacă a cântat în vara asta şi corzile aspre din metal ale instrumentului sunt tăioase sub buricele moi ale degetelor sale. Însă e un gen bun de durere.

Căscând, cuibăreşte chitara între două perne umflate ale canapelei, apoi ia o lingură de cereale din castronul de pe măsuță şi îşi şterge laptele de pe bărbie cu dosul palmei, înainte de a se ridica în picioare şi a sări pe fereastra din față. Autorulota lui pare cam murdară de aici, strălucirea soarelui scoțând în evidență parbrizul soios. Poate o va spăla în această după-amiază, înainte de a se duce să se întâlnească cu Avery.

Gazonul inegal din curtea din față a lui Ethan se decolorează într-un maro-roşcat. Toată lumea vorbeşte despre cât de cald şi de uscat a fost. „Cald şi uscat" are un înțeles diferit în Modesto, însă în ultimul timp Cameron se pomeneşte dând aprobator din cap, de parcă Modesto se scurge din el. Când a început chestia asta să se întâmple?

— 'Neața!

Ethan iese din camera de zi, lăsând în urma lui un miros de săpun. Cameron îl urmează în bucătărie. Barba lui pare udă şi se vede că a încercat să-şi netezească puful sârmos care de obicei pluteşte deasupra capului său în mare parte chel. În loc să poarte un tricou jerpelit cu vreo trupă rock veche sau una dintre flanelele lui obişnuite, are un tricou polo în dungi. Cameron nu-şi dăduse seama că Ethan deține ceva atât de... normal. Tricoul e vârât într-o pereche de pantaloni kaki cu doi centimetri prea scurți, iar talia, încinsă sub burta ca un balon cu o curea împletită din piele.

— De ce eşti îmbrăcat ca un figurant din filmul Clubul de golf?

Un colţ al gurii lui Cameron se ridică glumeţ.

— Ai o altă întâlnire cu Tova?

Ethan îşi umple ceainicul la chiuvetă.

— Tova? Nu.

Aprinde aragazul şi aşază ceainicul pe ochi.

— Adică, voi trece pe la ea săptămâna asta ca să-mi iau la revedere, bineînţeles.

— Ah! Bine.

Cameron îşi doreşte să poată retracta împunsătura cu Clubul de golf.

— Am un interviu la magazin astăzi, zice Ethan.

Ia o cană de voiaj din dulap şi pune un plic din ceaiul său obişnuit, English Breakfast.

— Trebuie să angajez un nou administrator de zi sau măcar unul temporar, în orice caz. Ai auzit ce i s-a întâmplat lui Melody Patterson, nu? Băiatul ei cel mic a făcut o boală îngrozitoare. A trebuit să fie internat în spitalul de pediatrie din Seattle. Îşi ia concediu prelungit ca să aibă grijă de el.

— Asta-i groaznic, zice Cameron.

Şi chiar este. Melody Patterson este o doamnă drăguţă. Însă primele cuvinte ale lui Ethan îl dor, trecând peste tragedia

bietei Melody, şi îl rănesc personal. Un administrator. Oare Ethan se gândise măcar că şi el ar fi putut avea acel post? Îşi aminteşte de prima lui noapte aici, amețit de whiskeyul scump, atunci când întrebase de o slujbă la magazin.

Ethan începe să vorbească despre soțul lui Melody şi ceva despre faptul că asigurarea lor e o „adevărată pacoste" în legătură cu spitalizarea puştiului. Detalii care cu siguranță nu sunt afurisita lui de treabă, însă Ethan în mod evident nu are limite când pălăvrăgeşte cu clienții săi în timp ce le scanează laptele şi le cântăreşte roşiile.

— Hei, îl întrerupe Cameron. Mai primeşti CV-uri?

— Pentru postul de administrator? Presupun că da. De ce, ai pe cineva în minte?

Vârfurile urechilor lui Cameron ard atât de tare, încât probabil sunt incandescente.

— Pe mine, evident.

— Pe tine?

Ethan pare sincer surprins.

— Păi... poate.

Apoi scutură din cap.

— Vezi tu, este un post de administrator. În mod normal caut pe cineva cu câțiva ani de experiență. Trebuie să fie familiarizat cu toate sistemele. Inventar, punct de vânzare, chiar şi puțină contabilitate. Nu e de glumă.

— Tu chiar crezi că eu n-aş putea...

Cameron îşi retrage cuvintele înainte ca acestea să iasă valvârtej. Tu chiar crezi că n-aş putea să fac chestia asta? Încearcă din nou.

— Uite ce e. Poate că n-am ani de experienţă. Nici măcar n-am o diplomă sau ceva. Însă amândoi ştim că sunt deştept.

Vocea îi tremură.

— Sunt foarte deştept.

Ochii lui Ethan se măresc.

— N-am zis niciodată că n-ai fi deştept, Cameron.

— Păi, atunci, pot învăţa.

— Da, ai putea.

Ethan pune capacul căniі de voiaj.

— Dacă vrei cu adevărat să lucrezi în domeniul alimentar, îţi voi arăta eu şmecheriile. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Însă, în acest moment, trebuie să ocup acest post cu cineva... deja calificat.

— Oh, scuteşte-mă!

Cameron iese pe fereastra bucătăriei, aproape împiedicându-se de unul dintre scaune în drumul său.

— Şi care sunt mai exact calificările necesare pentru a lucra la Shop-Way, de fapt? Să baţi câmpii tot timpul?

El se întoarce şi se uită urât la Ethan.

Obrajii de obicei roşii ai lui Ethan devin şi mai roşii.

Cameron ştie că ar trebui să se oprească, însă continuă să sape.

— Să speli rufele murdare ale întregului oraş?

Sapă, sapă.

— Să vorbeşti prostii despre viețile private ale oamenilor?

Sapă, sapă, sapă.

— Să răspândeşti bârfe despre mama mea?

— Încercam să o găsesc.

Vocea lui Ethan este joasă, însă fermă.

— Încercam să ajut.

— Nu ți-am cerut niciodată ajutorul.

— Nu o făceam pentru tine.

Cameron e pe cale să riposteze în momentul în care cuvintele lui Ethan îl ajung din urmă.

— O făceam pentru ea, continuă Ethan. Pentru Tova. Ca să o ajut la rezolvarea... cazului.

Din subsol, uscătorul zbârnâie, sunetul acestuia fiind înăbuşit de podeaua bucătăriei. S-a încheiat ciclul de spălare.

— Mă rog, bombăne Cameron, pornind-o spre autorulotă.

Se va întoarce mai târziu după rufe.

E un pui de somn nasol şi cu întreruperi, însă e mai bun decât nimic. Mătuşa Jeanne zicea mereu: când lucrurile încep să fie nasoale de la prima oră, întoarce-te în pat şi ia-o de la capăt.

Pare potrivit pentru azi.

Dar, la un moment dat, Cameron trebuie să fi căzut într-un somn adânc, deoarece nu mai este dimineaţă când se trezeşte într-un zbârnâit neîncetat. Lumina după-amiezii se revarsă prin geamurile autorulotei şi el mijeşte ochii în timp ce scotoceşte prin aşternuturi în căutarea telefonului.

Rahat. Avery. Întâlnirea pentru paddleboarding. E trecut de 4? Autorulota e încinsă şi sufocantă în interior, aşa cum e mereu când se coace în soare toată ziua. Unde naiba îi e telefonul? Ce s-a întâmplat cu alarma pe care a setat-o?

În cele din urmă, îl găseşte pe podea, sub o şosetă murdară care trebuie să fi scăpat din teancul de rufe murdare din această dimineaţă. E pe cale să răspundă cu o serie de scuze pregătite să se reverse de pe limba sa îngreunată de somn, în momentul în care-şi dă seama că e de-abia ora 3. Apoi sesizează numărul. Un prefix de Seattle, nu e Avery.

— Alo?

Vocea unei femei răspunde:

— Domnul Cassmore?

— Îî, da. Adică, da, eu sunt.

— Excelent. Mă bucur că am dat de dumneavoastră. Sunt Michelle Yates de la Brinks Development.

Cameron se ridică drept în picioare.

— Ştiu că ne-aţi contactat de mai multe ori încercând să programaţi o întâlnire şi îmi cer scuze pentru întârziere. Domnul Brinks a fost plecat din oraş. Însă s-a întors şi întâmplarea face că are o portiţă în programul dumnealui astăzi mai târziu. Ştiu că e pe ultima sută de metri, însă aţi fi disponibil să vă întâlniţi atunci?

— Să mă întâlnesc? Cu... el? Azi?

— Sunteţi Cameron Cassmore dezvoltatorul, corect?

O notă de îndoială se strecoară în vocea lui Michelle.

Bun, deci asta a fost o minciunică.

Michelle continuă:

— Aţi lăsat mai multe mesaje acum câteva săptămâni, dorind să vă întâlniţi cu domnul Brinks în legătură cu o nouă oportunitate?

Bine, poate a fost o scornealã veritabilă.

Cameron îşi drege glasul.

— Oh. Da, cu siguranţă. Eu sunt.

Nu poate crede că povestea pe care a țesut-o pe acele mesaje vocale a funcționat. Chiar a funcționat. Toate săptămânile astea în care a bătut la birouri închise şi a mers pe faleze pustii, şi tocmai chestia asta a funcționat. O minciună mare şi îndrăzneață. Ignorând junghiul de vinovăție care îl sâcâie, el spune:

— Da, pot fi acolo. La ce oră?

Michelle îi cere să fie acolo la ora 6 şi îi dă o adresă din Seattle, pe care el o mâzgăleşte pe spatele unui bon de benzină.

— Va trebui să luați liftul până la subsol, adaugă ea, lucru care-l frapează pe Cameron ca fiind ciudat.

Un birou la subsol?

De îndată ce închide cu Michelle, Cameron îl sună pe Terry care răspunde la al patrulea țâr, părând distras.

— Nu-mi place să întreb, zice Cameron, însă ar fi o problemă dacă mi-aş lua liber în această după-amiază? Aş putea veni, pentru curățenie, diseară. Am... o chestie.

Inspiră, apoi îi dă lui Terry detaliile despre situația cu Simon Brinks în ceea ce speră să fie o manieră profesionistă.

— Sigur, Cameron.

Terry pare tot preocupat. A auzit oare vreun cuvânt din ce i-a spus Cameron?

— Mulțumesc, domnule. Şi, ăă... poate curând, am putea vorbi despre angajarea mea permanentă pentru partea de curățenie? Ştiți, adică... nu temporar?

— Sigur, sigur.

O rafală de voci înăbuşite pe fir.

— Hei, puştiule, trebuie să închid! Nu-ți face griji în legătură cu seara asta! Nu te grăbi, bine?

— Bine.

El încheie apelul, ridicând din umeri la felul ciudat de a se purta al lui Terry. Probabil că l-a prins tocmai într-un moment ocupat. Apoi îşi deschide aplicația de hartă şi introduce adresa din Seattle pe care i-a dat-o Michelle. E la o distanță de două ore cu maşina. Ceea ce înseamnă că deja la ora 4 trebuie să fie pe drum. Nu pe o placă de paddleboarding.

Avery va înțelege. Se va opri la magazin în drum spre ieşirea din oraş şi îi va spune personal.

Cu puțin înainte de ora 4, el deschide uşa magazinului de paddleboarding din Sowell Bay.

O siluetă se iveşte din spatele unui suport de costume de neopren, în colțul îndepărtat al magazinului. Spre surprinderea lui Cameron, nu e Avery.

E fiul ei, Marco.

Puştiul face un semn ţeapăn cu capul, apoi trece înapoi în spatele suportului, fără un cuvânt.

— Ăă, bună! zice Cameron. Mama ta e aici?

— A plecat cu o treabă.

Marco îngenunchează pe podeaua lustruită lângă o cutie deschisă, ţinând o chestie neagră de plastic cu un trăgaci şi o fâşie subţire de hârtie cerată care-i atârnă din vârf. Un pistol de etichetat.

— Nu ştiam că lucrezi aici, zice Cameron, împingând cu degetul nişte labe de înot de culoare portocaliu aprins.

Par nou-venite, de când a fost ultima dată aici. Sunt aliniate într-un şir perfect de la cele mai mici la cele mai mari. Arată de parcă cineva a furat picioarele unei familii de raţe şi le-a atârnat pe perete.

Marco mormăie.

— Nu prea am de ales.

Lipeşte un preţ pe eticheta unei veste de salvare din neopren şi agaţă gaica într-un cuier lung din metal care iese din perete.

— Ah! Exploatarea obligatorie a copiilor. Un ritual de iniţiere.

Cameron râde.

Marco nu răspunde.

— Deci ai idee când se va întoarce mama ta?

Cameron aruncă o privire spre uşa de la intrare.

— Trebuia să ne întâlnim aici la ora 4.

Îşi verifică ceasul. Mai sunt cinci minute până atunci.

Marco ridică privirea.

— Trebuia?

— Mda. Trebuia să ieşim cu plăcile pe apă, dar a intervenit... ceva.

Cameron îşi muşcă buza, oprindu-se înainte de a-i spune lui Marco întreaga poveste. Nu-i datorează nicio explicație unui adolescent.

— Îi tragi clapa.

Vocea lui Marco e monotonă.

— Bineînțeles că nu. Va înțelege perfect.

Marco lipeşte alt preț.

— Bine.

— Şi am venit să i-o spun personal.

Cameron îşi verifică din nou ceasul. Pe drum, la ora 4. Cea mai importantă întâlnire din viața lui. Nu poate întârzia. Îşi drege glasul.

— Chestia e că eu cam trebuie să plec. O poți anunța pe mama ta că am trecut pe aici? Să-i spui că-mi pare rău că am contramandat?

— Sigur. Îi voi spune.

— Mersi, prietene!

Cameron iese din magazin şi, până să bată de ora 4, se îndreaptă către autostradă.

Sob

Seattle este un labirint năucitor de clădiri şi şosele ocolitoare, tuneluri şi străzi secundare, zgârie-nori construiți chiar deasupra autostrăzii, ca într-un set Lego imposibil. Sunt pasaje superioare şi inferioare, ieşiri la stânga, ieşiri la dreapta şi benzi expres, toate răsucindu-se una în jurul celeilalte ca o grămadă uriaşă de spaghete din beton, înghesuite pe versantul care se ridică abrupt din apă.

A condus şi înainte prin oraş, în drum de la aeroport, însă acum îl frapează mai clar. Comparativ cu Modesto, aceasta este, într-adevăr, o lume diferită.

Când zăreşte ieşirea pentru Capitol Hill, apasă pe semnalizare. Rămâi pe partea dreaptă, apoi virează la stânga, trei străzi şi la dreapta. Memorase seria de viraje şi ruta pe străzile oraşului, pentru orice eventualitate.

În cele din urmă, virează pe strada din dreapta şi începe să caute numărul, atrăgând claxoane iritate din partea celorlalți şoferi în timp ce înaintează, studiind atent magazinele înghesuite, cafenelele, barurile şi magazinele de haine vintage cu mărfurile revărsate pe suporturile stradale. Mai sunt zece minute până la ora 6, într-o seară perfectă de august şi cartierul freamătă, un amestec de hipsteri şi oameni din cartier priponiți de câini. Navetişti cu serviete şi mers hotărât.

Uite adresa pe care i-o dăduse Michelle Yates. O mai verifică o dată ca să fie sigur, deoarece e o uşă cenuşie simplă. După săptămâni în care încercase să obțină această întâlnire – aici este Brinks Development? Se aştepta la un zgârie-nori lucios cu birouri, dar poate aşa fac oamenii de succes din Seattle. Igname rase în loc de pastramă şi magazine modeste în loc de zgârie-nori din oțel.

Printr-un miracol, la al doilea ocol în jurul străzii, zăreşte un loc liber chiar în față.

Opreşte motorul şi îşi verifică telefonul. Tot nimic de la Avery. Ar fi trebuit oare să-i trimită un mesaj? Nu, o va suna după aceea. Până atunci, va avea o poveste de spus despre tatăl său. Pocnetul uşii cabinei autorulotei e înghițit de sunetele oraşului aglomerat. Plăteşte parcarea cu două monede de 25 de cenți acoperite cu firimituri, pe care le scoate din torpedou.

Spre surprinderea lui Cameron, uşa cenuşie simplă e descuiată. Se deschide spre un vestibul mic, din câte se pare este o clădire de apartamente. Pe peretele din stânga e un şir de cutii poştale de metal, uşor deteriorate, vreo şase.

Mai mulți fluturaşi şi foi cu reclame sunt împrăştiate pe podea.

În dreapta, e o scară doar spre etajele superioare. Drept în față, pe peretele din spate, e un lift şi Cameron observă că are butoane atât pentru urcare, cât şi pentru coborâre. Michelle zisese să ia liftul către subsol.

— În vizuina iepurelui, îşi zice el în timp ce liftul sună.

Imediat după ce iese din lift, simte un miros ciudat. Ca de ceară şi picant, ca scorțişoara, neobişnuit pentru mijlocul verii. Îl izbeşte pe Cameron de îndată ce se deschid uşile liftului. Trebuie să vină de la lumânările care sunt peste tot în holul întunecat, lumânări în dreptul oglinzilor, pe ambele părți, care par ca un milion de flăcări mici arzând către infinit. La o examinare mai amănunțită, descoperă că sunt lumânări false. Ceea ce are sens. Ce autorizație de funcționare ar permite cuiva să pună atât de multe lumânări într-un subsol?

Ce naiba e locul ăsta?

El urmează un covor gri jerpelit pe hol şi după un colț descoperă cel mai mic bar din lume.

E gol. Un bar mic cu cinci scaune vârâte dedesubt. Lumina caldă se reflectă din plăcile din alamă de pe tavan, dând întregului loc o strălucire gălbuie.

Pe bar, e un mic pătrat de hârtie sprijinit într-un suport. Un meniu. Libațiile personalizate ale boişteanului, scrie sus, urmat de o listă de băuturi cu nume ridicole. El clipeşte la vederea prețurilor, asigurându-se că le citeşte corect. Oare oamenii nu-şi dau seama că pot lua un bax de şase beri de

la magazin la jumătatea prețului acestor libații? Trage un scaun de bar şi se aşază.

Ceva zăngăne şi Cameron ridică privirea ca să vadă o fată ieşind pe o uşă din spatele barului. Are un păr scurt de culoare verde-deschis, care-i aminteşte lui Cameron de iarba călcată în picioare. Ea ține în echilibru un turn de pahare înalte în fiecare mână şi sprâncenele ei înregistrează un scurt moment de surpriză, înainte de a începe să aşeze paharele pe un raft nevăzut în nişă.

— Deschidem la 8, zice, fără să ridice privirea.

— Am o întâlnire.

Cameron îşi drege glasul.

— Cu domnul Brinks.

Fata cu părul ca iarba ridică privirea. Expresia de pe chipul ei este dureros de inexpresivă, ca şi cum Cameron ar fi cel mai neînsemnat lucru pe care l-a întâlnit vreodată.

— Vorbesc serios, zice el. Michelle a fixat-o.

Speră că e în regulă să o numească pe Michelle pe numele ei mic. Fata ridică din umeri.

— Bine, zice ea, plecând. Îl voi anunța.

Simon Brinks.

Cameron repetase numele în capul său de atâtea ori în aceste ultime două luni, studiase atâtea fotografii mărite pe acele panouri, încât atunci când acest tip ciufulit îşi face apariția din spatele barului cu un zâmbet obosit, aproape nu crede că ar putea fi el.

— Salut, zice Cameron, cu vocea brusc tremurătoare şi nervoasă. Sunt...

— Ştiu cine eşti, Cameron.

În spatele barului, zâmbetul lui Simon se lățeşte.

— Ştii?

Inima lui Cameron îi bubuie în piept, însă oare e de la nervi sau de la furie? Cumva ideea de a-l şoca sau de a-l şantaja pe acest bărbat pare absurdă.

— De ce crezi că am sugerat această locație? Simon Brinks flutură o mână de jur împrejurul camerei. După cum sunt sigur că ai descoperit, am multe birouri şi proprietăți, însă acest loc a fost inițial pentru Daphne. Era locul perfect să ne întâlnim.

Pulsul lui Cameron îi zvâcneşte acum. Pentru Daphne? Brinks e pe cale să recunoască o viață întreagă de paternitate ratată, pur şi simplu?

Simon zâmbeşte.

— Ai cunoscut-o pe Natalie.

El îşi înclină capul spre uşa din spatele barului, prin care dispăruse fata cu părul ca iarba.

— Ea ştie întreaga poveste.

— Întreaga poveste.

Cameron abia dacă poate rosti cuvintele.

— Păi, sigur. E fata mea.

Fiică. I se învârte capul. Un tată şi... o soră? Înainte de a se putea împiedica, ochii îi fug din nou spre uşa din spatele barului. Ar putea acea fată cu păr ciudat să fie într-adevăr sora lui vitregă?

Simon îşi împreunează mâinile şi se sprijină de bar.

— Ai ochii mamei tale, ştii?

— Mama mea.

Cameron înghite cu dificultate.

— Daphne a avut mereu acei ochi uimitori.

Cameron trage în piept o răsuflare jenant de profundă. Ea avea într-adevăr ochi frumoşi, nu-i aşa? Se întreabă dacă inventează asta sau chiar îşi aminteşte.

— În fine, zice Brinks, cu o uşoară ridicare din umeri care pare să îndrepte conversația într-o direcție mai degajată. Îți pot turna ceva de băut?

— De băut?

— Sunt o persoană simplă şi de modă veche.

— Îî, o bere e în regulă. Orice ai, lasă Cameron să-i scape.

Ochii îi ard. De ce îi pasă? A-ți impresiona tatăl e o predispoziție programată?

Fără un cuvânt, Brinks se apleacă spre frigiderul de sub tejghea şi se ridică din nou cu două sticle de bere pe care le ține între degete. Sticlele sfârâie în timp ce el desface capacele.

— Noroc! zice el, ridicând una.

— Noroc! repetă Cameron.

Cât de bizară va fi această poveste mai târziu? Când le-o va spune lui Avery şi lui Elizabeth, pe rând?

— Deci ai întrebări despre mama ta, fireşte, zice Brinks, după o înghițitură lungă din berea sa.

Cameron îşi ridică umerii. Gata cu prostiile. Vocea lui e sigură atunci când spune:

— Am întrebări despre tine.

— Oh?

Simon îşi înalță capul.

— Păi, bine. Toată lumea crede că sunt un fel de enigmă, însă pentru tine sunt o carte deschisă.

El zâmbeşte:

— Deci dă-i drumul.

— De ce ai...

Cameron înghite, apoi se adună înainte de a încerca din nou.

— Adică... cum ai putut...

Un suspin i se încurcă în beregată. De ce nu şi-a făcut un plan de rezervă pentru momentul când nu-i vor veni cuvintele?

— Cum am putut să ce anume?

Simon Brinks se scarpină în bărbie.

— Să o las să plece? Păi, am ținut la ea.

Chipul lui Cameron se împietreşte şi vocea e acid pur când zice:

— Dar nu ai ținut niciodată la mine.

— La tine? Bineînțeles că țin la tine. Eşti fiul ei. Dar ce puteam face, odată ce...

— Sunt şi fiul tău!

Vocea lui Cameron cedează.

Simon Brinks face un pas înapoi, redresându-se.

— Îmi pare rău, Cameron. Nu eşti, zice el în şoaptă.

— Sunt fiul tău, repetă Cameron.

Brinks scutură din cap.

— Nu asta a fost între mine şi Daphne.

— Dar trebuie să fi fost!

Spre groaza lui Cameron, bărbia începe să-i tremure. Ştia că era posibil să se întâmple asta, nu? Că toată chestia asta va fi o fundătură. Se pregătise pentru asta sau încercase. Deci de ce e pe cale să-şi piardă cumpătul acum?

— Cum am spus, nu sunt surprins că eşti aici, Cameron, însă...

— De ce i-ai dat inelul tău de absolvire?

Cameron îl pescuieşte din buzunar şi îl lasă să cadă pe bar. Simon îl ridică şi un zâmbet şters îi apare pe chip în timp ce-l examinează. Când îl întoarce şi priveşte în interior, zâmbetul îi piere.

— Ăsta nu-i al meu, zice el încet.

— Ei, haide. Am văzut poza.

Brinks aşază cu grijă inelul pe bar.

— Daphne a fost cea mai bună prietenă a mea, zice el. Uite, ştiu cum sună chestia asta, însă noi am fost într-adevăr doar prieteni. Cei mai buni prieteni.

Cameron e pe cale să răspundă. Însă apoi îşi aminteşte de înțepăturile mătuşii Jeanne în legătură cu el şi Elizabeth. O senzație copleşitoare îl cuprinde ca un balon încărcat cu plumb. Nu e mult mai aproape de a-şi găsi tatăl decât era acum două luni.

— Niciodată nu, ăă... te-ai culcat cu ea?

Cameron detestă cât de grosolan sună întrebarea.

— Nu, nu m-am culcat.

Brinks chicoteşte. Apoi chipul său devine sumbru.

— Uite ce e, voi face un test ADN dacă vrei. Sunt sută la sută sigur de asta.

Ridică inelul de absolvire şi îl întoarce din nou, înainte de a-l aşeza iar pe bar.

— Stai aşa. Mă întorc imediat.

Se întoarce câteva minute mai târziu cu un album cartonat jerpelit şi ceva în căuşul palmei. Albumul scoate un nor de praf când îl aşază pe bar. Pe copertă scrie LICEUL SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989. Probabil sursa tuturor acelor fotografii pe care cineva le-a scanat şi postat, inclusiv cea cu Simon şi Daphne pe ponton. Apoi Brinks îşi deschide palma.

— Acesta este al meu, uite.

Cameron ia inelul şi îl ține în mâna stângă în timp ce în mâna dreaptă îl ține pe cel pe care l-a adus cu el. Greutatea lor e identică. Atât de aproape, şi totuşi... greşit.

Brinks îşi înclină capul spre partea din spate a barului.

— Acolo e un spațiu mare şi nefinisat. Îl folosesc pentru depozitare. Însă presupun că e şi un fel de potrivire că toate chestiile astea din liceu îşi fac veacul aici. Trebuia să fie locul nostru, la urma urmelor.

„Locul nostru”? Ce ar trebui să însemne asta? Cameron întoarce inelul, aşteptându-se să vadă gravarea EELS, însă spre surprinderea lui scrie SOB.

— Ce e SOB[10]? întreabă el.

Brinks chicoteşte.

— Iniţialele mele. Sunt Simon Orville Brinks. Vezi tu, nu fac publicitate la chestia asta, deoarece glumele, efectiv, apar de la sine. Sunt un ticălos norocos, nu?

Cameron se zgâieşte la cele două inele de aur de pe blatul barului.

— L-ai gravat cu iniţialele tale? Toată lumea a făcut asta?

— Majoritatea a făcut-o, presupun.

Brinks ridică din umeri.

— Mulţi au încercat să facă pe şmecherii cu personalizarea inelelor. Câţiva tipi şi le-au gravat pe ale lor cu „GOD”[11]. Şi sunt sigur că mai mulţi puşti au avut inele pe care scria „ASS”[12]. Şi eu m-am gândit să gravez „ASS”, însă mama m-ar fi omorât.

— Îţi aminteşti ceva despre acesta?

---

[10] SOB (engl.), acronim de la son of a bitch („ticălos”).

[11] God (engl.), „Dumnezeu”.

[12] Ass (engl.), „fund”.

Cameron ridică inelul pe care scrie EELS[13]. Oricine o fi, trebuie să fie un mare fan al vieţii marine. Sau al sushiului. Oare a plătit în plus pentru cea de-a patra literă?

Brinks scutură din cap.

— Mi-aş dori să te pot ajuta.

— Nu ştii cine e EELS?

Brinks adaugă cu blândeţe:

— Nici eu nu l-am cunoscut pe tatăl meu.

— Mda şi cumva tot ai ajuns miliardar.

Umerii lui Cameron se prăbuşesc.

— Am muncit din greu, zice Brinks şi în vocea sa se simte un ton de amărăciune. Uite ce e, şi eu provin din Sowell Bay. Ştii cum ne-am cunoscut eu şi mama ta? Cum am devenit cei mai buni prieteni?

— Îî... nu.

Sincer, Cameron nu se gândise la asta. Chiar şi atunci când credea că au fost împreună, presupusese că se cunoscuseră la şcoală, ca toată lumea.

— Am locuit în aceeaşi clădire mizerabilă de apartamente; ea a locuit acolo în timpul penultimului şi ultimului an de liceu, zice Brinks. Pe partea greşită a autostrăzii.

---

[13] Eels (engl.), „ţipari”.

— N-am ştiut că a existat o parte greşită a autostrăzii în Sowell Bay.

Brinks scoate un hohot de râs puternic.

— Păi, acum, întregul loc este cumva pe partea greşită a autostrăzii, însă se vor întoarce vremurile.

El schimbă tonul; vorbeşte ca un om de afaceri acum.

— S-a dezvoltat mult în ultimii câțiva ani. Am un proiect de apartamente cu vedere la apă acolo. Nişte apartamente foarte drăguțe.

Cameron dă din cap. Pentru o fracțiune de secundă, se întreabă dacă Brinks l-ar angaja să lucreze la proiect. Însă ar cere probabil referințe şi, ei bine... e o problemă. Chiar şi pentru fiul celei mai bune prietene.

— În fine!

Brinks se apleacă, sprijinindu-şi coatele din nou de bar.

— Ți-am cerut să te întâlneşti cu mine aici, în loc de biroul meu obişnuit, pentru că m-am gândit că e posibil să-ți facă plăcere să-l vezi.

Ridică meniul de cocktailuri şi, uitându-se la el, zice:

— Cum am spus, am făcut acest loc pentru ea.

Cameron se uită în jurul său prin salonul micuț, acum de-a dreptul bulversat. Un bar ridicol de mic în subsolul unei clădiri oarecare de apartamente de pe Capitol Hill... pentru mama lui?

— Am vorbit despre aşa ceva, împreună, după ce am mai crescut puţin. Vezi tu, era prin anii 1980, când speluncile nu erau un clişeu hipsteresc absolut.

Brinks îşi dă ochii peste cap.

— Nici măcar nu ştiu cum doi adolescenţi au venit cu acest gen de idee, însă obişnuiam să petrecem ore întregi vorbind despre asta.

Chipul său devine mai sumbru.

— Bineînţeles, asta a fost înainte de... problemele ei.

— Probleme, bolboroseşte Cameron.

Brinks încă studiază meniul din mâinile sale.

— Chiar ea a ales numele locului, aşa ciudat cum este.

El ridică privirea, zâmbind uşor.

— Boişteanul. Este un...

— E un peştişor, îl întrerupe Cameron. Ei trăiesc în râuri şi alte ape dulci. Pot supravieţui în condiţii foarte rele. Temperaturi extreme, când cu greu se găseşte oxigen în apă. Deci ei sunt de obicei ultimii care supravieţuiesc când se înrăutăţesc condiţiile în sud. Sunt precum gândacii, în lumea peştilor mici.

Brinks rămâne cu gura căscată.

— De unde Dumnezeu ştii toate astea?

Cameron ridică din umeri şi îi spune că a citit asta undeva, odată.

— Reţin lucruri aleatorii. Nu prea mă pot abţine.

Brinks râde.

— Eşti exact ca mama ta, ştii?

Gura lui Cameron rămâne deschisă.

— Sunt?

— Oh, cu siguranţă. Voia să participe la Rişti şi câştigi! după absolvire.

El îşi drege glasul.

— Familia ei n-a înţeles-o niciodată. Şi-a ascuns adevărata personalitate de ei, cred. Chiar şi faţă de sora ei.

Lacrimi mari şi fierbinţi atârnă în colţurile ochilor lui Cameron. Poate simţi că buzele îi sunt fixate într-o grimasă stânjenitoare şi involuntară.

— Asta e exact faţa pe care o făcea când ceva neplăcut o surprindea, zice Brinks.

Cameron îşi apasă pumnul de buzele ţuguiate.

— Presupun că am crezut mereu că am această memorie fotografică de la tatăl meu.

— Păi, poate şi de la el, zice Brinks. Daphne nu mi-a spus niciodată cine a fost tatăl tău.

Cameron pufneşte uşor.

— Asta înseamnă că suntem doi.

— Daphne era uneori o persoană ciudat de secretoasă. Eram incredibil de apropiați, însă ştiu că sunt multe aspecte din viața ei pe care nu mi le-a împărtăşit niciodată. Acesta a fost unul dintre ele. Sunt sigur că a avut motivele ei.

— Mda, ei bine, din cauza motivelor ei, am crescut fără părinți. Sunt sigur că a avut motive bune şi să mă abandoneze.

— Nu mă îndoiesc că a avut, zice Brinks, fără nicio urmă de sarcasm. Te-a iubit, Cameron, mai mult decât orice pe lume. Măcar asta ştiu. Orice a făcut a fost din dragoste.

Ceva zăngăne aproape, probabil de după uşa din spatele barului. Oare fata cu păr ca iarba ascultă? Care era numele fiicei? Natalie? Un val de greață îl izbeşte drept în măruntaie. Ea ştie întreaga poveste. Despre geniala prietenă a tatălui său care a rămas gravidă şi a luat-o razna şi despre fiul care e posibil să vină să-i caute într-o bună zi. Ca de obicei, Cameron este ultimul care află.

Brinks oftează.

— Mi-aş dori să-ți pot spune mai multe. Mă simt îngrozitor că ai făcut atâta drum până aici aşteptându-te la un lucru şi găsind... altul.

— Ştii unde este?

Cameron îşi răsuceşte mâinile în poală. Chiar a întrebat asta? Chiar vrea să ştie?

Dar, spre uşurarea sa, Simon doar scutură din cap şi zice:

— Nu, nu mai ştiu. N-am mai văzut-o de câțiva ani.

— Cum era ea... adică, unde...

— Locuia în estul statului Washington pe undeva, pe atunci. A apărut acasă la mine. Avea nevoie de bani. Şi i-am dat, bineînțeles. Însă era clar că încă se lupta, Cameron. Încă lua droguri.

Fruntea i se încrețeşte.

— Poate n-ar fi trebuit să-i dau banii? Nu ştiu. O parte din mine voia să o ia în casă, să o instaleze în camera de oaspeți. Să o repare. Însă aveam deja probleme cu Natalie. Şi, ei bine... nu poți repara pe cineva care e hotărât să rămână defect.

— Corect!

Cameron mimează un zâmbet.

— Presupun că aşchia nu sare departe de trunchi.

— Nu te vinde în lipsă, Cameron.

— Eu nici măcar nu pot pune corect punga în coşurile de gunoi.

Brinks îi aruncă o privire nedumerită.

— La acvariu. Lucrez acolo, tranşând peşte şi făcând curat. Şi coşurile de gunoi... oh, nu contează!

Cameron îşi întrerupe propria pălăvrăgeală inutilă. Simon Brinks, renumitul magnat imobiliar şi proprietar de cârciumă, de pe partea greşită a autostrăzii, însă care şi-a croit drum spre un succes fulminant, nu vrea să audă ce probleme au oamenii de serviciu.

După o pauză lungă, Brinks zice:

— Daphne ar fi fost mândră de tine, Cameron.

— Mda, sunt sigur.

Cameron trânteşte o bancnotă de cinci dolari pe bar, sperând că va acoperi costul berii Boişteanului. Pe aproape, oricum.

Brinks împinge banii, însă Cameron se află deja la jumătatea drumului către uşă.

O nouă rută

Înapoi în cabina autorulotei parcate, Cameron izbeşte cu pumnul în volan. Îşi verifică telefonul, aşteptându-se la un mesaj din partea lui Avery, în speranța unei scuze pentru a o suna şi a împărtăşi evenimentele ultimei ore unei urechi înțelegătoare; însă nu e nimic. Ei bine, şi acum? Bate cu degetele în bord şi priveşte trecând şuvoiul constant al traficului pietonal de pe Capitol Hill. Oameni care îşi cumpără cina, care-şi ridică hainele de la curățat, care cască ochii la vitrine. Toți cu viețile lor normale şi fericite.

Să-i ia naiba!

Cât de mult a stat acolo, înainte să sune telefonul? Sare ca ars. Un mesaj, însă nu de la Avery, ci de la Brad. O fotografie. Cameron o măreşte cu degetele. Un bebeluş micuț se uită chiorâş la el, cu chipul său roşu şi umed înfăşurat într-o păturică de culoare bleu. Chiar arată ca un ou de extraterestru, însă unul drăgălaş. Un sfert din chipul lui Elizabeth este vizibil în fotografie, iar Cameron îşi poate da seama că radiază de fericire. N-a murit din cauza travaliului precipitat: un beneficiu al secolului XXI.

Cameron închide ochii şi trage cu putere aer în piept. Trimite un mesaj: Frate, eşti tată! Brad răspunde câteva secunde mai târziu printr-un emoji cu un cap care explodează.

Apoi îi trimite un mesaj şi lui Avery: Bună, putem vorbi? Trimite mesajul în vidul rețelei mobilului, apoi bagă schimbătorul în viteză şi pleacă de pe locul în care parcase.

Traficul este îngrozitor când părăseşte Seattle-ul, însă Cameron nu-şi poate da seama dacă stă în ambuteiaj zece minute sau trei ore. Autorulota înaintează cu greutate şi stopurile maşinilor înaintând la ralanti se amestecă, o ceață de roşu pătat. Pe scaunul pasagerului, telefonul îi țârâie în mod repetat şi îşi aruncă o privire, gândindu-se că ar putea fi Avery, însă este Brad din nou. Şi mai multe poze cu copilul. Vârâ telefonul sub o pungă de fast-food aflată pe scaun. Afară din peisaj, afară din minte!

Însă mintea lui are alte idei. Şi nu vrea să înceteze în legătură cu ele. De undeva, din adâncul creierului său, o voce îl cicăleşte. Niciunul dintre aceste lucruri n-a fost real,

îl şicanează. Prea frumos să fie adevărat. Aceasta nu e viața ta. Aceasta nu e casa ta. El nu a fost tatăl tău. Ea nu e iubita ta.

Cel puțin are o slujbă pe care n-o detestă. De câte ori nu l-a asigurat Tova că Terry intenționează să-i ofere un post permanent? Şi că acesta este binemeritat? El însuşi trebuie să-şi recunoască faptul că felul în care şterge geamurile a progresat mult. Face porcăriile alea să strălucească. Şi acum poate şterge întreaga buclă a holului cu mopul, inclusiv toate ungherele şi colțurile, în mai puțin de o oră.

Dar atunci, intervine vocea agasantă, de ce nu ți-a oferit slujba? Mai ales când Cameron întrebase în această după-amiază? Nu eşti atât de bun pe cât te crezi, rânjeşte vocea. Nu eşti nici măcar calificat pentru a conduce o băcănie dintr-un oraş mic.

— Taci din gură! mormăie Cameron ca pentru sine, mutându-se pe banda cea mai din stânga şi apăsând accelerația.

În cele din urmă, traficul se mai reduce şi, la un moment dat, se aprinde becul pentru combustibil. Cameron face ochii mari. E la doar 30 şi ceva de kilometri de Sowell Bay. Probabil ar putea ajunge. Să trăieşti pe muchie. Însă o ia pe următoarea ieşire de pe autostradă şi găseşte o benzinărie.

Casiera schițează un zâmbet plăcut spre el, în timp ce-i scanează punga de chipsuri şi o cutie cu suc. Cina. Cameron nu-i întoarce zâmbetul. E ca şi cum nu şi-ar aminti cum se face. Chipul său este înghețat într-o expresie neutră, în timp ce funcționara îl întreabă colocvial ce mai face.

El ignoră întrebarea şi îi spune în schimb să adauge şi un pachet de ţigări.

În timp ce benzina gâlgâie dinspre pompă în rezervorul rulotei, butonează telefonul, însă e doar un gest reflex, ca şi cum ochii înregistrează cuvintele şi fotografiile care se derulează, dar creierul nu descarcă nicio informaţie. Până când o fotografie îi atrage atenţia.

Katie.

L-a deblocat? El îi tastează numele şi, bineînţeles, profilul ei se încarcă. Iat-o, cu zâmbetul ei arogant. De parcă ea a inventat lumea şi el e pur şi simplu suficient de norocos că trăieşte în ea.

A postat un milion de fotografii noi în vara asta. Cameron se grăbeşte să caute pe pagina ei. În jumătate din fotografii, un tăntălău o cuprinde cu braţul, purtând mereu nişte ochelari mari, astfel încât Cameron să nu-i poată vedea măcar faţa stupidă.

S-o fi mutat deja la ea? El probabil şi-a amintit să-şi treacă numele în contractul de închiriere. Lucrează în vreun birou plictisitor. Conduce un SUV nou-nouţ şi n-a avut niciodată nevoie de tracţiune 4x4. Foloseşte o periuţă de dinţi electrică. Probabil se întâlnesc cu părinţii lui la cină în weekenduri.

Să-i ia naiba pe toţi aceşti oameni cu vieţile lor normale şi fericite. Cameron nu va ajunge niciodată acolo, indiferent cât de tare se străduieşte. Nici măcar aici, în Washington.

Deschide aplicaţia de hărţi. Scrie o rută nouă. Din Sowell Bay până în Modesto.

Cincisprezece ore.

O sosire mai devreme

Când Tova soseşte, miercuri seara, uşile sunt deschise. E puțin mai devreme decât de obicei, însă Terry păruse foarte tensionat atunci când sunase. Îşi lăsase nespălată farfuria din care luase cina şi turnase în fugă nişte bobițe în castronul motanului, înainte de a se grăbi să ajungă la acvariu.

Este vorba despre uşa deschisă? Stomacul i se strânge, amintindu-şi ce se întâmplase când Cameron lăsase uşa din spate deschisă şi Marcellus încercase să scape. Însă câteva clipe mai târziu, Terry iese agale cu un zâmbet larg şi o fluturare din mână.

— Ce se întâmplă aici? întreabă ea, apropiindu-se.

— O noapte importantă. Şi nu doar pentru că este antepenultima ta zi.

Tova îşi înclină capul.

— Primim o livrare, continuă Terry.

Nu mai are stare.

— N-am crezut că se va întâmpla înainte să pleci. Şi te-am sunat pentru că am crezut că ai vrea să fii aici ca să întâlneşti chestia.

El râde.

— Chestia. Ia auzi la mine! Pe ea. Cred că ai vrea să o cunoşti.

Cine Dumnezeu este „ea”?

Înainte ca Tova să poată întreba, un camion huruie în parcare. Cu o serie de bipuri zgomotoase, dă cu spatele spre uşi. Un bărbat morocănos încarcă o ladă de lemn dintr-o incintă frigorifică într-un stivuitor. La început, curierul pare dornic să depoziteze cutia mare chiar acolo, însă Terry îl convinge să-l ajute să o transporte înăuntru. Ţinându-şi geanta în mână, Tova îi urmează pe cei doi bărbați care ghidează lada mare prin uşile deschise şi pe holul curb, lucru care pare să fie un proiect impresionant.

Intră după ei în camera pompelor, unde aşază lada. Aceasta pleoscăie tare în timp ce este aşezată pe podea. Într-o clipă, curierul a dispărut cu stivuitorul.

— Stai cu ochii pe asta un minut, te rog, Tova? zice Terry. Trebuie să semnez documentele.

Pleacă grăbit după curier.

Tova se uită mai atent la ladă. Pe o latură, cu litere mari, roşii şi imprimate, scrie: „Cu această parte în sus”. Pe cealaltă scrie: „Caracatiță vie”.

— „Stai cu ochii pe asta.” Ce ar trebui să însemne? îl întreabă Tova pe Marcellus privind prin peretele îngust de sticlă din spatele bazinului lui.

Lada cu caracatița vie stă în centrul încăperii, aşa de nemişcată, încât Tova se întreabă dacă într-adevăr e ceva viu în interior. Pe ce ar trebui ea să stea cu ochii?

Marcellus flutură dintr-un tentacul, un gest evaziv. Nici el nu ştie.

— Presupun că vom vedea, nu-i aşa? cugetă Tova. În orice caz, se pare că eşti pe cale de a avea un nou vecin.

Câteva bazine mai încolo de Marcellus, e unul care a fost golit. Acolo fuseseră înainte meduzele de Pacific. Unde au dispărut? Bazinul gol pare atât de curat, iar apa sa prea limpede. Tova scoate capul din camera pompelor; Terry nu se vede nicăieri. Repede, trage scaunul şi saltă capacul bazinului caracatiței. Marcellus străpunge cu vârful unui tentacul suprafața apei şi Tova îşi coboară mâna. El îşi încolăceşte tentaculul în jurul încheieturii ei, într-un gest care este acum mai mult decât familiar; este ceva aproape instinctiv, aşa cum un nou-născut prinde cu mâna degetul mamei sale.

Dar Marcellus nu este un bebeluş. După vârsta caracatițelor, el este bătrân. Iar acum, i-a sosit înlocuitorul. Paşi răsună pe hol şi Tova îşi retrage mâna din apă, coboară şi vâră scaunul sub bazin. Îşi usucă mâna de tivul cămăşii când Terry intră în încăpere, ținând în mână un ciocan.

— Ce crezi? Să o deschidem?

— Noua ta caracatiță, zice Tova, confirmând.

— Da! Puțin înainte de termen, de fapt. Însă a fost salvată şi reabilitată de un grup din Alaska după ce a rămas prinsă

într-o capcană pentru crabi şi s-a sfâşiat încercând să iasă. N-am putut spune nu.

Terry deschide marginea lăzii cu coada ciocanului.

Tova îşi încrucişează braţele.

— Înainte de termen?

Terry oftează.

— Marcellus este... ei bine, Tova, sunt sigur că ai observat, este foarte bătrân pentru o caracatiţă gigantică de Pacific.

El saltă capacul lăzii, mormăind:

— Un bătrân curajos, totuşi, nu-i aşa? Hotărât să-şi depăşească durata de viaţă. Însă doctoriţa Santiago şi cu mine nu prea ştim cât i-a mai rămas. Era într-o formă atât de proastă în această dimineaţă, încât e posibil să nu-i mai fi rămas decât câteva săptămâni sau zile.

— Înţeleg, zice Tova.

Ea aruncă o privire spre bazinul lui Marcellus, însă probabil el s-a vârât în bârlogul său, fiindcă nu se vede nicăieri acum.

— E uimitor cât de mult a trăit.

Terry îi azvârle Tovei o privire curioasă.

— Ştiai că şi Marcellus a fost un animal salvat?

Tova ridică o sprânceană, surprinsă.

— Nu am ştiut asta.

— Era într-o stare gravă când l-am adus aici, corpul lui era tot sfâşiat. Nu credeam că o să apuce sfârşitul anului. Şi iată-ne, patru ani mai târziu...

Terry zâmbeşte şi scutură din cap.

— A fost un băiat bun. Cu excepţia momentelor când colindă noaptea prin clădire.

Pulsul Tovei se înteţeşte. După tot acest timp... acum va fi certată pentru că a permis acest lucru. Pentru că a aruncat acea clemă oribilă.

Văzând expresia de pe chipul ei, Terry zice:

— Este în regulă, Tova. La urma urmelor, nu cred că ar fi funcţionat niciun fel de măsură de securitate.

El scutură din nou din cap.

— Cea nouă va avea maniere mai bune. Sper.

În interiorul lăzii de lemn e un butoi de oţel. Ceva pleoscăie şi loveşte în interior.

— Păi, hai să aruncăm o privire, da? Mi-aş dori să o numim cumva, însă i-am promis drepturile de botez lui Addie şi ea a rămas trează jumătate din noapte gândindu-se şi făcând liste.

La rostirea numelui fiicei sale, Terry zâmbeşte. Tova ştie că Addie avea patru ani când l-a botezat pe Marcellus, deci

acum are opt şi e încă bucuroasă să boteze o caracatiță, ceea ce e destul de drăguț.

— Va găsi ceva minunat, n-am nicio îndoială, zice Tova.

Capacul butoiului iese uşor şi Tova nu se poate abține să nu chicotească. Marcellus n-ar fi suportat niciodată o călătorie de-a lungul coastei într-o incintă atât de şubredă. S-ar fi strecurat afară pe undeva, prin largul coastei statului British Columbia.

— Iat-o, zice Terry încet.

Tova se uită înăuntru.

Caracatița este ghemuită pe fundul butoiului, ceea ce este logic, deoarece nu are unde să se ascundă acolo. Tova este surprinsă de culoarea roz-somon a creaturii, atât de diferită de a lui Marcellus, care e portocaliu-ruginiu.

— Intenționezi s-o muți în bazinul ei acum?

— Nu în seara asta. Trebuie să o aştept pe doctorița Santiago. Va veni mâine-dimineață la prima oră.

Tova priveşte cum noua caracatiță scoate un tentacul timid din ghemul în care s-a făcut, apoi îl trage înapoi după o secundă.

— Crezi că-i va plăcea noua ei casă?

— Sincer, nu ştiu, Tova.

Sprâncenele ei se ridică, luată prin surprindere de sinceritatea lui. Ea doar făcea conversație, la urma urmelor.

— Să nu mă înțelegi greşit, ne dăm toată silința, continuă Terry. Dar uită-te la Marcellus. I-am salvat viața când l-am primit aici, însă el n-a fost niciodată fericit să fie captiv într-un bazin.

— E cam plictisit, consimte Tova.

Terry râde.

— Viața în interiorul acvariului din Sowell Bay nu l-a mulțumit niciodată.

Tova se sprijină de un scaun din apropiere, să-şi mai uşureze puțin durerea de spate şi îşi înclină capul spre ladă.

— Să şterg cu mopul în jurul ei, atunci?

— Nu trebuie să faci curat aici în spate, Tova. Ştii asta.

Terry reaşază cu grijă capacul lăzii.

— Nu mă deranjează. E ceva de făcut.

— Ei bine, Cameron te va ajuta; ar trebui să fie aici în curând. A zis că e posibil să întârzie puțin în seara asta.

Terry se uită la ceasul de la mână. Cu o ultimă bătaie uşoară în capacul lăzii, el pleacă, bombănind pentru sine în legătură cu temperatura apei şi echilibrul acido-bazic.

Tova rămâne singură în camera pompelor, cu două caracatițe şi un sentiment straniu că ceva nu e în regulă.

— În fine, şopteşte ea pentru sine, ridicându-şi geanta. Presupun că mai bine m-aş apuca de podele.

În drumul ei spre dulapul cu consumabile, se uită prin uşa de la intrare, aşteptându-se să vadă autorulota veche şi rablagită a lui Cameron parcată lângă hatchbackul ei. Însă nu e nicio autorulotă.

Peste o oră, Tova se învârte în pragul biroului lui Terry, răsucind între degete cardul ei de acces. Terry a rămas aici până târziu. E bucuroasă că l-a prins.

— Să las ăsta pe biroul tău după ce terminăm mâine? zice ea, ridicând cardul.

— Sigur, e în regulă.

Terry bate cu degetele în birou. El încă pare să vibreze de entuziasm.

— Tocmai am vorbit la telefon cu doctorița Santiago. Vine mâine să arunce o privire noii noastre achiziții. Crede că e posibil să o lăsăm în butoi ceva mai mult timp.

— Înțeleg, zice Tova, încercând să-şi îndepărteze monotonia din voce.

Cum i-ar putea explica lui Terry că ei nu îi pasă în mod special de această nouă caracatiță? Că, în ceea ce o priveşte, nu va mai exista alt Marcellus?

Terry continuă:

— Se pare că e posibil să o mutăm direct în vechiul spațiu al lui Marcellus când... ei bine, când va fi disponibil.

Tova înghite.

— Deci Cameron n-a apărut deloc în seara asta?

Terry se ridică şi începe să-şi adune lucrurile, foşnind hârtiile de pe biroul său.

— Nu, zice Tova pe un ton ezitant.

— Ciudat. Sper că e bine.

Terry trage fermoarul genții de laptop.

— Şi îmi pare rău că a trebuit să faci curat singură în tot locul ăsta.

— Nu mă deranjează deloc.

Tova zâmbeşte.

— Îmi voi aminti cu drag că am făcut curat în locul acesta.

Terry scutură din cap.

— Eşti, într-adevăr, unică, Tova. Şi ne va fi dor de tine aici!

— E foarte frumos din partea ta. Îmi va fi şi mie dor de voi toți!

În momentul în care Tova strigă după el, acesta e deja pe hol:

— Terry? Încă un lucru. Mulțumesc!

Terry îşi înclină capul.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai dat această slujbă.

— Nu prea am avut de ales, zice Terry.

— Ce vrei să spui?

— Când te-am angajat. Nu prea am avut de ales. Ştiam că nu vei refuza.

El zâmbeşte.

— Eşti o femeie foarte puternică, Tova. Ştii asta?

Tova studiază gresia strălucitoare. Adidasul ei lasă o urmă trecătoare în timp ce-şi mişcă picioarele.

— Păi, da. E bine să fii ocupat.

Terry îi aruncă o privire.

— Nu vreau să spun că eşti puternică pentru că poți mânui un mop ca nimeni altcineva. Cu toate că e adevărat.

El zâmbeşte din nou, mai tandru de data asta.

— Ştii, când eram copil în Jamaica, străbunica mea obişnuia să spună că era „bătrână, dar nu rece". A trăit aproape o sută de ani. Până în ultimele ei zile a fost în bucătărie, făcând brioşe cu stafide pentru noi, copiii. Şi ei îi plăcea să se țină ocupată.

— Pare să fi fost o femeie extraordinară.

— La fel ca tine.

Terry prinde umărul mic al Tovei cu mâna lui mare.

— Dacă te răzgândeşti vreodată, Tova, să ştii că există mereu un loc pentru tine aici la acvariul din Sowell Bay.

— Apreciez asta!

Terry calcă cu grijă pe podelele proaspăt spălate în timp ce iese din clădire.

Cu ochii-n soare

Când uşa de la intrare se deschide cu un clic, Tova tocmai terminase de pus căruciorul în dulapul cu consumabile. Oare Terry a uitat ceva şi s-a întors să-l ia?

Însă, în hol, îl întâlneşte pe Cameron. Se îndreaptă către vestiar, cu sprâncenele încruntate de nelinişte. Se opreşte brusc când o vede şi furtuna de pe chip îi dispare pentru câteva clipe, în timp ce i se citeşte surpriza. El zice:

— Nu credeam că vei mai fi aici.

Tova îşi pune mâinile în şolduri.

— Unde ai fost?

— Contează?

— Da, contează. Aceasta e slujba ta şi ar fi trebuit să fii aici cu câteva ore în urmă.

Tova îşi ţuguie buzele.

— E mai mult decât „ceva mai târziu”. Şi ar trebui să ştii că ai ratat o seară destul de importantă aici. Avem o caracatiță nouă.

Cameron nu răspunde. Ceva în legătură cu băiatul îi aminteşte Tovei de un arc spiralat. Rigiditatea umerilor săi, felul apăsat în care merge, felul în care nu vrea să se uite la ea. Îşi aşază o mână pe umărul lui.

— Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

El se scutură de atingerea ei şi începe să umble de colo-colo.

— Dacă s-a întâmplat ceva? Păi, hai să vedem! Ethan este un ticălos băgăcios care e incapabil să-şi vadă de treburile lui şi are zero încredere în mine. S-a zis cu prietenia asta! Singurii mei prieteni din Modesto tocmai au făcut un copil şi cu trupa s-a terminat. Apropo de Modesto, ți-am zis de nenorocita de maică-mea? Care m-a abandonat? Ăsta a fost un adevărat ghinion pentru, să zicem, întreaga mea viață. Mătuşa mea a încercat să fie ca o mamă şi şi-a dat toată silința, însă n-ar fi trebuit să continue să-mi fie părinte. Credeam că aveam o iubită aici, însă mi-a dat papucii fără nicio explicație. Presupun că e supărată că am anulat întâlnirea, cu toate că m-am dus acolo personal să-i spun că nu puteam ajunge pentru că intervenise ceva care a fost, să zicem, cea mai importantă întâlnire a vieții mele jalnice. Sau aşa am crezut.

Se opreşte, trăgând aer în piept.

— De asemenea, bagajul meu de când am venit cu avionul aici, acum două luni, se pare că şi-a luat vacanță extinsă în Italia. Nu că aş mai avea nevoie de el.

Tova realizează că s-a lipit de bazinul din spatele ei, ca şi cum toate acele cuvinte fuseseră un vânt puternic. Se îndreaptă şi îşi netezeşte părul, de parcă ar fi fost ciufulit. Nu prea înțelege, însă aprobă din cap.

— Şi nici măcar nu e cea mai bună parte.

Cameron scotoceşte în buzunar şi scoate un inel voluminos. Inelul de absolvire al unui bărbat, se pare, cu toate că Tova îl zăreşte doar în treacăt, aşezat în palma băiatului, înainte de a fi înghițit în pumnul furios care se încleştează în jurul său. El începe din nou să meargă de colo-colo. Amărăciunea, ca un fel de electricitate statică, îi umple vocea în timp ce continuă:

— Cea mai bună parte este că toate aceste lucruri au fost absolut şi complet fără sens. Nici măcar nu era el.

— Cine nu era cine, dragule?

Tova îşi aşază o mână pe umărul lui, însă el se scutură din nou.

— Nu era tatăl meu. Motivul pentru care am venit în Sowell Bay. Tipul pentru care am pierdut atâta timp ca să-i dau de urmă. Era doar un vechi prieten de-al maică-mii. Nu e nici măcar inelul lui.

— Atunci al cui este?

— Presupun că nu voi şti niciodată.

Tova se pomeneşte că mai toate cuvintele îi rămân în gâtlej. În cele din urmă, zice doar:

— Îmi pare atât de rău, Cameron!

— Şi mie.

El înghite.

— Adică, pentru că toate astea au fost o pierdere de timp.

— E normal să fii supărat când ai pierdut pe cineva, zice Tova încet.

Cameron bombăne ceva ce Tova nu prea poate auzi, apoi se îndreaptă cu paşi mari către intrarea din față. Îl urmează, ținând pasul cu el cât poate ea de bine. Oare chiar pleacă?

Spre surprinderea ei, în loc de a ieşi pe uşa principală, el se îndreaptă către camera pompelor. Priveşte uimită cum se învârte în jurul lăzii cu caracatița nouă, încă acolo, în mijlocul încăperii, saltă capacul bazinului țiparilor-lup şi aruncă inelul de absolvire înăuntru. Acesta pluteşte în linişte către fundul bazinului şi dispare într-un nor de nisip.

— EELS. Acesta vă aparține, şopteşte cu amărăciune.

Tova se zgâieşte la bazin. Ce Dumnezeu? Unul dintre țiparii-lup îi întoarce privirea, dinții săi ca nişte ace scânteind în lumina albastră.

Ea îşi drege glasul.

— Ai vrea să stai şi să bei o cană de cafea, dragule? Evident, am terminat munca pe seara asta, însă am putea să vorbim

despre ce o să se întâmple mâine. În ultima mea zi. Să ne asigurăm că e o tranziție fără dificultăți.

— Cafea?

Cameron spune asta de parcă e un cuvânt străin. Pentru o clipă, pare secătuit, ca o mânecă de vânt care s-a dezumflat. Scutură repede din cap şi, dintr-odată, furtuna se dezlănțuie din nou.

— Nu. M-am oprit doar să-mi iau hanoracul din vestiar.

El iese din camera pompelor şi Tova îl urmează.

— Dar cum rămâne cu ziua de mâine?

— Nu există ziua de mâine, zice el peste umăr. Terry nu mi-a oferit un post permanent. De ce aş mai sta? Cât de incompetent trebuie să fiu, pentru a nu primi o slujbă în care trebuie să golesc coşurile de gunoi şi să spăl podelele? Adică... fără supărare.

— Oh, sunt sigură că este o neînțelegere. Terry a fost destul de distras; cu noua caracatiță...

— Am terminat-o cu neînțelegerile!

El intră în vestiar şi iese o clipă mai târziu cu hanoracul vârât sub braț.

— În fine, plec!

— Ce vrei să spui?

— Mă întorc în California.

Cameron evită să-i întâlnească ochii. Un zâmbet trist şi sardonic i se răspândeşte pe chip.

— E timpul pentru o călătorie cu maşina.

— Pleci acum?

— Mda.

Ritmul lui Cameron este sacadat.

— Aş fi plecat deja, dar, fiind un idiot, mi-am lăsat majoritatea lucrurilor acasă la Ethan. Rufe la spălat. Şi chitara. M-am întors să o iau.

El ridică hanoracul.

— M-am gândit să trec să-l iau şi pe ăsta.

— Pleci şi nici măcar nu i-ai spus lui Terry?

— O să-şi dea el seama.

— Şi ce crezi că se va întâmpla când nu vei reuşi să apari mâine?

— Mă va concedia?

— Şi cine va pregăti mâncarea pentru atât de mulți prieteni... ai tăi?

— Nu-i problema mea. Nu e chiar cine ştie ce inginerie.

Tova îi aruncă o privire împietrită.

— Nu acesta este felul în care o persoană ar trebui să-şi dea demisia.

Cameron ridică din umeri.

— De unde să ştiu? N-am avut niciodată şansa de a-mi da demisia. Am fost mereu concediat. E un fel de specializare a mea.

El intră cu paşi mari în biroul lui Terry. Ea îl urmează şi priveşte în timp ce el ia o bucată de hârtie din tava imprimantei şi mâzgăleşte un bilet pe care-l împătureşte şi îl aşază pe biroul lui Terry.

— Uite. E mai bine aşa?

Ea ridică biletul şi i-l dă înapoi.

— Să-ți laşi şeful cu ochii-n soare fără o înştiințare corespunzătoare... eşti mai bun de atât.

— Nu, nu sunt!

Vocea îi cedează. Aruncă hârtia pe birou.

— Chiar nu sunt!

Ziua 1 361 de captiv... Oh, hai să terminăm cu prostiile, da? Avem un inel de recuperat.

Ființele omeneşti nu cruță niciun fel de opinie când vine vorba de țiparii-lup. Dacă aş fi avut o scoică de fiecare dată

când am auzit pe cineva numindu-i hidoşi sau urâţi, sau monstruoşi, aş fi o caracatiţă foarte grăsuţă într-adevăr.

Aceste aprecieri nu sunt greşite. Obiectiv vorbind, ţiparii-lup sunt groteşti. Bazinul lor este unul dintre puţinele în care n-am intrat şi pe care nu le-am explorat niciodată, însă asta n-are nimic de-a face cu aspectul lor fizic nefericit.

S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte de a fi capturat şi întemniţat. Eram tânăr, naiv şi căutam un loc unde să mă trântesc puţin, aşa cum v-aţi exprima voi oamenii, în largul mării. Bârlogul stâncos mă chema; ar fi fost un loc perfect pentru mine. Nu mi-am dat seama că era deja ocupat.

Cu inteligenţa mea vastă, s-ar fi cuvenit să dau dovadă de mai multă prudenţă. De îndată ce m-am uitat prin deschizătura dintre stânci, a lovit. Dinţii ca acele ale ţiparilor-lup şi botul lor cărnos nu sunt doar urâte, ci şi destul de puternice. Am plătit pentru greşeala mea de trei ori.

Prima oară, am plătit cu mândria mea.

A doua oară, cu unul dintre tentaculele mele. Tentaculul a început să crească la loc a doua zi, însă deja era prea târziu.

A treia oară, cu libertatea mea. Dacă propria mea judecată slabă n-ar fi provocat atâtea răni, poate aş fi evadat din aşa-numitul loc de salvare.

Cu o răbdare imensă, aştept ca Tova să plece. Deşurubarea carcasei pompei a devenit mai dificilă în ultimul timp, însă, cu efort, o îndepărtez. În momentul în care m-am strecurat pe jumătate prin mica deschizătură, deja simt Consecinţele, deoarece acestea apar mai repede în prezent.

Nu mi-a mai rămas prea mult timp.

Vorbesc cu țiparii-lup folosind platitudini blânde în timp ce intru în bazinul lor. Masculul mare se uită urât la mine, capul său în culori stridente păzind intrarea bârlogului; după o clipă, perechea lui i se alătură.

Amândoi arătați încântător azi, zic, îmbrățișând geamul de pe partea opusă a bazinului. Creaturile clipesc. Inima îmi bate cu putere.

N-am nicio intenție de a zăbovi aici, promit în timp ce mă îndrept către fundul bazinului.

Fundul bazinului lor este făcut din nisip, în timp ce al meu este din pietriş mai grosier şi sunt surprins de cât de moale se simte în timp ce draghez prin el, căutând. Perechea priveşte, ieşind puțin mai mult din bârlogul lor acum, maxilarele lor, deplasate în afară, deschizându-se şi închizându-se automat, ca de obicei. Aripioarele dorsale subțiri li se ondulează ca nişte panglici, însă ei nu se apropie.

Mătur nisipul la baza plantelor şi, în cele din urmă, ventuzele din vârful tentaculului meu ating ceva rece şi greu. Înşfac inelul voluminos şi îl introduc pe partea groasă şi musculoasă a tentaculului meu, unde ştiu că va fi în siguranță. Arunc o privire spre țiparii-lup care încă îmi urmăresc fiecare mişcare. Sper că nu vă deranjează că iau asta.

Până şi scurta călătorie înapoi la bazinul meu îmi secătuieşte puterile. Pe zi ce trece sunt tot mai neputincios. Ținând încă inelul greu, mă strecor în bârlogul meu şi mă

odihnesc, deoarece voi avea nevoie de rezistență pentru următoarea mea călătorie. Ultima.

Un adevărat geniu

Cureaua de distribuție[14], descoperă Cameron, e numită aşa pe bună dreptate. Chestia se încolăceşte sub capota rulotei ca un şarpe foarte lung. Aerul uscat miroase a praf şi a plăcuțe de frâne arse, iar soarele dimineții este necruțător. La fiecare câteva secunde, cu un şuierat zgomotos, o rafală de vânt îl izbeşte în partea laterală a capului, atunci când un camion se năpusteşte pe autostradă, ca un roi de cărăbuşi supradimensionați, bătându-şi joc de el cu măştile lor amenințătoare, în timp ce stă aplecat în fața capotei ridicate a rulotei. Cu o mână trage de cureaua ruptă. În cealaltă mână o ține pe cea nouă din torpedou.

— Ce naiba, bombăne ca pentru sine, holbându-se la măruntaiele vehiculului.

Recunoaşte părțile importante. Blocul motor, radiatorul, bateria, joja. Chestia cu lichidul albastru care curăță parbrizul.

Noua curea a stat acolo tot timpul, chiar acolo în torpedou. De ce n-a fost s-o înlocuiască? Zgomotul ăla ca un schelălăit. N-avea niciodată cum să dispară de la sine.

---

[14] În engleză, serpentine belt.

Cu siguranță n-a dispărut în ultimele douăsprezece ore de condus.

Ei bine, asta nu-i chiar adevărat. Schelălăitul chiar a dispărut... împreună cu servodirecția, pe această porțiune stearpă de autostradă interstatală de pe lângă oraşul Redding, la 100 şi ceva de kilometri la sud de granița dintre Oregon şi California. Există oare un lucru pe care Cameron să nu-l dea în bară? Încercarea lui de a pleca valvârtej după un eşec umilitor este, ea însăşi, un eşec umilitor.

Cât de caracteristic lui!

— Bine, pot face asta!

Răsuflă, apoi mijeşte din nou ochii la videoclip, sprijinind telefonul de bara de protecție. Nu există altă opțiune. Dacă va continua să conducă, nu va mai dura mult până ca motorul să se supraîncălzească şi să se cace pe el. Ei bine, nu chiar aşa a descris videoclipul chestia asta, însă... nu e bine.

În afară de asta, să monteze noua curea de distribuție nu poate fi atât de greu, iar el, Cameron Cassmore, este un adevărat geniu.

E timpul să înceapă să se comporte ca atare.

Inelul EEL

Joi după-amiază, în ultima zi de lucru a Tovei, Janice Kim şi Barb Vanderhoof apar pe veranda ei cu o cutie dreptunghiulară.

— Intrați, vă rog, zice Tova. Îmi cer scuze pentru starea în care se află casa. Tot împachetatul ăsta e pur şi simplu...

Descrie o mişcare circulară cu mâna de jur împrejurul acelei dezordini.

— O să pun de cafea.

Acesta e un lucru care n-a fost încă strâns: filtrul de cafea. Va fi ultimul obiect împachetat.

Ea ia cutia de la Janice, presupunând că e un fel de caserolă cu tocăniță, însă este mult prea uşoară. O aşază pe blatul de bucătărie şi dă capacul deoparte, scoțând la iveală un tort mic în formă de peşte. Felicitări pentru pensionare! e scris cu glazură.

— Nu trebuia! râde Tova. Dar este corect. Chiar mă pensionez.

— În cele din urmă, zice Janice, scoțând un pachet cu farfurii şi şervețele de hârtie.

— Sunt sigură că îi vei convinge să te angajeze să ştergi de praf plintele din Charter Village, adaugă Barb, aşezându-se pe un scaun de la masa din bucătărie.

— Ei bine, nu exclud asta, zice Tova, zâmbind.

Filtrul şuieră în timp ce cafeaua se fierbe şi Tova se apleacă pentru a mângâia spatele motanului când animalul intră în bucătărie.

Janice îl priveşte pe Motan cu scepticism.

— Ce se întâmplă cu flăcăul ăla?

— Păi, nu poate veni cu mine, zice Tova. Presupun că se va întoarce să trăiască afară tot timpul, doar dacă nu cumva una dintre voi este în căutarea unui animal de companie?

Janice îşi ridică mâinile neputincioasă.

— Peter e alergic. În plus, Rolo e îngrozit de pisici.

Motan face un salt în poala lui Barb, aterizând lent şi toarce cu zgomot, în timp ce se întinde şi îşi freacă uşor capul blănos de bărbia ei.

— Eu sunt o iubitoare de câini, zice Barb.

Îl scarpină pe Motan după urechi.

— Vai, ai blănița moale totuşi, nu-i aşa? V-am povestit despre pisica pe care copiii lui Andie au găsit-o anul trecut? Locuieşte în dormitorul lor acum, doarme cu ei sub aşternuturi şi pături. I-am spus lui Andie că trebuia să se asigure că e deparazitată, pentru că nu ştii niciodată ce animale aduci de afară, nu-i aşa? În fine. Apoi ea a zis...

— Uite, Barb, te place enorm.

Janice chicoteşte. Motanul linge dosul palmei lui Barb acum, de parcă ar spăla-o, încă torcând ca un fierăstrău circular.

— L-am deparazitat deja, bineînțeles, zice Tova apăsând pe cuvinte.

Barb se uită de la Janice la Tova.

— Dar eu sunt iubitoare de câini!

Tova râde.

— Oamenii se pot schimba, Barbara.

— Chiar şi persoanele în vârstă, ca tine, adaugă Janice.

— Oh, bine! Mă voi gândi la asta, bombăne Barb, însă acum îl freacă pe Motan pe burtica lui cenuşie.

Ochii acestuia sunt închişi de extaz.

Tova toarnă cafea pentru toată lumea.

— Ați cinat deja amândouă? Aş putea încălzi ceva...

— Oh, nu trebuie să faci asta.

Janice flutură din mână în semn de refuz.

— Nu cu tot ce se întâmplă aici.

Un zâmbet jucăuş încreţeşte buzele Tovei.

— Hai să mâncăm tort la cină.

Tova face curat singură în ultima ei tură de la acvariu. E ultima oară în care şterge holul circular. O ultimă lustruire a fiecărui geam de sticlă. Se preocupă să frece cu mare grijă, pentru ultima dată, sub coada statuii leului-de-mare. Cine ştie când se va ocupa din nou cineva de el?

Ciudat cum, atunci când a început această slujbă, avea doar făpturi marine drept companie şi acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult. Era ceva de făcut, un mod de a se menține ocupată, dar în acelaşi timp rămânea izolată, fără să fie nevoie să-şi bage nasul în treburile altcuiva. Dar acum, să facă singură curat pare ciudat de greşit. Cameron ar trebui să fie aici, fără îndoială. Siguranța acestui sentiment o surprinde.

Dar, probabil, el e deja în California.

După ce termină, face un ultim drum în josul holului întunecat. Bibanilor-soare le spune:

— La revedere, dragilor!

Crabii japonezi sunt următorii.

— Adio, frumoşii mei!

— Ai grijă! îi zice sculpinului cu nasul ascuțit. Cu bine, prieteni! le spune țiparilor-lup.

Alături, țarcul lui Marcellus pare calm şi nemişcat. Tova se apleacă şi scrutează bârlogul stâncos, căutând vreun semn de la el, însă nu e nimic. Nu l-a văzut toată seara.

Se duce în camera pompelor, însă nu-l poate vedea din spate, nici privind de sus în jos. Pune scaunul la loc şi se învârte în jurul butoiului unde prin plasa de deasupra o poate vedea pe noua caracatiță femelă încă încolăcită, compact, pe fundul butoiului, înconjurată de o mulțime de midii.

— Ai văzut ceva? A plecat?

Îşi duce o mână la gură.

— A mu...

Un suspin care o îneacă îi fură cuvântul.

Noua caracatiță se înfăşoară şi mai strâns.

Tova se întoarce în hol şi îşi aşază o mână pe geamul rece din față al bazinului lui Marcellus. N-are rost să spună la revedere pietrelor şi apei. Singura lacrimă care i se scurge din ochi se rostogoleşte de pe obrazul ei ridat pe bărbie, înainte de a ateriza pe podeaua proaspăt spălată.

Biroul lui Terry e un dezastru când Tova intră pentru a-şi lăsa cardul de acces acolo, aşa cum a promis. Dând neputincioasă din umeri, ea lasă cardul de plastic deasupra acelei harababuri de hârtii.

Adidaşii ei scârțâie pe podea în timp ce traversează vestibulul. Îi va arunca după ce termină în seara asta. Sunt ponosiți după atâția ani în care a făcut curat aici; nici măcar magazinul la mâna a doua nu i-ar vrea.

Aproape de uşă, se opreşte brusc. Pe podea se află un obiect brun îngrămădit chiar în faţa uşii, ca şi cum i-ar bara calea. Ea mijeşte ochii în lumina albastră slabă. O pungă de hârtie? Cum e posibil să fi trecut pe lângă ea când a intrat aici?

Un tentacul se mişcă.

— Marcellus! exclamă Tova, dând fuga şi lăsându-se să cadă pe podeaua de gresie dură, lângă el.

Spatele îi trosneşte cu zgomot, însă abia dacă bagă de seamă. Bătrâna caracatiță e palidă şi până şi ochiul său strălucitor pare micşorat, ca o mărgică devenită mată. Ea aşază o mână blândă şi cercetătoare pe mantaua lui, în felul în care cineva ar atinge fruntea unui copil bolnav. Pielea lui e lipicioasă şi uscată. El întinde un tentacul în sus şi îl înfăşoară în jurul încheieturii ei, chiar deasupra cicatricii asemănătoare unui dolar de argint care acum s-a estompat, transformându-se într-un inel palid. El clipeşte, strângând-o slab.

— Ce faci aici, afară? zice ea, certându-l cu blândeţe. Hai să te duc înapoi în bazinul tău!

Ea desprinde tentaculul de încheietură şi se ridică în picioare, apoi încearcă să-l ridice, însă spatele i se opinteşte, o durere de rău augur străpungându-i partea de jos a coloanei vertebrale.

— Stai aici! ordonă, apoi se grăbeşte către dulapul de consumabile cât de repede o poate duce trupul.

Câteva minute mai târziu, ea se întoarce, împingându-şi găleata galbenă. Înăuntru, mai mulți litri de apă pleoscăie,

mutați acolo din bazinul lui, cu vechea cană pentru lapte pe care Tova o ține în dulapul de consumabile. Uşurarea o copleşeşte când el clipeşte. N-a murit încă. Îşi înmoaie cârpa în apa sărată şi o stoarce peste el, udându-i pielea. Marcellus scoate unul dintre suspinele sale stranii şi omeneşti.

Acest lucru îl revigorează suficient pentru a se mişca, se pare. Cu efort, el ridică un tentacul. Tova trage găleata chiar lângă el şi ea îl împinge uşor de fund (sau ceea ce crede ea că ar putea fi echivalentul fundului său), în timp ce el se ridică peste marginea găleții galbene din plastic şi plonjează în apa rece dinăuntru.

— Ce faci aici, afară? întreabă ea din nou.

Apoi vede.

Ceva voluminos şi auriu străluceşte pe podea, chiar în locul în care Marcellus zăcuse ghemuit. Ea se lasă pe vine şi îl ridică. LICEUL DIN SOWELL BAY, PROMOȚIA 1989. Se gândise că arăta ca un inel de absolvire ieri, când, în mod misterios, Cameron îl aruncase în bazinul țiparilor-lup.

Cum îl scosese Marcellus de acolo? Şi de ce?

Şi Sowell Bay, promoția 1989? Este inelul lui Daphne Cassmore? Dar este un inel bărbătesc. Cameron crezuse că era al tatălui lui...

Stă în palma ei, rece şi greu. Ca o amintire. Erik a avut unul exact ca ăsta. Era atât de mândră, aşa cum toți părinții sunt, pentru ceea ce simbolizează. Presupusese că îl purtase în acea noapte. Un inel pierdut, de asemenea, în mare.

Ea întoarce inelul, mijind ochii la literele gravate pe interior. Inima începe să-i bată în timpane. Şterge inelul de tivul bluzei şi citeşte din nou.

Nu poate fi adevărat!

Este!

EELS.

Erik Ernest Lindgren Sullivan.

Mareea foarte joasă

Fragmentele revelatoare care i se învârt în creier se lovesc unele de altele, implorând să fie legate între ele. A existat o fată.

Erik... şi fata.

Erik a conceput un copil.

Un copil care a crescut departe, necunoscut. Nu poate crede că nu şi-a dat seama de asta înainte din atâtea gesturi de-ale lui Cameron. Din gropița în formă de inimă din obrazul său stâng, cea pe care ea o admirase mereu, cu toate că nu putuse niciodată să înțeleagă pentru care motiv.

— Tu ai ştiut, nu-i aşa? îi spune lui Marcellus. Bineînțeles că ai ştiut!

Ea se apleacă şi îi atinge din nou mantaua.

— Eşti mult mai inteligent decât credem noi, fiinţele umane.

Marcellus îşi aşază vârful unui tentacul pe dosul palmei ei.

Tova se prăbuşeşte din nou la pământ, de data aceasta sprijinindu-şi coatele de marginea găleţii. De îndată ce lacrimile fierbinţi şi repezi încep să curgă, nu mai are nicio putere să le oprească. Picăturile îi bombardează ochii în timp ce umerii ei slabi se ridică şi cad din ce în ce mai repede, cu fiecare suspin monstruos. Nu-i nimeni aici. Nu se uită nimeni. Lăsând precauţia deoparte, dă voie durerii să o străbată. În cele din urmă, lacrimile încetinesc şi se transformă într-un picurat, punctat de sughiţuri. Îşi simte ochii fierbinţi şi uscaţi.

Cât timp a rămas în această stare de suferinţă necruţătoare? Poate că minute sau o oră întreagă. Când îşi ridică, în cele din urmă, capul, umerii încovoiaţi o dor.

— Ce o să mă fac cu tine? zice ea, evitând un sughiţ, iar el clipeşte din ochiul său caleidoscopic care acum e mai umed ca niciodată.

E posibil să-i mai fi rămas doar săptămâni sau zile, zisese Terry. Ea se ridică, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— Că tot veni vorba, ce o să mă fac cu tine?

Ea se ridică în picioare şi îşi îndreaptă umerii, pentru a-şi mai alina durerea de spate.

— Haide, prietene! Hai să te duc acasă!

Dacă ar fi fost pescari întârziați sau plimbăreți după apusul soarelui pe faleza din Sowell Bay, în acea seară, ar fi avut parte de o privelişte grozavă: o femeie în vârstă de şaptezeci de ani, cântărind cel mult 40 de kilograme, trage o caracatiță gigantică de Pacific de 30 de kilograme într-o găleată galbenă, de-a lungul falezei, spre ponton. În seara asta totuşi, singurii martori sunt pescăruşii, iar ei se îndepărtează de coşul de gunoi, scoțând țipete indignate spre Tova când trece cu Marcellus pe lângă ei. Nu este o călătorie rapidă, în niciun caz, însă Marcellus scoate câte un tentacul afară, de-o parte şi de alta a găleții, de parcă merge într-o maşină cu geamurile coborâte.

Tova râde.

— Briza e plăcută, nu-i aşa?

Apa este departe, mareea este joasă. Tova abia poate auzi valurile lovindu-se de stânci, e atât de departe, încât se simte de parcă ar fi la un kilometru şi jumătate de faleză. Lumina lunii scânteiază în sute de bălți superficiale, risipite ca nişte bănuți uriaşi de argint de-a lungul plajei pustii.

— O să te cam zdruncine, îl avertizează Tova.

Pontonul, un dig din pietre şi bolovani, străbate plaja pustie şi în cele din urmă se îndreaptă către apă, curbându-se grațios ca brațul unei balerine. Într-o după-amiază de vară, va fremăta de căutători de scoici şi excursionişti aventuroşi veniți la picnic, aceştia căutând cel mai pitoresc loc de a se aşeza şi de a savura cornete pline cu înghețată. Acum este

pustiu, cu excepția unui pescăruş singuratic postat chiar în vârf.

Nu-i o treabă uşoară să împingă găleata pe suprafața plată, însă acoperită cu pietriş, a pontonului. Mai târziu, o va durea cu siguranță spatele. Însă, în cele din urmă, Tova şi Marcellus ajung aproape de capăt, unde apa la reflux are o adâncime de cel puțin câțiva metri sub stânci. Din capătul pontonului, la o lungime de braț depărtare, pescăruşul singuratic se uită urât la ei, apoi scoate un țipăt atroce.

— Oh, fă linişte! îl mustră Tova şi pasărea îşi ia zborul.

Ea se lasă în jos pentru a se aşeza pe o piatră care luceşte de la apa sărată. Cu o mână în găleată, îşi drege glasul, înainte de a începe micul discurs pe care l-a repetat în cap în timpul călătoriei până la plajă.

— Trebuie să-ți mulțumesc, începe ea şi el îi cuprinde brațul. Terry a zis că ai fost salvat. Bănuiesc că mai degrabă ai fi preferat să nu fii salvat, însă sunt bucuroasă că s-a întâmplat aşa.

Ea clipeşte pentru a-şi îndepărta lacrimile. Nu din nou!

— Tu m-ai condus la el. La nepotul meu.

Vocea ei şovăie la aceste ultime două cuvinte, însă, în acelaşi timp, în trup i se strecoară o căldură.

Două cuvinte pe care n-a crezut niciodată că le va spune. Dacă Will ar fi fost aici să-l cunoască! Şi dacă Modesto n-ar fi la o depărtare de mai bine de 1 000 de kilometri!

— Tu i-ai furat carnetul de conducere! Obrăznicătură ce eşti!

Ea chicoteşte şi tentaculul lui îi strânge mâna în timp ce ea scutură din cap.

— Ai încercat să-mi spui şi eu n-am ascultat.

Undeva sus pe cerul nopții, un avion trece, torsul îndepărtat al motorului său răsunând deasupra golfului calm.

— Nu este corect că ți-ai petrecut viața într-un bazin. Şi îți promit, Marcellus, voi face orice pot să mă asigur că înlocuitoarea ta e cea mai răsfățată şi mai stimulată intelectual caracatiță...

Greutatea propriilor ei cuvinte o izbesc. Nu mai merge în Charter Village. Nu poate.

După o răsuflare adâncă, continuă:

— Trebuie să ne luăm la revedere, prietene. Însă sunt bucuroasă că Terry te-a salvat pentru că tu m-ai salvat pe mine.

Încet, ea înclină găleata. E la aproape nouă metri de apă. Pentru o clipă lungă, înainte ca gravitația să preia controlul, brațul lui Marcellus rămâne înfăşurat în jurul mâinii ei în timp ce trupul său ciudat şi nepământean rămâne suspendat în aer, cu ochiul fixat asupra ei. Exact în momentul în care ea e pe cale de a fi trasă în jos odată cu el, Marcellus îi dă drumul şi aterizează cu un pleoscăit puternic în apa neagră ca noaptea.

Absolut tot

— Dragul meu băiat! zice Tova, privind în depărtare aşezată pe banca ei obişnuită, de pe pontonul de lângă acvariu.

Sub luna argintie, apa scânteiază în semn de răspuns.

Evenimentele ultimelor două ore abia dacă par reale, fără a mai zice nimic de evenimentele ultimelor două luni. Marcellus nu mai e. Cameron, nepotul ei, nu mai e. Începând de mâine, casa nu va mai fi a ei. Dar nu se va muta în Charter Village.

Tova nu va pleca.

Ce va face? Habar n-are, aşa că stă pe bancă, uitându-se la apă o perioadă amorfă, imună la legile obişnuite ale lumii, asemenea unei caracatiţe uriaşe modelându-şi trupul pentru a se strecura printr-o crăpătură. La un moment dat, îşi verifică ceasul de la mână. Trebuie să fie foarte târziu deja. Mai e un sfert de oră până la miezul nopții.

E aproape o nouă zi. Prima ei zi ca bunică.

Erik nu ştia că urma să aibă un copil. Cum ar fi putut el să-şi pună capăt vieții cu un copil care urma să apară? N-ar fi putut. Şi n-a făcut-o. Ea se agață de această teorie, degetele ei subțiri ținându-se strâns de bancă. Trebuie să fi fost un accident. Puşti beți. Fără discernământ.

El ar fi fost un tată minunat. Da, avea doar optsprezece ani, însă uită-te la nepoata lui Mary Ann, Tatum. S-a descurcat

foarte bine. Erik l-ar fi iubit pe Cameron enorm. Totul – absolut tot – ar fi fost atât de diferit.

— Scuzați-mă! Alo!

Vocea unei femei răsună în lungul pontonului, trezind-o pe Tova din reveria sa. Cine altcineva ar putea fi aici afară la această oră?

Cineva în pantaloni scurți de sport şi un hanorac roz-deschis vine în fugă de-a lungul debarcaderului. Tova îşi dă seama că e tânăra care e patroana magazinului de paddleboarding de la capătul falezei, de lângă biroul agentei imobiliare.

— Bună!

Tova îşi şterge ochii şi îşi potriveşte ochelarii, apoi se ridică de pe bancă.

— Eşti în regulă, draga mea? E destul de târziu ca să ieşi la o alergare.

Tânăra încetineşte până la un mers vioi, apropiindu-se de bancă cu răsuflarea întretăiată.

— Eşti Tova.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Avery, zice ea gâfâind. Şi nu ieşisem la o alergare. Mi-am terminat nişte documente la magazin şi am văzut luminile aprinse; m-am gândit că era cineva la acvariu.

E o disperare tăcută în ochii ei, pe care Tova o recunoaşte prea bine. Privirea cuiva care încearcă să țină situația sub control.

Ea îi urmează privirea lui Avery înapoi către clădirea acvariului unde luminile sunt, într-adevăr, încă aprinse. Găleata galbenă este înapoi în dulap. Tova intenționase să stingă tot şi să încuie la plecare.

Avery înghite.

— În fine, mă gândeam că ar putea fi...

— Cameron?

— Da.

O expresie de uşurare îi traversează chipul.

— El e aici?

— Mă tem că nu.

— Ştii unde e? L-am sunat toată după-amiaza, însă nu răspunde la telefon.

Tova scutură din cap.

— A plecat. S-a întors în California.

— Ce?

Gura lui Avery rămâne deschisă.

— De ce?

— Asta e o întrebare cam complicată.

Tonul Tovei e măsurat. Se prăbuşeşte din nou pe bancă şi fata se aşază la celălalt capăt, vârându-şi picioarele goale sub ea. Tova continuă:

— Presupun că, în mintea lui, au fost prea multe neînțelegeri.

Sprâncenele lui Avery se împreunează.

— Neînțelegeri?

— Exact cuvintele lui.

Ea ridică o sprânceană spre tânără.

— Sunt destul de sigură că el crede că tu îl... of, cum s-a exprimat... eviți.

— Ce?

Avery face un salt în sus.

— El mi-a tras clapa! Apoi mi-a trimis un mesaj în care spunea că trebuie să vorbim. Chestia asta ar trebui să fie de bine?

Ea se sprijină de balustradă.

— Eu sunt cea care ar trebui să fie supărată. Am venit până aici doar pentru că îmi făceam griji în legătură cu el.

Tova îşi aminteşte diatriba lui Cameron din holul acvariului şi e gata să-i spună lui Avery despre asta, însă ezită. N-ar trebui să se amestece în treburile lui. Dar, ei bine... el face

parte din familie şi nu asta fac familiile? Gândul acesta aproape că o face să râdă. Poate împotriva voinței sale, zice în cele din urmă:

— Chiar a încercat să te anunțe că nu putea ajunge.

— Nu, n-a făcut-o.

— A zis că s-a oprit la magazinul tău.

Tova scutură din cap.

— Altă neînțelegere, presupun.

Avery se sprijină de balustradă şi îşi lasă fruntea în pumnul încleştat. Şopteşte:

— Marco.

— Poftim?

— Fiul meu. Are cincisprezece ani. S-a ocupat de magazin cât timp a trebuit să dau o fugă până la bancă. L-am întrebat dacă sunase sau trecuse pe acolo Cameron şi a zis că nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmpla ceva în momentul în care i-am surprins rânjetul obraznic cu colțul ochiului.

Avery dă un pumn frustrat în balustradă.

— Încerc din răsputeri, jur în fața lui Dumnezeu, însă copilul meu e, uneori, un fraier aşa de mare!

— Toți copiii sunt îngrozitori uneori.

Tova se ridică şi vine lângă tânără.

— Poate fiul tău încerca să te protejeze.

— N-am nevoie de protecție.

Avery gâfâie.

— Şi ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu te învinui, draga mea. A fi părinte nu e pentru cei slabi de inimă.

După o pauză lungă, Avery zice:

— Deci Cameron a plecat în California din cauza mea.

— Păi, n-a fost doar asta. A fost din cauza celei mai mari neînțelegeri. Cea despre aşa-zisul lui tată.

— Oh, rahat! Întâlnirea aia... N-a mers aşa cum credea el.

Ea geme din nou.

— Ar fi trebuit să-l sun ieri. A fost aglomerat la magazin şi eram supărată...

Scoate un telefon din buzunarul pantalonilor scurți.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Tova priveşte în timp ce Avery sună. Apelul ajunge direct în căsuța vocală.

— A plecat cu adevărat, nu-i aşa? zice Avery încet.

— Poate că da.

Cele două femei privesc apa scăldată de lună în tăcere un lung răstimp. În cele din urmă, Avery zice:

— E linişte aici. Eu nu mai vin la ponton.

— E locul meu preferat, zice Tova încetişor.

Avery îşi lasă privirea să cadă asupra apei negre de dedesubt.

— Am convins odată pe cineva să nu sară de pe balustrada asta. Am împiedicat-o să... ştii tu.

— Doamne, Dumnezeule!

Cu o voce aproape înăbuşită, Avery continuă.

— Era o femeie. Chiar aici, în acest loc. Acum câțiva ani. Ieşisem să fac paddleboarding foarte devreme dimineață şi ea stătea pe balustradă. Vorbea cu cineva. Cu ea însăşi, presupun. Arăta rău. De parcă luase ceva.

— Înțeleg, zice Tova cu vocea slabă.

— Vorbea întruna despre o noapte oribilă. Un accident. Un buf.

Un buf.

Tova încuviințează uşor din cap, pomenindu-se incapabilă să vorbească şi fata continuă.

— Am presupus mereu că trebuie să se fi dus o luptă în ea sau ceva. Trăia o traumă de la o explozie, poate.

Un buf.

Tova închide ochii, imaginându-şi cât de uşor s-ar fi putut întâmpla. Ceva deviază cursul provei şi o rafală de vânt îndreaptă vela slăbită în direcția nepotrivită, la momentul nepotrivit. Tangonul se leagănă cu sălbăticie. Îl izbeşte în cap. Îl răstoarnă peste bord.

Un accident. S-ar fi putut întâmpla aşa sau în mai multe feluri. El era căpitan al echipei de canotaj, navigator desăvârşit, însă a mai fost şi berea aia furată din frigiderul lor. A existat o fată.

— Uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu ea, zice Avery. Dacă mai e încă în viață. Dacă faptul că am salvat-o a contat.

Trăgând adânc aer în piept, Tova se uită în ochii lui Avery.

— A contat. Mă bucur că ai salvat-o, zice ea.

Şi vorbeşte serios.

Mortăciune costisitoare pe marginea drumului

La borna kilometrică 682, Cameron încetează să mai fie obsedat de indicatorul de temperatură a motorului. Funcționa. El chiar îl reparase. Rulota n-o să explodeze în mijlocul autostrăzii.

La ieşirea 747, scoate un chicotit tineresc. Oraşul Weed[15]! Porneşte avariile şi opreşte la marginea drumului, intenționând să facă o poză cu indicatorul ca să i-o trimită lui Brad. Pentru că Weed, California, este mereu amuzant. Însă telefonul nu e în locul obişnuit în suportul pentru pahare. Ciudat. L-a lăsat oare în spatele rulotei, poate? Continuă să conducă.

La borna kilometrică 780, îşi dă seama de ce nu-şi putea găsi telefonul. Îl lăsase pe bara din față, exact unde se afla când schimbase cureaua de transmisie. Efectiv, îl poate vedea acolo. Ceea ce înseamnă că, deja, este o mortăciune costisitoare pe marginea drumului. Scoate un hohot de râs sălbatic. N-a dormit de aproape treizeci de ore.

La o parcare de camioane, undeva, în Rogue River Valley, ia decizia inteligentă de a parca şi de a trage un pui de somn de şase ore. Când se trezeşte, îşi stropeşte fața cu apă rece în toaleta publică şi îşi cumpără o cafea neagră, la pachet, de la restaurant. În drum spre ieşire, aruncă un pachet aproape plin de țigări la coşul de gunoi.

La sau în jurul ieşirilor 119, 142 şi 238, se tot gândeşte la biletul său de demisie idiot. La ieşirea 295, începe să compună o scuză în minte.

Pe la un pod ce traversează râul Columbia, reintră în statul Washington. Spre nord, desigur... se îndreaptă spre nord. Se întoarce să facă lucrurile aşa cum trebuie.

---

[15] Weed, în limba engleză, înseamnă „iarbă, marijuana”.

Calul Dala

Pentru ultima oară, Tova fierbe apă pentru cafea pe plită. Suprafața lăcuită a acesteia străluceşte, verde-avocado în contrast cu arzătoarele negre, lustruite seara trecută. Impecabile. Ar putea conta acest lucru? Va fi cu siguranță înlăturată, înlocuită cu una dintre acele game noi elegante. Nimeni nu vrea un aparat electrocasnic vechi de decenii, chiar dacă funcționează perfect.

Tova primise aprobarea pentru check-in accelerat în Charter Village, ceva pentru care făcuse presiuni de săptămâni întregi. Apartamentul ei premium va fi disponibil săptămâna viitoare. Le-a lăsat un mesaj telefonic la prima oră în această dimineață, la o oră care ar fi fost extrem de matinală dacă ar fi dormit noaptea trecută. Totul e în ceață. Cei din Charter Village n-au sunat încă, însă cel mai probabil e din cauză că biroul lor nu e deschis. E abia 7:30.

Oricum, Tova n-are nicio intenție de a mai merge acolo.

A avut o dimineață ocupată. A şters de praf toate plintele. A şters geamurile. A lustruit feroneria dulapurilor, a frecat fiecare clanță. Ar trebui să fie epuizată, însă nu s-a simțit în viața ei mai plină de energie. Fără perdele sau mobilă, fiecare sunet pe care-l face răsună în pereții şi podelele goale şi până şi fâsâitul sticlei cu pulverizator pare prea zgomotos. Dar e bine să se mențină ocupată. Curățenia e întotdeauna un lucru bun. E ceva de făcut.

Unde se va duce? Ar trebui să elibereze casa până la prânz. Cei de la firma de relocare, care au luat ieri cea mai mare

parte din mobilă, au fost deja notificați că va fi o schimbare a destinației. Din fericire, cineva răspunde la telefonul lor în creierii dimineții. Însă care va fi acea destinație? Un spațiu de depozitare, poate?

În ceea ce o priveşte pe ea şi obiectele ei personale, Janice şi Barbara au amândouă dormitoare libere. La o oră decentă, o va suna prima dată pe Janice. Poate va alterna între ele până când pot fi făcute alte aranjamente. Valiza ei de pânză cu imprimeu floral, aceeaşi pe care o luase şi în luna de miere cu Will, e făcută şi pregătită de plecare. Gândul de a-şi petrece noaptea într-un pat care nu-i al ei o încântă şi o îngrozeşte în acelaşi timp.

Când ceva foşneşte pe veranda din față, ea tresare. Pune jos cana de cafea.

Nu poate fi motanul. Barbara i-a trimis seara trecută o fotografie cu motanul. Face foarte bine, deşi la început Barb încercase să-l țină în casă şi asta îl agitase foarte tare. Aşa că vine şi pleacă după cum pofteşte. Tova nu ştie cum să răspundă la fotografiile pe care le primeşte pe mobil, însă vederea chipului mustăcios al motanului, a ochilor săi galbeni cu expresia caracteristică de dispreț, o făcuse să zâmbească.

Apoi soneria sună.

Când deschide uşa de la intrare, nu-şi poate crede ochilor.

Sprâncenele lui Cameron sunt ridicate într-o expresie înfrigurată, ca ale lui Erik când era agitat în legătură cu un examen şcolar. Pentru o clipă, un nod nostalgic i se pune Tovei în beregată, gândindu-se de câte ori îşi dorise ca Erik

să apară în felul acesta în pragul uşii ei. Lacrimi îi izvorăsc în ochi.

— Salut, zice Cameron, târându-şi picioarele.

Tot ce reuşeşte Tova să spună este:

— Bună, dragule!

— Îî, scuze că am fost un nesimțit seara trecută! Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să plec.

Cameron îşi vâră mâinile în buzunare.

— Şi scuze că am venit aici atât de devreme! Ar fi trebuit să sun, însă... ei bine, am o poveste bizară.

— Este în regulă.

Tova ține uşa deschisă cu un braț pe care îl simte de parcă i-ar aparține altcuiva. De parcă a ieşit din propriul trup.

— Îmi dau seama că nu-mi datorezi nimic.

Vocea lui Cameron e ca o sârmă ghimpată. Zbârnâitoare.

— Dar îmi poți spune la ce oră vine Terry în mod normal? Trebuie să vorbesc cu el. Personal.

— În jur de ora 10, dacă nu mă înşel.

— Zece. Bine.

Cameron scoate un suspin lung.

— Cât de supărat crezi că este pe mine în acest moment?

— Nu e supărat deloc, sunt destul de sigură.

Cameron îi azvârle o privire nedumerită.

Tova îşi târăşte picioarele până în hol, unde geanta ei e atârnată pe cuierul altminteri gol, de lângă uşă, şi scoate o hârtie împăturită din buzunarul din față. Un zâmbet conspirativ i se întinde pe chip în timp ce i-o înmânează.

— Biletul meu?

El rămâne cu gura căscată.

— L-ai luat?

Ea înclină capul.

— Vezi tu, n-ar fi trebuit. Însă am făcut-o.

— Dar... de ce?

— Presupun că o parte din mine nu te-a crezut când ai insistat că erai genul de persoană care s-ar sustrage de la un loc de muncă.

— Deci... Terry nu ştie că am plecat?

— Cred că habar n-are.

Obrajii lui Cameron se înroşesc.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc. Şi nu ştiu de ce ai avea atâta încredere în mine. Nu că aş merita-o.

Există altceva ce trebuie să-i arate, bineînțeles. Ceva mult mai important. Şi unde i-au dispărut manierele?

— Te rog să intri!

Ea îl invită în hol.

— Şi ți-aş spune să iei loc, însă...

Face o mişcare largă cu brațul de jur împrejurul salonului gol.

— Uau! E o casă frumoasă.

Tova zâmbeşte.

— Mă bucur că tu crezi asta.

Simte cum regretul o străpunge. Străbunicul băiatului construise această casă şi asta e singura dată când el va pune piciorul în ea.

— Aşteaptă aici o clipă. Am altceva să-ți dau, continuă ea, înainte de a se grăbi spre dormitor şi valiză.

Un minut mai târziu se întoarce. I-l întinde, apoi îl lasă să cadă în palma lui. El îl întoarce şi nedumerirea face ca sprâncenele să i se unească. Acea inscripție, cea care l-a consternat. Crezuse că înseamnă țipari, la fel ca acele făpturi marine. De ce Dumnezeu ar vrea cineva să treacă aşa ceva pe un inel de absolvire? La acest gând, Tova îşi înăbuşă un zâmbet. Până şi cele mai geniale minți se înşală uneori.

— Numele lui întreg, zice ea, era Erik Ernest Lindgren Sullivan.

Buzele lui Cameron se despart, fără să scoată niciun sunet. Tova aşteaptă. Aproape că poate vedea cum se învârt rotiţele în capul lui. Erik era la fel, i se citea pe chip când i se învârteau rotiţele în creier, lucru care se întâmpla tot timpul. Sunt atâtea lucruri asemănătoare la Cameron şi Erik, însă nu toate. Nu ochii. Aceia trebuie să fie ai maică-sii. Ai lui Daphne.

Sunt ochi frumoşi.

Tova n-a fost niciodată genul afectuos, însă, când chipul lui Cameron începe să se descompună, se pomeneşte atrasă spre el ca un magnet. Braţele lui se înfăşoară în jurul gâtului ei, strângând-o la piept. Timp de ceea ce pare un fel de veşnicie, ea îşi reazemă obrazul de pieptul lui cald. Nu se poate abţine să nu observe că tricoul lui pare pătat şi miroase ciudat a ulei de motor. Poate e o chestie intenţionată? Tova nu va mai face niciodată presupuneri în legătură cu un tricou.

El se trage înapoi şi zice cu un zâmbet stupefiat:

— Am o bunică.

— Ei bine, ce zici de asta?

Ea râde şi este ca şi cum o valvă înăuntrul ei a fost eliberată.

— Am un nepot.

— Mda, se pare că ai.

— Ce s-a întâmplat în California?

El ridică din umeri.

— M-am răzgândit. Ai avut dreptate în legătură cu renunțatul. Sunt mai bun de atât.

Observând salonul, el dă apreciativ din cap.

— E, într-adevăr, o casă supertare. Arhitectura...

— Străbunicul tău a construit-o.

— Pe bune?

O expresie de uimire traversează chipul lui Cameron. El se îndreaptă spre şemineu, a cărui poliță păstrase odinioară atâtea fotografii care îl înfățişau pe tatăl lui, şi o atinge cu tandrețe, aproape ezitant, în felul în care cineva şi-ar aşeza o mână pe trupul unui animal adormit.

Tova îl urmează.

— Am fost norocoasă să mă bucur de ea timp de şaizeci şi ceva de ani.

Îşi ridică încheietura, verificându-şi ceasul de la mână.

— Şi încă trei ore şi jumătate.

— Sfinte Sisoe! Aşa e. Ai vândut-o.

— Este în regulă. Trebuia să îmi iau la revedere. Prea multe fantome.

Tova nu e sigură că într-adevăr crede aceste cuvinte, însă se obişnuieşte cu ele, cel puțin.

Cameron îşi studiază adidaşii.

— Presupun că mă bucur că te-am prins aici. Înainte să te muți în acel cămin de bătrâni.

— Oh, zice Tova, plesnind aerul ca şi cum ar fi vrut să-i izgonească cuvintele. Nu mă mai duc acolo.

— Nu te mai duci?

— Nu, slavă Domnului!

— Şi unde te duci, atunci?

Un hohot de râs nestingherit scapă din pieptul Tovei.

— Ştii ceva? Nu ştiu. La Barbara acasă. Sau la Janice. Pentru o vreme. Până când îmi dau seama ce urmează să fac.

— Bun plan, zice Cameron. Adică, din partea unui tip care locuieşte într-o rulotă.

El zâmbeşte şi gropița în formă de inimă din obraz i se adânceşte şi pentru o clipă arată ca nepotul neastâmpărat. Tova priveşte în jos, verificând să fie sigură că papucii sunt încă în contact cu podeaua, deoarece pare că ar levita, îndreptându-se spre tavan cu o eleganță involuntară, la fel ca Marcellus în fostul lui bazin. Inima ei e plină de heliu, înălțând-o către cer.

Ea chicoteşte.

— Presupun că amândoi suntem fără casă, atunci.

Ea gesticulează spre hol.

— Ai dori să vezi unde a crescut tatăl tău?

*

Fostul dormitor al lui Erik fusese cel mai dificil de curățat. Trei decenii stătuse gol. Măturase podeaua în mod regulat de-a lungul anilor şi schimbase până şi aşternuturile de pe pat din când în când, însă, după ce bărbații de la magazinul la mâna a doua au luat mobila, se pomenise trăgându-se înapoi în fața vechilor şomoioage de praf adunate pe la colțuri. Ca şi cum unul dintre ele era posibil să conțină vreun fragment din el.

Podeaua de lemn este decolorată acolo unde odinioară s-a aflat covorul lui Erik. Soarele se strecoară prin fereastra fără perdele. Afară, o briză leagănă uşor ramurile unui pin bătrân şi lumina răspândeşte o umbră fantomatică pe peretele opus. Odată, într-o noapte cu lună plină, când micul Erik uitase să tragă draperiile, surprinsese imaginea acelei umbre şi se repezise pe hol, dând buzna în camera Tovei şi a lui Will şi ascunzându-se sub pătura lor, convins că era bântuit. Tova îl ținuse în brațe până când adormise, apoi continuase să-l țină toată noaptea.

Ochii lui Cameron examinează fiecare centimetru al camerei. Probabil încearcă să o păstreze în memorie, să o scaneze. Tova dă să se retragă din cameră pentru a-i acorda puțină intimitate, în momentul în care el zice:

— Mi-aş fi dorit să-l cunosc.

Ea intră înapoi în cameră, aşezându-şi o mână pe cotul lui.

— Şi eu mi-aş fi dorit.

— Cum ai, cum să zic, supraviețuit?

Se uită la ea şi înghite cu dificultate.

— Adică, într-o zi era aici şi în următoarea nu mai era. Cum îți revii din aşa ceva?

Tova ezită.

— Nu-ți revii. Nu de tot. Însă mergi mai departe. Trebuie.

Cameron se uită la podeaua unde odată se afla patul lui Erik şi îşi muşcă gânditor buza. Deodată, traversează camera şi împinge cu vârful adidasului una dintre bucățile de parchet.

— Ce s-a întâmplat aici?

Tova îşi înclină capul.

— La ce te referi?

— Toată casa ta are parchet de stejar roşu. Însă bucata asta e de frasin alb.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Tova merge până acolo târându-şi picioarele şi îşi potriveşte ochelarii examinând atent parchetul. Nu pare să fie nimic remarcabil în legătură cu el.

— Vezi tu, liniile fibrei lemnoase sunt diferite. Şi finisajul aproape că se potriveşte, dar nu chiar.

Scoate un mănunchi de chei din buzunar, îngenunchează şi începe să introducă un breloc desfăcător de sticle în crăpătura dintre plăcile de parchet. Câteva clipe mai târziu, spre şocul Tovei, placa se desprinde, scoțând la iveală un spațiu deschis dedesubt.

— Ştiam eu!

Cameron mijeşte ochii în acea cavitate.

— Doamne, Dumnezeule! Cine ar face aşa ceva?

Cameron râde.

— Orice băiat adolescent.

— Dar ce ar avea nevoie să ascundă?

— Îî... păi, prietenul meu, Brad, obişnuia să-i fure revistele lui taică-său şi...

— Oh!

Tova se înroşeşte.

— Oh, Doamne!

— Nu cred că aici avem de-a face cu aşa ceva.

Cameron scoate un mic pachet. Ambalajul său de plastic scrâşneşte în momentul în care i-l înmânează Tovei care-l lasă să cadă de îndată ce îşi dă seama ce e înăuntru.

Prăjiturele. Sau ceea ce fuseseră odinioară. Sunt tari şi cenuşii ca pietrele acum.

— Mmm, prăjituri Creamzies. Astea sunt de pe timpuri, zice Cameron ridicând pachetul şi studiindu-l. Ştii, am văzut odată o emisiune pe un canal de ştiinţă despre ele. Legenda urbană zice că vor supravieţui unui holocaust nuclear, însă chestia asta nu e chiar adevărată, pentru că digliceridele pe care le folosesc ca stabilizatori nu...

— Cameron, îl întrerupe Tova încet. Mai e ceva acolo înăuntru.

— Aici?

El ridică prăjiturile pietrificate, mijind ochii.

— Nu, acolo.

Privirea ei e fixată asupra compartimentului din parchet.

Este unul dintre vechile prosoape de bucătărie brodate ale maică-sii, înfăşurat în jurul a ceva de dimensiunea unui pachet de cărţi.

Cameron îl scoate şi i-l înmânează. Degetele ei tremură în timp ce despătureşte prosopul. Înăuntru este un cal pictat de lemn.

— Calul meu Dala.

Şoapta ei e aspră ca pietrişul. Îşi trece un deget de-a lungul spatelui neted al figurinei. Fiecare bucată desprinsă este lipită impecabil la loc. Până şi vopseaua este retuşată.

Cel de-al şaselea cal. Erik îl reparase.

Cameron se apleacă, zgâindu-se la artefact.

— Ce e un cal Dala?

Tova plescăie din limbă. Băiatul dă pe dinafară de cunoştinţe aleatorii despre fibra lemnoasă şi stabilizatori pentru prăjituri şi Shakespeare, însă cât de puţin cunoaşte despre moştenirea lui!

Îi întinde calul Dala.

El îl ia şi ea îl priveşte cum studiază curbele cioplite delicat. După un răstimp, el ridică privirea.

— Cum ai recuperat inelul de absolvire?

Ea zâmbeşte.

— Marcellus.

Prima zi de libertate

La început, mă scufund ca un morman rece de carne. Tentaculele mele nu mai funcţionează. Sunt un deşeu aruncat în mare, într-o călătorie comatoasă spre fundul mării.

Apoi, cu un spasm, tentaculele mele se trezesc şi sunt din nou viu.

Nu spun asta pentru a-ți da speranțe false. Moartea mea este iminentă. Însă nu sunt încă mort. Am destul timp pentru a mă bucura din plin de imensitatea mării. O zi sau două, poate, pentru a mă delecta în întuneric. Întuneric. Ca fundul mării.

Întunericul mi se potriveşte.

După eliberarea mea, am înotat departe de stânci în grabă. Curând, a venit refluxul. Jos, jos, jos. În adâncimi, în măruntaiele mării, unde nu ajunge nicio lumină. Unde odată, când eram tânăr, am găsit o cheie. Unde mă întorc acum, pentru a mă culca lângă oasele de mult dezintegrate ale unui fiu iubit.

Voi fi sincer: nu aşa mă aşteptam să se sfârşească timpul nostru împreună. Aproape patru ani am fost ținut captiv şi n-a trecut nicio zi în care să nu cuget la propria moarte, sigur fiind că îmi voi da sufletul între cei patru pereți de sticlă ai acelui bazin. Nu mi-am imaginat niciodată că voi cunoaşte din nou libertatea mării.

Cum se simte, întrebi? Este confortabil. Este acasă. Sunt norocos. Sunt recunoscător.

Dar ce se va întâmpla cu înlocuitoarea mea? Curând, Terry va începe să curețe şi să remodeleze bazinul meu. Nu va face nicio încercare de a ascunde aceste activități de publicul vizitator; afişul pe care-l lipeşte pe sticlă va anunța: În curs de amenajare: un nou exponat soseşte!

M-am oprit lângă butoiul ei în călătoria mea afară. M-am cățărat pe margine pentru a mă uita la ea. E tânără şi grav rănită. Îngrozită, fireşte. Însă această nouă caracatiță va

avea o prietenă. Una pe care n-am avut-o până la sfârşit. Tova se va asigura că ea e fericită şi aş avea încredere în Tova cu preţul vieţii mele. Eu chiar am avut încredere în ea cu preţul vieţii mele, de mai multe ori. Exact cum am avut încredere în ea cu preţul morţii mele.

Fiinţele umane. În general, sunteţi plictisitori şi neîndemânatici. Însă, din când în când, puteţi fi nişte remarcabile făpturi inteligente.

La urma urmelor

O lună mai târziu, când lucrările sunt terminate, un camion de relocări cu plăcuţe de înmatriculare de Texas se deplasează cu dificultate prin Sowell Bay. Tova nu observă. Se pregăteşte pentru luptă.

— Te-ai ars! strigă ea, desfăcând tabla de joc şi amestecând piesele cu litere.

Afară, un vânt răcoros de toamnă brăzdează apa. Vestitoare ale iernii, aceste valuri cu creastă biciuiesc suprafaţa lipsită de culoare a apei care se amestecă perfect cu cerul cenuşiu.

— Te rog! Sunt pe cale să câştig!

Cameron apare din bucătăria noului apartament al Tovei cu o tavă cu brânză Cheddar feliată şi biscuiţi săraţi rotunzi. Tova se încruntă. Insistase mult pe lângă el să încerce lutefisk şi biscuit nesărat, lucruri pe care un bun suedez le-

ar mânca. Însă biscuiții sărați erau la reducere la Shop-Way, explicase Cameron. Cumperi unul, primeşti unul gratis. Nu se poate supăra în legătură cu asta.

Tova ştie că Terry ar fi fost încântat să-l păstreze pe Cameron la acvariu, însă orele şi plata nu erau de ajuns, cu toate că el mai rămăsese pentru a-l instrui pe înlocuitorul său. Acum, Cameron lucrează zile lungi şi chinuitoare pentru un antreprenor, la una dintre acele case făcute pe comandă, în cartierul lui Adam Wright şi al lui Sandy Hewitt. Spune că va urma începând din ianuarie cursurile pregătitoare pentru politehnică, de la colegiul comunitar din Elland. Insistă să plătească singur, în ciuda obiecțiilor Tovei. Ea mai are de lucrat la asta.

— Tu primul, zice Tova, aranjându-şi piesele.

— Nu, dă-i înainte! Vârsta înaintea frumuseții, o tachinează Cameron, studiindu-şi propria tăviță, în timp ce se joacă absent cu inelul de absolvire al tatălui său, pe care-l poartă la mâna dreaptă.

Ea se preface că se încruntă.

— Am cincizeci de ani de rebusuri zilnice stocate aici.

Ea bate uşor cu degetul în tâmplă.

Cameron zâmbeşte.

— Nu mă pricep la aproape niciun rahat, serios, însă cumva sunt bun la lucrurile astea.

Rahat, într-adevăr. Acesta este genul de limbaj întrețesut acum în tapiseria vieții ei, iar ea nu şi-ar fi dorit niciodată să

fie altfel. Deschide cu „TONOMAT” (şaptezeci şi şapte de puncte, o remiză incredibil de norocoasă). La asta, Cameron joacă „TON” (treizeci şi nouă de puncte).

— Mă bucur că eşti aici, zice ea încet.

— Glumeşti? Unde altundeva aş putea fi?

— Cu mătuşa ta, Jeanne.

Cameron îşi dă ochii peste cap.

— Îşi trăieşte viața la maximum, crede-mă. Ți-am spus despre Wally Perkins şi...

Tova ridică o mână.

— Da. Mi-ai zis.

— E uimitor aici. Mătuşa Jeanne va veni cu siguranță în vizită. Spune deja că încearcă să-i dea de urmă soră-sii în estul statului Washington. La care eu i-am zis: Mult noroc... cine ştie ce încurcătură vei dezgropa acolo.

Chipul lui Cameron se încordează, însă pentru scurt timp.

— Şi Elizabeth plănuieşte deja să-l aducă pe bebeluş aici la primăvară. Ei bine, şi Brad, bineînțeles, însă presupun că e speriat să-l ducă pe bebe Henry cu avionul – microbi sau ceva. Elizabeth îl va convinge totuşi, iar unchiul Cam va face presiuni, dacă va fi nevoie.

Râde.

Râde şi Tova. Un bebeluş în familie. Deşi nu i-a cunoscut încă pe Elizabeth şi pe Brad, cumva Cameron a convins-o că e şi bunica lor. Ea priveşte afară pe fereastră. E uimitor aici. Geamul rezistent la uragane, înalt din podea până în tavanul boltit, ocupă întreaga lungime a camerei de zi, întrerupt doar de uşile cu glasvand care conduc către un balcon construit pe piloni rezistenți. Când vine fluxul, Tovei îi place să-şi bea cafeaua acolo afară, ascultând cum apa loveşte plăcile de dedesubt ale terasei.

*

Când vine Ziua Recunoştinței, Tova şi Cameron aşază o masă pentru trei persoane.

Ar fi fost patru, însă Avery s-a retras, promițând că va trece pe acolo mai târziu cu plăcintă. Din câte se pare, se hotărâse să țină magazinul deschis de Ziua Recunoştinței, însă n-a vrut ca vreunul dintre angajații ei să lucreze. Oameni care să-şi facă cumpărăturile pentru sărbători în zi de sărbătoare, ce ridicol! Dar Avery zice mereu că magazinul merge foarte bine anul acesta, e în ascensiune, ca Sowell Bay. Probabil, n-a vrut să rateze o zi de vânzări decente. Cameron i-a zis că înțelege şi o vede, oricum, tot timpul.

E posibil ca Marco să vină cu Avery azi. Tonul vocii lui Cameron a scăzut când i-a explicat acest lucru Tovei. Deunăzi, în drum spre casă de la serviciu, a cumpărat o minge de fotbal Nerf, de culoare verde. Poate Marco va vrea

să se joace cu ea pe plajă, zisese el. Poate. Dacă nu vrea, n-o să se supere.

Ethan îşi ia locul în primire, sosind cu jumătate de oră mai devreme la cina cu curcan. Uneori pare că-şi petrece toate minutele libere în apartamentul Tovei. Dar pe Tova n-o deranjează. În cea mai mare parte a timpului, el stă în camera ei de zi, în fotoliul de lângă mica poliță unde ea îşi expune caii Dala. Lui Ethan îi place să asculte discuri la vechiul pick-up al lui Will, un aparat pe care-l tratează cu o reverență aproape religioasă. Deşi Tova nu şi-a dorit niciodată o educație în domeniul muzicii rock, primeşte acum lecții. E plăcut să-l aibă pe Ethan în preajmă.

Când Ethan îşi dă jacheta jos, Cameron țipă.

— De unde ai luat aia?

— Oh, asta?

Ochii lui Ethan scapără. Îşi pune o mână pe burta peste care se întinde un tricou galben, în mod evident cam mic. O inscripție bătătoare la ochi, MOTH SAUSAGE, se lățeşte peste pieptul lui.

Doamne, Dumnezeule! Ce este Moth Sausage?

Ochii lui Cameron sunt mari cât cepele.

— Ăla-i al meu! Nu l-am mai văzut de când... Doamne, a sosit în sfârşit bagajul meu?

— Vrei să spui că acea afurisită de geantă verde e bagajul tău?

Ethan face cu ochiul.

— Am crezut că e ziua mea norocoasă când am găsit-o pe veranda mea de dimineață.

— În sfârşit!

Cameron râde.

— Geanta aia a fost în toată lumea. Fac pariu că are ceva poveşti de spus.

După ce au mâncat curcanul şi sosul, Ethan, Cameron şi Tova lasă un munte scandalos de vase murdare în chiuvetă şi se înfofolesc pentru o plimbare în josul falezei, acolo unde golful Puget Sound tremură ca o mare fantomă cenuşie dincolo de ponton. Vechea casă de bilete cu geamul său crăpat în diagonală stă singură sub o pătură de nori.

În fața acvariului se opresc, admirând noua construcție. O statuie de bronz cu opt tentacule şi cu o manta care pare grea. Cu nişte ochi rotunzi şi impenetrabili de-o parte şi de alta a capului.

Acvariul se împotrivise donației ei consistente, însă Tova insistase. Prea mulți bani care stăteau nefolosiți într-un cont bancar. Acum, ea trece pe lângă noua statuie de trei ori pe săptămână, când soseşte pentru activitatea de voluntariat, aceea de a distribui pliante şi de a sta în fața bazinului caracatiței gigantice de Pacific, ajutându-i pe vizitatori să înțeleagă creatura. Pippa Aderenta e încă destul de timidă, petrecându-şi mare parte a timpului ca o masă amorfă roz, lipită de geam în colțul bazinului. Demnă de numele ei, presupune Tova. Însă e în regulă. Tova vorbeşte

cu ea în timp ce şterge amprente răzleţe de pe geam. Nu se poate abţine.

Vreo două bazine mai încolo, populaţia de castraveţi-de-mare rămâne acum stabilă. Spre marea uşurare a lui Terry, Pippa pare să nu fie înclinată să colinde holurile şi să strângă artefacte pierdute.

În secret, acest lucru o face şi pe Tova fericită. Marcellus era, de fapt, o caracatiţă excepţională.

Ei continuă să meargă de-a lungul falezei, pe lângă dig. Digul lui Marcellus. Mareea e înaltă, agăţându-se strâns de parapete ca un om care-şi trage o pătură până la bărbie, într-o noapte rece de iarnă. Valurile blânde se joacă de-a v-aţi ascunselea cu bolovanii incrustaţi cu scoici, care căptuşesc peretele. Cameron şi Ethan au trăncănit despre fotbal în ultima jumătate de oră, aşa că Tova nu îi ascultă.

Dacă vor continua să meargă în susul ţărmului, vor trece în cele din urmă pe sub fosta ei casă, cocoţată pe deal. Uneori, Tova se plimbă pe acolo la lăsarea serii şi adeseori, când trece pe lângă casă, fereastra mare de la mansardă străluceşte galbenă printre copaci. Odată a fost sigură că a văzut un şir de păpuşi de hârtie lipite de fereastră.

S-a reîntors la casă doar o dată. O femeie cu accent texan a sunat-o pe mobil, după ce obţinuse numărul de la Ethan. Se pare că femeia apăruse la casa magazinului Shop-Way cu o grămadă de cutii de conserve şi spusese că era o pisică cenuşie care nu voia să plece din grădina ei. Acum, motanului îi place să vâneze crabi-de-stâncă pe plaja de sub terasa Tovei la reflux. El preferă să fie în aer liber, ca şi cum nu prea are încredere că acest nou loc este acasă, iar Tova

nu-l poate învinovăți. Este o acomodare dificilă. Însă pe măsură ce vremea devine mai rece, el pare din ce în ce mai resemnat să-şi petreacă mai mult timp în interiorul apartamentului, încolăcit pe canapea sau stând în fața ferestrei cu ochii lui galbeni fixați asupra pescăruşilor care hoinăresc pe cer.

Când se întorc la ponton, Tova se desprinde de ei şi stă lângă balustradă, singură. Ea şopteşte enigmatic înspre golful sumbru care i-a luat pe amândoi, un fiu iubit şi o caracatiță excepțională:

— Mi-e dor de voi! De amândoi.

Îşi atinge inima.

Apoi se întoarce şi se îndreaptă către ceilalți. Trebuie să se întoarcă acasă.

Vine Avery cu plăcinta. Şi mai e şi un joc de Scrabble de câştigat, la urma urmelor.

Mulţumiri

Bunica mea colecționa bufnițe. Vitrina cu porțelanuri de pe covorul roşu şi mițos din sufrageria ei era înțesată de ele. Copil fiind, mi-am petrecut mult timp pe acel covor. Locuiam alături şi eram liberă să alerg prin curtea comună din spate şi să mă strecor prin uşa cu plasă în bucătăria

bunicilor, unde erau mereu prăjituri făcute în casă şi nimeni nu mă împiedica să patinez pe linoleum încălțată cu şosete.

Erau anii 1980 şi aceste bufnițe erau demodate, nu ca păsările drăguțe şi pastelate care decorează acum petrecerile pentru bebeluşi. Bibelourile-bufnițe ale bunicii mele aveau ochi gravi şi ciocuri foarte ascuțite. Ca bufnițele adevărate, ele transmiteau puțină emoție.

N-am ştiut niciodată de ce iubea ea bufnițele, însă an după an, până când a murit, împachetam cutii de cadouri cu broşe şi prosoape de bucătărie care aveau ca temă bufnițele. În unele aspecte, Tova este modelată după bunica mea Anna. Evenimentele din viața Tovei sunt fictive, însă ea şi bunica mea Anna sunt amândouă suedeze stoice. Calme. Infinit de amabile, cu toate astea, de nepătruns din punct de vedere emoțional. Capabile să-şi înfigă ghearele într-o creangă solitară şi să rămână acolo asemenea unei bufnițe. Ca descendentă a acestei culturi, îmi e foarte greu uneori să fiu sentimentală. Însă o să încerc, deoarece sunt recunoscătoare multor persoane pentru faptul că această carte a ajuns acum în mâinile voastre.

În primul rând, mulțumiri cât un ocean lui Helen Atsma, uimitoarea mea editoare de la Ecco, a cărei viziune editorială pentru această poveste şi-a atins ținta chiar de la prima noastră întâlnire. Helen, ai un talent extraordinar de a elimina părțile slabe şi de a lăsa narațiunea să strălucească şi îți sunt atât de recunoscătoare pentru îndrumare! De asemenea, mulțumiri uriaşe lui Miriam Parker, Sonya Cheuse, TJ Calhoun, Vivian Rowe, Rachel Sargent, Meghan Deans şi tuturor de la Ecco pentru ingeniozitatea, amabilitatea şi răbdarea voastră!

Totodată, pentru Emma Herdman şi echipa ei de la Bloomsbury Marea Britanie: entuziasmul vostru a fost ca un val de inspirație şi mă simt foarte norocoasă să lucrez cu o echipă desăvârşită de dincolo de ocean!

Un tsunami de mulțumiri agentei mele, Kristin Nelson, care mi-a schimbat viața cu un e-mail în toamna anului 2020. Mulțumesc, Kristin, pentru că ai avut simțul umorului când, în timpul primului nostru apel video, fiul meu de patru ani a apărut în mod repetat pe ecran să se plângă de faptul că voia o sticlă de suc! Încă nu pot să cred cât sunt de norocoasă să mă consider unul dintre clienții tăi. Îmi exprim recunoştința față de toată lumea de la Nelson Literary Agency, cu mulțumiri speciale Mariei Heater, care mi-a citit solicitarea de publicare şi care şi-a dat seama că era vorba de o narațiune despre caracatițe şi a scris pe margine: „Asta e fie genială, fie o aiureală".

Sunt încântată să le am în echipă pe Jenny Meyer şi pe Heidi Gall de la Meyer Literary Agency, care se ocupă de contracte internaționale. Au făcut o treabă spectaculoasă aducând această poveste în fața unui public internațional.

Când am scris prima schiță a începutului acestei cărți, cu ani în urmă, a fost în urma unui atelier de scriere creativă, care avea ca temă să povestim ceva dintr-o perspectivă inedită. Urmărisem pe atunci un videoclip pe YouTube în care o caracatiță captivă evadase ca să deschidă o cutie încuiată, cu o recompensă în interior, aşa că într-acolo s-a îndreptat mintea mea şi am inventat această caracatiță irascibilă, plictisită şi exasperată de ființele umane. Nu ştiam încă nimic despre caracatițe şi nici acum nu sunt expertă. Dar sunt convinsă că ele sunt cele mai fascinante creaturi de pe planetă. Îți mulțumesc, caracatiță din

videoclip! Caracatițelor în general, vă mulțumesc pentru că ne permiteți din când în când să avem un crâmpei din lumea voastră! Sunt în mod special recunoscătoare lui Sy Montgomery pentru că a scris minunata carte de nonficțiune Sufletul unei caracatițe, care urmează călătoria ei captivantă (şi emoționantă, chiar hilară adeseori) urmărindu-i pe îngrijitorii de caracatițe de la New England Aquarium. De asemenea, mulțumesc, Alaska Sealife Center şi Point Defiance Zoo and Aquarium, pentru că ați răspuns la întrebările mele despre cefalopode şi, mai important, pentru munca de conservare şi salvare pe care o faceți!

Îi voi fi pe vecie recunoscătoare Lindei Clopton, care a ținut atelierul pe care l-am pomenit mai sus şi care m-a îndrumat în cele mai timpurii încercări de scriere creativă. Ea a sprijinit această poveste de la primele cuvinte puse pe pagină.

Acel atelier a fost şi ocazia de a cunoaşte, de asemenea, o grămadă de scriitori care formează baza grupului meu critic principal, chiar şi astăzi. Lui Deena Short, Jenny Ling, Brenda Lowder, Jill Cobb şi Terra Weiss: feedbackul vostru este nepreţuit şi faptul că v-am văzut pe toți în mod regulat pe Zoom a fost întotdeauna un lucru bun, mai ales în timpul pandemiei!

Terrei, în special, care îmi tolerează mesajele zilnice şi care mereu reuşeşte să-şi rupă nişte ore din propria viață agitată pentru convorbirea noastră critică săptămânală: acele verificări m-au ținut pe linia de plutire pentru a încheia această carte. Terra, fiecare pagină a acestei poveşti are amprenta ta. N-aş fi terminat-o niciodată fără răbdarea ta nesfârşită de a mă ghida prin încâlcelile intrigii şi atenționările tale blânde de a-mi ține personajele în frâu.

Grupului meu literar online, Write Around the Block, şi în special echipei de asistenţă: vă mulţumesc pentru feedbackul şi sprijinul vostru, Becky Grenfell, Trey Dowell, Alex Otto, Haley Hwang, Jeremy Mitchell, Kim Hart, Mark Kramarzewski, Rachael Clarke, Janna Miller, Sean Fallon şi Lydia Collins! Kirsten Baltz, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit cunoştinţele tale de biologie marină. Jayne Hunter, Roni Schienvar şi Lin Morris, vă mulţumesc pentru că aţi fost acolo, alături de mine!

Celor de la cercul literar de la College of DuPage şi instructoarei Mardelle Fortier: a fost o plăcere să vă împărtăşesc pasaje din această carte. Lui Grace Wynter, mulţumiri pentru feedbackul ei atent asupra primelor variante ale primelor capitole, şi lui Gwynne Jackson, pentru că m-a ajutat să cârpesc găurile din intrigă! Prietenelor mele minunate Gesina Pedersen şi Diana Moroney: vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat şi m-aţi încurajat întotdeauna când am avut nevoie!

Mai presus de toate, vă mulţumesc vouă, membrilor familiei mele!

Mamei mele, Meridith Ellis, pentru că mi-a arătat cât de puternică poate fi o persoană. Este iubitoare şi grijulie, şi foarte puternică. Ea, probabil, încă mă poate învinge la ridicarea greutăţii sau la o cursă cronometrată, însă ştiu că va fi mereu acolo pentru mine cu o îmbrăţişare afectuoasă şi o conversaţie lungă la un pahar de vin.

Tatălui meu, Dan Johnson, care m-a învăţat să citesc când eram la grădiniţă. Lui îi datorez dragostea mea pentru cărţi. El a fost mereu cel mai mare susţinător al meu şi îi sunt atât de recunoscătoare!

Minunaților mei copii, Annika şi Axel, care sunt, probabil, prea mici pentru a-şi aminti multe lucruri despre acel an ciudat când am fost toți blocați în casă în timpul pandemiei şi mami a decis, în mod ciudat, că acesta era anul în care trebuia să-şi termine romanul. Vă mulțumesc pentru că v-ați jucat împreună în linişte (în cea mai mare parte a timpului), când trebuia să-mi pun căştile şi să lucrez! Vă mulțumesc pentru prostioarele voastre şi imaginația voastră bogată care ne-au adus momente drăguțe când viața a devenit grea. Mulțumesc, Netflix, împreună cu limitele de timp petrecut în fața ecranului, care au luat-o razna în 2020! Mulțumesc, gustărilor! Atât de multe gustări! Mulțumesc, cutiilor de sucuri!

În cele din urmă, îi mulțumesc soțului meu, Drew, care m-a sprijinit şi încurajat în fiecare zi în această călătorie de a-mi transforma scrisul din hobby în carieră. El este cel mai pretențios cititor beta al meu, însă în cel mai bun mod posibil, şi e mereu dispus să se uite peste toate lucrurile bizare pe care le-am scris şi să-mi ofere o perspectivă. Nu există nimeni altcineva cu care aş prefera să fiu în această călătorie! Te iubesc!

CUPRINS

Ziua 1 299 de captivitate

Cicatricea ca un dolar de argint

Ziua 1 300 de captivitate

Fursecuri cumpărate

Ziua 1 301 de captivitate

Parcul de rulote Welina este pentru îndrăgostiți

Ziua 1 302 de captivitate

Melancolie de iunie

Umblând după o fată

Ziua 1 306 de captivitate

Puii de viperă sunt deosebit de letali

Ziua 1 307 de captivitate

Dinți mari

Ziua 1 308 de captivitate

Finaluri fericite

Ziua 1 309 de captivitate

Poate nu Marrakesh

Bugatti şi Blondie

Ziua 1 311 de captivitate

Nimic nu rămâne scufundat la nesfârşit

Ziua 1 319 de captivitate

Nu un star de cinema, dar poate un pirat

Povestea adevărată din punct de vedere tehnic

Ai bagaje?

Rănit, dar devotat

Specialitatea casei

Ziua 1 322 de captivitate

Costumul verde mulat

Nu e o slujbă strălucită

Ziua 1 324 de captivitate

O fraieră în privinţa făpturilor rănite

Epitaf şi pixuri

Ăst gând pe toţi ne face-a fi mişei

Aşteaptă-te la lucruri neaşteptate

Ziua 1 329 de captivitate

Virăm strâns la stânga şi o tăiem la dreapta

Ziua 1 341 de captivitate

Un adevăr după trei Martini

Umbra pontonului

A existat o fată

O comoară neaşteptată

Ziua 1 349 de captivitate

Nişte copaci

Un blocaj imposibil

Ziua 1 352 de captivitate

Cecul fals

Dezavantajul alimentelor gratuite

Nu este o întâlnire

Un exemplar rar

Nici măcar o felicitare

Şi dacă

O structură uimitoare

O minciună mare şi îndrăzneaţă

Sob

O nouă rută

O sosire mai devreme

Cu ochii-n soare

Ziua 1 361 de captiv... Oh, hai să terminăm cu prostiile, da? Avem un inel de recuperat.

Un adevărat geniu

Inelul EEL

Mareea foarte joasă

Absolut tot

Mortăciune costisitoare pe marginea drumului

Calul Dala

Prima zi de libertate

La urma urmelor

Mulțumiri